VẺ ĐẸP NGUY HIỂM

WICKED LOVELY

melissa marr

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

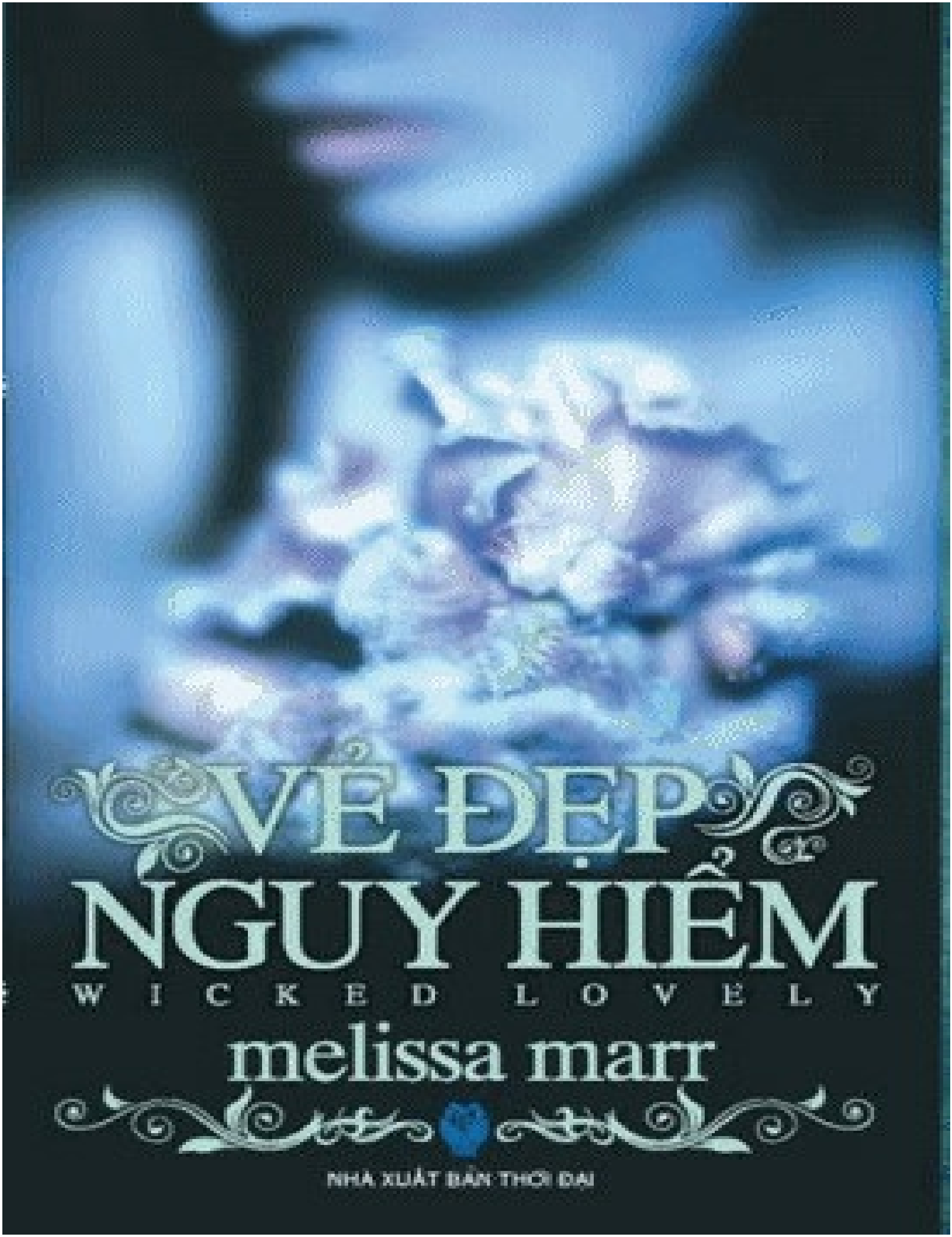
VẺ ĐẸP
NGUY HIỂM
WICKED LOVELY
melissa marr
NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

MỤC LỤC:

Giới thiệu
Mở đầu

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26

CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29
CHƯƠNG 30

PHẦN KẾT
ĐIỂM CHÍ

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Giới thiệu:

17 tuổi, xinh đẹp, Aislinn sở hữu Khả năng Thấu thị đặc biệt giúp cô nắm bắt mọi động tĩnh của bọn yêu tinh. Tuy vậy nó khiến cô khốn khổ thay vì thích thú. Bởi sở hữu khả năng đặc biệt này đồng nghĩa với việc mấp mé mối nguy hiểm thường trực. Lũ yêu tinh mạnh mẽ kia coi tàng hình là một trong các ưu đãi của giống loài mình, chúng sẽ trừng phạt dã man những kẻ bất hạnh nhìn thấy chúng, có thể là móc mắt, cắt lưỡi hoặc giết chết. Vì vậy Aislinn đã phải giấu kín bí mật này bằng cách tuân theo các nguyên tắc bất di bất dịch của gia đình:

Nguyên tắc 1: không thu hút sự chú ý của chúng.

Nguyên tắc 2: không nói chuyện với những con tinh vô hình
Nguyên tắc 3: không nhìn vào những con tinh vô hình

3 nguyên tắc này đã giúp Aislinn gắng gượng yên ổn sống suốt 17 năm. Mặc dù lúc nào cô cũng thấp thỏm trước cảnh những con tinh quấy phá người thường và cả chính bản thân cô, nhưng nhờ luyện tập kiềm chế thái độ và

hành xử, mọi việc có vẻ miễn cưỡng êm xuôi.
Cho đến một ngày, một nam tinh đẹp đẽ và đầy quyền lực ra mặt săn đuổi Aislinn. Anh ta hiện hình thành người thường và tìm mọi cách quyến rũ cô.

Mở đầu

Vua Mùa Hè quỳ xuống trước mặt cô. “Có phải đây là điều mà em tự nguyện lựa chọn, mạo hiểm với giá lạnh của mùa đông?”.

Cô nhìn lại anh- chàng trai mà cô đem lòng yêu thương trong những tuần qua. Ngay cả trong những giấc mơ, cô cũng chưa bao giờ tưởng tượng được rằng anh không phải người thường, nhưng giờ đây, làn da của anh đang bừng sáng như thể có những ngọn lửa lung linh bên dưới từng lớp tế bào, lạ lùng và đẹp đẽ đến mức cô không thể quay đi. “ Đó là điểu em muốn”.

“Em hiểu rằng nếu em không phải là người đó, thì em sẽ phải mang theo cái

giá lạnh của Nữ Hoàng Mùa Đông cho đến khi có một người thường nào khác cũng chấp nhận mạo hiểm? Và em sẽ phải cảnh báo cho người đó rằng không được tin anh?" – Anh dừng một chút, lướt nhìn cô bằng ánh mắt nhói đau.

Cô gật đầu.

"Và nếu người đó từ chối anh, em cũng sẽ nói với cô gái tiếp theo và tiếp theo nữa?"- Anh tiến lại gần hơn- "và chừng nào chưa có người chấp nhận, thì em còn chưa thể thoát khỏi những buốt giá đó".

"Em hiểu".

Cô mỉm cười một cách vững lòng có thể, rồi bước tới bụi táo gai. Những chiếc lá sượt qua tay khi cô cúi người và với xuống phía dưới.

Những ngón tay cô cuốn quanh chiếc quyên trượng của Nữ Hoàng Mùa Đông. Cây gậy gỗ trơn tuột, mòn nhẵn như thể đã có vô số bàn tay siết vào. Những bàn tay đo, những cô gái đó - những người đã từng đứng ở nơi mà giờ đây cô đang đứng - là điều cô không hề muốn nghĩ tới.

Cô đứng yên, hi vọng và lo sợ.

Từ phía sau cô, anh đang từ từ tiến lại gần. Tiếng xào xạc của cành cây lớn dần đến mức gần như chói tai. Ánh sáng từ làn da, mái tóc anh ngày càng mãnh liệt. Bóng cô đổ dài trên mặt đất phía trước mặt.

Anh thì thầm, "Xin Người. Hãy để cô ấy chính là người đó…"

Cô nắm cây quyền trượng của Nữ Hoàng Mùa Đông - và hi vọng. Trong một khoảnh khắc, cô thậm chí đã có lòng tin, nhưng rồi băng giá xuyên vào cô, găm mạnh những mảnh thủy tinh cắm vào những mạch máu.

Cô kêu tên anh:

"Keenan!".

Cô ngã về phía anh, nhưng anh bỏ đi, không còn cháy sáng không còn nhìn cô nữa.

Và rồi cô còn lại một mình - chỉ với một con sói làm bạn đồng hành- và chờ đợi cô gái nào tiếp theo lại yêu thương và tin tưởng anh, rằng đó là điều điên rồ đến mức nào.

CHƯƠNG 1

CÁC NHÀ TIÊN TRI, hay những người có LINH CẢM... đã có những cuộc chạm trán rất đáng sợ với [những CON TINH, họ gọ là *Sleagh Maith*, hay Những Người Tốt Đẹp].

—Trích từ *The Secret Commonwealth*,
của Robert Kirk và Andrew Langm (1893)

"Bóng bốn, lỗ mười". Aislinn thúc cây cơ về phía trước bằng một cú chọc nhanh gọn; trái bóng rơi vào lỗ với một tiếng "cạch" hài lòng.

Người bạn chơi cùng cô, Denny làm một cú đánh mạnh hơn, một cú cân bằng.

Cô đảo mắt "Gì thế? Cậu vội à?".

Cậu ta dùng cây cơ để chỉ.

"Đúng". *Tập trung và kiểm soát, đó là tất cả những gì cần làm.* Cô đánh bóng số 2 vào lỗ.

Cậu ta gật đầu, gần nnhư một lời khen ngợi.

Aislinn đi vòng qua bàn, dừng một chút, bôi lơ vào gậy. Xung quanh cô, tiếng lạch cạch của những trái bóng chạm nhau, những tiếng chạm khẽ và cả dòng chảy vô tận của những bản nhạc đồng quê và nhạc blue đang giúp cô đứng vững trong thế giới thực: thế giới của con người, thế giới *an toàn.* Đây không phải là thế giới duy nhất, dù Aislinn có muốn thế đến mức nào đi nữa. Nhưng dù sao, nó cũng che khuất được một thế giới khác - thế giới đáng sợ - trong một vài khoảnh khắc ngắn ngủi.

"Bóng ba, lỗ góc". Cô ngắm theo cây cơ. Một cú đánh rất tốt.

Tập trung. Kiểm soát.

Rồi cô bỗng cảm thấy điều đó: luồng hơi nóng trên da. Một con tinh, hơi thở nóng rực của hắn tràn trên cổ cô, hít mạnh vào mái tóc cô. Cái cằm nhọn của hắn ấn vào da cô. Tất cả sự tập trung trên thế giới này cũng không làm cho cái cách "quan tâm" của Mặt Nhọn dễ chịu hơn chút nào.

Cô đánh sượt: trái bóng duy nhất rơi vàp lỗ là bóng cái.

Denny nhặt trái bóng lên. "Sao thế?"

"Trình kém?" Cô cố mỉm cười, nhìn Denny, nhìn xuống bàn, nhìn bất kỳ đâu trừ một đàn những con tinh đang bước vào cửa. Ngay cả khi cô quay đi thì cô vẫn nghe thấy chúng: tiếng cười cợt và la hét, tiếng nghiến răng và đập cánh, một mớ tạp âm mà cô không thể lẩn trốn. Chúng đang ùa ra, có vẻ tự do thoải mái hơn khi bóng tối buông xuống, tỏa khắp không gian của cô, chấm dứt bất cứ cơ hội bình yên nào mà cô đang tìm kiếm.

Denny không săm soi cô, không hỏi những câu hỏi khó. Cậu ta chỉ ra hiệu cho cô bước ra khỏi bàn bi-a và gọi to, "Grace, chơi bài gì cho Ash đi".

Ở chỗ cái máy hát, Grace bấm một trong số vài bài không-phải-nhạc-đồng-quê-hay-blue: "Break Stuff" của Limp Bizkit.

Khi lời ca dịu dàng một cách kì quặc đó được cất lên bởi giọng hát khàn khàn, tạo ra một cảm xúc mãnh liệt như làm quặn lòng, Aislinn chợt mỉm cười. *Nếu mình có thể bất chấp như thế, hãy để cho những năm tháng thù hận đổ vào những con tinh…* Cô lướt tay lên cây cơ gỗ trơn mịn, quan sát Mặt Nhọn đang xoay tròn bên Grace. *Mình sẽ bắt đầu với chính hắn. Ngay ở đây, ngay bây giờ.* Cô cắn môi. Tất nhiên, tất cả mọi người sẽ nghĩ cô cực kì điên nếu cô bắt đầu khua cây cơ vào những kẻ vô hình. Tất cả mọi người, trừ con tinh.
Trước khi bài hát kết thúc, Denny đã dọn xong bàn.

"Tốt". Aislinn bước ra chỗ cái giá trên tường và thả cây cơ vào một chỗ trống. Đằng sau cô, MẶt nhọn cười rúc rích- giọng cao the thé- và giật mạnh vài lọn tóc của cô.

"Làm ván nữa không?" Nhưng giọng Denny đã thể hiện điều mà cậu ta không nói thành lời: rằng cậu biết câu trả lời từ trước khi hỏi. Câu không biết tại sao, nhưng câu có thể nhìn thấy những dấu hiệu như thế.

Mặt Nhọn thả những lọn tóc của cô lướt qua mặt hắn.

Aislinn hắng giọng. "Dịp khác nhé?".

"Được". Denny bắt đầu tháo cây cơ của cậu ta. Những người quen thân không bao giờ bình luận gì về những tâm trạng thay đổi kỳ cục và những thói quen không thể giải thích nổi của cô.

*

* *

Cô rời khỏi bàn, lầm bầm những lời tạm biệt khi bước đi, cố ý không nhìn vào những con tinh. Chúng ẩn những trái bóng cho xô lệch, đâm sầm vào mọi người- bất kì điều gì để gây rắc rối- nhưng tối nay chúng không, hoặc là chưa, bước chắn đường cô. Ở chiếc bàn gần cửa nhất, cô dừng lại. "Về đây".

Một trong những chàng trai đang định đánh 1 cú kết hợp đứng thẳng dậy. Cậu ta xoa mấy sợi râu màu xám dưới cằm. "Đến giờ về của Lọ Lem à?"

"Cậu biết rồi mà - phải về trước khi chiếc giày rơi ra". Cô nhấc một bàn chân đi giày tennis đã mòn. "Chẳng muốn quyến rũ chàng hoàng tử nào cả".

Anh chàng kia khịt mũi và quay lại bàn.

Một con tinh mắt bồ câu lướt chậm qua phòng; gầy trơ xương, trong vừa tầm thường lại vừa rực rỡ. Đôi mắt cô ta quá to so với khuân mặt, khiến cô ta trông như đang hoảng hốt. Kết hợp với một cơ thể hốc hác, *đôi mắt* đó làm cô ta có vẻ mong manh, vô tội. Dù thực ra không phải thế.

Mà chẳng ai trong số bọn họ là như thế.

Người phụ nữ ở chiếc bàn bên cạnh Aislinn gẩy một cái tàn dài vào chiếc gạt tàn đã đầy ụ. "Hẹn gặp em cuối tuần sau nhé".

Aislinn gật đầu, quá căng thẳng đến mức không thể cất tiếng đáp lại.

Bằng một chuyển động nhanh mờ ảo, Mắt Bồ Câu lè cái lưỡi mỏng dính màu xanh lơ ra trước mặt một con tinh móng chẻ đôi. Con tinh này lùi lại, nhưng một vệt máu đã nhỏ xuống đôi gò má hõm của hắn. Mắt Bồ Câu cười hinh

hích.

Aislinn cắn môi, rất mạnh, và giơ tay vẫy chào Denny. *Tập trung.* Cô cố hết sức giữ cho bước chân của mình có vẻ thản nhiên, bình tĩnh: những điều mà cô không hề thực sự cảm thấy trong lòng.

Cô bước ra ngoài, môi mím chặt để không bật ra những từ nguy hiểm. Cố muốn nói, muốn bảo những con tinh biến đi để cô không phải rời khỏi chỗ này, nhưng cô không thể. *Không bao giờ*. Nếu cô làm thế, chúng sẽ biết bí mật của cô: chúng sẽ biết rằng cô có thể nhìn thấy chúng.

Cách duy nhất để sống sót là giữ bí mật đó; Bà đã dạy cô nguyen tắc này trước cả khi cô biết viết tên mình: *Đầu cúi xuống và miệng ngậm lại.* Phải trốn tranh khiến cô cảm thấy thật không đúng chút nào, nhưng nếu cô chỉ cần gợi ý về một ý tưởng chống đối như thế thôi, thì Bà sẽ cấm túc cô ngay - sẽ phải học ở nhà, không đến quán bi-a, không tiệc tùng, không tự do, không Seth. Cô đã nếm đủ mùi của vụ này vào hồi học cấp hai rồi.

Không bao giờ lặp lại nữa.

Và thế là – kiềm chế cơn giận – Aislinn đi tới khu trung tâm, về phía tương đối an toàn của những thanh thép và những cánh cửa bằng thép. Dù ở dạng thô sơ hay đã được biến đổi thành dạng thép, thì sắt vẫn là "thuốc độc" với những con tinh và vì thế, nó tạo cảm giác an ủi dễ chịu cho cô. Dù vẫn có những con tinh đi trên phố, nhưng Huntsdale là nhà cô. Cô đã tới thăm Pittsburgh, đã dạo quanh D.C, đã khám phá Atlanta. Những nơi đó đều rất đẹp, nhưng quá phát triển, quá sống động, quá nhiều công viên và cây cối. Huntsdale thì không. Hàng năm nay rồi vẫn không phát triển. Và như thế tức là những con tinh cũng không phát triển ở đây.

Tiếng ăn uống ồn ào vẫn vang lên từ khắp các góc phố và ngõ hẻm mà cô đi qua, nhưng không thể tệ bằng tiếng nức lên của những con tinh nhảy cẫng trong công viên mall ở D.C, hay trong Vườn Thực vật ở Pittsburgh. Cô cố trấn an mình bằng ý nghĩ đó trong khi chân vẫn bước. Ở đây có ít con tinh hơn – cả

con người cũng ít hơn.

Ít hơn là tốt hơn.

Đường phố thì không vắng vẻ: mọi người đi làm việc của mình, mua sắm, dạo chơi, cười nói. Mọi sự dễ hơn nhiều đối với họ: họ không nhìn thấy con tinh xanh lè đang dồn vài con tinh có cánh vào góc đằng sau ô cửa sổ bẩn thỉu; họ không bao giờ nhìn thấy những con tinh với bờm sư tử đang phi trên những đường dây điện, va vấp vào nhau, ngã nhào vào một phụ nữ cao lớn với hàm răng góc cạnh.

Cứ mù tịt như thế... Đó là một điều ước mà Aislinn đã giữ bí mật suốt đời mình. Nhưng ước mơ không thể thay đổi được*thực tại.* Và cho dù nếu cô có thể bằng cách nào đó không nhìn thấy những con tinh nữa, thì một người cũng không thể xóa sạch sự thật mà mình đã biết.

Cô nhét tay vào túi và tiếp tục đi, ngang qua một bà mẹ với mấy đứa con rõ rang là mệt lử,ngang qua cửa sổ của các cửa hiệu phủ đầy sương giá, ngang qua những rãnh bùn xám xịt đóng băng dọc theo con phố. Cô hơi rung mình. Mùa đông tưởng như vô tận đã bắt đầu rồi.

Cô đã đi qua góc phố Harper&Third – *sắp đến nơi rồi* – khi chúng bước ra khỏi một ngõ hẻm: vẫn là 2 con tinh đã theo cô hầu như mỗi ngày trong suốt 2 tuần vừa rồi. nữ tinh có mái tóc dài màu trắng, chảy trào như những vòng khói. Môi cô ta màu xanh – không phải màu xanh của son, mà là màu xanh của xác chết. Cô ta mặc chiếc váy da màu nâu bạc phếch được khâu bằng những sợi dây dày cộp. Bên cạnh là một con sói trắng to tướng mà cô ta hết dựa vào lại cưỡi lên. Khi nam tinh kia chạm vào nữ tinh, thì hơi nước bốc lên từ da cô ta. Co tan he răng, xô đẩy, thậm chí tát anh ta: nhưng anh ta chỉ mỉm cười.

Và trông anh ta thật cuốn hút khi mỉm cười. Anh ta luôn tỏa sáng mờ mờ, như thể có than nóng cháy bên trong người. Mái tóc dài đến tận cổ áo lung linh như những sợi dây đồng có thể làm xước da nếu như Aislinn định lướt những

ngón tay cô qua đó – tất nhiên cô sẽ chẳng làm thế. Cho dù anh ta có phải người thật thì cũng không phải mẫu người cô thích - rám nắng và quá đẹp đẽ để người khác chạm vào, và đi lại với 1 vẻ nghênh ngang, tự tin, cho thấy anh ta biết rõ mình hấp dẫn đến đâu. Anh ta di chuyển như thể có quyền kiểm soát tất cả mọi người và mọi vật, có vẻ thấy mình cao hơn vì điều đó. Nhưng thực ra thì anh ta không cao lắm – không bằng những cô gái toàn xương bên song hoặc những anh chàng vỏ cây đi lang thang trong thành phố. Anh ta gần như có dáng người mức trung bình, chỉ cao hơn cô 1 cái đầu.

Mỗi khi anh ta đến gần, cô lại ngửi thấy mùi hoa dại, lại có thể nghe thấy tiếng xào xạc của những cành liễu, như thể cô đang ngồi bên bờ một hồ nước vào một trong những ngày mùa hè ít ỏi: một chút hương mùa hè vào thời điểm đầu mùa thu lạnh lẽo. Và cô muôn giữ lấy chút hương đo, sưởi trong đó, cuộn tròn trong đó cho đến khi hơi ấm ngấm vào sâu trong da mình. Nó khiến cô thấy khiếp sợ, cái ham muốn gần như khó cưỡng để được lại gần anh ta, lại gần bất cứ 1 con tinh nào ấy. *Anh ta* làm cô khiếp sợ.

Aislinn đi nhanh hơn một chút, không chạy, nhưng nhanh hơn. *Đừng chạy.*

Cô lẩn vảo bên trong The Comix Connexion. Cô cảm thấy an toàn hơn giữa những dãy thùng gỗ thô không sơn sắp ngay ngắn trong cửa hang. *CHỗ của mình đây.*

Tối nào cô cũng lẻn trốn chúng, giấu mình cho đến khi chúng bỏ đi , đợi cho đến khi chúng khuất tầm mắt. Đôi khi cũng phải cố vài lần mới làm được, nhưng cho đến giờ cách này vẫn ổn.

Cô đợi bên trong Comix, hi vọng chúng đã không thấy mình.

Thế rồi anh ta bước vào – đẹp một cách huyền ảo, mang vỏ bọc con người, giấu đi thứ ánh sang vẫn tỏa ra, trông y như người thường – và hữu hình trước mắt tất cả mọi người.

Thật mới mẻ. Và mới mẻ là không tốt, ít nhất là không tốt với những gì liên

quan đến những con tinh. Những con tinh vẫn đi qua cô – tất cả mọi người – hằng ngày nhưng không ai có thể nhìn thấy hoặc nghe thấy, trừ phi chúng muốn thế. Những con tinh thật sự mạnh, những kẻ có thể liều hẳn đi vào trong thành phố, thì có thể khoác vỏ bọc – một yêu thuật – để ẩn trong hình hài hoàn toàn như con người. Những con tinh này còn khiến cô sợ hãi nhiều hơn.

Con tinh này thậm chí còn tệ hơn: anh ta dựng lên một vỏ bọc ngay trong một bước chân, đột ngột trở nên hữu hình, như thể việc bộc lộ bản thân chẳng là vấn đề gì quan trọng cả.

Anh ta dừng lại ở quầy thu ngân và nói chuyện vơi Eddy – ngả thật gần để Eddy có thể nghe được giữa tiếng nhạc đang phát ra ầm ĩ từ những chiếc loa trong góc.

Eddy liếc về phía cô, rồi quay lại phía nam tinh. Anh ấy nói tên cô. Cô nhìn thấy như thế dù không nghe thấy.

Không.

Nam tinh bắt đầu đi lại gần cô, mỉm cười, trông chẳng khác gì một trong những đứa bạn giàu có học cùng lớp cô. Nếu cô chạy, chúng sẽ đuổi theo: những con tinh luôn thích đuổi theo.

Cô quay đi và nhặt một tập cũ của cuốn *Những cơn ác mộng và chuyện thần tiên.* Cô nắm chặt lấy cuốn truyện, hi vọng tay mình không run.

"Aislinn, phải không?" Nam tinh đã đứng ngay cạnh cô, khoanh tay, rất gần. Anh ta liếc nhìn cuốn truyện tranh, cười chế giễu. "Có gì hay không?"

Cô bước lùi lại và từ từ quan sát anh ta. Nếu cố biến thành 1 con người khiến cô muốn bắt chuyện thì anh ta đã thất bại. Từ đường viền của chiếc quần jeans mài cho đến chiếc áo khoác len nặng trịch, trông anh ta quá thượng lưu. Anh ta làm cho mái tóc màu đồng của mình thành màu vàng cát, giấu đi tiếng xào xạc của mù hè, ngay cả trong hình hài con người, thì anh ta vẫn quá đẹp so

với người thật.

"Không thích". Cô thả cuốn sách vào chỗ cũ và đi xuống lối kế tiếp, cố để không thể hiện nỗi sợ hãi nhưng không thành công.

Anh ta đi theo, đều đều và quá gần.

Cô không nghĩ là anh ta sẽ tấn công mình, không phải ở đây, không phải một nơi công cộng thế này, Một trong số những điểm yêu của giới tinh là chúng có vẻ luôn phải cư xử tử tế khi mang vỏ bọc của con người. Có thể đó là vì chúng sợ những chấn song bằng thép trong nhà tù của con người. Thực ra, lý do tại sao thì chẳng quan trọng: điều quan trọng là chúng có vẻ phải tuân theo nguyên tắc ấy.

Nhưng khi Aislinn liếc nhìn anh ta, cô vẫn muốn bỏ chạy. Anh ta giống như một trong những con thú dữ trong vườn bách thú – đuổi theo con mồi từ phía bên kia một rãch sâu.

Cô Gái Chết thì đang đợi ở trước cửa hàng, vô hình, ngồi trên lưng con sói. Cô ta có vẻ mặt trầm ngâm, mắt lóng lánh như vết dầu loang – những tia màu kỳ lạ trong một đám bùn đen.

Đừng nhìn những con tinh vô hình, Nguyên tắc #3. Aislinn bình tĩnh nhìn xuống cái thùng trước mặt, như thể cô đang chẳng làm việc gì khác ngoài việc ngó nghiêng quanh cửa hàng.

"Tôi có hẹn vài người bạn đi uống cà phê". Nam tinh tiến lại gần hơn. "Em muốn đi cùng không?"

"Không". Cô bước sang bên, tạo khoảng cách giữa 2 người, nuốt nước bọt, nhưng cũng không cảm thấy khoang miệng bớt khô, hay bản thân bớt cảm thấy sợ hãi hay bị cám dỗ.

Anh ta bước theo. "Hôm nào khác vậy".

Đó không phải là 1 câu hỏi, không hẳn. Aislinn lắc đầu. "Tôi nói thật sự đấy, không ".

"Cô ta miễn nhiễm với bùa mê của anh rồi à, Keenan?" Cô Gái Chết gọi to. Giọng cô tad u dương, nhưng vẫn có một thoáng khan khan trong những từ được thốt ra. "Cô gái thông minh đấy".

Aislinn không đáp lại: Cô Gái Chết không hiện hình. *Đừng trả lời những con tinh vô hình, Nguyên tắc #2.*

Anh ta cũng không trả lời, thậm chí chẳng buồn liếc về phía cô ta. "Tôi nhắn tin cho em được không? Hay là mail? Hay bằng cách nào đó?"

"Không". Giọng cô cục cằn. Miệng cô đang khô khốc. Cô lại nuốt nước bọt. Lưỡi cô như đang kẹt trên vòm miệng, tạo nên một tiếng click nho nhỏ khi cô cố gắng cất tiếng. "Tôi không thích".

Nhưng thực ra là có.

Cô tự căm ghét bản thân mình vì điều đó, nhưng anh ta càng đứng gần, thì cô lại càng muốn nói *vâng, vâng, được mà* đối với bất kì điều gì anh ta muốn, Nhưng cô sẽ không làm thế, không làm thế.

Anh ta rút trong túi ra một mảnh giấy và nguệch ngoạc gì đó. "Của tôi đây. Khi nào em đổi ý…"

"Sẽ không đâu". Cô cầm lấy tờ giấy - cố không để ngón tay mình quá gần với làn da anh ta, sợ rằng mọi sự động chạm đều có thể làm cho tình hình tồi tệ hơn – và tống nó vào túi. *Kháng cự thụ động,* đó là điều bà sẽ khuyên. *Hãy vượt qua và bỏ đi.*

Eddy đang quan sát cô; Cô Gái Chết đang quan sát cô.

Nam tinh ngả người gần hơn và thì thầm, "Tôi thật sự muốn biết nhiều hơn về..." Anh ta ngửi hơi cô như thể 1 loài động vật, không khác gì những con thú trông ít giống người hơn. "Thật mà"

Và đó sẽ là Nguyên tắc #1: Đừng bao giờ thu hút sự chú ý của những con tinh. Aislinn suýt vấp ngã khi cố gắng bỏ đi – tránh xa khỏi anh ta và cái mong muốn không thể giải thích của mình là có thể nhượng bộ. Cô ngã thật ở chỗ bậc cửa, khi Cô Gái Chết thì thầm, "Chạy đi khi mi còn có thể".

Keenan nhìn Aislinn bỏ đi. Cô không chạy, dù cô muốn thế. Anh có thể cảm thấy điều đó – nỗi sợ hãi của cô – như trái tim đập nhanh của một con thú hoảng hốt. Con người thường không chạy trốn anh, đặc biệt là những cô gái: chỉ có đúng một người làm thế trong suốt bao năm anh chơi trò chơi này.

Mặc dù cô gái này chạy là vì hoảng sợ. Làn da vốn xanh xao của cô nhợt đi khi anh với về phí cô, khiến cô trong như một linh hồn được đóng khung bởi mái tóc thẳng mượt màu xanh đen. *Mong manh*. Nó khiến cô có vẻ yếu đuối hơn, dễ tiếp cận hơn. Hoặc có thể chỉ vì cô mảnh khảnh quá. Anh tưởng tượng có thể kéo mái đầu cô nép vào dưới cằm của mình và đặt cả than hình cô vào cái nếp gấp rộng của áo khoác. *Hoàn hảo.* Cô sẽ cần thêm một chút hướng dẫn về phục trang – thay kiểu quần áo thường mà cô có vẻ thích, thêm vài thứ trang sức – bây giờ ai chả thế. Ít nhất, cô có mái tóc dài.

Cô cũng là 1 thử thách tươi mới , với khả năng kiểm soát cảm xúc một cách kì lạ. Hầu hết các cô gái anh lựa chọn đều rất sôi nổi, dễ thay đổi. Có 1 lần anh đã tưởng đó là tín hiệu đúng, cái đam mê nồng nhiệt ấy – là Nữ Hoàng Mùa Hè. Đã có vẻ rất hợp lý.

Donia cắt ngang dòng suy nghĩ của anh: "Em không nghĩ là cô ta thích anh".

"Thế thì sao?"

Donia bĩu đôi môi màu xanh – điểm duy nhất có màu trên khuôn mặt trắng bệch và lạnh toát của cô.

Nếu ngắm kĩ, anh có thể tìm được những bằng chứng của sự thay đổi ở cô – mái tóc vàng đã bạc thành màu trắng của bão tuyết, vẻ nhợt nhạt khiến đôi môi cô xanh tái – nhưng cô vẫn xinh đẹp như trước, ngay cả khi cô đã tiếp quản để trở thành Cô Gái Mùa Đông. *Xinh đẹp, nhưng không phải của mình, không như Aislinn sẽ là của mình.*

"Keenan", Donia lại cắt ngang, một đám khí lạnh băng tỏa ra cùng giọng nói của cô. "Cô ta không thích anh".

"Cô ấy sẽ thích". Anh bước ra ngoài và rũ bỏ vẻ đẹp mê hoặc. Rồi anh nói ra những từ đã khép lại số phận của rất nhiều cô gái bình thường.
Anh đã mơ thấy cô ấy. Chính là cô ấy"

Và với điều đó, sự sống chết luân thường của Aislinn bắt đầu nhạt nhòa đi. Trừ phi trở thành Cô Gái Mùa Đông, còn nếu không, thì giờ đây cô đã là của anh ta – mãi mãi.

CHƯƠNG 2

[Sleagh Maith, hay Những Người Tôt Đẹp] chẳng sợ bất kỳ cái gì trên mặt đất này bằng Sắt Thép lạnh.

—Trích từ *The Secret Commonwealth*
của Robert Kirk và Andrew Lang (1893)

Sợ hãi vì nam tinh tiếp cận mình, Aislinn không dám về nhà. Nếu mọi việc có vẻ bình thường, thì Bà không cấm đoán gì cô mấy, nhưng nếu Bà nghi ngờ

có điều gì bất thường thì sự dễ dãi đó sẽ biến mất ngay. Aislinn không muốn mạo hiểm với điều đó nếu cô còn có thể lựa chọn, nên cô cần phải kiểm soát được nỗi sợ của mình.

Và cô hoảng hốt, hơn bao giờ hết – đến mức thực ra cô đã chạy hết một khu phố , thu hút sự chú ý của vài con tinh. Lúc đầu có mấy con đuổi theo, nhưng rồi một trong số những con tinh người sói nhe răng gầm gừ với những con khác và chúng bỏ cuộc – tất cả, trừ một nữ tinh. Cô ta nhảy cẫng bằng cả 4 chân bên cạnh Aislinn khi họ cùng chạy tới đại lộ Ba. Bô lông pha lê của cô người sói này ngân lên một giai điệu hút hồn kỳ lạ, như thể đang dụ dỗ người nghe tin tưởng mình.

Aislinn đi chậm lại, hi vọng sẽ khiến nữ tinh nản lòng, và muốn chấm dứt bản nhạc đang ngân lên đó. Nhưng không ăn thua.

Cô cố tập trung vào âm thanh của đôi chân mình nẹn trên vỉa hè, của những chiếc ô tô đang chạy qua, của một dàn âm thanh có tiếng bass quá to, bất kì cái gì khác ngoài bài hát của nữ tinh. Khi cô vòng qua góc đường để vào phố Crofter, cái biển hiệu neon màu đỏ của Tổ Quạ phản chiếu trên bộ lông của nữ tinh, làm nổi bật đôi mắt đỏ rực.

Giống như phần còn lại của trung tâm Huntsdale, tòa nhà có cái câu lạc bộ lôi thôi này đang làm cho cả thế giới thấy rằng thành phố đã sa sút đến đâu. Những mặt tiền có lẽ đã từng rất ấn tượng, giờ đây trưng ra những dấu hiệu lộ liễu của sự cũ kỳ và xuống cấp. Cỏ dại mọc lên từ lối đi nứt nẻ và những mảnh đất gần như bị bỏ hoang. Bên ngoài câu lạc bộ, gần đoạn đường sắt vắng ngơ, những con người mà cô đi qua có vẻ trông chờ vận may – tìm kiếm cái cái gì đó, bất kì cái gì, để làm tê liệt đầu óc mình. Đó không phải là một lựa chọn mà cô cho phép mình theo đuổi, nhưng cô cũng không them muốn gì sự trốn chạy bằng chất kích thích của họ.

Một vài cô gái cô quen biết giơ tay vẫy, nhưng không ra hiệu cho cô dừng lại.

Aislinn nghiêng đầu chào và đi chậm lại như tốc độ bình thường.

Sắp đến nơi rồi.

Và lúc đó, Glenn, một người bạn của Seth, bước đến bên cô. Anh ra có nhiều khuyên trên mặt tới mức hẳn cô sẽ phải động vào chúng mới đém hết được .

Phía sau cô, cô gái người sói tăng tốc, xoay tít lại gần hơn cho đến khi cái mùi hăng hăng từ bộ lông của cô ta bốc lên đến nghẹt thở.

"Bảo với Seth là mấy cái loa của cậu ta đến rồi nhé", Glenn nói.

Cô gái người sói vẫn đứng trên bốn chân, dùng đầu thúc vào Aislinn.

Aislinn vấp chân, vội vã chộp lấy cánh tay của Glenn để giữ thăng bằng.

Anh ta với tay ra khi cô cố gắng bước lùi lại. "Em không sao chứ?"

"Chắc là em vừa chạy nhanh quá" - cô nặn ra một nụ cười và cố gắng để trông như thể quá mệt vì chạy – "Cố chạy nhanh cho ấm ấy mà".

"Thôi được". Ánh mắt anh ta nhìn cô là kiểu rất quen thuộc: kiểu không tin.

Khi cô bắt đầu vượt lên anh ta, để tới chỗ đường tắt đến nhà Seth, thì cánh cửa Tổ Quạ bật mở, làm vọng ra tiếng nhạc chói tai. Tiếng trống trong đó còn nhanh hơn tiếng tim cô đang nhảy nhót.

Glenn hắng giọng. "Seth không thích em đi qua lối đó đâu" – anh ta ra hiệu

về phía cái hẻm tối dọc bên hông tòa nhà – "nếu đi một mình. Cậu ta sẽ giận đấy, em hiểu không, nếu em gặp chuyện".

Cô không thể nói cho anh ta biết sự thật: những thứ đáng sợ không phải là những gã trai hút thuốc trong hẻm, mà là con tinh người sói đang gàm gừ dưới chân cô. "Còn sớm mà".

Glenn khoanh tay lên ngực và lắc đầu.

"Thôi được". Aislinn bước ra khỏi chỗ đầu hẻm tránh xa lối tắt dẫn đến với sự an toàn từ những bức tường thép của Seth.

Glenn nhìn theo cho đến khi cô quay lại phố chính.

Cô gái người sói táp vào không khí phía sau mắt cá chân Aislinn cho đến khi cô nhượng bộ với nỗi sợ hãi của mình và cất bước chạy trong suốt đoạn đường còn lại để đến khu đường sắt.

*

* *

Ở chỗ chuẩn bị vào khu đất nhà Seth, Aislinn dừng lại để trấn tĩnh. Seth là người khá bình thản, nhưng đôi khi, anh ấy vẫn khùng lên nếu cô gặp chuyện rắc rối.

Cô gái người sói tru lên khi Aislinn bước vài bước cuối cùng để đến chỗ toa tàu, nhunwng điều đó không làm Aislinn thấy lo như trước nữa. Ở đây thì không.

Toa tàu của Seth đẹp đẽ theo nhiều cách. *Làm sao mình có thể gặp chuyện ở đây được chứ?* Bên ngoài được trang trí bằng những bức tranh lớn đủ thể loại từ hoạt hình đến trừu tượng; đẹp đẽ và bất ngờ, chùng chuyển từ bức này

sang bức kia như một tác phẩm cắt dán nghệ thuật khiến người xem phải phán đoán ý nghĩa của những hình ảnh, để tìm ra một trật tự đằng sau bộ tác phẩm nhiều trường phái sặc sỡ này. Vào một trong những tháng mùa hè ngắn ngủi, cô đã ngồi với Seth trong khu vườn kì khôi của anh, học môn nghệ thuật và nhận ra rằng vẻ đẹp không phải ở một trật tự nhất định, mà là ở sự hài hòa tự nhiên, không sắp xếp.

Cũng giống như ở bên Seth.

Khu vườn không chỉ được trang trí bằng những bức tranh: mọc lên quanh vòng ngoài như những cái cây nhân tạo là một loạt tác phẩm điêu khác bằng kim loại mà Seth đã tạo ra trong vài năm vừa rồi. Giữa những tác phẩm đó – và đôi khi là cuốn quanh những tác phẩm đó – là những bụi và cây hoa. Bất chấp sức tàn phá của những tháng mùa đông dài dai dẳng, những loài thực vật này vẫn vươn lên sưới sự chăm sóc cẩn thận của Seth.

Nhịp tim đã trở lại bình thường, Aislinn giơ tay gõ cửa. Trước khi cô kịp gõ thì cánh cửa đã mở bung, và Seth đứng ở ô cửa, cười toe. Những ngọn đèn ngoài phố khiến anh ấy trông hơi đáng sợ, bởi chúng chiếu vào những cái khuyên xiên trên long mày và một cái khoen nữa ở môi dưới của anh. Mái tóc màu xanh đen rủ xuống mặt khi anh chuyển động, giống như những mũi tên nhỏ chỉ thẳng vào gò má nổi bật. "Anh đã bắt đầu nghĩ là em cho anh leo cây đấy".

"Em không biết là anh mong em đến", cô nói bằng một giọng mà cô hi vọng là bình thường.

Anh ấy càng ngày trông càng quyến rũ.

"Không phải mong, mà là hy vọng. Luôn hi vọng". Anh ấy cọ vào cánh tay hầu như để trần bên dưới ống tay áo phông đen. Seth không có vóc dáng to lớn, nhưng cánh tay – và tât cả con người anh ấy – có phom chuẩn đâu ra đấy. Anh nhướn một bên lông mày và hỏi "Em có định vào trong hay đứng đây?"

"Có ai ở nhà không ạ?"

"Chỉ có anh với Boomer"

Cái ấm trà của Seth chợt rít lên, và anh chạy ngược vào trong, nhưng vẫn gọi với ra, "Anh mới mua cái bánh kẹp. Em ăn một nửa không?"

"Em chỉ uống trà thôi".

Aislinn đã cảm thấy dễ chịu hơn; ở bên cạnh anh ấy khiến cô thực sự tự tin hơn nhiều. Seth là một hình ảnh mẫu mực của sự điềm tĩnh. Khi bố mẹ anh ấy phải đi vì một nhiệm vụ gì đo và để lại cho anh tất cả những gì họ có, anh ấy cũng không trở thành kẻ tụ tập rượu chè. Ngoài việc mua mấy cái toa xe điện và biến chúng thành kiểu xe-nhà, thì anh ấy giữ cho mọi việc khác khá bình thường – thỉnh thoảng đi chơi, tiệc tùng. Seth cũng nói về việc học đại học, về trường nghệ thuật, nhưng anh ấy chẳng vội gì.

Cô đi quanh hàng đống sách trên sàn: sách của Chaucer và Nietzsche nằm bên cạnh *The Prose Edda;* cuốn *Kama Sutra* tựa vào *Lịch sử thế giới về Kiến trúc* và một tiểu thuyết của Clare Dunkle. Seth đọc đủ thứ.

"Em cứ chuyển Boomer ra chỗ khác. Tối nay nó lờ phờ lắm". Anh ra dấu về phía con trăn đang nằm ngủ trên một trong những chiếc ghế ở phía đầu tàu – phòng ưa thích của anh ấy. Một màu xanh lục và một màu cam sáng, hai chiếc ghế uốn cong ở phía sau như chữ C. Chúng không có thành, nên có thể ngồi co chân lên nếu muốn. Bên cạnh mỗi chiếc ghế là những chiếc bàn gỗ đơn giản, bên trong chất đống sách và giấy.

Một cách cẩn thận, cô bế con trăn lên và đặt nó sang chiếc ghế sofa ở phía bên kia căn phòng hẹp.

Seth lại gần, cầm hai chiếc đĩa sứ. Trên mỗi chiếc đĩa là một cái cốc phù hợp, có hoa màu xanh, và trà được đổ đầy đến hai phàn ba. "Trà ôlong Cao Sơn đây. Vừa đến buổi sáng nay"

Cô đỡ lấy một côc – nhấp một chút – và nhấm kỹ. " Ngon quá"

Anh ngồi xuống trước mặt cô, một tay cầm cốc, tay kia cầm đĩa, và cố ra vẻ trịnh trọng một cách kỳ lạ - cho dù móng tay được sơn đen. "Sao, em có gặp ai ở Tổ Quạ không?"

"Glenn gọi em lại. Loa của anh đến rồi".

"Em không vào trong đó là tốt đấy. Tối qua họ bị khám xét". Anh hơi cau mặt. "Glenn không kể cho em à?"

"Không nhưng anh ấy biết em không vào". Cô co bàn chân lên, lấy làm mừng vì nét mặt Seth đã giãn ra.

"Vậy họ bắt được ai ạ?"

Cô lại nhấp một ngụm trà và ngồi yên để chờ nghe những tin đồn mới nhất. Một nửa thời gian, cô có thể chỉ co tròn người và lắng nghe trong khi Seth nói chuyện với những người tụ tập ở nhà anh ấy hầu như mỗi tối. Và rồi cô có thể giả vờ - ít nhất trong một lúc ngắn ngủi – rằng thế giới vẫn như nó vốn thế với tất cả mọi người, không nhiều hơn, không ít hơn. Seth cho cô được điều đó : một chốn riêng tư để tin vào sự ảo tưởng của sự bình thường.

Nhưng đó không phải lý do cô bắt đầu ghé thăm anh khi họ gặp nhau 1 lần 2 năm về trước; *đó* hoàn toàn chỉ hoàn toàn là kết quả của việc cô biết rằng anh sống trong ngôi nhà có những bức tường bằng thép. Tuy nhiên, đó là 1 trong những lý do mà gần đây có bắt đầu có những ý nghĩ ngu ngốc về anh, về việc nhượng bộ trước những màn tán tình của anh, nhưng Seth không bày tỏ ý định hẹn hò thực sự với cô. Anh ấy khá tai tiếng là kẻ thích tình một đêm, mà cô thì không có hứng thú với việc đó. Mà, cô *cũng* có hứng thú, nhưng sẽ là không nếu điều đó đồng nghĩa với việc mất đi tình bạn với Seth, hoặc là khả năng được đến nơi trú ẩn có những bức tường thép của anh.

"Em ổn chứ?"

Cô đã nhìn chăm chăm. *Lại như thế.* " Ổn chứ ạ. Chỉ là …. Em không biết, chắc là em mệt"

"Em có muốn nói về điều đó không?"

"Về điều gì ạ?" Cô lại nhấp trà và hi vọng anh ấy sẽ bỏ qua chủ đề này, nhưng đồng thời cũng hi vọng nhiều như vậy rằng anh đừng từ bỏ.

Nếu mình kể cho người khác nghe thì mình sẽ cảm thấy dễ chịu đến thế nào ? Chỉ để được nói về điều đó thôi? Bà không nói chuyện về những con tinh nếu Bà có thể tránh được. Bà đã già rồi, có vẻ ngày càng mệt mỏi, quá mệt để hỏi Aislinn rằng cô đã làm gì khi đi ra ngoài, quá mệt để căn vặn rằng cô đi đâu khi trời tối.

Aislinn cố thêm một nụ cười với Seth, một cách bình thường nhưng thận trọng. *Mình có thể nói với anh ấy.* Nhưng cô không thể, không thực sự có thể; đó là 1 nguyên tắc mà Bà khẳng định là không bao giờ được phá vỡ.

Liệu anh ấy có tin mình không?

Từ đâu đó ở tít toa tàu thứ hai vọng ra tiếng nhạc – lại một bản nhạc mà anh ấy tự pha trộn đủ thứ từ Godsmack đến Dresden Dolls, Sugarcult đến Rachmaininoff, và cả những gì gì nữa mà cô thật không thể nhận ra được.

Thật yên bình – cho đến khi Seth dừng lại và đặt cốc lên chiếc bàn trà bên cạnh. "Em *hãy* nói cho anh nghe có chuyện gì đi?"

Tay cô run bắn lên, làm đổ cả trà ra sàn. Anh thường không ép; đó không phải là cách của anh. "Anh nói thế là sao? Chẳng có gì…"

Anh ngắt lời. "Thôi nào, Ash. Dạo này trông em rất lo lắng. Em đến đây thường xuyên hơn nhiều, và trừ phi đó là chuyện gì lien quan đến chúng ta" – anh nhìn cô chăm chú với vẻ mặt khó đoán – "hay là như thế?"

Tránh nhìn vào mắt anh, cô nói, "Chúng ta thì ổn mà".

"Thế thì chuyện gì? Em đang gặp rắc rối gì à?" Anh với ra phía cô khi cô đi ngang qua.

"Em ổn". Cô tránh bàn tay anh đưa ra và thấm chỗ trà đổ, mắt nhìn chăm chăm xuống sàn, cố lờ đi việc anh vẫn đang quan sát. "Vậy, umm, hôm nay mọi người đâu cả rồi?"

"Anh bảo mọi người là anh cần vài ngày yên ổn. Anh muốn có cơ hội gặp riêng em. Nói chuyện và mọi thứ khác". Anh thở dài, rồi cúi xuống, kéo miếng giẻ khỏi tay cô. Anh ném nó trở lại vào bếp, và nó rơi xoạch xuống bàn. "Nói chuyện với anh đây này".

Cô đứng lên, nhưng anh túm lấy cô trước khi cô lại bỏ đi.

Anh kéo cô lại gần. "Anh vẫn ở đây. Sẽ ở đây. Cho dù có chuyện gì đi nữa".

"Không có gì mà. Thật mà". Cô đứng đó, một tay trong tay anh, tay kia thì không, thừa thãi. "Em chỉ muốn ở bên một nơi nào đó an toàn, bên một người tốt".

"Có ai làm gì em à?". Giọng anh chợt nghe rất lạ, rất căng thẳng.

"Không". Cô cắn môi; cô đã không nghĩ rằng anh sẽ hỏi nhiều câu như thế, nhưng thực ra, cô lại cứ hi vọng vậy.

"Có ai muốn thế à?" Anh kéo cô ngồi lên đùi mình, ấp đầu cô vào bên dưới cằm anh, ôm cô thật chặt.

Cô không chống lại. Anh vẫn ôm cô mỗi năm, khi cô đi thăm mộ mẹ về, đã ôm cô khi Bà bị ốm vào năm ngoái. Việc anh ôm cô chẳng có gì là lạ; chỉ những câu hỏi của anh là lạ thôi.

"Em không biết". Cô thấy mình ngu ngốc, nhưng cô bắt đầu bật khóc, những giọt nước mắt to và lặng lẽ rơi mà cô không ngăn được. "Em không biết chúng muốn gì nữa"

Seth vuốt tóc cô, trượt bàn tay dài theo mái tóc dài và xuống lưng cô. "Nhưng em có biết chúng là ai không?"

"Cũng có thể nói là vậy". Cô gặt đầu, sịt mũi. *Anh ấy thật hấp dẫn.* Cô cố gắng kéo mình ra.

"Vậy đó là một khởi đầu tốt". Anh siết một cánh tay chặt hơn quanh cô và ngả người về phía trước để với một quyển sổ cùng cái bút trên sàn nhà. Để cuốn sổ lê đầu gối cô, anh đặt bút vào tư thế sẵn sang viết. Với nụ cười trấn an, anh nhắc, "Kể cho anh đi. Chúng ta sẽ tìm cách giải quyết. Sẽ nói với một người nào đó. Sẽ xem hồ sơ của cảnh sát"

"Hồ sơ của cảnh sát?"

"Tất nhiên để tìm thêm thông tin về chúng". Anh lại nhìn cô trấn an. "Sẽ hỏi Rabbit ở dưới tiệm xăm mình. Ông ấy được nghe đủ thứ chuyện. Mình sẽ tìm xem chúng là ai. Rồi sẽ xử lý."

"Sẽ chẳng có ai trong hồ sơ cả. không có gì về hai kẻ đó cả". Aislinn mỉm cười trước cái ý tưởng những con tinh tội phạm bị ghi lại trong hồ sơ cảnh sát. Họ sẽ cần cả một mục riêng trên nhật báo chỉ để cho bọn tinh tội phạm, đặc biệt ở những khu phố an ninh tốt: những khu nhà sang trọng thường nằm trong những khu vực nhiều cây xanh, bên ngoài vùng an toàn của những cái khung và những cây cầu sắt thép.

"Thế thì chúng ta sẽ dùng cách khác". Anh kéo bớt tóc đang che khuôn mặt cô, lau đi một giọt nước mắt trên má. "Anh nói nghiêm túc đấy. Anh là thần nghiên cứu điều tra. Chỉ cần cho anh một manh mối là anh sẽ tìm ra điều gì đó có ích. Nếu không, có thể chúng đang phạm pháp: quấy rối hay gì đó. Như thế là tội phạm đúng chưa nào? Đúng chưa nào? Còn nếu không, thì có những

người mà Rabbit quen…. ”

Aislinn lách mình ra khỏi vòng tay của anh và bước tới chiếc sofa. Boomer gần như không nhúc nhích khi cô ngồi tới bến cạnh. *Lạnh quá*. Cô run lên. *Luôn luôn quá lạnh.* Cô vuốt vào da con trăn trong khi nghĩ ngợi. *Seth chưa bao giờ kể cho ai nghe về Mẹ mình hoặc bất kỳ điều gì khác. Anh ấy có thể rất kín kẽ.*

Seth ngả người về phía sau và bắt chéo mắt cá chân, chờ đợi.

Cô nhìn chăm chăm vào chiếc áo sơ mi kiểu cũ và đã sờn mà anh mặc – bây giờ trở nên ẩm ướt do nước mắt của cô; trên đó có những chữ cái màu trắng đã bong một chút, viết thành từ: YÊU TINH. *Có thể đó là một dấu hiệu.* Cô đã nghĩ về điều đo rất nhiều, tưởng tượng ra việc kể cho anh nghe.

Anh nhìn cô đầy hi vọng.

Cô lại lau má. “Thôi được”.

Và khi cô chẳng nói thêm gì nữa, anh nhíu một bên lông mày đính khuyên lấp lánh và nhắc lại, “Ash?”

“Được”. Cô nuốt khan và nói, bình tĩnh hết mức có thể. “Những con tinh. Những con tinh đang săn đuổi em”.

“Những con tinh?”

“Những con tinh”. Cô co chân lên để ngồi khoanh chân trên ghế sofa. Boomer nhấc đầu nhìn cô, phụt lưỡi ra, và trườn lên lòng cô.

Seth cầm cốc trà của anh và uống một ngụm.

Cô chưa bao giờ kể cho ai nghe cả. Đó là một trong những nguyên tắc không thể phá vỡ của Bà: *Chúng ta không thể biết được có ai đang nghe. Không bao*

giờ biết được khi nào thì Chúng *đang nấp ở ngay gần.*

Tim Aislinn chợt rớt cái thịch. Cô có thể cảm thấy mình bắt đầu buồn nôn. *Mình đã làm gì thế này?* Nhưng cô vẫn muốn anh biết, muốn có ai đó để chia sẻ.

Aislinn hít thở sâu cho bình tĩnh và nói thêm, "Có hai con tinh. Chúng đã theo em vài tuần nay rồi"

Rất thận trọng, như thể trong một thước phim quay chậm, Seth rướn ra phía trước, ngồi ra mép ghế, gần như có thể chạm được vào cô. "Em trêu anh đấy à?".

"Không". Cô cắn môi và chờ đợi.

Boomer trườn tới tiếp, kéo thân trên của nó lên phía ngực cô. Cô lơ đãng xoa đầu nó.

Seth đẩy lưỡi vào cái khoen ở môi anh, một điệu bộ như thể để trì hoãn, như cái cách mọi người liếm môi giữa những cuộc nói chuyện căng thẳng. "Như những người tí hon có cánh à?"

"Không. Cao lớn như chúng ta và rất đáng sợ". Cô cố gắng mỉm cười, nhưng không xong. Ngực cô đau nhói, như thể có ai vừa sút một cú. Cô đang vi phạm những nguyên tắc mà cô đã giữ cả đời, mẹ cô đã giữ cả đời, Bà cô nữa, và tất cả mọi người trong gia đình cô, cho đến giờ phút này.

"Làm sao em biết chúng là những con tinh?"

"Thôi đừng". Cô nhìn chỗ khác. "Quên chuyện đó đi..."

"Đừng như thế". Giọng anh thoáng một chút thất vọng và bực bội. "Nói rõ với anh đi".

“Nhưng nói gì?”

Anh nhìn cô chằm chằm khi trả lời, “Nói rằng em sẽ tin ở anh. Rằng cuối cùng thì em sẽ để anh tham gia chuyện này”.

Cô không đáp, không biết nói gì thêm. Chắc chắn là cô đã giữ nhiều bí mật với anh, nhưng cô giữ bí mật những điều đó với tất cả mọi người mà. Đó đơn giản là cách mọi chuyện phải thế.

Anh thở dài. Rồi đeo kính vào và cầm bút dí lên cuốn sổ. “Thôi được. Nói cho anh nghe những gi em biết được. Trông chúng thế nào?”

“Anh sẽ không thể nhìn thấy chúng được”.

Anh lại dừng. “Tại sao?”

Lần này cô nhìn ra chỗ khác. “Chúng vô hình”.

Seth không phản ứng.

Trong một khoảnh khắc, họ cứ ngồi như thế, im lặng nhìn nhau. Tay cô vẫn đặt trên đầu Boomer, nhưng con trăn không bỏ đi.

Cuối cùng, Seth bắt đầu viết. Rồi anh ngẩng lên. “Gì nữa?”

“Tại sao? Sao anh lại làm thế?”

Seth nhún vai, nhưng giọng anh không hề thờ ơ khi anh đáp, “Bởi vì anh muốn em tin anh? Vì anh muốn em thoát khỏi cái kiểu trông như bị ma ám? Vì anh quan tâm đến em?”

“Anh nói anh sẽ điều tra. Nhưng nhỡ chúng... em không biết, làm anh bị thương thì sao? Tấn công anh thì sao?” Cô biết những con tinh có thể kinh

khủng đến mức nào cho dù anh – *không thể* - hiểu được điều đó.

"Chỉ vì anh đến thư viện ?" Anh lại nhíu long mày.

Cô vẫn đang cố sắp xếp lại ý nghĩ trong đầu mình, cố tìm ra con đường giữa việc xin anh thật sự tin cô với việc bảo anh rằng cô chỉ vừa nói đùa. Cô đẩy Boomer xuống ghế sofa và đứng lên.

"Em đã thấy chúng làm gì ai chưa?"

"Có", cô bắt đầu, nhưng rồi tự ngăn mình lại. Cô đi nhanh tới chỗ cửa sổ. Cả ba con tinh đang loăng quăng bên ngoài, chẳng làm gì cả, nhưng không thể chối cãi được thực tế là chúng đang ở đó. Hai con trông gần như người thật, còn con thứ ba thì khác xa – quá to và đầy những túm lông màu sẫm, giống như một con gấu đang đi thẳng lưng. Cô nhìn ra chỗ khác và rùng mình, "Không phải là hai kẻ đó nhưng... em không biết. Những con tinh sờ vào người ta, ngáng chân, cấu véo người ta. Thường là những trò ngốc nghếch đó. Nhưng đôi khi thì tệ hơn. Tệ hơn rất nhiều. Anh sẽ không muốn dây vào chúng đâu".

"Anh *có* muốn. Hãy tin anh, Ash. Nhé?" Rồi nửa như mỉm cười, anh nói thêm, "Mà anh không ngại bị sờ vào người. Coi như phần thưởng vì đã giúp đỡ em".

"Anh nên cẩn thận. Những con tinh rất..." Cô lại lắc đầu. Anh ấy đang *đùa cợt* về chuyện này. "Anh không thể trông thấy chúng ra sao".

Và dù không định trước, cô chợt hình dung ra Keenan. Cô đỏ mặt, lắp bắp, "Hầu hết bọn chúng rất kinh khủng".

"Nhưng không phải tất cả bọn chúng, phải không?" Seth hỏi nhỏ, không cười nữa.

"Hầu hết" – cô quay lại nhìn ba con tinh bên ngoài, không muốn nhìn vào Seth khi phải thừa nhận điều này – "nhưng không, không phải là tất cả".

CHƯƠNG 3

[Những con tinh] có thể biến mình thành vô hình hoặchữu hình tùy ý. Và khi chúng bắt con người, chúng bắt cả thể xác và linh hồn cùng với nhau.
- Trích từ *The Fairy Faith in Celtic Countries*
của W. Y. Evans-Wentz (1911)

Aislinn nhắm mắt lại khi cô miêu tả xong về những con tinh đã săn đuổi cô. "Bọn họ là những con tinh hoàng gia; em chỉ biết đến thế. Họ chuyển động trong những vòng tròn của vua và hoàng hậu, đủ uy lực để hành động mà không cần quan tâm đến hậu quả. Bọn họ quá mạnh, quá quá kiêu ngạo để có thể là bất kỳ cái gì khác". Cô nhớ đến sự khinh bỉ và coi thường của bọn họ đối với những con tinh khác. Đây chính là kiểu tinh nguy hiểm nhất: những con tinh có quyền năng.

Cô run lên và nói thêm, "Em không biết bọn chúng muốn gì. Đó là cả mọtt thế giới khác mà không ai nhìn thấy. Nhưng em thấy…. Em quan sát bọn chúng nhưng chúng chưa để ý đến em - không chú ý hơn gì những người khác".

"Vậy là em nhìn thấy cả những con tinh không đuổi theo em?"

Đó là một câu hỏi quá đơn giản, quá hiển nhiên. Cô nhìn anh và cười phá lên, không phải vì chuyện đó có gì hài hước, mà vì quá kinh khủng. Nước mắt lại tuân rơi trên khuân mặt cô.

Anh chỉ đợi, bình tĩnh, thản nhiên, cho đến khi cô ngưng cười. "Anh đoán rằng như thế tức là đúng ?".

"Vâng" . Cô lau má. "Bọn chúng có thật đấy, Seth. Không phải em bị ảo giác đâu. Có những con tinh, là những sinh vật hẳn hoi, ở hầu như khắp nơi. Những kẻ khủng khiếp. Cả những kẻ dẹp đẽ. Một số kẻ thì vừa khủng khiếp vừa đẹp

đẽ. Đôi khi bọn chúng đối xử với nhau rất tệ, hành động rất tệ ” – cô rùng mình khi nghĩ đến những hình ảnh mà cô không muốn chia sẻ với anh – “những kẻ *xấu xa,* bệnh hoạn”.

Anh vẫn chờ đợi.

“Còn nam tinh đó, tức là Keenan, anh ta tiếp cận em, tự biến mình trông cho giống người thật và cố gắng lôi kéo em đi cùng anh ta”. Cô nhìn ra xa, cố tập trung lấy lại sự bình tĩnh mà cô vẫn cậy nhờ mỗi khi những thứ cô nhìn thấy trở nên quá kỳ dị. Nhưng làn này không ăn thua.

“Thế còn về cái vấn đề hoàng gia? Em có thể nói chuyện với vua của bọn chúng hay cái gì đó không?” Seth lật sang trang.

Aislinn lắng nghe tiếng sột soạt nhẹ nhàng của tờ giấy rơi xuống đất, cô nghe thấy thành một âm thanh rất to trong phòng bất kể rằng vẫn đang có nhạc, bất kể cái thực tế rằng bình thường người ta không thể nghe thấy một âm thanh nào nhẹ đến thế. *Mình có nghe thấy tiếng một tờ giấy rơi xuống từ bao giờ vậy?*

Cô nghĩ tới Keenan , nghĩ về việc làm sao giải thích được cái cảm giác của sức mạnh mà anh ta tỏa ra. Anh ta có vẻ miễn nhiễm với sắt thép ở khu trung tâm- một khả năng rợn người; ít nhất, anh ta cũng đủ mạnh để vẫn giữ nguyên hình dáng khi đứng gần sắt thép. Sắt thép có vẻ khiến Cô Gái Chết bị yếu đi, nhưng nó cũng không đẩy lùi được cô ta. “Không. Bà em nói rằng những con tinh hoàng gia là những kẻ hung bạo nhất. Em không nghĩ rằng mình có thể đối mặt với bất cứ cái gì mạnh hơn, cho dù em được tiết lộ về bản thân mình, mà điều đó thì em không thể. Bọn họ sẽ không được biết rằng em nhìn thấy bọn họ. Bà đã nói bọn họ sẽ giết, hoặc khiến chúng ta mù mắt nếu biết ta nhìn được bọn họ”.

“Em có nghĩ chúng là cái gì khác không, Ash?” Seth di chuyển, đứng ngay trước mặt cô. “Liệu có một cách giải thích nào khác cho những gì em thấy?”

Cô co bàn tay thành một nắm đấm hờ khi nhìn anh, cảm thấy móng tay bấm nhẹ vào lòng bàn tay. "Em cũng mong được tin rằng có một cách giải thích khác. Em đã nhìn thấy chúng từ khi em sinh ra. Bà em cũng thấy chúng. Đó là sự thật. *Bọn họ là thật*".

Cô không thể nhìn anh nữa; nên cô đành nhìn chăm chăm xuống phía Boomer – lúc này đã xoắn títcả than mình lại thành một vòng cuộn khít trên lòng cô. Cô nhẹ nhàng di ngòn tay dọc dọc theo bên cạnh đầu nó.

Seth khum bàn tay ôm lấy cằm cô và xoay cô lại để để cô nhìn anh. "Phải có điều gì chúng ta có thể làm được chứ".

"Mai chúng ta nói chuyện tiếp được không? Em cần…" Cô lắc đầu "Chỉ là tối nay em không chịu được thêm chút nào nữa". Seth cúi xuống và nhấc Boomer ra. Con trăn chẳng thèm duỗi mình khi Seth mang nó về nhà kính và khẽ đặt nó lên tảng đá sưởi.

Cô không nói gì thêm khi Seth cái nắp để Boomer khỏi bò đi lung tung. Chỉ cần một nửa cơ hội thôi là Boomer sẽ tìm đường lê la ra ngoài nếu nó ở nhà một mình, mà trong hầu hết thời gian thì nhiệt độ ngoài trời có thể là cả một tai họa đối với nó.

"Đi nào, anh sẽ đưa em về", Seth nói.

"Không cần đâu".

Anh nhíu lông mày và giơ tay ra.

"Nhưng anh có thể". Cô nắm lấy tay anh.

Seth dẫn cô đi qua các con phố, và cũng như tất cả mọi người khác, anh chẳng hề biết đến những con tinh. Nhưng có cánh tay anh ôm quanh người cô khiến cô cảm thấy đỡ nặng nề hơn.

Họ đi trong im lặng qua gần một khối nhà. Rồi anh hỏi, "Em có muốn rẽ vào nhà Rianne không?"

"Tại sao?" Aislinn đi nhanh hơn một chút khi cô gái người sói đã đuổi theo cô lúc nãy giờ đây lại bắt đầu bay vòng vòng một cách dữ tợn.

"Buổi tiệc của cô ấy? Buổi tiệc mà em đã kể với anh ấy mà?" Seth cười toét, hành xử như thể mọi việc đều bình thường, như thể tất cả câu chuyện về những con tinh chưa hề diễn ra.

"Trời ơi, không. Đó là điều em ít cần đến nhất". Cô rùng mình khi nghĩ về điều đó. Cô đã đưa Seth đến vài buổi tiệc với tụi bạn ở trường Giám Mục O.C,; và ngay ở buổi tối thứ hai thì cô đã thấy khá rõ ràng rằng sự pha trộn giữa hai thế giới khác biệt này là một ý tưởng tồi.

"Em cần áo khoác không?" Seth kéo cô lại gần hơn, như mọi khi, anh chú ý đến từng chi tiết nhỏ nhất.

Cô lắc đầu, nhưng ngả gần anh hơn, thích thú tận hưởng cái lý do để được anh ôm trong tay.

Anh không phản đối, nhưng cũng không chạm tay vào bất kỳ chỗ nào mà anh không nên đụng đến. Anh có thể tán tỉnh cô một chút, nhưng anh không bao giờ có hành động gì quá mức tình bạn.

"Qua tiệm Pins & Needles với anh không?" anh hỏi.

Tiệm xăm mình đó cùng cùng đường, và cô cũng chẳng vội gì để rời khỏi Seth. Nên cô gật đầu, và hỏi, "Cuối cùng anh đã chọn được hình nào chưa?"

"Chưa, nhưng Glenn bảo có một anh chàng mới toanh vừa vào làm việc tuần này. Anh nghĩ anh sẽ xem thử các tác phẩm của cậu ta, xem theo phong cách nào ấy mà."

Cô cười phá. “Phải rồi, chẳng ai muốn có hình xăm không đúng với phong cách của mình.”

Giả vờ giận, anh kéo một lọn tóc của cô. “Chúng ta có thẻ tìm một hình xăm mà cả hai đều thích. Làm hình xăm đôi.”

“Hẳn rồi, em sẽ xăm - ngay sau khi anh gặp Bà em và thuyết phục Bà ký giấy đồng ý.”

“Thế thì thôi, không bao giờ có một chấm mực nào lên người em cả. Không đời nào.”

“Bà em dễ mà.” Vấn đề này đã được tranh luận nhiều lần lắm rồi, nhưng cô vẫn chưa bỏ cuộc - và cũng chưa có chút tiến triển nào.

“Không. Anh không mạo hiểm đâu.” Anh hôn lên trán cô. “Khi nào Bà em vẫn con chưa gặp anh thì Bà sẽ không thể soi anh và bảo, ‘Tránh xa cháu tôi ra’.”

“Trông anh có gì không ổn đâu.”

“Thế hả?” Anh cười nhẹ. “Bà em có nghĩ thế không?”

Aislinn nghĩ vậy, nhưng cô vẫn chưa thể thuyết phục được Seth về điều đó.

Họ tiếp tục đi trong im lặng cho tới khi tới tiệm. Mặt tiền của tiệm xăm mình hầu như toàn cửa sổ, khiến nó trông ít có vẻ đe dọa hơn đối với những kẻ thích mực xăm tò mò. Nhưng khác với những tiệm xăm mình mà cô từng nhìn thấy khi họ tới Píttburgh, đây không phải là một cửa hiệu hào nhoáng cho lắm. Pins & Needles vẫn còn giữ một chút tính nghệ thuật, chứ không thỏa mãn cho đám ngươi chạy theo mốt - mà Huntsdale cũng chẳng có nhiều đám người chạy theo mốt.

Chiếc chuông treo trên cửa kêu lanh canh khi họ bước vào. Rabbit, chủ tiệm, ló ra từ một trong những căn phòng, vẫy tay chào, rồi biến mất.

Seth bước tới một chiếc bàn cà phê dài kê áp vào tường, trên đó chất hàng chống căp giấy. Anh tìm được một tập mới và ngồi xuống xem. “Em muốn ngó qua với anh không?”

“Không ạ.” Aislinn đi qua chỗ tủ kính trưng bài các loại khuyên móc, khuyên tròn và cả những chiếc khuyên trông như những cái đinh. Đó là thứ cô muốn. Cô chỉ có một lỗ xỏ khuyên ở mỗi bên tai, nhưng mỗi lần vào đây, cô lại nghĩ đến việc xỏ thêm lỗ. Tuy nhiên, không xỏ khuyên gì trên mặt cả, ít nhất là không phải năm nay: trường trung học Giám Mục O’Çonnell có những quy định rất nghiêm ngặt về việc xỏ khuyên trên mặt.

Một trong hai người xỏ khuyên đứng lên phía sau tủ. “Em đã sẵn sàng xỏ một cái khuyên môi chưa nào?”

“Không ạ, em phải tốt nghiệp đã.”

Anh ta nhún vai và quay đi lau các bề mặt kính.

Chuông cửa lại kêu leng keng. Leslie, một cô bạn cùng trường, đi vào cùng một anh chàng xăm trổ đầy mình, khác xa những kiểu người mà cô ấy từng hẹn hò. Anh ta đẹp trai: tóc cắt sát, các nét trên khuôn mặt thật hoàn hảo, đôi mắt xanh đen. Và anh ta cũng là một nam tinh.

Aislinn như đóng băng, quan sát anh ta, cảm thấy mặt đất như đang tròng trành dưới chân. Tối nay có quá nhiều con tinh mang mặt người. Quá nhiều con tinh mạnh.

Nhưng nam tinh này hầu như chẳng buồn nhìn về phía cô khi anh ta đi về phía cuối phòng, miết tay lên một trong những tủ đựng đồ trang sức có khung thép mà anh ra đi ngang.

Cô không thể quay đi. Chưa thể. Hầu hết các con tinh không đến khu trung tâm; chúng không chạm vào sắt thép, và chúng chắc chắn không đi lung tung

trong lối người rồi chạm vào thứ kim loại nguy hiểm nữa. Có các nguyên tắc mà. Cô đã sống với những nguyên tắc đó. Cũng có vài ngoại lệ - những con tinh mạnh hiếm hoi - nhưng không phải nhiều đến thế này, cùng lúc thế này, và không phải ở nơi an toàn của cô thế này.

"Ash?" Leslie giơ tay ra. "Này, cậu ổn chứ?"

Aislinn lắc đầu. Không có gì ổn nữa rồi. Không gì cả.

"Ổn". Cô nhìn về góc phòng, nơi nam tinh đang đứng đợi. "Bạn cậu là ai thế?"

"Trông ngon không?" Leslie tạo ra một âm thanh nửa như rên nửa nhe thở dài. "Tớ vừa gặp anh ấy ngoài kia."

Seth đặt cuốn sách xuống và băng ngang phòng.

"Đi chưa em?" Anh vòng một cánh tay chắc khỏe quanh eo Aislinn. "Anh có thể…"

"Đợi em một giây." Cô liếc nhìn nam tinh đang đứng với Rabbit; giọng của họ chẳng to hơn tiếng thì thầm là mấy. Cố dẹp những tưởng tượng sang một bên, cô quay sang Leslie. "Cậu không dẫn anh ấy đến nhà Ri đấy chứ?"

"Irial ấy hả? Sao, cậu không nghĩ rằng anh ấy sẽ là trung tâm chú ý à?"

"Anh ấy rõ là khác với những nạn nh…" - cô cắn môi và cố cư xử như thể mọi thứ đều bình thường - "ý tớ là những đối tượng cậu thường cặp."

Leslie ném một cái nhìn khao khát về phía anh ta. "Tệ một nỗi là có vẻ anh ấy không có hứng."

Aislinn kìm một tiếng thở phào nhẹ nhõm khi biết rằng Leslie không định theo đuổi nam tinh. Cuộc sống đã đủ phức tạp lắm rồi.

“Em muốn hỏi xem anh có tới dự buổi tiệc không?” Leslie cười nhăn - hơi có vẻ ác ý - về phía Seth. “Cả hai người.”

“Không.” Seth không nói thêm một lời nào. Anh chịu đựng được Leslie, nhưng chịu đựng là điều tốt nhất mà anh có thể làm được. Hầu hết các cô nàng học ở trường Giám Mục O.C. đều không phải là mẫu người mà anh sẵn sàng giao lưu.

“Có gì hay hơn à?” Leslie hỏi bằng giọng đầy ẩn ý.

“Lúc nào cũng có. Anh chỉ tới những chỗ ngớ ngẩn đó nếu Aislinn nhất định muốn thôi.” Seth ra hiệu về phía Aislinn. “Em xong chưa?”

“Chờ em năm phút,” Aislinn lầm bầm, rồi lai cảm thấy tội lỗi ngay lập tức: như thế này thật chẳng giống hai người hẹn hò hay bất cứ điều gì tương tự.

Cô không muốn bắt Seth phải đợi, nhưng cô cũng không muốn bỏ bạn lại một mình với một con tinh đủ mạnh để chạm vào sắt thép. Cô thật tình không thể để một người bạn lại với một con tinh trong hình hai con người tuyệt với đến mức ngay cả những cô gái rụt rè nhất cũng phải mê mẩn. Mà Leslie thì dứt khóat chẳng phải kiểu người rụt rè.

Aislinn liếc lại phía Seth. “Nếu anh muốn đi ra trước, thì em có thể đi cùng với Leslie…”

“Không.” Anh nhìn cô hơi bực bội trước khi bỏ đi xem mấy cái đèn trên tường.

“Thế là hai người đang đinh làm gì vậy?” Leslie hỏi.

“Gì?” Aislinn nhìn lại Leslie - lúc này đang nhe răng cười. “Nào, không có gì, thật đấy. Anh ấy chỉ đưa tớ về.”

“Hmm.” Leslie gõ móng tay lên mặt kính của quầy, khiến anh xỏ khuyên nhìn khó chịu.

Aislinn gạt tay Leslie xuống khỏi mặt quầy. “Sao?”

“Chỉ có thế mà thú vị hơn cả một buổi tiệc cơ à?” Leslie vòng một tay quanh người Aislinn và thì thầm. “Lúc nào thì cậu mới tha cho anh chàng tội nghiệp kia đây, hả Ash? Cái kiểu cậu dắt dây anh ấy trông thật thê thảm.”

“Mình không... bọn mình chỉ là bạn. Anh ấy sẽ nói ra nếu anh ấy” - cô hạ giọng và liếc về phía Seth - “cậu biết rồi đấy”.

“Anh ấy đang nói đấy, nàng ạ. Tai cậu dày quá nên không nghe thấy thôi”.

“Anh ấy chỉ tán tỉnh vớ vẩn thôi. Mà dù anh ấy có ý định thật thì tớ cũng không muốn có mối tình một đêm đâu, đặc biệt là với anh ấy”.

Leslie lắc đầu và thở dài rất kịch. “Cậu cần thực tế hơn một chút, cô nương ơi. Yêu đương tí chút thì có làm sao, nếu như họ tốt. Mà mình nghe nói là anh ấy cũng tốt”.

Aislinn không muốn nghĩ đến điều đó, về anh ấy và những cô gái khác. Cô biết Seth có “ra ngoài”; và dù cô chưa bao giờ gặp những cô gái đo, nhưng cô chắc chắn là có. Tốt nhất cứ là bạn bè, còn hơn là một trong những cô nàng mà anh ấy sẽ quẳng đi. Cô không muốn nói về Seth nữa, nên hỏi Leslie, “Tối nay có những ai đến?”

Cố dẹp những ý nghĩ khó chịu, Aislinn dành một nửa sự tập trung để nghe Leslie nói liên miên về buổi tiệc. Anh họ của Rianne đã mới thêm mấy anh chàng từ hội nam sinh đại học của anh ấy.

May mà bọn mình không đi, Seth sẽ ghét những người đó lắm.

Khi anh trai Leslie bước vào, Seth quay lại và vòng tay qua vai Aislinn, gần như sở hữu, khi họ nói chuyện.

Leslie chu mồm, “Tôi điếc rồi nhé, không nghe gì đâu”.

Aislinn dựa vào Seth, phớt lờ Leslie, rồi những nhận xét của anh trai cô ấy về việc kiếm được cái này cái nọ, phớt lờ cả nam tinh ở cuối phòng, tất cả. Khi Seth ở bên, cô có thể yên ôn. Tội gì cô phải mạo hiểm đánh đối cả những gì họ đã có, đánh đối cả anh ấy để bám theo một ám ảnh mơ hồ.

CHƯƠNG 4

"Khi người sẽ là Vua Mùa Hè, thì cô ấy sẽ là hoàng hậu của người. Về điều này, mẫu hậu của người, Nữ Hoàng Beira, hiểu rất rõ, và bà sẽ mong giữ được người tránh xa [cô ấy], để vương quyền của bà có thể được kéo dài mãi".

__Trích từ *Wonder Tales from Scottish Myth and Legend*
của Donald Alexander Mackenzie (1917)

Ở vùng ngoại ô của Huntsdale, trong một khu nhà tuyệt đẹp kiểu cách thời Victoria mà không một nhà buôn bán bất động sản nào có thể bán - hoặc có thể nhớ ra mà quảng cáo - Keenan ngập ngừng, rồi giơ tay. Anh lại dừng, nhìn những hình nhân lặng lẽ trong khu vườn đầy gai đang di chuyển nhẹ nhàng như những chiếc bóng nhảy múa bên dưới những tán cây phủ đầy băng tuyết. Sương giá không bao giờ tan trong khu vườn này, và sẽ không bao giờ, nhưng những người thường đi ngang qua trên phố thì chỉ nhìn thấy những cái bóng. Họ đều nhìn đi chỗ khác, nếu họ có dám nhìn dù chỉ một tẹo teo. Không một ai - người hay tinh - có thể bước vào khi vườn lạnh lẽo của Beira nếu bà không cho phép. Mà nó cũng chẳng có gì hấp dẫn cả.

Phía sau anh, xe ô tô chạy dọc theo con phố, bánh xe nghiến lớp tuyết đông quánh thành từng đống xám xịt bẩn thỉu, nhưng âm thanh đó bị làm nghẹt lại

bởi cái lạnh buốt gần như có thể sờ thấy được đang bao phủ như một chiếc áo choàng lên ngôi nhà của Beira. Đến hít thở vào cũng thấy nhói đau.

Chào mừng mình đã trở về nhà.

Tất nhiên, anh chẳng có cảm giác gì về cái nơi gọi là nhà này, nhưng đằng nào thì Beira cũng chưa bao giờ tạo cảm giác như một người mẹ. Trong lãnh thổ của bà, ngay đến không khí cũng làm anh đau đớn, hút dần chút sức mạnh của anh. Anh đã cố kháng cự, nhưng trước khi anh đạt được đến quyền năng trọn vẹn, thì bà còn có thể bắt anh quỳ gối. Mà bà vẫn làm thế - mỗi lần anh ghé thăm.

Có thể Aislinn sẽ là người đó. Có thể cô ấy sẽ tạo nên điều khác biệt.

Keenan gắng sức lấy lại bình tĩnh và gõ cửa.

Beira mở tung cánh cửa. Tay kia của bà đang cầm cái khay chất đầy ú ụ bánh quy sôcôla còn đang bốc khói. Bà nghiêng người hôn lên đám không khí gần mặt anh. “Ăn bánh quy nhé, con yêu?”

Trông bà vẫn y như thế, trong suốt nửa thế kỷ vừa rồi - hoặc gần như thế - vào mỗi lần anh phải ghé vào để thực hiện những cuộc gặp gỡ đáng nguyền rủa này: một hình ảnh mẫu mực đến mỉa mai của một bà mẹ người-thường. Bà mặc một chiếc váy hoa giản dị, tạp dề xếp nếp, và một sơi dây ngọc. Tóc bà được cuộn ngược lên thành thứ mà bà gọi là “búi tóc”.

Bà khua khua cái khay. “Bánh mới đây. Mẹ làm riêng cho con”.

“Không ạ”. Phớt lờ Beira, anh bước hẳn vào trong.

Beira lại mới trang trí lại nhà - một kiểu ác mộng hiện đại, với một chiếc bàn bằng bạc bóng loáng; những chiếc ghế cứng, có hình thù kỳ dị; và những bức tranh đen trắng vẽ cảnh giết người, treo cổ và vài hình ảnh tra tấn khác. Những bức tường có màu trắng toát và đen kịt xen kẽ nhau, với mỗi màu là những mảng họa tiết hình học to tướng. Có những đường nét nhất định trên các bức tranh treo trên tường - một chiếc váy, đôi môi, những vết thương chảy máu - được tô màu đỏ bằng tay. Những vệt màu khủng khiếp đó là màu sắc thực sự duy nhất trong căn phòng. Chúng hợp với Beira hơn hẳn những bộ váy mà bà vẫn nhất quyết lôi ra mặc mỗi lần anh ghé thăm.

Từ phía sau cái quầy bar ướt nhẹp, một con yêu gỗ mình mẩy thâm tím hỏi, "Thưa ngài, ngài có uống gì không ạ?"

"Keenan, con thương yêu, nói cho cô nàng biết con muốn uống gì đi. Để mẹ đi kiểm tra món thịt nướng". Beira ngừng một chút, tay vẫn cầm khay bánh quy. "Con sẽ ở lại ăn tối nhé, con yêu?"

"Con có được lựa chọn không?" Anh phớt lờ con yêu gỗ, lại gần một bức tranh trên bức tường phía xa. Trong tranh là một phụ nữ với đôi môi đỏ rực đang ngó lom lom ra từ bục của một cái giá treo cổ. Phía sau cô ta là những đụn cát dốc đứng dường như kéo dài bất tận. Anh liếc sang phía Beira. "Một trò của mẹ phải không?"

"Giữa sa mạc ấy à? Con yêu quý, thật tình..." Bà đỏ mặt, nhìn xuống, rồi mỉm một nụ cười điệu đà và nghịch nghịch những viên ngọc. "Cho dù năng lực giá lạnh đáng yêu của mẹ đã phát triển đều đều trong vài thế kỷ qua, nhưng nơi *đó* vẫn nằm ngoài tầm với. Ít nhất là bây giờ. Nhưng cảm ơn con đã hỏi".

Keenan quay lại bức tranh. Người phụ nữ trong đó nhìn anh chăm chăm, có vẻ khẩn thiết. Anh tự hỏi liệu cô ấy đã thực sự bị chết ở đó, hay đó chỉ là một cô người mẫu ảnh.

"Thôi... con cứ tự nhiên nhé. Mẹ quay lại ngay đấy. Rồi con có thể kể cho mẹ nghe về cô gái con mới tìm thấy. Con cũng biết là mẹ *thực* mong con đến thăm mà". Thế rồi, miệng ngân nga một bài đồng dao từ hồi anh còn bé - bài hát gì đó về những ngón tay đông cứng - Beira bỏ đi kiểm tra món thịt nướng.

Anh biết nếu anh đi theo bà, thì sẽ có một bầy những con yêu gỗ buồn thảm rối rít trong căn bếp to như một tiệm ăn của Beira. Những hành động ra vẻ ngọt ngào đến phát ngấy của Beira không bao gồm việc nấu ăn thật sự, mà chỉ là mẫu hình của một người mẹ biết nấu nướng. "Mời ngài uống?" Con yêu gỗ mang lại hai chiếc khay - một có sữa, trà, cacao nóng và nhiều loại thức uống bổ dưỡng đóng hộp khác; khay kia có những thanh cà-rốt, cần tây, những trái táo và vài loại thực phẩm đời thường tương tự. "Thân mẫu của ngài đã khăng khăng bảo ngài phải ăn vài món tốt cho sức khỏe". Con yêu gỗ liếc về phía nhà bếp. "Chọc giận bà chủ thì chẳng thông minh chút nào".

Anh nhấc một cốc trà và một quả táo. "Mi nghĩ thế à?" Lớn lên trong Vương triều Mùa Đông đã khiến anh quá quen với những gì xảy ra cho những kẻ trót làm cho Nữ Hoàng Mùa Đông tức giận - hoặc chỉ đơn giản là làm bà cáu kỉnh. Nhưng anh sẽ làm hết sức để chọc giận bà; dù gì thì đó cũng chính là lý do anh đến đây mà.

*

* *

"Sắp xong rồi đây", Beira thông báo khi quay lại. Bà ngồi lên một trong những cái ghế kỳ dị và vỗ vỗ vào cái ghế gần bà nhất. "Lại đây. Kể mẹ nghe mọi thứ nào".

Keenan ngồi vào chiếc ghế đối diện bà, giữ khoảng cách hết mức có thể.

"Cô này rất khó, đã cự tuyệt lần tiếp cận đầu tiên của con". Anh dừng một chút, nghĩ tới nỗi sợ hãi trong mắt Aislinn. Đó không phải là kiểu phản ứng mà

anh thường nhận được từ những cô gái người thường. "Cô ấy hoàn toàn không tin con".

"Mẹ biết". Beira gật đầu, bắt chéo ở mắt cá chân, và ngả về phía trước - hình ảnh của một vị phụ huynh đang chăm chú. "Mà liệu... con biết đấy, cô bạn gái *gần nhất* của con có ưng cô ta không?".

Vẫn không rời mắt khỏi Keenan, Beira ra hiệu cho một con yêu nhanh chóng mang tới cho bà thứ gì đó để uống. Khi Beira vòng bàn tay quanh chân của chiếc ly, băng giá bò lan quanh nó cho đến khi mặt ngoài của chiếc ly thủy tinh hoàn toàn bị bao phủ bởi một lớp trắng mỏng.

"Donia bằng lòng".

Beira gõ móng tay vào cạnh ly. "Hay lắm, mà Dawn thế nào rồi?"

Keenan nghiến răng: Beira thừa biết tên Donia. Sau hơn nửa thế kỷ làm Cô Gái Mùa Đông, Donia đã xuất hiện đủ nhiều nên trò nhầm lẫn vờ vịt của mẹ anh trở nên gần như khôi hài. " *Donia* vẫn như hàng thập kỷ nay, thưa Mẹ. Cô ấy giận con. Cô ấy mệt mỏi. Cô ấy trở thành tất cả những gì mà mẹ đã khiến cô ấy trở thành".

Beira nhấc bàn tay được cắt sửa kỹ lưỡng lên, săm soi một cách vu vơ. "Mẹ khiến cô áy thành cái gì? Ôi, con cứ nói ra xem nào".

"Chính cái quyền trượng của mẹ, mấy trò trói buộc và lừa lọc của mẹ đã gây ra tất cả. Mẹ biết rõ điều gì sẽ xảy ra cho người thường nếu họ phải chịu cái lạnh giá của mẹ. Con người thường không thể..."

"Aah, nhóc yêu ơi, nhưng chính *con* bảo cô ta làm thế đấy chứ. *Con* đã chọn cô ta, và cô ta chọn con". Beira ngồi ngả vào ghế, vẻ tự mãn khi thấy Keenan nổi giận. Bà mở lòng bàn tay, và cây quyền trượng tự trôi vào tay cho bà nắm, như một lời nhắc về quyền lực mà bà đang giữ. "Lẽ ra cô ta có thể gia nhập nhóm các Cô Gái Mùa Hè bé nhỏ của con, nhưng cô ta nghĩ rằng xứng đáng để

mạo hiểm. Cô ta đã nghĩ rằng con xứng đáng để cô ta mạo hiểm với nỗi đau mà giờ đây cô ta đang phải chịu". Beira sùy sùy về phía anh. "Buồn thật đấy chứ. Cô ta là một cô gái xinh đẹp, tràn đầy sức sống".

"Bây giờ cô ấy vẫn thế".

"Cô ấy vẫn thế? Bây giờ?" Beira hạ giọng ra vẻ nói thầm, "Mẹ thì nghe nói rằng cô ta đang yếu dần đi" - bà dừng lại và vờ trề môi - "thật *phát bệnh* vì chuyện đó. Sẽ thật đáng tiếc nếu cô ta ta đi".

"Donia vẫn ổn". Anh nghe được sự bực bội trong giọng mình, và căm ghét cái thực tế rằng Beira có thể chọc tức anh dễ dàng như vậy. Hình ảnh Donia trở thành một cái bóng - chết dần, nhưng bị mắc kẹt và phải lặng im vĩnh viễn - luôn khiến anh mất bình tĩnh. Cái chết của những con tinh luôn là một bi kịch, vì không có thế giới bên kia, hay kiếp sau, cho giới tinh. *Đó là lý do mà mẹ nhắc đến chuyện này*. Làm sao mà cha của anh có thể chịu được Beira đủ lâu để bà mang thai anh - đó là điều anh không hiểu được. Beira là người rất khó ưa.

Beira phát ra một âm thanh rừ rừ, gần như càu nhàu, sâu trong cổ họng. "Thôi đừng cãi vã nữa, con yêu. Mẹ tin rằng Diane sẽ ổn cho đến khi con thuyết phục được cô gái mới rằng con xứng đáng với sự hy sinh đó. Làm sao mà phải bực mình vậy, lần này có thể cô ta còn chẳng hành động chống lại con ấy chứ. Có thể cô ta sẽ còn khuyến khích cô gái đáng yêu mới này chấp nhận con thay vì kể cho cô gái đó nghe đủ thứ chuyện kinh khủng về những ý định nguy hiểm của con?"

"Donia sẽ làm phần việc của cô ấy; con sẽ làm phần của con. Chẳng có gì thay đổi cả, sẽ không thay đổi cho đến khi con tìm được Nữ Hoàng Mùa Hè". Keenan đứng lên và tiến tới cho đến khi tầm mắt của anh nhìn xuống Beira. Anh không thể để cho bà hăm dọa mình mãi được, cho dù bà vẫn nắm quyền lực tối cao, cho dù bà sẽ sớm giết chết anh chứ không phải là giúp đỡ anh. Vua không thể nào khom gối; vua chỉ ra lệnh thôi. Quyền lực của anh có thể còn bị giới hạn - chưa có gì nhiều hơn một hơi thở âm ấm vào cái lạnh băng giá của

bà - nhưng anh vẫn là Vua Mùa Hè. Anh vẫn đứng đối diện bà, và không thể để bà phớt lờ điều đó được.

Có thể kết thúc đi cho xong.

"Mẹ biết là con sẽ tìm thấy cô ấy, thưa Mẹ. Rồi một trong số những cô gái đó sẽ nắm được quyền trượng trong tay, và hơi lạnh của mẹ sẽ không tràn lấp cô ấy được".

Beira đặt ly của mình xuống và ngước nhìn anh. "Thật à?"

Mình ghét cái trò này. Keenan cúi xuống và đặt tay lên một bên ghế của bà. "Rồi có ngày con sẽ giành được toàn bộ sức mạnh của Vua Mùa Hè, như Cha đã có. Thời của mẹ sẽ chấm dứt. Sẽ không còn hơi lạnh tăng dần nữa. Sẽ không còn quyền lực vô lối nữa". Anh hạ giọng, hy vọng giấu được cảm giác run rẩy của mình. "Rồi chúng ta sẽ xem ai thực sự mạnh hơn".

Beira ngồi đó, im lặng và không cử động. Rồi bà đặt một bàn tay lạnh buốt lên ngực anh và đứng dậy, nhẹ nhàng đẩy anh. Băng giá tạo thành một mạng lưới phóng ra từ tay bà, bò quanh anh cho đến khi anh đau nhức đến mức cho dù Binh đoàn Săn bắn Ma quái có chồm tới thì anh cũng không thể nhúc nhích được.

"Nói hay lắm? Mỗi lần lại thú vị hơn - như một chương trình TV ấy". Bà hôn lên cả hai má anh, để lại một vệt môi tê cóng, làm cho hơi lạnh thấm qua da anh, nhắc nhở anh rằng chính bà - *không phải mình, chưa phải mình* - mới có toàn bộ sức mạnh. "Đó là một trong những điều dễ thương về sự sắp đặt nho nhỏ của chúng ta - nếu mẹ mà phải đối phó với *một vị vua thực sự*, thì mẹ hẳn sẽ nhớ mấy trò chơi của chúng ta lắm lắm".

Keenan không trả lời - không thể. Nếu anh biến mất, liệu có người khác chiếm chỗ của anh không?

Tạo hóa rất ghét những khoảng chân không .

Liệu có một vị vua mới, một vị vua không bị kìm hãm, sẽ lên ngôi? Beira đã chế nhạo anh bằng điều đó - *Nếu con muốn bảo vệ bọn chúng thì kết thúc trò này đi. Hãy để một vị vua thực sự lên ngự trị.* Nhưng liệu một vị vua khác có lên được tới mức quyền lực tối cao không, nếu anh thất bại? Anh chẳng có cách nào biết được. Anh chùng xuống trên đôi chân mình, căm ghét Beira, căm ghét toàn bộ câu chuyện này.

Rồi Beira ngả người và thì thầm, khiến hơi thở lạnh giá của bà thổi vào môi anh, "Mẹ tin rằng con sẽ tìm được hoàng hậu bé nhỏ cho con. Có thể con đã tìm được rồi đấy. Có thể đó là Siobhan hay cái cô Eliza từ hồi vài thế kỷ trước. Bây giờ cô ta là một cô gái ngọt ngào đấy chứ, cái cô Eliza đó. Cô ta sẽ trở thành một hoàng hậu đáng yêu, con có nghĩ thế không?"

Keenan rùng mình, cơ thể anh bắt đầu đông cứng lại vì lạnh. Anh cố đẩy lui hơi lạnh, ép nó ra ngoài.

Mình là Vua Mùa Hè. Mẹ không thể làm thế được.

Anh nuốt khan, gắng sức đứng thẳng.

"Cứ tưởng tượng xem, trong suốt những thế kỷ qua, nếu cô ta ở ngay trong cái đám con gái quá yếu ớt mà không dám mạo hiểm. Quá nhút nhát đến mức không dám cầm vào cây quyền trượng mà thử xem".

"Con thân yêu tội nghiệp của ta đã mệt rồi. Lại còn khó chịu với chính mẹ nó nữa chứ". Beira thở dài, như thể điều đó thực sự làm bà đau lòng.

Đặt một ngón tay dưới cằm anh, bà kéo đầu anh lại. "Lại phải nhịn bữa tối mà đi ngủ thôi. Rồi một làn nào đó, con sẽ có thể thức trắng được" - bà hôn vào cằm anh - "có thể".

Rồi tất cả mọi thứ tối sầm khi những cô hầu cáo dẫn anh tới căn phòng Beira đã để sẵn cho anh.

CHƯƠNG 5

Những Kẻ bí mật này có Xung đột, Nghi ngờ, Cãi vã, Thù hận và Chia bè phái

—Trích từ *The Secret Commonwealth*
của Robert Kirk và Andre Lang (1893)

Donia biết Beira đến gần khi gió đổi hướng, thổi một làn hơi lạnh cắt da vào nhà. Cứ làm như còn có ai khác vậy.

Chẳng có ai tới thăm, dù căn nhà của Donia nằm bên ngoài cái thành phố nhiều sắt thép, ở một trong những khi ít ỏi có nhiều câu cối tại Huntsdale. Khi Keenan chọn Huntsdale, tất cả họ đều đi theo anh và định cư trong những ngôi nhà của mình để chờ đợi. Khi chọn căn nhà này, cô nghĩ – hy vọng – rằng những con tinh sẽ tụ tập tiệc tùng giữa những cái cây đó, nhưng bọn họ không hề. Bọn họ sẽ không làm thế. Chẳng con tinh nào tới quá gần cô, như thể Keenan vẫn còn áp một lời tuyên bố sở hữu. Ngay cả đại diện của những vương triều khác trong giới tinh cũng không đến gần cô: chỉ những kẻ đứng đầu của Vương triều Mùa Hè và Mùa Đông mới dám tiếp cận mà thôi.

Donia mở cửa và bước lui. Cô giả vờ rằng mình không biết bà ấy đến đây thì cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Beira luồn qua lối vào, đứng như một nữ diễn viên già đóng vai ma cà rồng trên ngưỡng cửa. Sau nụ hôn gió và vài câu lịch sự giả tạo, bà duỗi người trên sofa bắt chéo ở mắt cá chân, đung đưa đôi bàn chân được trau chuốt kỹ ở mép ghế. Hình ảnh tuyệt mỹ quyến rũ đó bị làm hỏng chỉ bởi cây quyền trượng thô thiển mà bà nắm hờ trong tay. "Ta nghĩ đến con đấy, con dấu yêu ạ".

"Tôi biết". Cây quyền trượng chẳng gây nguy hiểm gì cho cô – không phải bây giờ - nhưng Donia vẫn bước tránh ra. Cô tựa vào bức tường đá cạnh lò sưởi. Hơi ấm thấm vào da cô, không đủ để xua đi cái giá rét đang nuốt gọn cơ thể, nhưng vẫn còn đỡ hơn là ngồi gần nguồn hơi lạnh khủng khiếp kia.

Cái lạnh chẳng bao giờ làm Beira phiền lòng; bà ấy là cái lạnh và vì thế có thể điều khiển nó. Donia mang cái lạnh bên trong cô, nhưng không phải là tự nguyện hay thoải mái, không phải là cô không mong mỏi có được hơi ấm. Beira thì không đi tìm sự ấm áp; bà ấy mê thích cái lạnh choàng nó vào người như một đám nước hoa băng giá – đặc biệt khi nó khiến người khác phải đau đớn.

"Tối nay con trai ta có ghé qua", Beira nói bằng cái giọng vốn dễ đánh lừa của mình.

"Tôi cũng nghĩ anh ấy sẽ làm vậy". Donia cố gắng giữ giọng thản nhiên, nhưng dù luyện tập hàng thập kỷ nay, một chút quan tâm vẫn buột ra. Cô khoanh tay lên trước ngực, thấy xấu hổ vì cô vẫn còn nghĩ về Keenan.

Beira mỉm cười trước phản ứng của Donia và dừng lại lâu một cách khó chịu. Thế rồi, vẫn mỉm cười, bà vươn bàn tay không ra như như thể sẽ có một chiếc ly hình thành trong đó. Nhưng chẳng có gì được tạo thành. Thở dài vẻ chịu đựng, bà nhìn quanh. "Vẫn không có đứa hầu nào à?"

"Không ạ"

"Thật tình, con yêu dấu... Con phải kiếm vài đứa.

Mấy con yêu gỗ là loại rất biết nghe lời. Nhưng ta không thể chịu được bọn phúc thần". Bà làm một vẻ mặt khó chịu. "Thích độc lập kinh khủng, hả? Ta có thể cho con mượn vài con yêu của ta, để giúp con"

"Và theo dõi tôi?"

"Ừ, tất nhiên, nhưng đó chỉ là tiểu tiết thôi". Bà hời hợt phẩy tay. "Chỗ này thật… dơ dáy, thật đấy. Còn tệ hơn chỗ hồi trước. Cái thành phố nho nhỏ ấy… hay đó là một cô người yêu khác bị con trai ta bỏ mặc nhỉ? Thật khó mà nhớ hết"

Donia không mắc mưu. "Ở đây rất sạch mà".

"Nhưng vẫn vớ vỉn lắm. Chả có phong cách gì cả".

Beira lướt những ngón tay qua các hình khắc sa thạch trên chiếc bàn thô kệch ghế sofa. "Những cái này không phải từ thời của con"

Beira nhấc một hình thần gấu lên – bàn chân phải của mô hình giơ cao, trưng ra những cái móng như thu nhỏ: "Đây là tác phẩm của Liseli, đúng không?"

Donia gật đầu, dù một câu trả lời là không cần thiết. Beira biết rõ cái đó là của ai. Beira thường bực bội vì Liseli vẫn tới thăm Donia – và Keenan. Cô ấy đã không làm thế suốt mấy năm nay, nhưng rồi cô ấy sẽ lại ghé tới. Mà vì cô ấy đã được giải thoát khỏi cái ách mang theo hơi lạnh của Beira, nên cô ấy chu du khắp thế giới – thường chọn những vùng sa mặc để không có cơ hội nào gặp Beira hay thuộc hạ của bà. Cứ vài năm một lần, cô ấy lại xuất hiện để nhắc Donia rằng hơi lạnh sẽ không kéo dài mãi mãi, dù suốt bao nhiêu lâu nay nó vẫn có vẻ như thế.

"Thế còn cái quần rách rưới kinh tởm mà con cứ mặc suốt đó?"

"Của Rika. Chúng tôi mặc cùng cỡ".

Rika đã không ghét thăm suốt hơn hai thập kỷ qua, nhưng đó là một cô gái lạ lùng; hài lòng với việc mang theo hơi lạnh còn hơn là cái ý tưởng phải làm hoàng hậu của Keenan. Họ rất khác nhau, mỗi người một vẻ. Điểm chung duy nhất của các Cô Gái Mùa Đông là sức mạnh ý chí. Thà là thế còn hơn mang chung những đặc điểm của các Cô Gái Mùa Hè vô vị, lẽo đẽo theo Keenan như

bọn trẻ con.
Beira chờ đợi trong khi Donia cố gắng không thể hiện ra sự thiếu kiên nhẫn của mình. Cuối cùng, Donia nhượng bộ và hỏi, "Bà có lý do gì cho chuyến viếng thăm này không ạ?"

"Ta có lý do cho tất cả mọi việc" Beira lại đứng cạnh cô; đặt một bàn tay lên tấm lưng thon nhỏ của Donia.

Donia chẳng buồn bảo Beira bỏ tay; làm như thế chỉ khuyến khích bà ấy thường xuyên đặt tay vào đó hơn. "Vậy bà có thể nói cho tôi biết lý do được không?"

"Sùy sùy, con còn tệ hơn cả con trai ta. Nhưng không thất thường bằng". Beira lại gần hơn, trượt bàn tay qua eo Donia, cắm những móng tay vào hông cô. "Con sẽ xinh đẹp hơn nhiều nếu con biết ăn mặc hơn. Có thể làm thêm gì đó cho mái tóc nữa".

Donia bước tránh ra, làm như chống cái cửa sau mở lên và cho hơi lạnh đang tăng dần được thoát ra ngoài. Cô thầm ước mình cũng "thất thường" được như Keenan – nhưng đó là bản chất của Vua Mùa Hè. Anh ấy đột ngột như những cơn bảo mùa hè, u trầm và khó đoán, dễ tươi cười cũng dễ nổi cơn thịnh nộ. Nhưng không phải là quyền năng lạnh lẽo của Beira đã tràn lấp Donia khi cô nhấc cây quyền trượng đó, từ rất lâu về trước. Nếu không thể nếu cô kháng cự được cái lạnh giá của Nữ Hoàng Mùa Đông, thì cô đã ở bên Keenan, đã chia sẻ cả vĩnh hằng cùng anh ấy. Nhưng cái giá buốt nằm trong cây quyền trượng của Nữ Hoàng Mùa Đông đã bủa vây cô – đã nuốt chửng cô cho đến khi cô chẳng hơn gì một làn hơi của cây quyền trượng đó. Donia vẫn không chắc rằng mình hận ai hơn: Keenan, vì đã thuyết phục cô yêu anh, hay Beira, vì đã cướp đi của cô giấc mơ đó. Nếu anh thực sự yêu cô đủ nhiều liệu cô có trở thành người đó không? Liệu cô có trở thành hoàng hậu của anh không?

Donia bước ra ngoài. Những cái cây vươn về phía bầu trời xám xịt, với cành cây xương xẩu đi tìm những tia nắng cuối cùng. Đâu đó ở phía xa, cô nghe thấy tiếng xì xào của những con hươu đi lang thang qua khu bảo tồn thiên

nhiên nho nhỏ tiếp giáp với khu vườn của cô. Những cảnh vật quen thuộc. Những âm thanh dịu êm. Lẽ ra đây đã là một nơi bình yên, nhưng lại không phải. Chẳng có gì yên ổn được khi trò chơi đã bắt đầu.

Trong bóng tối, cô nhìn thấy một đám cận vệ của Keenan. Những vệ binh thanh hương trà, những con tinh cáo, và những tên lính hoàng gia khác – ngay cả những con tinh trong gần như người không hiểu sao vẫn có vẻ gì đó kỳ lạ đối với cô dù bọn họ đã có mặt hàng thập kỷ nay. Họ luôn ở đó quan sát cô, kể lể nhất cử nhất động của cô với anh ấy. Bất kể việc cô đã bảo với anh không biết bao nhiêu lần rằng cô muốn bọn họn biến đi. Bất kể rằng cô cảm thấy mình như bị đánh bẫy vì họ cứ theo dõi và chờ đợi.

"Đó là luật lệ, Don ạ. Cô Gái Mùa Đông nằm trong trách nhiệm của anh. Đã luôn như thế". Anh cố cầm lấy tay co, bao bọc những ngón tay giờ đây đang đau nhói quanh những ngón tay của cô.

Cô bỏ đi. "Không thể nữa. Em nói thật đấy, Keenan. Bảo họ biến đi, nếu không em sẽ tự làm".

Anh đã không ở lại để nhìn thấy cô khóc, nhưng cô biết là anh đã nghe thấy. Tất cả đều đã nghe thấy. Nhưng anh không lắng nghe. Anh đã quá quen với sự hợp tác của Rika, quá quen với việc mọi người đều phải quỵ lụy anh. Vì vậy, trong thập kỷ đầu tiên, Donia đã làm đóng băng một số vệ binh. Nếu kẻ nào đến quá gần cô, cô sẽ tung ra một màn sương muối dày đặc phủ lên chúng cho đến khi chúng cử động được nữa. Nhiều kẻ cũng đã hồi phục, nhưng không phải tất cả.

Keenan chỉ đơn giản là cử thêm người đến. Anh ấy thậm chí không than phiền gì. Dù cô tệ bạc với anh đến đâu, anh vẫn khăng khăng gửi thêm lính tới canh gác cô. Cô thì tiếp tục mắng nhiếc, làm đóng băng bọn họ cho đến khi, cuối cùng anh đành bảo đợt lính tiếp theo phải đứng ở vị trí an toàn ở chỗ những cái cây xa nhất, hoặc đậu trên những cành cây thủy tùng hoặc cây sồi. Dù gì đó cũng là một sự tiến bộ.

Beira bước tới để đứng kề vai với cô. "Chúng vẫn quan sát hả! Những tên tốt đen ngoan ngoãn mà Keenan đã cử đến canh gác con".

"Họ đã thấy bà đến. Keenan sẽ biết". Cô không nhìn Beira, mà chỉ nhìn chăm chú một vệ binh thanh hương trà trẻ tuổi không bao giờ biết giữ khoảng cách như những người khác.

Anh ta nháy mắt. Trong những thập kỷ trước, anh ta hiếm khi rời khỏi vị trí phía bên ngoài nhà cô. Những kẻ khác thì thay phiên nhau, luôn giữ một quân số bất biến, nhưng những khuôn mặt thì có thay đổi. Chỉ có chàng vệ binh thanh hương trà này là khác. Dù chẳng bao giờ nói chuyện với nhau nhiều hơn vài từ, nhưng cô gần như coi anh ta là bạn.

"Khỏi phải nghĩ! Nhưng không phải là bây giờ" – Beira cười phá, tạo thành một âm thanh kinh dị nghe như tiếng những con quạ cãi vã để tranh nhau một xác chết – "thằng bé tội nghiệp dang ở bên ngoài lạnh giá".

Giả vờ rằng cô không lo lắng là cách chẳng bao giờ hiệu quả; tỏ ra quan tâm cũng chẳng bao giờ hiệu quả nên Donia nhìn về phía bụi cây, cô gắng đổi chủ đề trước khi cô bật ra hỏi rằng mọi chuyện với Keenan đã tệ đến mức nào. "Thế tối nay thì bọn tay sai của bà đâu?"

Beira làm một cử chỉ ra hiệu "lại đây" về phía bãi cây.

Chúng đến ngay: một bộ ba con dê đen to lớn bờm xờm vòng quanh góc quanh, cưỡi trên lưng chúng là ba mụ phù thủy trung thành của Beira. Dù chỉ là những thứ bị làm cho héo mòn – trông chỉ như những vỏ đàn bà khô quắt – nhưng những mụ phù thủy đó lại mạnh một cách kỳ dị, có thể xé xác cả những tên khổng lồ núi lão làng nhất. Bọn họ khiến Donia khiếp hãi khi cất tiếng cười khúc khích như những con gà phát điên và duyệt binh quanh khu vườn, như thể thách thức những vệ binh của Keenan đến gần hơn.

Donia bước đến chỗ lan can của hàng hiên, cách xa Beira, gần hơn với những mụ già khốn khổ phải phục vụ Nữ Hoàng Mùa Đông. "Trông đáng yêu đấy,

Agatha".

Agatha phun nước bọt về phía cô.

Chế nhạo bọn họ là một việc ngốc ngếch, nhưng cứ mỗi lần họ tới là Donia lại làm vậy. Cô phải chứng minh, cho bản thân mình và cho bọn họ, thấy rằng cô chẳng sợ những trò đe dọa. "Bà đã nhận ra rằng không phải bà khiến cho những vệ binh kia không dám lại cần chưa, hả bà?"

Tất nhiên, cũng chẳng phải do sợ cô mà những vệ binh đó giữ khoảng cách. Nếu Keenan bảo họ tiếp cận, thì họ sẽ làm vậy. Ý muốn của cô chẳng là cái gì. Việc họ bị thương hay chết cũng chẳng là gì. Mệnh lệnh của Keenan mới là điều duy nhất quan trọng đối với họ.

Những mụ phù thủy quắc mắt nhìn cô, nhưng không trả lời. Giống như những vệ binh của Keenan, bọn hầu cận của Beira cũng giữ khoảng cách với cô. Không ai muốn chọc Beira, trừ Keenan.

Đúng là kiểu gia đình bất thường. Cả Keenan và Beira đều bảo vệ cô, như thể người kia mới là mối đe dọa tồi tệ hơn.

Khi mấy mụ phù thủy không nói gì, Donia quay lại phía Beira. "Tôi mệt rồi. Bà muốn gì đây?"

Trong một khoảnh khắc, Donia nghĩ rằng mình đã quá lỗ mãng, rằng Beira sẽ chửi rủa cô. Thường thì cái tính khôn khéo của Nữ Hoàng Mùa Đông cũng nhiều như tính thất thường của Keenan, nhưng con giận của bà thực sự đáng sợ một khi nó bùng nổ.

Beira chỉ mỉm cười, một nụ cười đe dọa đặc trưng, nhưng còn ít nguy hiểm hơn sự tức giận. "Có những người muốn nhìn thấy Keenan hạnh phúc, những người muốn nó tìm thấy cô gái co thể chia sẻ ngôi vị với nó. Nhưng ta thì không".

Bà đã để cho toàn bộ sức nặng của băng giá trôi ra khỏi mình; nó đập thẳng vào Donia, khiến cô có cảm giác như mình bị nhấn chìm giữa một dòng sông băng. Nếu cô vẫn là người thường thì nó đã giết chết cô rồi.

Beira nhấc một bàn tay gần như không còn sinh khí của Donia lên và quấn quanh cây quyền trượng, bên dưới bàn tay giá lạnh của chính bà. Nó không phản ứng gì, chẳng thay đổi điều gì, nhưng chỉ chạm vào cây quyền trượng đó thôi cũng đủ khơi dậy kỷ niệm về những năm đầu tiên, khi vết thương của cô còn nhức buốt.

Khi Donia vật lộn với từng hơi thở, Beira nói tiếp: "Đừng để con bé đó cầm vào cây quyền trượng, rồi ta sẽ rút hơi lạnh của ta khỏi con – và con sẽ được tự do. Keenan không thể cho con sự tự do đó. Nhưng ta có thể. Hoặc là" – Beira lần một mống tay xuống giữa ngực Donia, giả vờ âu yếm một cách tai ác – "nếu con không chịu, thì chúng ta sẽ cùng xem ta có thể dồn bao nhiêu hơi lạnh vào con, cho đến khi nó nuốt chửng con"

Donia có thể định hướng hơi lạnh, nhưng cô không chứa đựng được hơi lạnh. Cái lạnh giá tràn ra, như trả lời cho bàn tay Beira đang chạm vào người cô, khiến cho sự thể trở nên thật rõ ràng rằng ai đang nắm quyền ở đây.

Bằng giọng rời rạc, Donia nói "Tôi biết vị trí của mình. Tôi phải thuyết phục cô ấy không tin Keenan. Tôi đã đồng ý với điều đó khi tôi nắm lấy cây quyền trượng".

"Không được thất bại. Hãy nói dối. Lừa lọc. Gì cũng được. Không được để cô ta chạm vào cây quyền trượng". Beira áp lòng bàn tay vào ngực Donia, các ngón tay hơi cong lại, khiến móng tay bà cào lên da qua lớp áo của cô.

"Sao cơ ạ?" Donia vấp chân chúi về phía trước, cố thoát khỏi Beira mà không khiến bà giận dữ hơn, cố gắng tập hợp các suy nghĩ của mình.

Vẫn có các nguyên tắc. Tất cả mọi người đều biết. Chúng rất tồi tệ đối với Keenan, nhưng chúng vẫn tồn tại. Điều mà Beira đề nghị khác xa những

nguyên tắc.

Beira buông cây quyền trượng, vòng tay quanh Donia, kéo cô lên, và thì thầm, "Nếu con lừa ta, thì ta hoàn toàn đủ sức để lấy đi cả cái cơ thể này của con. Keenan cũng chẳng ngăn được ta. Con cũng chẳng ngăn được ta. Con sẽ trở thành một cái bóng, lang thang, lạnh lẽo hơn cả mức mà chính con có thể tưởng tượng được. Cứ nghĩ đi". Rồi bà thả tay.

Donia lảo đảo, còn đứng được chỉ nhờ cây quyền trượng mà cô vẫn nắm. Cô thả rơi cây quyền trượng, thấy ghê sợ cái cảm giác cầm nó trong tay, và nhớ lại nỗi đau khi lần đầu tiên cô chạm vào nó, và cả sự tuyệt vọng mỗi lần một con người mới không chịu cầm lấy nó. Donia siết chặt tay vào lan can và cố đứng thẳng. Nhưng không ăn thua.

"Chào nhé". Beira vẫy những vệ binh của Keenan bằng mấy ngón tay và biến mất vào bóng tối cùng những mụ phù thủy.

Khi Keenan tỉnh giấc, Beira đang ngồi trên chiếc ghế bập bênh bên cạnh giường – dưới chân là một chiếc giỏ đựng vải vụn và trong tay là chiếc kim khâu.

"Mẹ khâu chăn?" Anh ho cho đỡ khản giọng. Chính là do tuyết giá mà anh nuốt vào khi Beira làm anh đóng băng. "Như thế có phải là hơi quá lố không, ngay cả đối với mẹ?"

Beira giơ những mảnh vải đã được khâu lại với nhau lên. "Con nghĩ thế à? Mẹ khâu cũng giỏi đấy chứ".

Anh ngồi thẳng dậy. Những bộ lông dày cộp – một số vẫn còn dính máu – chất đống trên người anh. "Thật là một cảnh tượng dễ chịu hơn nhiều với những sở thích thật của mẹ".

Beira vẫy tay theo một điệu bộ không thèm chấp, buông cây kim. Nó vẫn tiếp tục tự khâu trên miếng vải. "Nó không phải là người đó đâu, con bé mới

ấy”.

“Cô ấy có thể là người đó chứ”. Anh nghĩ đến khả năng kiểm soát cảm xúc rất rõ rệt của Aislinn. “Cô ấy là người con đã mơ thấy…”

Một cô hầu cáo mang vào chiếc khay có đồ uống nóng và súp còn đang bốc hơi. Cô ta để chúng lên chiếc bàn thấp bên cạnh giường.

“Những cô khác cũng thế, con thân yêu”. Beira thở dài và ngồi ngả vào ghế. “Con biết là mẹ không muốn tranh cãi với con mà. Nếu mẹ mà biết rồi thì chuyện gì sẽ xảy ra… Con đã được thụ thai vào chính ngày hôm đó. Làm sao mẹ biết chuyện này sẽ xảy ra khi mẹ giết ông ta cơ chứ? Lúc đó mẹ thậm chí còn chẳng biết là có con”.

Điều đó chẳng giải thích được lý do tại sao Beira kiềm chế sức mạnh của anh, tại sao bà dùng dòng máu chung của hai mẹ con để buộc Vương triều Bóng Tối nguyền rủa anh. Bà không bao giờ nói cho anh nghe lời giải thích nào về điều đó, chỉ nói về nguồn gốc của anh, chứ không nói về cách mà bà chế ngự anh.

Keenan lấy một cốc sôcôla nóng bốc khói. Hơi ấm tạo cảm giác dễ chịu trong bàn tay anh, và còn dễ chịu hơn khi nó lan vào trong cổ họng. “Vậy mẹ hãy nói cho con biết cô ấy là ai”, anh nói.

Khi Beira không đáp, Keenan nói tiếp, “Chúng ta có thể dàn xếp. Chia thời gian ra, chia lãnh thổ ra, như Cha từng làm”. Anh uống cạn cốc sôcôla và lấy một cốc khác, chỉ để cảm thấy hơi ấm trong tay mình.

Bà phá lên cười, tạo ra một cơn gió tuyết nho nhỏ cuộn xoắn ốc quanh phòng. “Bỏ hết mọi thứ ư? Tàn tạ như một mụ phù thủy ư? Vì cái gì chứ?”

“Vì con? Vì đó là điều đúng? Vì…” Anh thả chân xuống sàn, nhăn mặt khi chân xọc ngay phải một đống tuyết nhỏ. Đôi khi những truyền thống cũ kỹ là tệ nhất, những câu này họ đã nói với nhau như học thuộc một kịch bản trong

hàng thế kỷ nay rồi. "Con phải hỏi. Mẹ biết thế mà".

Beira cầm lại cây kim, thọc nó vào miếng vải "Mẹ biết. Cha con cũng hỏi suốt. Làm đúng theo các nguyên tắc đến từng chi tiết một. Ông ấy là người như thế" – bà cau có và nhặt thêm một miếng vải vụn từ chiếc giỏ - "quá là dễ đoán".

"Loài người mỗi năm càng thêm đói kém. Lạnh giá… những vụ mùa khô héo. Nhiều người phải chết". Keenan hít một hơi thở sâu và lại ho. Không khí trong phòng lạnh buốt. Giờ đây khi đã bị làm yếu đi, thì càng ở lâu bên cạnh Beira, anh sẽ càng mất nhiều thời gian để phục hồi. "Họ cần nhiều ánh nắng hơn. Họ lại cần một vụ Vua Mùa Hè thực sự".

"Đó không phải là điều mẹ quan tâm". Bà thả rơi miếng vải chắp vá của mình vào giỏ và quay người để bỏ đi. Nhưng bà dừng lại ở cửa. "Con biết các nguyên tắc mà".

"Phải. Các nguyên tắc…" Các nguyên tắc được tạo ra để có lợi cho bà, các nguyên tắc đã kìm kẹp anh suốt hàng thế kỷ. "Phải, con biết các nguyên tắc".

CHƯƠNG 6

Hình ảnh một chiếc áo linh mục, hoặc âm thanh của một chiếc chuông, buộc [những con tinh] phải bỏ chạy.

Trích từ *The Fairy Mythology* của Thomas Keightley (1870)

Ngày thứ Hai, Aislinn tỉnh dậy từ trước khi đồng hồ báo thức reo. Sau khi tắm thật nhanh, cô mặc đồng phục và vào bếp. Bà đang đứng ở bếp lò, làm

món trứng và thịt xông khói.

Nghiêng người hôn nhẹ lên má Bà, Aislinn hỏi, "Nhân dịp đặc biệt gì thế hả bà?"

"Láo thật". Bà đập tay vào cô. "Bà chỉ muốn làm cho con một bữa sáng ngon lành thôi".

"Bà có khỏe không thế ạ?" Aislinn đặt một bàn tay lên trán Bà.

Bà mỉm cười uể oải. "Dạo này trông con có vẻ mệt lắm. Bà nghĩ con nên ăn thêm thứ gì khác ngoài sữa chua đi".

Aislinn rót một cốc càphê nhỏ từ chiếc bình đầy một nửa trên bàn và cho thêm 2 thìa đường đầy tú hụ, rồi đến đứng cạnh Bà.

"Sắp đến kỳ thi SAT bà ạ, mà bài luận tiếng Anh lần trước thì con làm không được tốt như mong muốn" – Aislinn đảo mắt khi Bà cau mày vẻ không tin – "thực ra, con làm không tốt. Không phải là quá tệ, chỉ là lẽ ra con có thể làm tốt hơn".

Bà xúc trứng vào đĩa rồi cầm ra chiếc bàn nhỏ. "Vậy chỉ là chuyện học hành thôi à?"

"Hầu như là thế ạ". Aislinn ngồi xuống và cầm dĩa. Cô đẩy món trứng vòng vòng, mắt nhìn chăm chăm xuống chiếc dĩa.

"Còn gì nữa?" Bà hỏi bằng giọng lo lắng. Tay Bà siết chặt cứng cốc cà phê của mình.

Aislinn không thể kể cho Bà nghe được. Cô không thể nói rằng những con tinh hoàng gia đang đi theo cô, rằng một trong số chúng còn hóa thành người để nói chuyện với cô, rằng cô phải cố hết sức mình để không chạm vào anh ta khi anh ta đứng bên cô. Nên cô chỉ nói đến một người duy nhất mà cũng khiến cô bị quyến rũ như thế. "Umm, có một anh bạn…"

Tay Bà nới lỏng chiếc cốc ra một chút.

Aislinn nói thêm, "Anh ấy rất tuyệt, đúng như những gì con mong muốn, nhưng anh ấy chỉ là bạn thôi".

"Con thích cậu ta không?"

Aislinn gật đầu.

"Thế thì cậu ta là một thằng ngốc. Con thông minh và xinh đẹp, và nếu cậu ta từ chối con…"

Aislinn ngắt lời, "Thực ra con chưa rủ anh ấy đi chơi".

"Ồ, thế thì đó là vấn đề của con". Bà gật đầu với ánh mắt hài lòng. "Cứ mời cậu ta đi chơi. Đừng lo lắng nữa. Khi bà còn trẻ, bà không có được tự do như con đâu, nhưng…" Và Bà bắt đầu nói lan man về một trong những chủ đề ưa thích – sự tiến bộ của nữ quyền.

Aislinn ăn bữa sáng, thỉnh thoảng gật đầu đúng lúc và đặt vài câu hỏi để khơi cho Bà nói chuyện cho đến tận giờ phải đi học. Tốt nhất là cứ để Bà nghĩ rằng các cậu con trai và bài vở là lý do khiến cô lo lắng. Bà đã phải chịu nhiều lo lắng trong đời mình rồi: Ông đã mất khi Bà còn là một người mẹ trẻ, và Bà phải tự mình nuôi một cô con gái, rồi một cô cháu gái, đều có Khả Năng Nhìn Thấy. Và nếu Bà biết những con tinh đang hành động kỳ lạ ra sao…, thế thì, mọi cơ hội để giữ lấy tự do của Aislinn sẽ bị dập tắt ngay lập tức.

Và đến lúc Carla gõ cửa rủ Aislinn đi học, thì cả Aislinn và Bà đều đang mỉm cười được rồi.

Thế rồi Aislinn mở cửa và thấy ba con tinh đang đứng ở hành lang, phía sau Carla. Chúng đứng cách xa cái cửa – rõ ràng là không khoái lắm vì những vòng xoắn trang trí bằng sắt ở bên ngoài cánh cửa. Bà đã phải xin giấy phép đặc

biệt để được lắp cánh cửa mới này, nhưng thật đáng đồng tiền bát gạo.

"Wow", Carla châm chọc khi nụ cười của Aislinn tắt ngóm, "Không định làm cậu mất vui đâu".

"Không phải tại cậu. Chỉ là" – cô cố gắng kìm sự khó chịu của mình – "Hôm nay thứ Hai mà, cậu biết đấu".

Carla ngó nghiêng để đảm bảo Bà không nghe thấy và hỏi bằng giọng nói thì thầm, "Cậu muốn bùng à?"

"Để mà môn Toán học lại tụt dốc thêm nữa hả?" Aislinn khịt mũi. Cô chộp lấy cái túi và vẫy tay chào Bà trước khi bước ra hành lang.

Carla nhún vai. "Nếu cậu muốn thì mình làm gia sư cho. Ở cửa hàng đồ điện tử đang có giảm giá đấy…"

"Không phải hôm nay. Đi nào". Aislinn chạy xuống cầu thang, ngang qua vài con tinh nữa. Thường thì chúng không vào hẳn trong các tòa nhà chung cư. Đó là một trong những thanh sắt thép bảo vệ trên các cửa sổ - không phải là một nơi xấu xí, nhưng cách xa những cái cây và bụi rậm nguy hiểm ở vùng ngoại ô.

Khi đi bộ qua vài khối nhà để tới trường, thì tâm trạng phấn khởi của Aislinn đã hoàn toàn biến mất. Những con tinh luồn lách trong các hốc tường, đi đằng sau họ, rì rầm khi họ đi ngang. Thật là loạn!
Và giống như một tiếng vang, Aislinn nhớ đến lời của Cô Gái Chết: "Chạy đi, khi mi còn có thể". Aislinn không nghĩ mình có thể chạy trốn thật, nhưng nếu cô biết được mình phải chạy trốn vì cái gì, thì ít nhất nó còn làm dịu đi nỗi sợ hãi có vẻ như không thể kết thúc.

Rồi một con tinh người sói khụt khịt đánh hơi cô, bộ lông pha lê kêu lách cách như những chiếc chuông thủy tinh tí xíu mỗi khi nó di chuyển, và Aislinn run bắn lên. Có thể chỉ biết thôi cũng không đủ để làm dịu nỗi sợ hãi này

Trong ngày hôm đó, Aislinn dẹp những nỗi lo sợ buổi sáng sang bên. Không đời nào cô có thể nói với Cha James rằng cô không tập trung chú ý vì những con tinh đang đi theo cô. Nhà Thờ có thể khuyến cáo ta chống lại những mối nguy hiểm ẩn giấu, nhưng tìm được một vị linh mục hiện đại tin vào bất kỳ điều gì siêu nhiên – ngoài Đức Chúa – thì chẳng khác gì tìm một người đề nghị rằng phụ nữ cũng nên được làm linh mục.

Thực ra, Aislinn nghĩ với một nụ cười châm biếm khi đi tới lớp học tiếng Anh vào tiết cuối, rằng có thể ở đâu đó có một số vị linh mục sẵn sàng đề nghị quyền bình đẳng cho nữ giới, nhưng không phải ở trường Giám Mục O.C. mà thôi.

"Cậu đọc xong bài đọc chưa?" Leslie hỏi khi giật cái túi ra khỏi ngăn tủ của mình rồi đóng sầm cửa tủ lại.

"Rồi". Aislinn đảo mắt. "Othello đúng là ngốc".

Leslie nháy mắt và nói, "Tất cả bọn họ đều thế, nàng ạ. Tất cả đều thế".

"Buổi tiệc thế nào?" Aisnlinn hỏi khi họ cùng vào buổi học.

"Như mọi khi, nhưng" Leslie vươn người qua lối đi giữa hai dãy ghế - "bố mẹ Dominic sẽ không có nhà suốt cả tuần. Tha hồ vui, tha hồ đi chơi, tha hồ tới các anh chàng..."

"Không phải những thứ mình thích".

"Thôi nào, Ash". Leslie ngó quanh để chắc chắn không có ai không nên nghe câu chuyện này đứng gần đó – lén lút liếc lên xuống giữa hai hàng ghế - trước khi nói thêm, "Người bạn của Ri ở cửa hàng đĩa nhạc đã kiếm được thêm cái bưu phẩm mà Ri đặt rồi đấy".

Đôi khi Aislinn ước giá như mình cũng có thể hút thuốc một chút, uống một

chút, nhưng cô không thể làm thế. Thỉnh thoảng cô cũng tự cho phép mình xã láng một chút nếu cô nghĩ sẽ nằm luôn trên ghế sofa nhà Seth, chứ cô không thể mạo hiểm đi bộ qua Huntsdale trong tình trạng mất cảnh giác và không có gì phòng thủ.

"Mình không đến được", cô nói kiên quyết hơn.

"Đến chơi thôi mà. Cậu không cần phải tiệc tùng, chỉ đến chơi với bọn mình thôi. Chả phải là dụ cậu đâu. Chỉ đi chơi cho thư giản tí thôi". Leslie cố nài thêm một chút. "Có mấy người anh em họ của Dom cũng đến đấy".

"Cứ tưởng bọn họ toàn là một hội ngốc ngếch?" Aislinn hỏi với nụ cười châm biếm.

"Tất nhiên, nhưng anh em họ của cậu ấy là lũ ngốc nghếch có phom cực ngon. Nếu cậu không định làm gì với Seth" – Leslie nhe răng cười lẳng – "con gái cũng có nhu cầu chứ, đúng không? Cậu cứ nghĩ mà xem".

Sơ Mary Louise bước vào, giúp Aislinn khỏi phải từ chối thêm lần nữa.

Với điệu bộ mạnh mẽ như mọi khi, sơ Mary Louise đi ngang qua phía trước phòng học, quan sát cả lớp từ sau cặp kính rõ là chẳng đẹp đẽ gì. "Nào, các em có gì để nói cho tôi nghe?"

Đây là một trong nhiều lý do mà Aislinn thích tiết học này: sơ Mary Louise không chỉ tung ra bài giảng ngay lập tức. Sơ khuyến khích học sinh nói, và rồi sơ gài thêm các quan điểm của mình vào, vẫn cung cấp đủ thông tin, nhưng có phong cách hơn bất kỳ giáo v iên nào khác.

Trước khi có ai lên tiếng, Leslie toang toác, "nếu Othello tin tưởng Des thì mọi chuyện đã khác ạ".
Sơ Mary Louise tặng cho cô nàng một nụ cười khích lệ rồi quay sang Jeff, người chuyên phản đối hầu hết các phát biểu của Leslie. "Em có đồng ý không?"

Cả lớp nhanh chóng biến thành một trận tranh luận với một bên là Aislinn và Leslie còn bên kia là giọng nam độc diễn của Jeff. Thỉnh thoảng có vài bạn khác cũng góp mấy câu, nhưng hầu hết là Aislinn và Leslie đối kháng với Jeff.

Sau đó, Aislinn bỏ Leslie lại chổ tủ đựng đồ và nhập vào đám đông ùa ra cổng. Nói chung là tâm trạng cô bây giờ đang tốt. Giá như mở đầu một ngày bằng tiết học ưa thích, thay vì màn tra tấn của môn Toán học, thì dễ chịu hơn, nhưng dù sao kết thúc một ngày bằng tiết học đó cũng thú lắm rồi.

Rồi Aislinn bước ra ngoài cổng chính. Nỗi sợ hãi mà cô đã dẹp yên vào buổi sáng đó chợt ùa quay trở lại: bên ngoài, ngồi trên lưng con sói, là Cô Gái Chết – trông cũng đáng kinh hãi y như nam tinh kia, Keenan, lúc ở tiệm Comix.

CHƯƠNG 7

Những con tinh, ngoài tính rất hay thù hằn,còn rất kiêu ngạo, và không co phép ai can thiệp vào những chủ quyền lâu đời của chúng.

—Trích từ *Ancient Legends, Mystic Charms, And Superstitions Of Ireland* của Lady Francesca Speranza Wilde (1887*)*

"Ê này?" Leslie bật ngón tay đánh tách ngay trước mặt Aislinn, sơn móng tay màu bạc của cô ấy khiến Aislinn chú ý. "Cậu đi hay hay không?"

"Gì?"

"Đến nhà dom". Leslie tở dài với khuôn mặt cau có quen thuộc.

"Bên cạnh, Carla cố giấu một tràng cười.

Leslie thở ra phì phì, thổi tung những lọn tóc mái quá dài cho khỏi vướng vào mặt. "Cậu không hề nghe mình nói, phải không?"

"Chờ đã", Rianne hét vang khi chạy xuống cầu thang. Giống như Leslie, Rianne đã cởi áo đồng phục, lại còn mở hai khuy trên cùng của chiếc sơmi đang mặc. đúng là một màn trình diễn, nhưng là kiểu trình diễn sẽ dẫn tới vài bài thuyết giảng từ vài cán bộ trường Giám mục O.C.

Từ phía hông của tòa nhà, cha Edwin gọi to: "Các cô vẫn còn đang ở trong địa phận của trường, thưa các cô nương".

"Bây giờ thì không ạ". Rianne bước một bước qua cổng, đứng ra ngoài phố và ra dấu một nụ hôn gửi đến cha. "Hẹn gặp cha ngày mai, thưa cha".

Cha Edwin kéo ciếc cổ áo kiểu la mã, chính là cách cha hắng giọng. "Cố mà tránh xa rắc rối đấy nhé".

"Dạ, thưa cha', Leslie đáp ngoan ngoãn. Rồi cô hạ giọng. "Vậy cậu có đi không, Ash?". Cô không ngừng lại, chân vẫn bước về phía góc đường, kỳ vọng mọi người phải đi theo.

Aislinn lắc đầu. "Mình đã hẹn gặp Seth ở thư viện".

"Chà, anh ấy ngon đấy". Rianne thở dài một cái rất ư cường điệu. "Cậu bỏ rơi bọn mình à? Les bảo hôm trước cậu trốn biệt cũng là vì thế".

Ngang bên kia đường, lắng nghe từng từ của họ, là Cô Gái Chết. cô ta đi theo, con sói nhảy cẩng lên trên phố, giữ tốc độ cho bằng họ.

"Bọn mình chỉ là bạn". Aislinn đỏ mặt, cảm thấy còn xấu hổ hơn mọi khi vì nữ tinh đang nghe lỏm.

Aislinn dừng lại, cúi xuống, tháo giày như thể có gì mắc trong đó. Cô liếc ra

phía sau: Cô Gái Chết và con sói đang nấn ná trong bóng tối của ngỏ hẽm bên kia đường. Mọi người vẫn đi qua -vẫn nói chuyện – cười đùa, hoàn toàn không biết đến một con sói to bất thường và vị chủ nhân dữ dội của nó.

"Mình thì cá là hơn thế đấy!" Rianne khoát tay Aislynn và kéo cô đi. "Cậu có nghỉ thế không hả Les?"

Leslie mỉm cười, từ tốn. "Theo những gì mình nghe nói, thì anh ta vẫn đủ kinh nghiệm để trở thành ứng cử viên số một cho vị trí đó đấy. Tin mình đi, để cho lần đầu tiên thì cậu cần một người thật tinh tế".

Bằng giọng khàn khàn,Rianne nói, "Mà mình nghe nói Seth có sự *tinh tế* đấy".

Carla và Leslie cười phá; Aislinn thì lắc đầu.

"Sheila kể rằng khi vào văn phòng của cha E., cậu ấy gặp một học sinh mới vào trường mình tuần này, một cậu bạn mồ côi", Carla nói khi họ đứng ở vạch qua đường dành cho người đi bộ. "Sheila nói anh chàng đó là một món tráng miệng giàu dinh dưỡng".

"Mồ côi? Sheila thực sự nói là *cậu bạn mồ côi* à?" – Leslie đảo mắt.
Lấy làm mừng vì câu chuyện đã đổi chủ đề, Aislinn chỉ nghe bằng một tai, vì cô quan tâm đến nữ tinh đi theo hơn là những học sinh mới. Nữ tinh giữ khoảng cách chính xác với họ khi họ đi. Theo cái cách mà những con tinh khác cư xử khi đi ngang qua Cô Gái Chết, thì rõ ràng cô ta rất đặc biệt. Không con tinh nào lại gần cô ta. Một số cúi đầu khi cô ta đi qua. Tuy nhiên cô ta chẳng thèm chú ý đến kẻ nào khác.
Đến góc phố của hai phố Edgehill và Vine, nơi họ thường rẽ theo những hướng khác nhau , Carla hỏi lại, "Cậu chắc chưa cậu có thể dẫn anh ấy tới mà".

"Sao?" Aislinn lắc đầu. "Không, Seth chỉ giúp mình học ,ừmm, môn hệ thống chính phủ. Mình sẽ gọi điện cho cậu sau". Đèn giao thông đổi màu, và cô bắt đầu băng sang phố, nói với lại, "Vui vẻ nhé".

Cô Gái Chết không đi theo. Có thể cô ta bỏ đi rồi.

"Này, Ash?" Leslie gọi, khi họ đã cách xa nhau đến mức cô ấy phải hét lên, đủ để tất cả mọi người đều nghe thấy. "Cậu biết thừa là tháng này làm gì có bài kiểm tra". Rianne xua xua ngón tay, "Hư quá, hư quá".

Mọi người đi đường chẳng hề chú ý, nhưng Aislinn vẫn thấy nóng mặt. "Gì cũng được".

Aislinn đi xuyên qua công viên để tới thư viện, nghỉ về Seth, về Cô Gái Chết cứ đi theo cô. Cô không hề chú ý đến mọi thứ xung quanh cho đến khi có ai đó- *một người nào đó*- tóm lấy tay cô và kéo giật cô vào ngực hắn ta, giữ cô chặt đến mức không thể cử động.

"Á à, nếu đây không phải là một cô bé Công Giáo nhỏ nhắn xinh xắn….Váy đẹp đấy".

Hắn ta giật chiếc váy xếp li của cô, và hai tên khốn đang đứng cùng hắn ta cười phá lên. "Đang đi đâu thế, cưng?"

Aislinn cố gắng đá hắn, nhưng chân cô chẳng tác động được mấy vào chân hắn. "Dừng lại".

Mọi người đâu cả rồi? Bình thường thì công viên không hề vắng tanh khi còn sớm thế này. Không có người nào, không có con tinh nào, chẳng có bất kỳ ai cả.

Cô há miệng định kêu, nhưng hắn dùng tay kia kẹp ngay vào hàm cô, ngón tay trỏ bịt ngay vào giữa miệng cô.

Cô cắn phập. Toàn mùi thuốc lá.

"Con khốn". Nhưng hắn vẫn không bỏ tay. Hắn bóp mạnh hơn cho đến khi

phía trong má cô bị ép chặt vào răng đến mức chảy máu.

Thằng con trai phía bên phải cô cười phá lên. "Có vẻ nó thích mạnh tay một chút, hả?"

Aislinn thấy nước mắt tràn ra. Cánh tay đang giữ cô gồng chặt cứng. Còn bàn tay ở miệng cô lại xiết thêm lần nữa, và cô có thể thấy vị máu tươi ở trong miệng mình. Cô cố gắng nghỉ, cố gắng nhớ xem mình biết gì về tự vệ.

Sử dụng bất kỳ cái gì có thể. Hét to. Thả rũ người. Cô thực hiện, để cho cả trọng lượng mình rơi xuống.

Hắn ta chỉ đổi cách giữ.

Và rồi cô nghe thấy một tiếng gầm.

Bên cạnh cô là con sói của cô gái chết, đang nhe răng. Trông nó giống một con chó to, nhưng Aislinn biết rõ nó là con gì. Hoàn toàn hữu hình trước mặt mọi người và trông cũng y như một con người thật, cô gái chết đang đứng, tay nắm dây buộc con sói, để nó lao lại gần ba thằng tồi tệ đến mức chỉ cần một cú nhào nhẹ tới trước là nó có thể cho chúng đổ máu ngay.

Giọng cô ta bình tĩnh đến đáng sợ. "Bỏ tay ra".

Hai thằng không giữ Aislinn lập tức lùi lại, nhưng thằng đang giữ cô thì đáp, "Không phải việc của mày, đồ tóc vàng hoe. Biến!".

Nữ tinh đợi một chút, rồi nhún vai và thả sợi dây buộc. "Tấn công. Sasha,vào tay!"

Con sói – Sasha - xé toạc một vết ngay cổ tay hắn.

Hắn ta rít lên và buông Aislinn, nắm lấy cánh tay đang chảy máu. Cô ngã phịch xuống đất.

Không nói thêm một lời nào, cả ba thằng chạy biến. Con sói lao theo sau, táp vào chân chúng khi chúng chạy.

Cô gái chết cúi xuống. Vẻ mặt cô ta rất khó đoán khi cô ta hỏi, "Bạn đứng lên nổi không?"

"Sao chị lại……" Aislinn hơi do dự lùi lại khi cô gái chết với tay vào cằm cô. "Cảm ơn".

Cô gái chết cau mày khi nghe những lời đó.

"Tôi không biết xảy ra chuyện gì nữa". Aislinn nhìn chăm chăm theo hướng ba thằng khốn vừa chạy. Huntsdale không phải là một thành phố nguy hiểm, có thể là hơi lộn xộn lúc tối muộn; có thể tình trạng thiếu việc làm và quá nhiều quán bar khiến những người thông minh thì nên tránh những lối tắt qua các ngõ hẻm tối tăm khi khuya khoắt. Thế nhưng, bất kỳ kiểu tấn công nào trong công viên… thật lạ quá mức tưởng tượng. Cô bắt gặp ánh nhình chằm chằm của nữ tinh và thì thầm, "Tại sao?"

Lúc đầu cô gái chết không đáp, thế rồi – lảng tránh câu hỏi – cô ta chầm chậm chìa tay ra. "Xin lỗi vì tôi đã không có mặt sớm hơn".

"Tại sao chị lại …" Aislinn ngừng nói, cắn môi, và đứng yên.

"Tôi là Donia".

"Ash". Cô mỉm cười yếu ớt.

"Đi thôi, Ash". Donia bắt đầu đi về phía thư viện, bên cạnh cô, không đụng chạm, nhưng quá gần nếu là để an ủi.

Aislinn dừng lại trước một cái cột bên cạnh cửa. "Chẳng lẽ chị không đi tìm con…, ừmm, chó của chị à?"

"Không. Sasha sẽ tự quay lại". Donia biểu lộ một thứ mà hẳn là nụ cười trấn an nếu cô ta là người thật. Rồi cô ta ra hiệu về phía cửa. "Vào đi".

Aislinn mở cánh cửa gỗ trang trí công phu, bắt đầu bình tĩnh hơn. Cánh cửa vào thư viện, giống như những chiếc cột, rất đối chọi với những kiến trúc khó tả chiếm ưu thế ở Huntsdale. Như thể một vài trong những người xây dựng thành phố đã quyết định rằng họ cần một dấu hiệu của vẻ đẹp giữa toàn những công trình mà lẽ ra trông xấu xỉn.

Cô muốn cười phá lên, không phải vì vui thích, mà vì cái cảm giác ngày càng trội lên rằng những nguyên tắc mà cô bám víu giờ đây đột nhiên vô hiệu. Không phải những con tinh tấn công cô, mà là con người

Nguyên tắc #1: Đừng bao giờ thu hút sự chú ý của những con tinh. Nhưng cô đã thu hút, mà nếu không thì liệu chuyện gì sẽ xảy ra ở bên ngoài đó?

Aislinn cảm thấy chân mình nặng trĩu; bụng thì nôn nao.

"Bạn cần ngồi xuống chút không?" Donia tỏ ra nhẹ nhàng, chỉ Aislinn về phía hành lang, nơi có các nhà vệ sinh. "Đúng là đáng sợ thật, cái bọn đó".

"Tôi thì cảm thấy thật ngu ngốc", Aislinn thì thầm "Đã có gì xảy ra đâu, chưa thực sự xảy ra".

"Đôi khi mối đe dọa về một điều gì đó đã là đủ kinh khủng rồi…." Donia nhún vai. "Bạn đi rửa mặt đi. Sẽ thấy đỡ hơn đấy".

Còn một mình trong phòng tắm nhỏ, Aislinn rửa những vết máu còn trên mặt và xem xét cạnh sườn mình. Thế nào rồi cô cũng bị bầm tím ở chỗ mà những ngón tay của thằng khốn kia găm vào da cô. Môi của cô vốn đã khô, bây giờ nứt nẻ ra. Xem xét tất cả thì cũng không tệ lắm. Dù sao thì đã có thể tệ hơn kia.

Aislinn rữa mặt và vuốt cho thẳng tóc. Cô cởi đồng phục, cuộn lại và tống vào túi, rồi mặc lên người chiếc quần jeans cũ và áo sơmi dáng dài mà cô đã mua ở một cửa hàng giá rẻ. Rồi cô quay trở lại hành lang vắng vẻ, để cánh cửa nhà tắm nhẹ nhàng đóng lại phía sau lưng.

Donia đang đứng giờ đây vô hình, nói chuyện với một trong những cô gái toàn xương. Giống như những cô gái toàn xương khác, cô này cũng trắng nhợt và gầy đến mức có thể nhìn thấy từng chừng chiếc xương của cô bên dưới làn da gần như trong suốt. Việc cô có thể di chuyển được có vẻ như trái với một định luật cơ bản nào đó. *Chẳng lẽ những thứ trông ẻo lã thế kia không gặp khó khăn gì khi di chuyển sao?* Nhưng những cô gái toàn xương lướt đi trên sàn trông chẳng khó khăn gì. Dù sắc mặt tái nhợt chết chóc, nhưng nhìn họ vẫn xinh đẹp một cách kỳ quái.

Chỉ có Donia trông mới khủng khiếp: mái tóc trắng của cô ta bay xõa lung tung như thể có một cơn bão vây quanh cô ta, và chỉ riêng cô ta mà thôi. Những cột băng bé tí rụng lách tách xuống sàn bên cạnh cô. "Phải tìm chúng, tìm ra lý do tại sao chúng tấn công cô gái đó. Tôi muốn biết liệu có ai ép chúng làm vậy không. Aislinn không thể bị làm hại".

Giọng cô gái toàn xương là tiếng thì thầm khô khan, như thể từ ngữ phải vượt qua một cái gì đó rất gồ ghề trước khi hình thành. "Tôi có nên nói với Keenan không?"

Donia không trả lời nhưng đôi mắt cô tối sầm lại thành giống như vũng dầu đen lấp lánh khi ở Comix.

Cô gái toàn xương bước lui, hai tay giơ lên vẻ khẩn khoản. Còn Donia bước ngoặt qua góc tường, cách xa cô gái toàn xương, và biến mất.

Nhưng chỉ trong giây lát, cô ta quay lại từ chính góc tường đó – lúc này hoàn toàn hữu hình trước mặt con người – và mỉm cười với Aislinn. "Đỡ hơn chưa?"

Giọng Aislinn chẳng mấy to hơn giọng cô gái toàn xương, "Tất nhiên. Tôi ổn

rồi”.

Nhưng thực tế thì cô không ổn, côn đang rối lên vì rất nhiều thứ. Bọn họ - keenan và Donia – hẳn phải có lý do gì đó để đi theo cô, nhưng cô không hỏi được. *Hay là bọn họ chỉ chán quá muốn đùa cợt với mình để giết thời giờ?* Đã từng có nhiều câu chuyện như thế, nhưng Donia có vẻ thực sự giận về những thằng khốn bên ngoài, và có vẻ tin rằng ai đó đã phái những thằng khốn ấy đến để làm hại cô*. Tại sao vậy? Chuyện gì đang xảy ra đây?*

“Tôi ngồi đọc sách chờ bạn đấy. Trước khi đi, tôi muốn xem có ai đưa bạn về không”. Donia nghiêng đầu, mỉm cười. Tất cả dáng điệu của cô ta có vẻ thân thiện và an toàn. Cô ta đi trở lại các dãy bàn. “Ash? Bạn có ổn không?”

“Có mà”.Aislinn đi theo Donia vòng qua góc tường, tới một cái bàn có một cuốn sách đang mở và một cái túi rách xơ.

“Bạn có thể gọi điện cho ai không?”

“Có. Tôi bình thường rồi mà”.

Donia gật đầu, cô ta nhét cuốn sách vào cái túi da của mình.Cánh cửa mở ra, và một người mẹ cùng hai đứa con nhỏ bước vào

Đằng sau họ là một nhóm các con tinh, vô hình trước mắt mọi người. Cả sáu nữ tinh đó đều xinh đẹp – đi lại như những siêu mẫu, mặc những bộ trang phục như thể được may dành riêng cho cơ thể mảnh mai của bọn họ. Nếu không có những dây leo nở hoa đang trườn đi dọc ngang trên da bọn họ thì trông bọn họ chẳng khác gì con người. Thế nhưng tất cả dây leo đó, giống như những hình xăm sống, di chuyển tùy ý, đang bò leo trên cơ thể các nữ tinh.

Một trong các nữ tinh xoay tròn trên sàn, theo một điệu vũ lỗi thời. Các nữ tinh khác cười khúc khích, cúi chào nhau trước khi đi theo cô ta.

Thế rồi một nữ tinh đầu tiên nhìn thấy Donia. Cô ta lầm bầm gì đó với các nữ

tinh khác, và bọn họ khựng lại. Ngay cả những dây leo đang uốn éo cũng đứng yên.

Vài phút trôi qua.

Donia không nói một lời; Aislinn cũng vậy. *Cả mình và cô ta đều đang giả vờ không nhìn thấy bọn họ, thì mình có thể nói được gì đây?*

Cuối cùng Aislinn nói, "Nếu lúc nãy chị không ở đó…"

"Sao?" Vẻ mặt Donia trở nên rất đau đớn khi cô ta nhìn tránh các con tinh kia.

"Ở ngoài kia. Nếu không có chị ở đó…"

"Nhưng tôi đã ở đó". Cô ta mỉm cười, nhưng khuôn mặt hơi cau lại, khiến cô trông có vẻ lo lắng, muốn đi ngay.

"Phải. Tôi cần tìm……. bạn tôi". Aislinn ra dấu về phía cầu thang dẫn tới tầng hầm thư viện. " Phải lấy vài thứ, nhưng tôi muốn cảm ơn chị về mọi điều".

Donia ném một cái nhìn ngắn ngủi về phía những con tinh, lúc này đang cười rúc rích. " Chỉ cần nhớ đi cùng bạn của bạn khi ra về. Nhé?"

"Chắc chắn rồi".

"Tốt lúc khác tôi sẽ gặp bạn. Trong những tình huống dễ chịu hơn, tôi đảm bảo đấy". Rồi Donia mỉm cười. Nữ tinh này rất xinh đẹp – gây ấn tượng sâu sắc – theo kiểu giống như một cơn bão khi bạn tỉnh dậy và thấy ánh chớp rạch ngang bầu trời.

Và có thể cũng nguy hiểm giống như thế.

CHƯƠNG 8

Một phụ nữ xứ Coenwall tình cờ làm người bảo hộ cho một đứa trẻ yêu tinh đã được trao cho một loại nước để rửa mặt cho nó... và người phụ nữ đánh bạo thử cho chính mình, và khi làm như vậy, bà làm bắn một chút nước vào mắt. Thế là bà có khả năng nhìn được những con tinh..

—Trích từ *Legends and Romances of Brittany*
của Lewis Spence (1917)

Aislinn đứng bất động, nhìn chăm chăm theo hướng nữ tinh đi mất. Trong cái khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Donia đáng yêu một cách kì lạ, tới mức Aislinn thấy suýt rơi nước mắt.

Seth tiến đến phía sau cô. Cô biết đúng là anh từ trước khi anh vòng tay ôm cô, nhưng cô cũng không chắc làm sao mình lại biết. Cô chỉ đơn giản là tự biết thôi. Dão gần đây có rất nhiều điều như thế, biết việc này việc nọ mà cô không hiểu vì lí do gì. Thật cũng thấy rùng mình.

Anh thì thầm, "Ai vậy?"

"Gì cơ?" Thật khó để nói thầm lại với anh khi anh đứng sát sau cô; anh cao hơn cô gần một cái đầu.

"Cô ấy. Cô gái mà em vừa nói chuyện ấy". Anh nghiêng đầu về phía Donia vừa đi khỏi.

Cô không chắc mình nên đáp sao. Nhưng khi cô quay lại và Sethnhi2n thấy mặt cô, thì anh có vẻ không còn quan tâm đến câu hỏi chưa được trả lời nữa.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Anh nhìn chằm chằm vào đôi môi sưng tấy lên của cô, và với tay như thể anh định chạm vào nó.

"Về nhà rồi em kể nhé ?" Cô ôm anh. Cô không nghĩ đến chuyện đó, không phải bây giờ. Cô chỉ muốn rời khỏi đây, tới nhà Seth,nơi cô có thể cảm thấy an

toàn hơn.

"Để anh đi lấy sách vở". Rồi anh bước đi, ngang qua một nhóm các con tinh đang nhằm tới phía Aislinn.

Một trong các nữ tinh quay vòng đằng sau cô. *Cô ta là nhân vật mới đấy.*

Nữ tinh thứ hai vuốt một bàn tay lên tóc Aislinn. *Xinh ra phết.*

Một nữ tinh khác nhún vai. *Hẳn thế.*

Aislinn cố giữ cho mặt mình bình thản. *Tập trung*. Cô dồn sự chú ý của mình vào tiếng sột soạt của những chiếc là đang cọ vào trang phục của các nữ tinh, chứ không phải vào mùi hương ngọt như đường kì lạ dường như đang tràn ngập lớp không khí bao quanh họ, và không phải cái lướt nhẹ nóng bỏng từ làn da của họ khi bọn họ dùng tay chạm vào cô. Không thấy thoải mái gì – không một chút nào – nhưng sau vụ va chạm ngoài kia, thì những động chạm của các nữ tinh phần nào còn đỡ kinh khủng hơn. Sự thô bạo của ba thằng khốn... Cô rùng mình.

Các nữ tinh líu lo qua lại, giờ lớn tiêng hơn vì Donia không có mặt và có lẽ vì chẳng ai trong thứ viện có thể nghe thấy tiếng bọn họ.

Cô Gái Mùa Đông có vẻ đang có tiến triển tốt đấy.

Bây giờ không được động tới cô này.

Ai thèm quan tâm? Mình không khoái bọn con gái*. Nhưng bạn của cô ta... Anh ta thì có vẻ động tới được. Ngon lành.*

Bọn họ cười khúc khích.

Có thể cô ta sẽ chịu dung chung sau khi nhập bọn với chúng ta.

Nếu cô ta đúng là người đó, thì cô ta làm gì có lựa chọn nào, phải không? Anh bạn cô ta sẽ là quà tặng kèm miễn phí.

Khi Seth quay lại chỗ cô, túi quàng trên vai, Aislinn giơ cả hai tay ra trước mặt, như thể cô đang giữ vòng tay mở để ôm thêm lần nữa.

Anh nhìn cô thắc mắt.

Ai bảo là chúng ta cần phải đợi nào? Một trong các nữ tinh vuốt vào má anh; một nữ tinh khác cấu anh.

Seth mở to mắt.

Tim Aislinn đập mạnh. Anh ấy cảm thấy điều đó. Cô chưa bao giờ phải cố gắng nói theo cách nào để những con tinh không hiểu được, chưa từng với ai ngoại trừ Bà, chưa từng với bất kì ai không nhìn thấy chúng. Hy vọng các nữ tinh thật sự lơ là như vẻ ngoài của họ, cô vòng tay quanh eo anh và kéo anh về phía cửa, tránh xa những nữ tinh lả lơi. "Sẵn sàng về nhà chưa nào?"

"Tất nhiên". Anh đi nhanh hơn một chút, khoác một cánh tay lên vai cô.

Vua Mùa Hè chắc có đối thủ rồi.

Cậu muốn nói với anh ấy như vậy à? "Ôi, Keenan, tình yêu... món đồ chơi của cô ta trông ngon lành lắm".
Đừng xấu tính như thế. Vua Mùa Hè rất dễ thương mà.

Bọn họ lại rúc rích cười.

Anh ấy liệu còn dễ thương được không nếu có cô ta bên cạnh? Các cậu biết thừa anh sẽ thế nào mà. Mình xung phong lôi kéo con người kia, để Keenan có thể tán tỉnh cô ta. Mmm, mình nữa. Nhìn những cái khuyên trên mặt anh ta kìa. Không hiểu anh ta có khuyên lưỡi không?

*
* *

Khi họ đã an toàn trong cái khung kim loại của toa tàu nhà Seth, Aislinn mới thở ra nhẹ nhõm. Chặng đường mà hai người đi bộ về giống như một màn đấu trí cổ xưa khi những con tinh cứ theo dõi và xán lại gần họ. Chúng không chạm vào cô, không một lần nào, nhưng hẳn sáng hôm sau Seth sẽ thấy xuất hiện mấy vết bầm trên cơ thể mà không thể nào lí giải được. Cô lấy làm mừng vì anh không nhìn thấy bọn chúng.

Cô ôm lấy anh, chỉ là một cái vòng tay nhanh chóng trước khi cô bước tránh

ra. “Em xin lỗi”.

“Vì chuyện gì?” Anh gỡ Boomer ra khỏi cái ấm trà và hạ nó xuống chiếc xuồng kính.

“Vì *bọn họ*”. Cô nhảy lên ngồi trên cái bệ.

Seth bấm nút bật hệ thống điện cho tảng đá sưởi và đèn hơi nóng dành cho Boomer. “Uống trà nhé?”

“Vâng... Anh có cảm thấy bọn họ không?”

“Có thể”. Anh dừng lại, lắc lắc nước trong ấm. “Ở thư viện có cái gì đó... Nhưng em hãy kể cho anh nghe việc trước đó, về chuyện đó đã”. Anh chỉ về khuôn mặt bầm tím của cô.

Và cô kể cho anh nghe. Cô kể về những thằng con trai tồi tệ bên ngoài thư viện, vệ cuộc giải cứu của Donia và cơn giận dữ của cô ta khi nói chuyện với cô gái toàn xương. Cô cứ thế tuôn ra hết, không giữ lại điều gì.

Trong vài khoảnh khắc cứng nhắc, anh đứng trơ ra đó. Giọng anh trở nên căng thẳng khi hỏi, “Em ổn không?”

“Vâng. Không có chuyện gì ghê gớm cả, không thật sự xảy ra chuyện gì cả. Em chỉ sợ quá thôi. Nhưng em ổn”. Và đúng là cô ổ thật.

Tuy nhiên, Seth thì có vẻ đang phải cố lắm mới giữ được bình tĩnh. Hàm anh nghiến chặt; các nét trên khuôn mặt căng ra. Anh đã quay đi, tránh mặt cô khi cố gắng thả lỏng, nhưng cô biết anh quá rõ nên cách đó chẳng ăn thua.

“Thật mà, em ổn”, cô trấn an anh. “Mặt em hơi đau vì thằng đó tóm vào, nhưng chẳng có gì nghiêm trọng”.

Hồi còn bé, có lần cô đã nhìn thấy một nhóm các con tinh kéo một con tinh trông rất mảnh mai vào một bụi cây nhỏ trong công viên. Con tinh đó đã la hét – tiếng rít inh tai khủng khiếp đã vang vọng trong những cơn ác mộng của Aislinn suốt hàng tháng trời. Bị tóm và giữ chặt trái với mong muốn của mình trong vài phút ngắn ngủi vẫn chưa là gì so với những chuyện có thể xảy ra.

"Donia cứu em trước khi sự thể trở nên *tồi tệ*", cô nhắc lại với anh.

"Anh không biết anh sẽ làm gì nếu có chuyện gì xảy ra với em..." Anh ngừng lời, trong mắt hiện lên vẻ hoang mang khác hẳn bình thường.

"Nhưng đã có chuyện gì đâu". Cô ước mình có thể xóa đi nỗi lo lắng của anh, nên cô đổi chủ để, "Nào, bây giờ nói về vụ chạm trán *của anh* với những con tinh..."

Anh gật đầu, chấp nhận dụng ý ngầm của cô là thay đổi đề tài. "Cả hai chúng ta thử viết những điều đã xảy ra được không?"

"Tại sao?"

"Để anh biết đó không phải là do trí tưởng tượng của anh hay ý tưởng của em". Anh có vẻ không chắc chắn, và cộ cũng không trách anh được. Cô không thể tránh những con tinh; còn anh thì có thể. Anh có sự lựa chọn, một điều mà cô đã không bao giờ có đối với họ.

Cô cầm cây bút và tập giấy mà anh đưa, và viết: *Cấu mông, thu viện. Vỗ má, thư viện. Liếm cổ, gốc Đại lộ Cây Liễu. Thúc, chọc và ngáng chân, Phố Số Sáu, tiệm ăn Joe's, lối qua đường cạnh nhà Kellie, dưới chân cầu*. Cô ngẩng lên, Seth đang chăm chú nhìn vào cái danh sách ngày càng dài của cô.

Anh lật tờ giấy của mình lên để cô đọc được: *Bị cấu ở thư viện. Bị đẩy (?) bên ngoài tiệm ăn. Bị vấp ngã dưới chân cầu?*

Cô để anh cầm cái danh sách chưa viết xong của mình.

"Vậy là, những con tinh, hả?" Anh mỉm cười, nhưng không phải vì vui. "Làm sao anh lại cảm thấy cơ chứ?"

"Có thể vì bây giờ anh đã để ý đến khả năng đó? Em không biết". Cô hít hơi thở sâu. Biết được rằng cô nên bảo anh tránh xa trước khi bọn họ quá chú ý đến anh là một chuyện; còn quay trở lại đối diện một mình với việc này là chuyện hoàn toàn khác. Dù sao, anh cũng xứng đáng được như vậy, xứng đáng với cơ hội được tránh xa khỏi sự khủng khiếp của những con tinh khi còn có thể. "Anh biết là anh vẫn có thể bảo em đi đi, và coi như không có gì xảy ra

nhé. Em sẽ hiểu mà".

Anh đá lưỡi vào cái khoen bằng bạc ở môi dưới. "Tại sao anh phải làm thế?"

"Vì bọn họ *đang chạm vào anh*". Cô thở phì ra một hơi bực bội và ngồi lùi sâu vào phía trong cái bệ. "Bây giờ anh đã biết rồi. Anh đã cảm thấy bọn họ".

"Cũng đáng mà". Anh nhấc ấm trà, nhưng không đổ nước vào. Anh chỉ nhìn cô. "Anh nghĩ dù sao thì bọn họ cũng vẫn cứ làm những việc như thế".

"Đúng, nhưng anh đã cảm thấy nhiều hơn... và tất cả bọn họ đều săm soi anh. Có điều gì đó đã thay đổi khi mà hai con tinh đó cứ đi theo em". Cô không cố gắng giấu nỗi lo lắng và sợ hãi trong giọng mình nữa. Nếu anh muốn biết về bọn họ, thì anh xứng đáng được biết sự thực là cô đã hoảng sợ đến mức nào .

Anh đổ đầu nước vào ấm trà và bước lại trước mặt cô.

Cô vòng tay quanh anh.

"Anh xin lỗi đã không đến đó sớm hơn", anh thì thầm, ôm cô chặt vào lòng mình.

Cô không nói gì. Cô không biết *phải* nói gì. Nếu cô kể cho anh nghe những điều cô đã thấy suốt những năm qua,thì sẽ khiến anh còn lo lắng hơn. Còn nếu cô để mình nghĩ về những gì đã có thể xảy ra, thì cô sẽ phát điên lên mất. Cô không muốn nghĩ về nó nữa, và những gì lẽ ra đã xảy ra, về việc tại sao mấy thằng khốn lại tóm cô.

Cuối cùng, cô lùi lại một chút và kể cho Seth nghe về những con tinh ở thư viện cứ chạy vòng quanh cô và bàn tán về anh. Rồi cô hỏi, "Anh nghĩ sao?"

Anh cuốn một lọn tóc dài của cô quanh ngón tay và nhìn cô chăm chú. "Về khuyên lưỡi à?"

"Về nhận xét của những nữ tinh", cô sửa lại, đỏ mặt. Cô dịch về phía trước như thể sắp nhảy từ trên bệ xuống. "Có vẻ bọn họ biết chuyện gì đang xảy ra. Biết đâu anh lại thấy ra được điều gì đó về nhựng bọn tinh giống Rianne? Anh biết đấy, những con tinh rất hời hợt và, uhmm, Seth..."

“Hử?” Thay vì lùi lại để tạo chỗ trống cho cô, Seth lại bước tới, hơi ấn vào đầu gối cô.

“Anh phải dịch ra thì em mới nhảy xuống được”. Giọng cô nghe như đứt hơi, chẳng giống cô bình thường chút nào, nhưng cô cảm thấy dễ chịu – dễ chịu hơn nhiều so với việc nghĩ về những điều tồi tệ mà cô đã tránh được, hoặc về nữ tinh đã cứu cô, hoặc về những con tinh chú ý đến Seth.

Seth phớt lờ câu nói của cô, vẫn đứng yên.

Cô không dịch chuyển hoặc ấn anh lui lại. Lẽ ra cô có thể làm thế. Nhưng cô lại hỏi, “Anh nghĩ sao?”

Anh nhướn một bên long mày, nhìn cô chăm chăm. Nghĩ là có bao nhiêu khuyên cũng không phải là quá nhiều”.

Cô mở hai đầu gối, đặt một chân lên sườn anh, trong đầu đầy những suy nghĩ mà cô không nên – *không thể* - có về anh. “Thật là...”

“Thật là gì?” Anh không di chuyển, không thu hẹp khoảng cách giữa hai người. Anh có thể khiêu khích, tán tỉnh, nhưng anh không thực sự đuổi theo thúc ép cô. Đây là lựa chọn của cô. Torng một thế giới mà quá nhiều lựa chọn không thuộc về cô, thì đây là một cảm giác tuyệt vời.

“Thật là không phải những gì em muốn nói”. Cô lại đỏ mặt và thấy mình ngốc nghếch khi khiêu khích lại anh. Cô không nên để mọi việc trở nên kỳ khôi như thế này. Tình một đêmsẽ làm hỏng tình bạn giữa bọn họ. Cô đang tiến một bước rất nguy hiểm.

Cô dịch người lùi lại. “Hãy hứa rằng anh sẽ kể cho em nghe nếu có bất kì điều gì xảy ra khi không có mặt em”.

Anh bước tránh, tạo khoảng trống cho cô.

Cô trượt xuống. Chân cô loạng choạng. “Em không thích những con tinh quá chú ý đến anh”.

Anh rót cho mỗi người một tách trà và mở một hộp bánh quy ngắn. Rồi anh

đeo kính vào và lôi ra một đống sách và các bản photo.

Cô cầm lấy tách trà và đi theo anh đến ghế sofa, thấy mừng vì đã trở lại cảm giác thoải mái.

Đầu gối anh va vào chân cô khi anh sắp xếp chồng giấy.

Hmm, cũng không hoàn toàn là mừng.

"Một cách để bảo vệ mình là sắt hoặc thép, điều này em đã biết". Anh ra hiệu về phía những bức tường. "Thật dễ chịu khi biết rằng anh ngủ ở một nơi an toàn, nhưng anh sẽ ghé qua tiệm Pins and Needles. Để thay những cái khuyên titan thành khuyên thép. Trừ phi" – anh ngừng lại và quay qua nhìn cô – "em nghĩ khuyên lưỡi là một ý hay. Thật đấy, anh có thể làm thế".

Anh quan sát cô, ánh nhìn đầy trông đợi, nhưng thể anh mong cô nói một điều gì đó.

Cô không nói, không thể nói. Cô đỏ mặt còn hơn lúc trước . *Anh vẫn trêu chọc để giúp mình sao lãng*. Và có hiệu quả. *Quá tốt là khác*. Cô cắn môi và nhìn đi chỗ khác.

"Tốt. Nào, cứ coi như 'những dấu hiệu của thần thánh' cũng có tác dụng – cây thập giá, đặt biệt là một cây bằng sắt, nước thánh". Anh để trang giấy đó sang một bên và nhặt lên một cuốn sách với nhiều đoạn được đánh dấu bằng những mẫu giấy dán màu sắc rực rỡ. Anh di ngón tay lên chúng, tóm tắt. "Rải đất trong sân vường của nhà thờ phía trước bọn họ. Bánh mỳ và muối cũng là những 'biện pháp bảo vệ' tốt, nhưng anh không chắc là mình cần làm thế nào. Cũng rải ra như đất cát à? Hay ném vào bọn họ?"

Aislinn đứng dậy bước đi.

Anh liếc lên nhìn cô, rồi quay lại với những đoạn được đánh dấu. "Lộn trái quần áo mình mặc để trốn bọn họ... Khi đó, bọn họ sẽ tưởng bạn là một người khác... Thực vật và thảo một có tác dụng như bùa khi đối mặt: cỏ bốn lá, cỏ Thánh John, cỏ roi ngựa màu đỏ - tất cả những thứ đó đều giúp mình nhìn xuyên qua cả lớp vỏ bọc con người".

Anh đặt cuốn sách sang một bên và ăn chiếc bánh quy, nhìn mông lung ngang qua cô, chờ đợi.

Aislinn thả người ngồi lại xuống ghế, cách xa anh hơn bình thường. "Em không biết. Em không nghĩ đến việc đi ra đường mà suốt ngày mặc quần áo trái, và em không biết về việc ném bánh mỳ vào bọn họ. Em phải làm gì chứ ? Vác theo bánh mỳ và bánh vòng đi khắp nơi à?"

"Muối thì dễ hơn". Anh đặt xấp giấy xuống một trong những chiếc bàn bên cạnh và đứng dậy. Anh mở một ngăn kéo của những chiếc tủ nhựa xếp trong góc phòng. Lục lọi trong một phút, rồi anh giơ lên một nắm những gói muối nhỏ. "Đây. Anh lấy them từ những lần mua thức ăn đem đi. Cho cái này vào túi em". Anh tung mấy gói muối về phía cô và cũng bỏ vài gói vào túi mình. "Cứ đề phòng".

"Người ta nói phải bao nhiêu muối và phải làm gì với nó không?"

"Rắc lên bọn họ? Hay ném vào? Anh không biết. Anh không thấy có nói gì trong cuốn sách này cả, nhưng anh vẫn sẽ thử cách đó. Anh đã đặt vài cuốn sách theo kiểu cho mượn giữa các thư viện rồi". Anh quay lại bàn và viết nguệch ngoạc lên một trong những tờ giấy, "Còn về thảo mộc? Anh có thể kiếm một ít. Em có biết là loại nào không?"

"Em đã có thể nhìn thấy bọn họ rồi, Seth ạ", cô nói vẻ thiếu kiên nhận. Cô thu người – hít thở sâu – và nhặt một cái bánh quy từ chiếc hộp bên cạnh. "Sao em phải cần thảo mộc chứ?"

"Anh có thể giúp em nhiều hơn nếu anh cũng nhìn được họ..." Anh viết thêm một mẫu ghi chú: *Tìm thêm công thức. Patê? Trà? Dùng thảo mộc để nhìn bằng cách nào? Trà hoa cúc cho Ash.*

"Hoa cúc?"

"Để giúp em thư giản hơn". Anh ngả người và vuốt nhẹ tóc cô, rồi ngừng bàn tay lại ở sau gáy cô. "Em hay cáu kỉnh với anh quá".

"Xin lỗi anh". Cô nhíu mày. "Em nghĩ em vẫn đang lo được, nhưng hôm nay... Nếu Donia không có ở đó... Nhưng đó lại chính là vấn đề. Lẽ ra cô ta không

nên ở đó chứ. Em đã luôn nhìn thấy bọn họ, nhưng bọn họ không bao giờ chú ý đến em. Bây giờ thì dường như tất cả bọn họ đều dừng bất kỳ việc gì đang làm trước đó chỉ để quan sát em. Chưa bao giờ như thế cả".

Anh đứng đó, xoắn một trong những cái khuyên ở tai, nhìn cô chăm chú. Rồi anh chộp lấy cuốn sách và ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô. "Khoác cây cúc vào người được coi là cách giữ cho bọn trẻ con an toàn, khỏi bị những con tinh bắt cóc. Anh không biết liệu cách này có hiệu quả không nếu mình không còn là trẻ con nữa".

Anh thả cuốn sách đó xuống và lật mở cuốn sách cuối cùng. "Mang theo một cây gậy bằng gỗ thanh hương trà. Nếu bọn họ đuổi theo bạn, hãy nhảy qua một dòng nước đang chảy, đặt biệt nếu nó chảy về phía Nam".

"Ở đây có một con song, và em không thể tưởng tượng được việc mình nhảy qua nó trừ phi em mọc thêm lò xo dưới chân. Chẳng có cách nào giúp được gì nhiều cả". Cô tự thấy ghét cái kiểu cứ than vãn của mình. "Mà em phải làm gì với một cái gậy? Đánh bọn họ à? Để rồi họ sẽ biết rằng em nhìn thấy bọn họ nếu như em làm thế?"

Seth tháo kính và đặt lên trên chồng sách dưới sàn. Anh dụi mắt. "Anh đang cố gắng, Ash. Hôm nay mới là ngày đầu tiên anh nghiên cứu. Chúng ta sẽ tìm hiểu nhiều hơn".

"Nhưng nếu em không có thời gian? Các nguyên tắc đang thay đổi, mà em thì không biết tại sao. Em cần làm gì đó *ngay*". Cô rung mình, nhớ lại sự yên lặng kỳ lạ của những con tinh khi cô đi ngang. Thật đáng sợ.

"Như là cái gì?" Giọng anh vẫn bình tĩnh. Cô càng trở nên lo lắng thì anh càng nói giọng bình tĩnh.

"Tìm bọn họ. Nói chuyện với hai con tinh đã bắt đầu chuyện này – Keenan và Donia". Cô đặt tay che miệng và hít thở vài lần.

Bình tĩnh nào. Nhưng chẳng ăn thua.

Anh ngả người ra lưng ghế, đu đưa nó khiến nó bập bênh trên hai chân sau. "Em có chắc đó là cách hay không? Đặc biệt là sau khi những thằng đó..."

Cô cắt ngang, "Những con tinh, những con tinh hoàng gia, đang đi theo em. Những gì bọn họ có thể làm còn tồi tệ hơn rất nhiều. Bọn họ muốn gì đó, và em không muốn là người duy nhất không biết đó là gì". Cô ngừng lại, nghĩ về điều mà những nữ tinh ở thư viện đã nói. "Những nữ tinh – khi không true chọc anh – gọi Keenan là 'Vua Mùa Hè'".

Ghế của anh rớt ịch, đứng trở lại trên bốn chân. "Hắn ta là vua à?"

"Có thể".

Trông anh chợt lo lắng – một thoáng gì đó như nỗi sợ hãi lướt qua khuôn mặt anh – nhưng anh chỉ gật đầu. "Mai anh sẽ xem có thể tìm hiểu được gì về cái danh vị đó không. Anh đã định xem trên mạng trong khi chờ những cuốn sách khác tới".

"Nghe được đấy". Cô mỉm cười, cố chế ngự nỗi là sợ của mình, không muốn nghĩ đến cái khả năng rằng không chỉ những con tinh hoàng gia mà là một vua tinh đang đi theoco6.

Seth quan sát cô theo kiểu như quan sát một người đang đứng trên rìa cửa, không chắc là liệu họ có bước qua hay không. Anh không bảo cô nghĩ thêm về cái khả năng nguy hiểm đó, không bảo cô nói thêm về việc đó. Mà anh chỉ hỏi, "Em có ở lại ăn tối không?"

"Không". Cô đứng dậy, rửa tách của mình, và hít thở sa6uthe6m lần nữa. Nhét tay vào túi để anh không thấy chúng đang run lên, cô quay người và – trước khi có thể kiềm chết – cô bảo anh, "Em nghĩ là tối nay em sẽ xem có những gì ngoài kia. Có thể một trong số bọn họ sẽ nói gì đó giống những con tinh ở thư viện. Anh đi với em không?"

"Chờ một giây". Seth mở một thùng nồi hơi nước cũ có ghi chữ SÁCH GIÁO KHOA và lôi ra mấy hộp đựng thuốc lá. Bên trong là những chiếc vòng tay bằng da với những khoen kim loại to tướng, những món phụ kiện chạm đá thanh tú, và những chiếc hộp nhỏ bằng nhung để đựng trang sức. Vừa lục lọi trong những hộp đựng thuốc lá, anh vừa đặt riêng vài món sang bên, bao gồm một trong những chiếc băng cổ bằng da.

Anh bới quanh một lúc nữa và lôi ra một chiếc lọ rắc hạt tiêu. "Cái này thực ra để nhằm vào con người, nhưng có thể cũng có tác dụng đối với những con tinh. Anh không biết".

"Seth, em..."

"Cứ nhét nó vào túi cùng mấy gói muối ấy". Anh cười . Rồi anh giơ cao một sợi dây chuyên và vòng tay theo kiểu xích sắt to bản, rất đúng với phong cách của anh. "Thép đấy. Người ta nói nó có thể đốt chat bọn họ, hoặc cũng có thể chỉ làm bọn họ suy yếu".

"Em biết, nhưng..."

"Xem nào, chúng ta nên dùng bất kỳ cái gì có thể chứ, đúng không?"

Khi cô gật đầu, anh bước tới và ra hiệu cho cô quay người lại. Anh vén tóc cô sang một bên vai. "Em giữ tóc nhé".

Cô lặng lẽ làm theo. Thật kì cục, quá than mật thế này sau sự căng thẳng trước đó, nhưng cô vẫn đứng trong khi Seth quàng sợi dây chuyền qua cổ cô.

Có thể anh ấy đúng. Cô có thể sử dụng bất kỳ sự trợ giúp nào mà cô có được. Cái ý tưởng về việc đi tìm những con tinh là ngược lại với mọi nguyên tắc mà cô đã từng được dạy, nhưng cô vẫn sẽ thực hiện, vẫn sẽ thử. Như thế còn tốt hơn là chỉ chờ đợi. Mình cần phải thử điều gì đó. Làm điều gì đó.

Ngay cả bây giờ, cô cũng có thể nhìn thấy đã có thêm những con tinh bên ngoài cửa sở: một con đang đậu trên đỉnh một hang rào mà đáng ra không thể giữ cho nó đứng trên đó được, nhưng nó vẫn đứng ngon lành.

Seth cài sợ dây xích nặng nề quanh cổ cô, để nó rơi chạm vào da cô. Rồi anh hôn vào gáy cô và đi ngang qua cô, ra cửa. "Đi nào".

CHƯƠNG 9

Những "người tiên" khéo léo nhất là về âm nhạc,và….trong số những bùa mê và cách cám dỗ mạnh nhất để ở lại với bọn họ chính là âm nhạc của họ.

—Trích từ *Notes on the Folk –Lore of the North-East of Scotlan*
của Walter Gregor (1881)

Vừa cố gắng chấp nối những sự kiện vừa mới xảy ra – Tại sao những con người đó muốn tấn công công Ash? Liệu đó có phải đơn giản là sự tình cờ? – Donia vừa bước đi. Cô đi ngang những kẻ lang thang đang dựa vào những tòa nhà màu gạch đỏ bạc màu, một nhóm thanh niên với những bình luận quá to về "vốn tự có" của cô,cả một vụ công khai trao đổi tiền mặt lấy thuốc phiện của hai tên gầy nhẳng.

Trong suốt những thập kỷ mà Donia biết, Beira chưa từng phá vỡ các nguyên tắc. Không ai biết là tại sao nhưng có rất nhiều suy đoán. Nhiều thế kỷ trôi qua, Beira đã đưa ra những hình phạt đặc biệt tàn bạo khi những Con Tinh Mùa Đông can thiệp vào trò chơi này. Không ai dám xen vào. Nhưng thật kỳ lạ khi công viên không có bóng một con tinh nào…..không thể là ngẫu nhiên được. Hoặc là Beira muốn thế, hoặc là cho phép như thế.

Trong khi bước đi, Donia để cho lớp vỏ bọc con người nhạt dần, và lại trở nên vô hình trước mắt người thường. Thật không may, để trốn tránh những con tinh khác thì không dễ như vậy.

Cô gắng sức để giữ giọng bình thản, nhưng có vẻ như cách này chẳng bao giờ có hiệu quả với Keenan, hôm nay càng kém hiệu quả hơn mọi khi. "Anh muốn gì?".

"Muốn được hạnh phúc, muốn Beira có lương tâm, muốn được tha thứ". Anh nghiêng người hôn vào má cô.

Cô né ra khỏi tầm với của anh, giẫm luôn vào một vũng bùn. "Vậy thì tôi không giúp được anh".

“Ngay cả sự tha thứ?” Anh lơ đảng thổi một làn gió dịu nhẹ về phía mấy kẻ nghiện ngập đang run rẩy, và vẫn không thay đổi nhịp bước.

Cô giữ im lặng, nghĩ xem mình có thể giấu giếm những gì mà không cần phải nói dối.Nhưng, vẫn thiếu kiên nhẫn như mọi khi, anh đặt câu hỏi trước khi cô kịp nghĩ thông suốt. “Em có gặp cô ấy không?”

“Có”.

“Và nói chuyện với cô ấy?”. Anh đưa ra một tay để đỡ túi cho cô, anh luôn có vẻ quan tâm như vậy, ngay cả bây giờ, khi đôi mắt anh lấp lánh với những ý nghĩ về cô ấy, về Aislinn.

Donia giữ chặt lấy dây quai túi, rồi lại cảm thấy mình thật ngốc nghếch khi nhỏ nhen như vậy, nên cô giơ túi ra.

Sasha chạy hết tốc lực về phía cô, nó nhảy qua đống gạch vụn. Đuôi nó dựng lên khi dần lại bên cô.

“Ngoan lắm”. Cô cúi xuống xoa tay làm xù lông nó – và xem có chút máu nào ở mõm nó không – trước khi tiếp tục đi xuống phố.

Trên phố, một số vệ binh của Keenan vẫn giữ một khoảng cách thận trọng, lượn lờ xung quanh mọi người, dựa vào mặt tiền bong tróc của những khu nhà ở khu này của thành phố, và bằng cách nào đó vẫn giữ được gấu áo khoác dài không bị quẹt vào bất kỳ vũng bẩn thỉu nào trên mặt đất.

Cô lắc mạnh đầu, quay lại nhìn Keenan.

Anh mỉm cười với cô.

Trong một khoảng khắc, cô quên hết tất cả - sự phản bội của anh, sự nghi ngờ của cô về Beira, cả sự lạnh buốt đau đớn. Anh ấy vẫn đẹp đẽ như khi bọn

mình gặp nhau. Mình trông nhợt nhạt và kinh khủng, nhưng anh ấy vẫn tuyệt đẹp. Cô hướng ánh nhìn của mình đi chỗ khác và bước nhanh hơn.

Anh vẫn bên cạnh cô, điều chỉnh nhịp bước để vừa với tốc độ của cô. "Donia em có nói chuyện với cô ấy không?".

"Tôi có nói chuyện với cô ấy". Cô lại nghĩ về điều đã suýt xảy ra, điều đó, lẽ ra đã xảy ra nếu cô không có mặt ở đó. Cô không kể cho anh. "Cô gái đó rất tử tế, tốt bụng….Tóm lại là quá tốt để dành cho anh".

"Em cũng vậy". Anh hôn vào má cô, môi thổi một làn gió "Và em cũng vẫn thế".

"Đồ tồi". Cô đẩy anh, phớt lờ cái nóng rát bỏng trong lòng bàn tay khi cô chạm vào anh.

Anh đặt bàn tay lên vai, làm tan lớp băng mới hình thành ở chỗ cô vừa đẩy quá mạnh. Nó nứt ra khi mới chạm vào. "Chỉ vì Beira đã giết cha anh".

*

* *

Keenan giữ tốc độ bằng với Donia cho tới khi họ tới ngõ hẻm đã bị chặn. Cô không nói gì, không tỏ cho anh thấy dù chỉ là một phép lịch sự tối thiểu. Dù sau chừng ấy năm, anh vẫn đau đớn khi nhìn thấy vẻ khinh bạc đó trên gương mặt cô.

Cuối cùng, anh bước đến phía cô, chặn cô lại. "Em đã gặp Beira".

Cô không trả lời, nhưng đó cũng không phải là một câu hỏi.

"Bà ấy muốn gì?" Anh nhắc.

Cô bước vòng qua anh, tiến về phía khu đường ray. "Không gì đến mức tôi không chịu được".

Cô đang che giấu điều gì đó. Anh có thể thấy đôi tay cô đang siết chặt, nghe

thấy hơi thở của cô đang gấp gáp hơn.

Anh đi theo. “Thật là lạ nếu bà ấy chỉ ghé qua thăm em. Anh không nghĩ là em thích ở cạnh bà ấy”.

“Cũng chẳng tệ hơn việc phải gặp anh. Dù sao tôi vẫn chịu được”. Cô dừng lại và tựa vào một trong những tòa nhà bị lửa ám đen kịt bên ngoài khu đường ray, nhắm mắt, thở sâu. Sasha duổi dài người dưới chân cô.

Vì cô đã từng là con người, nên việc ở gần với sắt thép như vậy đối với cô không khó như với hầu hết những con tinh khác, nhưng nó vẫn khiến cô bị đau. Nếu việc này cũng làm cho Sasha đau thì cô đã không đến đây, nhưng con sói đã miễn nhiễm với sắt thép.

Các vệ binh vẫn giữ khoảng cách, nhưng chỉ cần ở gần với sắt thép như vậy hẳn cũng khiến bọn họ chịu nhiều đau đớn. Keenan ra hiệu cho bọn họ lui ra xa.

“Donia?” Anh với ra để cầm tay cô, nhưng rồi lại không chạm vào. Những động chạm của anh sẽ khiến cô còn đau hơn là sắt thép. Vì thế, anh mở rộng hai cánh tay chống lên bức tường sau lưng cô, lòng bàn tay che đi một phần hình vẽ graffiti trên tường, khiến hai cánh tay gần như tạo một cái cũi và cô là người đứng ở trong. “Sao em lại đi tới đây?”

“Để tự nhắc mình về những gì tôi đã đánh mất”. Cô mở to mắt, nhìn thẳng vào mắt anh. “Để nhắc mình đừng tin bất cứ ai trong số các người’.

Cô tỏ ra không thể chịu được nữa.

Anh nhăn mặt trước cái nhìn kết tội của cô, trước cuộc cải vả đã dài hàng thập kỷ. “Anh không lừa dối em”.

“Nhưng anh cũng không nói cho tôi sự thật”. Cô lại nhắm mắt.

Không ai nói thêm gì trong vài phút. Hơi thở lạnh lẻo của cô trộn lẫn vào hơi thở ấm áp của anh trong cái khoảng không nhỏ hẹp giữa hai người, khiến hơi

nước bốc lên phía trên đầu họ.

"Đi đi, Keenan. Hôm nay tôi chẳng thích gì anh hơn ngày hôm qua, hay hôm kia, hay……"

Anh ngắt lời. "Nhưng anh vẫn thích em, đó là điểm hấp dẫn của toàn bộ chuyện này, phải không? Anh vẫn nhớ em. Cứ mỗi lần chúng ta như thế này, Don". Anh hạ giọng để cố gắng giấu đi nỗi đau vẫn còn gần như mới nguyên. "Anh nhớ em".

Cô chẳng buồn mở mắt nhìn anh.

Bất kỳ chút tình cảm nào cô có thể cảm thấy đã chết hàng thập kỷ nay rồi. Nếu mọi chuyện khác đi…….nhưng chẳng có gì khác đi cả. Anh lắc đầu. Donia không phải là người đó. Cô chỉ là một trong những cô gái mà anh sẽ không bao giờ có được. Bây giờ anh cần nghĩ cách tiếp cận Aislinn, chứ không phải nghĩ về một cô gái anh đã từng yêu và từng đánh mất.

Anh thở dài. "Em nói cho anh nghe về việc Beira muốn gì được không?"

Donia nhìn anh, nghiêng khuôn mặt lại gần đủ để anh cảm thấy từng từ trên môi cô. "Beira cũng muốn một điều như anh: rằng tôi phải tuân lệnh bà ấy".

Anh lùi lại vài bước. "Khốn thật, Donia. Anh không muốn……"

"Thôi đi, thôi ngay đi". Cô ẩn người rời khỏi tòa nhà. "Bà ấy muốn tôi thuyết phục để Aislinn không tin anh. Chỉ là cuộc trò chuyện vụn vặt để tôi khỏi quên nhiệm vụ".

Cô đang che giấu điều gì đó: Beira không chỉ đến thăm cô vì lý do đó. Evan, chàng vệ binh thanh hương trà luôn luôn chăm nom Donia, đã nói rằng cô ấy đã rất sợ hãi khi Beira rời khỏi.

Sợ hãi. Nhưng cô không đủ tin anh để kể cho anh nghe. *Mà tại sao cô phải tin anh chứ?* Anh bắt đầu đi theo cô, thử lại lần nữa.

"Xin anh". Giọng cô dao động. "Không phải hôm nay. Hôm nay hãy để tôi một mình".

Rồi cô bỏ đi, tiến gần đến khu đường ray, gần hết mức cô có thể mà chưa ngã sụp xuống. Và anh chẳng thể làm gì để ngăn cô lại, để giúp cô. Nên anh cứ nhìn theo cô cho đến khi cô khuất sau một bức tường và anh không thể thấy cô nữa.

*

* *

Khi bóng đêm buông xuống, Donia cảm thấy bình tỉnh trở lại. nhưng ở gần khu đường ray khiến cô thấy mệt. Vì vậy, cô dừng lại nghỉ bên cạnh bồn nước ở đại lộ Cây Liễu, cách nhà Aislinn một khối nhà. Cô đã thả cho Sasha chạy, không muốn con sói đứng yên khi nó muốn đi chơi.

Những ngọn đèn chói mắt trên phố phản chiếu trên bề mặt của bồn phun nước, đổ những cái bóng màu mận chín lên mặt đường. Một người đàn ông lớn tuổi với chiếc kèn saxophone yêu quý đang chơi nhạc cho mọi người qua đường nghe. Donia duỗi chân trên băng ghế dài, tận hưởng bóng tối, lắng nghe người nhạc công già, và suy nghĩ.

Khi nói chuyện với những con tinh lúc trước, Donia chỉ biết rằng không con tinh nào muốn nói ra. Cả những Con Tinh Mùa Đông của Beira lẫn những Con Tinh Bóng Tối của Irial – những kẻ hoạt động rất thân thiết với Vương Triều Mùa Đông – đều không thừa nhận rằng mình có liên quan. Những con tinh đó chỉ nhất nhất nói rằng chúng không cảm thấy thoải mái trong công viên. Việc không có câu trả lời bản thân nó cũng đã đủ là câu trả lời: Beira đã can thiệp, bằng cách cho phép hoặc chỉ huy.

Bà ta cũng nghĩ cô gái này là một trường hợp khác biệt .

Người nhạc công lại chơi một bản nhạc buồn thảm khác. Donia đổi tư thế, duỗi người căng ra hơn nữa, tận hưởng thời khắc riêng tư và ảo giác ngắn ngủi rằng mình được thuộc về thế giới loài người. Cô sẽ không bao giờ như thế được nửa – được làm người. Cô không thuộc về thế giới của họ, và sẽ không bao giờ thuộc về nữa. Cô thấy nhói đau mỗi khi nghĩ tới những điều cô đã từ bỏ vì Keenan. Khi có một cô gái khác nhấc cây quyền trượng, cô sẽ chỉ trở thành

một con tinh khác – không dính dáng đến vương triều nào, không có trách nhiệm nào, không có nơi chốn nào để cô *thuộc về*.

Cô vẫn còn muốn điều ấy, được thuộc về đâu đó. Có lúc cô đã nghĩ cô thuộc về Keenan. Khi cô gặp anh – trước lúc cô biết anh là ai – anh đã đưa cô đến nghe ban nhạc của những người bạn anh. Thậm chí anh còn mua tặng cô một bộ váy – một bộ váy ngắn với những sợi dây đính hạt rũ xuống, đu đưa khi cô khiêu vũ. Và họ đã khiêu vũ với nhau!

Ban nhạc đó không giống với bất kỳ cái gì cô từng được nghe trước đây – ba người đàn ông gầy và cao thả yêu thương vào những bài hát cất lên từ những chiếc kèn co, trong khi một phụ nữ với giọng hát quyến rũ mê hoặc hát ngâm nga, hứa hẹn mọi điều bằng cả lời hát và cơ thể của mình. Còn có những người khác nữa, một người đàn ông to lớn với những ngón tay nhịp trên những phím piano như thể đang ve vuốt nó. Khi họ chơi nhạc, trời ơi, giống như họ đang thổi những cảm xúc trong veo vào các nhạc cụ. Không gì tạo cảm giác tuyệt vời hơn là lắng nghe họ chơi nhạc – không gì cả, trừ việc lướt đi trên sàn trong vòng tay của Keenan. Không gì sẽ tuyệt vời hơn thế.

Rũ bỏ nỗi nhớ nhung, cô nhắm mắt lại, lắng nghe người nghệ sĩ chơi saxophone phía trước mình. Bài ca của ông thật tẻ nhạt so với ban nhạc những con tinh trong trí nhớ của cô, nhưng lại đẹp đẽ rất con người. Trong bản nhạc của ông không có thủ đoạn, không có những lời nói dối được cài vào từng nốt nhạc. Nó không hoàn hảo, chính vì thế lại đáng yêu hơn.

Cô phá lên cười to trước sự vô lý của tất cả chuyện này: cô có thể nghe thứ âm nhạc hoàn hảo nhất vào bất kỳ ngày nào – những con tinh với giọng hát trong sáng chẳng hề hợp với chúng – nhưng một ông già chẳng mấy tài năng chỉ chơi nhạc để kiếm tiền lẻ trong công viên lại khiến cô thấy vui và nhẹ nhỏm hơn.

Từ phía sau cô nghe thấy giọng Aislinn, mỏng manh và cảnh giác, khi cô gái đó đến gần. “Donia?”

"Umm?"

Cô ấy đang thận trọng, thận trọng hơn nhiều so với Donia khi Cô Gái Mùa Đông trước đây và Vua Mùa Hè bày trò với cô. *Cô ấy sẽ cần một điều gì đó để cân bằng lại, đặc biệt nếu cô ấy đúng là người anh ấy đang tìm kiếm*.

"Bọn tôi đi ngang qua đây thì nhìn thấy chị. Sasha không có ở đây nên tôi nghĩ….." Giọng Aislinn lảng đi. "Nó quay lại chưa?"

"Sasha ổn. Ngồi đây với tôi". Donia vẫn nhắm mắt, nhưng quay đầu về phía Aislinn và mỉm cười. Con người đi cùng Aislinn không nói gì, nhưng Donia nghe thấy nhịp tim đều đặn khi anh ta đứng cạnh Aislinn như để che chở.

Aislinn bắt đầu. "Bọn tôi không……."

"Cứ ở lại đây. Ngồi nghỉ với tôi. Thư giãn. Cả hai chúng ta có thể đều cần một chút thư giãn mà".

Mà đúng như vậy. Sau khi Keenan thì thầm những lời giả dối, những lời phản kháng và nhắc nhở về những gì họ từng có, những gì cô không thể có, thì cô luôn thấy rất khó chịu. Nếu là mùa đông thực sự thì anh ấy sẽ không thể làm phiền cô, nhưng từ mùa xuân đến mùa thu thì anh ấy đi đâu cũng thoải mái, dằn vặt cô bằng chính sự có mặt của anh ấy. Chưa kể việc anh đã cám dỗ cô bằng những lời hứa rỗng tuếch; chưa kể đến cả sự thật rằng anh đã đánh cắp cuộc sống con người của cô. Khi chưa có một cô gái khác sẵn sàng tin anh ấy, thì cô còn bị mắc kẹt – còn phải nhìn anh ấy tìm đủ mọi cách khiến cho những cô gái khác yêu anh, và biết rằng những cô gái chọn cách không mạo hiểm với giá lạnh lại sẽ chung giường với anh. Mà tất cả bọn họ đều từ chối mạo hiểm – để chọn làm những cô gái mùa hè, từ chối động vào cây quyền trượng*. Mình yêu* – đã yêu – *anh ấy đủ để chấp nhận mạo hiểm với giá lạnh, còn họ thì không.* Thế nhưng họ lại có được anh ấy.

"Ash?" Con người thực sự - Seth – chỉ về phía nhóm người cũng đính rất nhiều khuyên tai đang gọi anh ta.

"Em sẽ ở đây". Aislinn rì rầm với anh ta cùng một nụ cười yếu ớt. Cô khoanh tay thật chặt trước ngực.

"Khi nào em xong..." Trông anh như thể anh muốn ở bên Aislinn, nhưng cô ra hiệu cho anh đi – và nhìn theo khi anh đi qua bồn nước.

Bên trong bồn, những thủy thần nhỏ đang chơi đùa. Giống như hầu hết những Con Tinh Mùa Đông, những thủy thần rất ít quan tâm đến những con tinh khác trong công viên. Chúng vẫn khiến Donia không an tâm, theo cái cách mà hầu hết những con tinh khác không còn làm được nữa. Chúng bắt con người khi chỉ có cơ hội nhỏ nhất, hút đến tận hơi thở cuối cùng của họ, và bằng cách nào đó, biến cái chết thành một thứ nhục dục. Ngay cả Vương Triều Bóng Tối của Irial cũng không khiến cô đau đầu bằng những con tinh dưới nước.

Tất nhiên, Seth – như hầu hết những con người khác – không hề liếc về phía chúng, nhưng khi anh đi qua, chúng yên lặng, nhìn theo với vẻ thèm khát kỳ lạ. Chúng có thể nhìn thấy lòng nhiệt tâm trong anh, phần nào cảm thấy như thế, chứ nếu không, chúng đã không nhìn anh như vậy.

Aislinn cũng nhìn theo anh. Cô thở gấp hơn, má nóng lên. Việc cô sẵn sàng tách khỏi anh có vẻ có lợi cho anh hơn. Cô không nói gì, không thư giãn được.

Vài phút trôi qua, rồi cô nói. "Tôi không ở đây được".

"Bạn vẫn thấy kỳ lạ về vụ tấn công à?"

Donia cũng cảm thấy không yên về việc đó, nhưng vì những lý do khác. Nếu Beira biết Donia đang nghi ngờ bà vi phạm các nguyên tắc, nếu Keenan biết rằng Donia đang nghi ngờ rằng cô gái này chính là Nữ Hoàng Mùa Hè còn đang thiếu…*mình lại mắc kẹt giữa hai bọn họ*. Chẳng còn gì đơn giản hơn nữa. Mà đã không đơn giản từ lâu rồi.

Bên cạnh cô, Aislinn rùng mình. Cô ấy nhìn chăm chăm vào bồn phun nước, hoặc có thể nhìn lướt qua nó, nơi người bạn của cô ấy đang đứng. "Tôi nghĩ chuyện đó cũng làm tôi hơi hoảng. Có vẻ rất thiếu thực tế, phải không? Những thứ đó thường chỉ xảy ra lúc đêm khuya…"

Donia ngồi thẳng dậy. "Những thứ đó?"

Thật là một từ kỳ quặc để lựa chọn, một âm điệu kỳ quặc trong giọng nói của cô ấy khi Aislinn nhìn về phía những thủy thần.

Liệu cô ấy có nhìn thấy chúng không? Nếu thế thì thật quá bất ngờ. Có những câu chuyện về những con người nhìn thấy được, nhưng Donia chưa từng gặp người như thế bao giờ.

Với giọng nữa chế giễu lạ lùng, Aislinn nói, "Không chỉ những thằng như hôm nay. Ngay cả những người đẹp đẽ có thể cũng rất kinh khủng. Đừng tin ai nếu chỉ vì họ xinh đẹp mà thôi".

Donia cười phá lên, lạnh lẽo, vào khoảnh khắc đó nghe giọng cô hệt như một tay chân của Beira, "Bạn đã ở đâu khi tôi cần lời khuyên đó hả? Tôi đã phạm phải sai lầm lớn nhất của một cô gái rồi".

"Nhớ chỉ mặt hắn nếu chị thấy hắn ở đâu đó". Aislinn đứng dậy và khoác túi lên vai.

Và ngay khi đó, Seth đã quay trở lại, chú ý tới nhất cử nhất động của Aislinn.

Donia mỉm cười với họ, thầm ước giá như cũng có ai đó đợi mình như thế - cái cách mà Keenan đã từng đợi.

"Cảm ơn chị lần nữa vì đã cứu tôi". Aislinn gật đầu và đi, đầu ngẩng cao về phía chị em nhà Scrimshaw tái nhợt, lúc này đang lượn trên mặt đất với vẻ đẹp ma quái thường thấy của họ.

Cô ấy sẽ đổi hướng nếu cô ấy có thể nhìn thấy chúng.

Nhưng Aislinn không đổi hướng, cô ấy vẫn đi về phía trước cho đến khi một trong hai chị em nhà Scrimshaw trôi ra tránh bước cô vừa sát nút

Người thường không nhìn thấy những con tinh. Donia cười châm biếm: nếu họ thấy, thì Keenan đừng hòng thuyết phục được ai trong số họ tin anh ấy.

CHƯƠNG 10

Đôi khi bọn họ sẽ tính toán để thuyết phục những người đàn ông và phụ nữ thiếu cảnh giác đi theo họ bằng những cách dễ thương và quyến rũ của mình.

—Trích từ *Notes on the Folk-Lore of the North-East of Scotland*
của Walter Gregor (1881)

Cho đến lúc cô cách xa cái bồn phun nước đủ để cảm thấy yên tâm mà dừng lại, thì Aislinn nghĩ mình sắp phát bệnh. Cô dựa vào Seth, biết rằng anh sẽ lại vòng tay ôm cô.

Môi anh sát vào tai cô khi anh hỏi, "Không phải chỉ nhìn thấy, phải không?"

"Phải".

Seth vẫn giữ cô, nhưng không nói gì nữa.

"Em sẽ làm gì đây nếu không có anh?" Cô nhắm mắt, không muốn nhìn thấy cô gái dây leo – hoặc bất kỳ con tinh nào khác – đang đứng quan sát họ.

"Em sẽ không bao giờ cần biết đến điều đó". Anh vẫn để một tay khoác vào

vai cô khi họ bắt đầu bước tiếp, đi qua chỗ mấy thằng rác rưởi đã tóm cô, đi qua những con tinh đông đảo với lớp da rạn nứt.

Tỏ ra quyết đoán chỉ tốt trên lí thuyết, , nhưng cô sẽ cần phải học cách thư giãn nhiều hơn nếu cô muốn nói chuyện được với những con tinh. Donia có thể đã cứu cô một lần, nhưng điều đó không thay đổi được cái thực tế rằng cô là ai.

Khi về đến khu nhà Aislinn, Seth nhét một ít tiền vào tay cô. "Mai em đi taxi nhé".

Cô không thích nhận tiền của anh, nhưng cô mà xin Bà tiền thì thế nào cũng khiến Bà nghi ngờ. Cô nhét tiền vào túi. "Anh muốn lên nhà không?"

Anh nhướn cả hai bên long mày. "Bỏ qua đi".

Aislinn đi lên cầu thang, hy vọng bà đã đi ngủ. Giờ đây, tránh được đôi mắt quá tinh ý đó có lẽ là một giải pháp tốt. Cô vào nhà và cố đi nhanh qua phòng khách.

"Con lại không về ăn tối". Bà không rời mắt khỏi bản tin trên TV. "Ngoài kia có rất nhiều điều tồi tệ, Aislinn ạ".

"Con biết mà bà". Cô dừng ở cửa phòng khách, nhưng không vào.

Bà ngồi trên chiếc ghế bành màu tím nhạt, chân gác lên chiếc bàn cà phê bằng đá và thép. Kính đọc sách được móc vào sợi dây xích nhỏ, đeo quanh cổ bà. Có thể Bà không còn trẻ như trong những kí ức ấu thơ của Aislinn, nhưng trông Bà vẫn nghiêm nghị như hồi đó, vẫn gầy gò và khỏe mạnh hơn rất nhiều những phụ nữ đồng tuổi khác. Ngay cả khi chỉ ở nhà, Bà cũng ăn mặc theo kiểu "trong trường hợp có 'người ghé thăm'" – mái tóc dài đã bạc của Bà được cuộn thành một búi đơn giản hoặc tết theo một kiểu rắc rối, Bà không mặc áo choàng ở nhà mà là một chiếc váy dịu dàng và áo khoác.

Nhưng Bà chẳng điềm tĩnh hay dịu dàng gì cả: Bà thường nghĩ xa một cách khác thường, và rõ rang là Bà quá tinh tường mỗi khi tập trung chú ý. "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Tưởng chừng như một câu hỏi bình thường, và nếu có ai nghe thấy thì họ

cũng nghĩ thế. *Luôn phải cẩn thận, đó là điều mấu chốt để sống sót được với bọn họ*. Vẫn như vậy, giọng nói mạnh mẽ của Bà luôn đầy lo lắng.

"Con không sao đâu Bà. Chỉ mệt thôi ạ". Aislinn đi vào, cúi xuống hôn lên má Bà. *Mình cần phải kể cho Bà nghe, chỉ là chưa thể thôi*. Bà đã phải lo lắng quá nhiều rồi.

"Con đeo đồ bằng thép mới". Bà ngắm sợi dây chuyền mà Seth đã đeo cho Aislinn.

Aislinn đứng sững – do dự. Mình nên nói những gì? Bà sẽ không hiểu, hoặc không chấp nhận, việc Aislinn chủ động đi tìm hiểu xem bọn họ muốn gì. Trốn tránh và nhìn đi chỗ khác: đó là "cương lĩnh" của Bà.

"Aislinn?" Bà vặn cho tiếng của bản tin to lên và chộp lấy một mảnh giấy. Bà viết: *Có phải Họ đã làm gì con không? Con có bị sao không?* và giơ tờ giấy ra.

"Không ạ".

Với ánh mắt nghiêm khắc, Bà chỉ vào tờ giấy.

Thở dài, Aislinn cầm lấy cây bút. Kê vào bàn cà phê, cô viết: *Hai trong số bọn họ đi theo con*.

Bà há miệng kinh ngạc, như không thở nổi. *Bà giật lấy tờ giấy. Bà sẽ gọi điện đến trường, sẽ điền vào đơn đăng ký học ở nhà, và...*

"Không. Xin Bà đừng", Aislinn thì thầm. Cô đặt tay mình lên tay Bà. Rồi cầm lấy cây bút và viết, *Con không chắc bọn họ muốn gì, nhưng con không muốn trốn*. Rồi cô nói, "Bà? Cứ để con thử cách này. Con sẽ cẩn thận".

Lúc đầu Bà nhìn Aislinn lom lom, nhưng thể có những đáp án ẩn giấu bên dưới làn da mà Bà có thể nhìn thấy nếu soi thật kĩ.

Aislinn ép mình tỏ ra vững tin nhất có thể.

Cuối cùng Bà viết, *Hãy tránh xa bọn họ hết mức con có thể. Hãy nhớ những nguyên tắc*.

Aislinn gật đầu. Cô thường không che giấu mọi chuyện đối với Bà, nhưng cô

sẽ không thú nhận rằng cô đã cố gắng đi theo bọn họ, hoặc kể cho Bà nghe về nhựng công trình tìm hiểu của Seth.

Bà đã luôn khẳng định rằng trốn tránh là giải pháp tốt nhất và duy nhất. Aislinn không còn nghĩ đó là cách tốt nữa – mà thật ra, thì cô chưa bao giờ nghĩ đó là cách tốt cả.

Cô chỉ nói, "Con đang rất thận trọng. Con biết ngoài đó có những gì".

Bà cau mày và kẹp chặt cổ tay Aislinn trong khoảnh khắc. "Hãy luôn để điện thoại trong túi. Bà muốn luôn có thể gọi được con".

"Tất nhiên rồi, Bà ạ".

"Và nhớ nói Bà biết về thời gian biểu của con, phòng trường hợp..." Giọng Bà đứt quãng. Bà viết, *Chúng ta sẽ thử cách của con trong vài ngày. Chờ bọn họ thôi đi. Đừng phạm sai lầm nào*. Rồi Bà bắt đầu xé tờ giấy thành những mảnh vụn. "Đi nào. Lấy gì ăn đi. Con phải giữ bình tĩnh".

"Chắc chắn rồi ạ", Aislinn nói thầm và ôm Bà thật nhanh.

Chờ cho bọn họ thôi đi? Aislinn không tin có khả năng đó. Nếu Bà biết rằng bọn họ là những con tinh hoàng gia, thì Aislinn sẽ bị cấm túc ngay. Cô đã níu cho mình được chút thời gian, nhưng sẽ không lâu. *Mình cần những câu trả lời ngay.* Mà lẩn tránh không phải là câu trả lời. Chạy trốn cũng vậy.

Cô muốn một cuộc sống bình thường – trường đại học, tình yêu, những điều đơn giản. Con không muốn mọi quyết định của mình phải dựa trên ý thích của những con tinh. Bà đã sống như vậy, và Bà không hạnh phúc. Mẹ của Aislinn thậm chí còn không có cơ hội để tìm ra xem liệu mình có thể có một cuộc sống bình thường không. Aislinn không muốn đi theo con đường của Bà hoặc Mẹ. Nhưng cô cũng không biết làm sao để mọi chuyện khác đi.

Những con tinh – *những con tinh hoàng cung* – không săn đuổi một người mà không vì lí do gì. Nếu cô không tìm hiểu được xem bọn họ muốn gì, tìm ra cách xóa đi bất kì điều gì đã làm bọn họ chú ý, thì cô không tin rằng bọn họ sẽ sớm bỏ đi. Mà nếu bọn họ không bỏ đi, thì tự do của Aislinn coi như chấm hết. Đó không phải lựa chọn mà cô thích. *Không một chút nào.*

*

* *

Sauk hi ăn thật nhanh, Aislinn rút về phòng và đóng cửa. Đó không phải là một nơi trú ẩn. Căn phòng không phản ánh tính cách của cô như nhà của Seth hay căn phòng nữ tính quá đỗi của Rianne. Nó chỉ là một căn phòng, một nơi để ngủ.

Nhà Seth còn tạo cảm giác giống gia đình hơn. Seth *tạo cảm giác giống như gia đình.*

Trong phòng có một số thứ rất quan trọng đối với cô, những thứ khiến cô cảm thấy có sự kết nối – một tập thơ của mẹ, những bức ảnh đen trắng từ một cuộc triển lãm ở Pittsburgh. Hôm đó Bà đã khiến cô ngạc nhiên – Bà chính thức xin phép cho cô nghỉ ở trường và đưa cô tới Viện bảo tang Carnegie. Thật tuyệt vời.

Bên cạnh những bức hình đó là mấy tấm hình của Aislinn mà Bà đã rửa ra nhân một dịp sinh nhật cô. Một bức ảnh ở khu đường ray vẫn còn khiến cô mỉm cười. Cô đã bắt đầu chụp ảnh để xem những con tinh có hiện ra trên phim hay không: vì cô vẫn nhìn thấy bọn họ qua ống kính, vậy liệu bọn họ có xuất hiện trên phim? Không hề, nhưng cô thành ra thích việc chụp ảnh đến mức cô thấy cực kỳ vui vì mình đã bắt tay vào thử thí nghiệm này.

Dù sao, những bằng chứng thể hiệm tính cách của cô trong phòng này không có nhiều. Chỉ là thoáng qua. Cuộc sống đôi khi như thế - giống như mọi thứ cô bộc lộ hoặc làm đều phải lập kế hoạch trước. *Tập trung. Kiểm soát.*

Cô bật đèn, bò vào giường, và lôi điện thoại ra.

Seth trả lời ngay từ hồi chuông đầu tiên. “Nhớ anh rồi à?”

“Có thể”. Cô nhắm mắt và duỗi người.

“Mọi chuyện ổn chứ?” Giọng anh căng thẳng, nhưng cô không hỏi tại sao. Cô không muốn nói chuyện về bất kỳ điều gì xấu xa hay những lo lắng nữa.

“Kể chuyện em nghe đi”, cô thì thầm. Anh luôn khiến cho những điều tồi tệ

có vẻ bớt kinh khủng hơn.

"Chuyện kiểu gì?"

"Chuyện nào khiến em có những giấc mơ đẹp ấy".

Anh bật cười, trầm và quyến rũ. "Tốt nhất là em nên xếp loại giấc mơ đó cho anh đã".

"Anh cứ làm cho em ngạc nhiên đi". Cô cắn môi. Mình biết rõ mà. Cô thực sự ngừng ngay việc tán tỉnh trước khi cô vượt qua một ranh giới mà sẽ không thể quay lại được nữa.

Anh không nói gì trong một phút, nhưng cô có thể nghe thấy tiếng anh thở.

"Seth?"

"Anh đây". Giọng anh dịu dàng, ngập ngừng. "Ngày xửa ngày xưa, có một cô gái..."

"Không phải là một công chúa chứ?!"

"Không. Tất nhiên là không. Cố ấy quá thông minh để là một công chúa. Cứng rắn nữa".

"Rồi?"

"Ừ. Mạnh mẽ hơn bất kỳ ai có thể nhận ra".

"Cuối cùng cô ấy có sống hạnh phúc mãi mãi không?"

"Chẳng lẽ không cần gì ở đoạn giữa câu chuyện à?"

"Em thích đọc kết thúc trước". Cô chờ đợi, cuộc mình trên giường, để nghe lời đảm bảo của anh, để tin – ít nhất trong một phút – rằng mọi việc rồi sẽ ổn. "Vậy cô ấy có hạnh phúc mãi mãi không?"

Anh không chút lưỡng lự. "Có chứ".

Không ai nói gì trong vài phút. Cô nghe thấy tiếng xe cộ, tiếng hơi thở của anh. Cô đã từng chìm vào giấc ngủ như thế - tay cầm điện thoại trong khi anh

đi bộ về nhà, cảm thấy mình được nối liền với anh.

Cuối cùng anh bảo, "Anh đã nói là cô ấy hấp dẫn đến thế nào chưa?"

Cô cười to.

"Cố ấy xinh đẹp đến khó tin, đến mức..." Anh dừng lại và cô nghe thấy tiếng két không thể nhầm lẫn khi anh mở cửa. "Và đây là đoạn mà phần 'phân loại phim' sẽ thay đổi".

"Anh về đến nhà rồi à?" Cô có thể nghe tiếng anh đi lại, tiếng đóng cửa, tiếng chìa khóa lanh canh trên bệ, tiếng áo khoác rơi xuống – có thể trên bàn. "Thế thì em sẽ tha cho anh".

"Nhưng nếu anh không muốn thế?" anh hỏi.

Cô nghe thấy tiếng nhạc khi anh đi về phòng riêng, nhạc jazz. Tim cô đập nhanh hơn, nghĩ đến việc anh cũng đang duỗi mình trên giường, nhưng giọng cô chỉ thoáng một chút xa xăm khi nói, "Chúc anh ngủ ngon, Seth".

"Vậy là em lại chạy trốn?" Một trong hai chiếc bốt của anh rơi bịch xuống sàn.

"Em không chạy trốn".

Chiếc bốt còn lại đập xuống sàn. "Thật không?"

"Thật. Chỉ là..." Cô ngừng lại; cô chẳng biết nói sao để kết thúc câu đó một cách trung thực.

"Có thể em nên đi chậm lại, để anh bắt kịp được em". Anh dừng một chút, chờ đợi. Gần đây anh ấy ngày càng hay làm như vậy, nói những câu mời gọi cô thừa nhận một điều rất nguy hiểm cho tình bạn của hai người. Khi cô không đáp, anh nói thêm, "Chúc em những giấc mơ đẹp, Ash".

Sauk hi tắt máy, Aislinn giữ điện thoại trong tay, vẫn nghĩ về Seth. *Đó đúng là một ý tưởng sai lầm. Một ý tưởng thực sự, thực sự sai lầm*... Cô mỉm cười. *Anh ấy nghĩ mình thông minh và hấp dẫn.*

Cô vẫn mỉm cười khi chìm vào giấc ngủ.

CHƯƠNG 11

[Sidhe] là những kẻ biến hình, họ có thể tự thu nhỏ hoặc phình to lên, họ có thể biến thành hình dáng mà họ chọn;... Họ đông như lá cỏ. Họ ở khắp nơi.

—Trích từ *Visions and Beliefs in the West of Ireland*
của Lady Augusta Gregory (1920)

Khi Aislinn bước vào trường Giám Mục O.C. vào buổi sáng hôm sau, cô nhìn thấy bọn họ ngay: những con tinh lượn lờ ngoài cửa, quan sát mọi người, và trông có vẻ nghiêm trọng lạ kỳ.

Ở bên trong, có thêm nhiều con tinh túm tụm ở ô cửa văn phòng hiệu trưởng. *Chuyện quái gì đây*? Thường thì họ luôn tránh trường học – hoặc là vì những dãy tủ đựng đồ bằng thép, hoặc vì có nhiều biểu tượng tôn giáo, cô cũng không biết nữa. *Có thể cả hai.*

Cho đến khi cô tới tủ đựng đồ của mình, thì sự có mặt của những con tinh khiến cô phát ngộp. Bọn họ không được đến đây chứ. Có những nguyên tắc cơ mà: đây lẽ ra là một nơi an toàn chứ.

"Em Foy?"

Cô quay lại. Đứng cạnh Cha Myers chính là nam tinh mà cô hoàn toàn không sẵn sàng gặp mặt.

"Keenan", cô thì thầm.

"Hai em biết nhau à?". Cha Myers gật đầu, tươi cười. "Tốt, tốt".

Ông quay qua hai con tinh khác – cũng hữu hình – đang đứng bên cạnh ông. Nếu liếc sơ qua, thì hai con tinh này trông như thể không nhiều tuổi hơn cô, nhưng con tinh cao hơn trông có vẻ nghiêm trang kỳ lạ khiến Aislinn ngờ rằng hắn ta già rồi. Hắn có mái tóc dài bất thường đối với một diện mạo nghiêm chỉnh như thế, bên dưới vỏ bọc con người, mái tóc đó cứ lấp lành như những sợi dây bạc dày bự. Một hình xăm Mặt Trời đen hiện rõ ở một bên cổ hắn, được trưng ra vì tóc hắn đã tết chặt. Con tinh thứ hai có mái tóc màu nâu gỗ trông gần như bị xén bớt, và một khuôn mặt sẽ chẳng có gì đáng nhớ ngoài một vết thẹo dài chạy từ thái dương xuống đến tận khóe miệng.

Cha Myers trấn an mấy con tinh, "Aislinn là một học sinh danh dự, và thời khóa biểu của em ấy cũng giống của cháu trai các vị. Em ấy sẽ giúp cháu các vị theo kịp chương trình."

Cô đứng đó, cố không bỏ chạy, nhất định không nhìn Keenan – dù anh ta nhìn cô mong đợi – trong khi vài con tinh khác đi đến phía sau Cha Myers.

Một trong những con tinh có làn da trông như vỏ cây – nứt nẻ và xám xịt – nhìn thấy ánh mắt của Keenan. Hắn ra hiệu cho những con tinh đang bâu xâu ở lối vào và nói, "Biến hết".

"Em Foy? Aislinn?" Cha Myers hắng giọng.

Cô thôi không nhìn vào đoàn tinh đang tràn lan khắp trường Giám Mục O'Connell nữa. "Con xin lỗi, thưa cha. Sao ạ?"

"Em dẫn Keenan đến lớp toán học đươc không?"

Keenan chờ đợi, túi da cũ kỹ vắt trên vai, chăm chú nhìn cô. Những người "chú" của anh ta và cả cha Myers cũng nhìn cô.

Không còn lựa chọn nào khác, cô dẹp nỗi sợ sang bên và đáp, "Tất nhiên ạ".

Chờ cho bọn họ đi thôi ? Có vẻ không dễ dàng. Những nguyên tắc mà cô đã sống cùng, những nguyên tắc từng giữ cho cô an toàn*, tất cả* đều đang rời bỏ cô.

*

* *

Đến buổi trưa, khả năng kiểm soát tâm trạng của Aislinn đã dần dần hao hụt bởi hình dáng con người giả tạo của Keenan. Anh ta đi theo cô, nói chuyện, và hành động như thể anh ta là người đáng tin, như thể anh ta người thật.

Mà anh ta không phải thế.

Cô tống sách vở vào tủ đựng đồ, cào cào ngón tay. Keenan cứ đứng cạnh cô, như một cái bóng không mong muốn mà cô không thể giũ bỏ.

Họ quan sát lẫn nhau, và cô băn khoăn liệu có sao không nếu cô chạm vào mái tóc như kim loại của anh ta. Những lọn tóc màu đồng lấp lánh bên dưới lốt con người, lôi kéo sự chú ý cúa cô dù cô nổ lực đến đâu.

Rianne dừng lại, và dựa mạnh vào dảy tủ đóng kín. Tiếng ầm làm mọi người đều dừng lại ngoái nhìn.

"Mình nghe nói rằng cậu ấy rất ngon lành, nhưng – Rianne đặt một tay lên ngực như thể bị khó thở và nhìn Keenan – chậm rãi và đánh giá – "Trời ạ. Thật là tuyệt mỹ".

"Mình không biết". Aislinn đỏ mặt. *Và mình cũng không muốn biết*. Cho dù sự thôi thúc kỳ lạ muốn chạm vào anh ta có là cái gì đi nữa, thì cô vẫn mạnh hơn bất kỳ bản năng nào. Chỉ cần tập trung.

Leslie và Carla nhập hội khi Rianne ẩn người ra khỏi dãy tủ đựng đồ. Cô ấy bước lại gần Keenan và săm soi anh ta như thể anh là một miếng thịt trên dĩa. "Chắc chắn à cậu biết".

Carla đập tay vào Keenan, "Cậu ấy vô hại mà".

Aislinn với lấy những cuốn sách cho học buổi chiều. Bạn bè cô không nên nói chuyện với anh ta, anh ta không nên ở nơi chốn của cô. Và anh ta rõ ràng không nên tỏa ra cái hơi ấm hấp dẫn đó, khiến cô nghỉ đến những ngày lười biếng, đến việc nhắm mắt lại và thư giãn…. *Tập trung. Kiểm soát*. Cô có thể làm được mà. Cô *phải* làm được.

Cô sắp xếp lại đồ đạc, và để những thứ cần mang về nhà nằm trên cùng

trong hộc tủ đựng đồ. Như vậy thì khi làm xong , cô sẽ sẵn sàng để nhanh chóng chuồn luôn.

Với nụ cười gượng ép, cô xua mấy người bạn đi. "Mình sẽ đi theo ngay. Giữ cho mình một chỗ nhé".

"Bọn mình sẽ giữ hẳn hai chỗ. Cậu không thể để cho " – Rianne vẫy tay về phía Keenan – "miếng mồi này đi lang thang mà không ai giám sát được".

"Một chỗ, Ri, chỉ *một* thôi".

Chẳng cô bạn nào buồn quay lại. Rianne vẫy tay qua vai, kiểu không thèm nghe.

Sau một hơi thở mạnh mẽ, Aislinn quay qua Keenan. "Tôi có thể chắc chắn rằng anh có thể tìm được chỗ ăn trưa mà không cần giúp đỡ. Vậy, umm, đi kết bạn hay làm bất kỳ cái gì khác đi".

Và cô bỏ đi.

Anh ta đi nhanh hơn để sánh bước cùng cô khi vào căn-tin. "Tôi đi cùng bạn được không?".

"Không".

Anh ta bước ra trước mặt cô. "Nhé?"

"Không". Cô thả túi vài chiếc ghế cạnh đồ đạc của Rianne. Phớt lờ anh ta – và những ánh mắt soi mói mà họ đang thu hút – cô mở túi của mình.

Anh ta không di chuyển.

Bằng động tác hơi run run, cô chỉ. "Xếp hàng đằng kia kìa".

Anh ta nhìn vào hàng người đang chầm chậm tiến dần đến những âu thức ăn lớn. "Tôi có thể đem lại cho bạn gì đó không?"

"Một chút không gian riêng tư được không?"

Một ánh chớt giận dữ lướt qua khuôn mặt quá hoàn mỹ của anh ta, nhưng

anh ta không nói gì, chỉ bỏ đi.

Cô muốn tin rằng mình sẽ thoát khỏi anh ta chỉ bằng lời từ chối. *Mình có thể hy vọng*. Bởi vì nếu không, cô cũng chẳng biết mình phải làm gì. Anh ta rất lôi cuốn, kéo sực chú ý của cô xa rời khỏi tất cả những gì mà cô vẫn biết là sáng suốt và tốt lành.

Ở phía xa của căn-tin, Rianne đã rời khỏi vị trí của mình trong hàng và nói chuyện với anh ta. Cả hai đang nhìn về phía cô: Rianne đang cười bí ẩn, còn Keenan trông rất hài lòng.

Tuyệt thật . Aislinn mở một phần bữa trưa của mình, lôi ra một hộp sữa chua và chiếc thìa. *Con tinh theo đuổi giờ đã có đồng minh mới*.

Khi cô ngồi một mình, Aislinn gọi nhanh một cú điện thoại cho tài xế taxi mà cô và Seth đã gặp vài tháng trước ở tiệm xăm hình. Anh tài xế đã bảo họ cách làm thế nào để liên lạc trực tiếp với anh ấy và đảm bảo rằng anh ấy sẽ đến đúng giờ hoặc nhờ một người bạn đến đón nếu như họ cần. Cho đến giờ anh ấy vẫn luôn giữ rất đúng lời.

Cô nói nhỏ hết mức có thể với hy vọng rằng những cận vệ của Keenan sẽ không nghe thấy.

Một trong số họ đã di chuyển lại gần cô.

Quá muộn . Cô giấu một nụ cười khi tắt máy – bất kỳ thành công nào trước bọn họ đều khiến cô hài lòng.

Cô khuấy hộp sữa chua và bắt đầu băn khoăn tại sao Keenan lại nhắm đúng vào mình. Cô biết nguyên nhân không phải là Khả Năng Nhìn Thấy; cô đã sống đúng theo các nguyên tắc, đã làm đúng mọi việc.

Vậy tai sao lại là mình?

Suốt cả ngày, các cô gái đều cố gắng để nói chuyện với anh ta, đề nghị dẫn anh ta đi tham quan. Anh ta lịch sự nhưng kiên quyết nói rằng anh ta cần Aislinn dẫn anh ta đi, chứ không phải họ.

Các cô nàng xinh đẹp, các thành viên đội cổ vũ, các nữ sinh xuất sắc, tất cả

đều chết mê anh ta. Thật thích thú khi là người mà tất cả họ đều phải nhìn vào bằng ánh mắt ghen tỵ và mong muốn được đổi chỗ. *Thật sẽ thích thú hơn nếu anh ta là một anh chàng bình thường, như Seth.*

Cùng với một nữa số học sinh trong trường, những con tinh của Keenan quan sát họ, chẳng hề bối rối, y như kiểu cách bình thường của giới tinh. Bọn họ có vẻ mệt, hoán đổi ra vào trường thành những nhóm nhỏ. Mặc dù tòa nhà đầy kim loại hẳn khiến bọn rất đau đớn, nhưng bọn họ vẫn đứng rất tỉnh táo và cảnh giác, luôn luôn giữ Keenan trong tầm nhìn của mình. Bọn họ đối xử với Keenan có vẻ rất tôn kính. *Mà tại sao không cơ chứ, Keenan là một vua tinh kia mà?*

Cô nghĩ, trong một thoáng, rằng cô sẽ phát ốm vì dồn dập những sợ hãi và những hình ảnh rùng rợn đổ ào lên đầu mình. *Một vua tinh……..và anh ta săn đuổi mình.*

Nỗ lực kinh khủng, Aislinn cố gắng nén những nỗi lo lắng đang ngày càng tăng khi Leslie và Carla đi về phía cô. Sợ cũng chẳng giúp được gì. Một kế hoạch mới là thú cô cần, những lời giải đáp mới là thú cô cần. Có thể nếu cô có câu trả lời, nếu cô biết lý do tại sao anh ta cứ đeo bám cô, thì cô có thể tìm ra cách thoát khỏi anh ta.

Khi cô nhìn Keenan đi về phía mình, Aislinn thoáng như thấy hình ảnh ánh nắng mặt trời gợn lên mặt nước, nhảy múa trên các tòa nhà, những cảm giác lạ lùng về hơi ấm và vẻ đẹp khiến cô muốn chạy tới chỗ anh ta. Anh ta nhìn cô, mỉm cười mời gọi, khi anh ta đi theo Rianne qua căn-tin đông chật.

Rianne ríu rít sôi nổi với anh ta, trông hoàn toàn như thể họ là những người bạn thân lâu ngày gặp mặt. Leslie cười phá trước mỗi câu Keenan nói, và Aislinn nhận ra rằng tất cả bạn bè của cô đều chấp nhận anh ta.

Mà tại sao lại không cơ chứ? Dù cô ước rằng họ sẽ phớt lờ anh ta đi, nhưng cô cũng thấy rõ rằng mình chẳng thể nói gì hơn. Cô không thể giải thích tại sao cô lại muốn anh ta biến đi. Cô không thể nói với họ rằng anh ta nguy hiểm đến đâu. Đó không phải là điều cô được lựa chọn. Đôi khi, việc không được lựa chọn và những sức ép phải đương đầu với những con tinh khiến cô cảm thấy như đang chết ngạt, giống như những bí mật trở thành một khối nặng trịch

thật sự đè lên cô. Cô căm ghét điều đó.

Sau khi những người bạn phản bội của cô dẫn anh ta tới bàn, cô vẫn cố gắng tảng lờ. Cách này cũng công hiệu – được trong một lúc – nhưng anh cứ tiếp tục nhìn cô, hướng mọi lời nói vào cô, hỏi cô đủ chuyện. Suốt buổi, anh ta ngồi ở phía bàn đối diện, nhìn cô chăm chăm bằng đôi mắt xanh lục chẳng giống người thường.

Cuối cùng, anh ta chỉ và món đậu xanh hấp và hỏi một câu gì đó vô nghĩa. Cô bật ra cáu kỉnh, "Sao? Quá bình thường cho một người như anh hả?".

Khả năng kiểm soát của mình đâu rồi? Càng ngày, khả năng kiểm soát cảm xúc vốn có của cô dường như đang kém đi, đang trôi tuột đi.

Anh ta bất động một cách đáng sô. "Bạn có ý gì?"

Cô biết rõ là không nên chọc tức một con tinh, đặc biệt là một vua tinh, nhưng cô vẫn tấn công, "Anh sẽ ngạc nhiên về những gì tôi biết về anh. Mà anh có biết không? Chẳng có điều nào trong số đó gây ấn tượng với tôi cả. Không một chút nào.".

Anh ta cười phá – vui vẻ và thoải mái, như thể cơn giận dữ bùng lên trong mắt anh ta chưa từng tồn tại. "Vậy thì tôi sẽ cố gắng hơn nữa".

Cô rùng mình trước những dự đoán, trước lòng khát khao bất chợt, trước sự pha trộn khó chịu của cà hai điều đó. Còn tồi tệ hơn cái mong muốn đơn giản mà cô đã cảm thấy là muốn với về phía anh ta: đó chính là cái mớ cảm xúc rối ren bất an mà cô cảm thấy ở tiệm Comix khi lần đầu tiên anh ta nói chuyện với cô.

Leslie huýt sáo nhẹ. "Nhẹ tay với cậu ấy chứ, Ash".

"Thôi đi, Les". Aislinn co hai tay thành nắm đấm trong lòng mình, bên dưới bàn.

"Hội chứng tiền nguyệt san". Rianne gật đầu. Rồi cô đập tay vào tay Keenan rồi nói thêm, "Đừng để ý đến cô ấy nữa, bạn yêu. Bọn mình sẽ giúp cậu hạ hỏa cho cô ấy".

"Ôi, mình nhờ cậu đấy, Rianne", Keenan lẩm bẩm. Khi nói chuyện, anh ta tỏa sáng – như một tia sáng phát ra từ bên dưới da.

Aislinn có thể hít được không khí ngập mùi hoa hồng, có thể cảm thấy hơi ấm quá cám dỗ từ anh ta.

Mấy người bạn của cô nhìn anh ta như thể đó là điều kỳ vĩ nhất mà họ từng được chiêm ngưỡng. Mình điên mất thôi.

Aislinn ngồi im cho đến giờ học buổi chiều, những móng tay bấm thành từng vầng bán nguyệt – *như những mảnh Mặt Trời* – vào lòng bàn tay cô. Cô tập trung nghĩ về cơn đau mà những mảnh Mặt Trời đó tạo ra, dù chỉ hiện hữu một chút trên da cô, và tự hỏi liệu cô có cơ hội nào để trốn thoát khỏi sự chú ý của Keenan hay không.

*

* *

Đến cuối ngày, sự có mặt của Keenan đã khiến Aislinn không thể chịu nổi. Một hơi ấm kỳ lạ dường như thấm vào không khí khi anh ta đứng gần cô, và sau một lúc, thì việc kiềm chế để không đụng vào anh ta trở nên gần như đau đớn. Lý trí ngăn cô lại, nhưng mắt cô thì muốn nhắm, đôi tay thì muốn với tới anh ta.

Mình cần khoảng không gian riêng .

Cô đã học cách đương đầu với việc nhìn thấy những con tinh. Rất khó khăn, nhưng cô làm được, việc này cô cũng sẽ làm được.

Anh ta cũng chỉ là một con tinh mà thôi.

Cô tập trung, lập đi lập lại những nguyên tắc và những cảnh báo trong đầu như một lời nguyện cầu, như một bài kinh để giúp cô tỉnh trí. *Đừng nhìn, đừng nói, đừng chạy, đừng sờ*. Cô hít thở vài hơi để lấy bình tĩnh*. Đừng phản ứng. Đừng lôi kéo sự chú ý của bọn họ. Đừng bao giờ để họ biết rằng bạn nhìn thấy họ*. Chính sự quen thuộc của những từ ngữ này giúp cô đẩy lùi lòng ham muốn, nhưng còn lâu mới có thể khiến cô cảm thấy bình thường khi ở cạnh

anh ta.

Cho nên khi họ bước vào lớp Văn Học và một trong số những cô bạn của đội cổ vũ chỉ cho anh ta một ghế trống – một chỗ ngồi cách xa cô – thì Aislinn mỉm cười thật tươi với cô bạn đó. "Mình phải hôn cậu vì điều đó mới được. Cảm ơn nhé".

Keenan hơi lưỡng lự khi nghe câu đó.

Cô bạn trong đội cổ vũ nhìn Aislinn chằm chằm, không hiểu đó có phải là lời nói đùa hay không.

"Nói thật mà. Cảm ơn cậu". Aislinn quay đi trong khi Keenan có vẻ rất không hài lòng. Cô ngồi vào ghế của mình, sung sướng vì được "giải lao" – dù ngắn ngủi đến đâu.

Vài phút sau, sơ Mary Louise bước vào và phát một xấp giấy to tướng. "Tôi nghĩ hôm nay chúng ta sẽ giải trí một chút với Shakespeare".

Đáp lại những tiếng rì rầm tán thưởng, rồi sau đó nhanh chóng chuyển thành tiếng rên rỉ khi mọi người nhìn thấy bài thơ trên tờ giấy được phát. Phớt lờ những lời cằn nhằn, sơ Mary louise viết nhanh đề tài lên bảng trắng: "La Belle Dame Sans Merci". Có ai đó ở cuối lớp càu nhàu, "Thơ ca và Pháp văn, ôi, tuyệt".

Sơ Mary Louise cười to. "Ai muốn đọc 'Người đàn bà đẹp không có lòng trắc ẩn' nào?"

Hoàn toàn không ngại ngùng, Keenan đứng lên và đọc câu chuyện bi kịch về một hiệp sĩ bị mê hoặc chết người bởi một con tinh. Không phải từ ngữ khiến cho từng cô gái trong lớp đều nín thở: mà chính là giọng của anh ta. Cho dù không có vỏ bọc đẹp đẽ, thì giọng ta nghe cũng hay lạ lùng.

Khi Keenan đọc xong, sơ Mary Louise có vẻ cũng sững sờ như cả lớp. "Tuyệt

vời", bà thì thầm. Rồi bà nhìn lướt quanh lớp, ánh mắt dừng lại ở những học sinh thường hay phát biểu. "Nào? Các em có thể nói gì cho tôi nghe?"

"Em chẳng biết nói gì", Leslie xì xầm từ dưới hàng ghế.

Sơ Mary Louise nhìn vào mắt Aislinn mong đợi.

Thế nên sau một hơi thở lấy bình tĩnh nữa, Aislinn nói, "Cô ta không phải là một phụ nữ. Vị hiệp sĩ đã tin vào một thứ không phải con người, một con tinh hoặc ma cà rồng hoặc cái gì đó, và bị chết".

Sơ Mary Louise nhắc, "Tốt. Như thế có nghĩa là gì?"

"Đừng tin vào những con tinh hoặc ma cà rồng ạ", Leslie nói khẽ.

Tất cả mọi người, trừ Keenan và Aislinn, đều bật cười.

Rồi giọng Keenan cắt ngang tràng cười của cả lớp, "Có thể con tinh không có lỗi. Có thể còn có những yếu tố khác".

"Đúng rồi. Cuộc sống của một người thường thì là cái gì chứ? Anh ta đã phải chết. Việc con tinh, hay ma cà rồng, hay bất kỳ cái gì khác có cảm thấy tồi tệ hay là không cố ý thì có ý nghĩa gì. Vị hiệp sĩ vẫn đã phải chết". Aislinn cố giữ cho giọng mình bình tĩnh, và gần như thành công. Nhưng nhịp tim của cô lại là vấn đề hoàn toàn khác. Cô biết Keenan quan sát mình, nhưng cô chỉ nhìn sơ Mary Louise và nói thêm, "Con quái vật thì chẳng phải chịu đựng gì, phải không ạ?"

"Đây có thể là một phép ẩn dụ về việc tin nhầm người, đúng không ạ?" Leslie thêm.

"Tốt. Tốt". Sơ Mary Louise viết thêm vài dòng lên bảng. "Gì nữa?"

Cuộc thảo luận xoay qua vài chủ đề khác, cho đến khi sơ Mary Louise nói,

“Chúng ta hãy xem bài ‘Chợ Yêu Tinh’ của Rossetti một chút rồi quay lại vấn đề này”.

Aislinn không ngạc nhiên khi Keenan lại xung phong đọc; hẳn anh ta biết rằng giọng mình nghe thế nào. Lần nào, anh ta nhìn thẳng vào cô khi đọc, hầu như không hề liếc vào những dòng chữ trên giấy.

Leslie ghé về phía Aislinn và nói thầm, “Có vẻ Seth có đối thủ rồi”.

“Không”. Aislinn lắc đầu và ép mình nhìn thẳng vào Keenan khi đáp, “Seth không có đối thủ. *Chẳng có gì* Keenan có thể cho mình mà mình thấy thích cả”.

Giọng cô rất nhỏ, nhưng anh ta vẫn nghe thấy. Anh ta hơi vấp, vẻ bối rối thoáng qua trên khuôn mặt quá đẹp đẽ. Anh ta ngừng lại ở giữa bài thơ.

Aislinn nhìn đi chỗ khác trước khi anh ta có thể thấy cô thực sự bị cám dỗ đến múc nào, trước khi cô phải tự thừa nhận với chính mình rằng cô muốn phớt lờ mọi lý do đến mức nào.

Sơ Mary Louise cắt đứt sự im lặng. “Cassandra, em đọc tiếp đi”.

Xin hãy để anh biến đi .

Trong suốt giờ học còn lại, Aislinn không liếc về phía Keenan. Sau đó, cô chạy thẳng ra cửa lớp, hy vọng chiếc taxi đã đợi sẵn như đã hứa. Nếu cô phải đương đầu với sự chú ý của Keenan thêm nữa, cô sợ chẳng biết mình có thể làm gì.

CHƯƠNG 12

Người xưa nói rằng cách duy nhất để tránh được cơn thịnh nộ xủa bọn họ là kiếm một nhành cỏ roi ngựa và buộc nó với một cây cỏ năm lá. Đây là phép thuật chống lại mọi tai họa.

—Trích từ *Folk Tales of Brittany* của Elsie Masson (1929)

Khi Donia bước vào thư viện, cô nhìn thấy Seth. *Bạn của Aislinn, con người sống trong căn nhà với những bức tường thép*. Chưa đến giờ để gặp Aislinn, nhưng nếu Seth ở đây, có thể Aislinn cũng sẽ lại đến gặp anh ta.

Anh ta có vẻ không để ý đến ai quanh mình, mặc dù mọi người và mọi con tinh đều đang để ý đến anh ta. Mà sao lại không cơ chứ?Anh ta rất đáng yêu, rất quyến rũ theo những cách rất khác với Keenan: tăm tối và tĩnh lặng, những cái bóng và sự nhợt nhạt. *Đừng nghĩ đến Keenan. Hãy nghĩ đến con người kia. Mỉm cười với anh ta.*

Cô di chuyển chầm chậm và thận trọng, một tay vô tình chống lên những chỗ bàn trống khi cô đi qua, ngừng lại một chút để lấy lại hơi ở chỗ giá trưng bày sách mới.

Anh ta quan sát.

Hãy để anh ta nói trước. Mình có thể làm được mà. Ánh mắt cô - giấu sau một cặp kính đen – lơ lửng ở anh trong một hai nhịp thở. Anh ta ngồi ở một trong số vài chiếc máy vi tính, bên cạnh là một tập bản in.

Khi cô đến cạnh bàn, cô mỉm cười với anh.

Anh gấp tập giấy của mình lại, giấu đi thứ mà anh đang tìm hiểu.

Cô nghiêng đầu, cố nhì xem anh đọc gì trên màn hình.

Anh bấm vào cái gì đó trên màn hình và tắt máy. Anh chỉ vào cô. “Donia phải không? Tối qua Aislinn không giới thiệu chúng ta với nhau. Chị là người đã giúp cô ấy?”

Cô gật đầu và chìa một tay ra.

Thay vì bắt tay, anh nhấc tay cô lên và hôn lên các khớp nhón tay. *Anh ta cầm tay mình*. Nó không gây cảm giác rát bỏng như sự đụng chạm của Keenan.

Cô đứng tê liệt, nhưng con mồi trước Cuộc Săn, và cảm thấy mình thật ngớ ngẩn.Không có ai chạm vào mình. Như thể mình vẫn thuo5c về Keenan. Một kiểu trái cấm. Liseli đã thề rằng việc này sẽ thay đổi khi Cô Gái Mùa Đông tiếp theo nắm lấy cây quyền trượng, nhưng đôi khi điều đó thật khó tin. Đã hang thế kỷ nay chẳng ai thật sự nắm tay cô.

"Tôi là Seth. Cảm ơn chị vì những gì chị đã làm. Nếu có chuyện gì xảy ra với cô ấy..." Trong một khoảnh khắc, trông anh ta đủ dữ tợn để đối địch với những cận vệ giỏi nhất của Keenan. "Vậy, cảm ơn chị".

Anh ta vẫn nắm tay cô; cô run run khi rút tay lại. *Anh ta là của cô ấy, cũng như Keenan bây giờ*. "Ash có ở đây không?"

"Không. Chắc cũng sắp từ trường về". Anh nhìn lướt qua cô, về phía cái đồng hồ treo tường phía sau cô.

Cô đứng đó, chợt lưỡng lự.

"Chị có cần gì không?" Anh ta nhìn cô chăm chú, nhưng thể muốn hỏi cô một câu khác.

Cô đẩy cặp kính lên cao trên sống mũi. Nhìn qua chỗ anh, đến nơi mà mấy cô gái của Keenan đang đứng nghe, cô mỉm cười chế giễu.

"Anh là người..." Cô vẫy tay vào không khí.

Anh nhắc bằng vẻ nghiêm túc, "Người gì?"

"Người thương của Ash?" cô nói, rồi nhăn mặt ngượng. Người thương. Chẳng ai còn dung từ đó nữa. Năm tháng đôi khi làm mờ ảo mọi thứ, từ ngữ và trang phục và âm nhạc. Cứ lộn xộn cả lên. "Bạn trai của cô ấy?"

"Người thương của cô ấy?" anh lặp lại. Anh đá lưỡi vào chiếc khoen ở môi dưới, rồi mỉm cười. "Không, không hẳn vậy".

"Ôi". Bắt được một mùi hương khác thường, Donia khịt mũi ngửi nhe. *Không*

thể thế được.

Seth đứng dậy và nhấc túi. Anh bước đến gần cô hơn, cách nhau chỉ một bàn tay, nhưng thể đang cố buộc cô phải lùi lại, khẳng định một thế thống trị của nam giới. *Chuyện này bao năm rồi vẫn không thay đổi*.

Cô bước lùi – chỉ một bước- nhưng là sau khi cô ngửi được mùi hăng nhẹ của cỏ roi ngựa mới hái, không chế ngự nổi cô, nhưng rõ là có. *Đúng là nó. Trong túi của anh ta*. Bên dưới nó là mùi hương thoang thoảng của hoa cúc và cỏ Thánh John.

"Tôi để ý đến cô ấy, chị hiểu chứ? Cô ấy là một người tuyệt vời. Dịu dàng. *Tốt bụng*". Anh quàng túi lên vai và nhìn xuống cô.

"Nếu bất kì ai định làm hại cô ấy" – anh ta dừng lại, quắc mắc, và tiếp – "thì *chẳng có gì* mà tôi không dám làm để giữ cho cô ấy được an toàn".

"Phải. Tôi rất mừng vì đã giúp được một chút vào hôm trước". Cô gật đầu lơ đãng. *Cỏ roi ngựa, cỏ Thánh John, anh ta đang làm gì với* những thứ đó? Chúng đứng đầu trong danh sách những thứ thảo mộc mà người ta nghĩ rằng sẽ giúp người thường nhìn thấy những con tinh.

Rồi anh ta đi, mấy cô gái của Keenan theo đuôi. *Liệu họ có thể thấy những thứ anh ta đang mang trong túi không*. Cô không nghĩ vậy.

Khi cánh cửa đã đóng sập sau lưng Seth và những Cô Gái Mùa Hè, Donia ngồi xuống chỗ máy tính và lục lại những gì anh ta vừa tìm kiếm: *Con tinh, Đôi lốt, Thảo mộc đến Nhìn thấy, Vua Mùa Hè*.

"Ôi", cô thì thầm. Chuyện này không hay rồi.

Khi Keenan về tới nhà mình ở ngoại ô thành phố, Niall và Tavish đang đợi. Họ nằm ườn như thể đang thư giãn, nhưng những cái nhìn dó đoán của họ khi anh bước vào không qua được mắt anh.

"Sao?" Tavish hỏi và tắt tiếng TV, làm căm bặt bản tin đang dự báo về một cơn dông kèm mưa dữ dội.

Beira hẳn đã nghe tin rằng mình dành cả ngày ở bên Aislinn. Bà thường hằm

hè trước bất kỳ một bước tiến nào của anh với những cô gái bình thường, nhưng bà không thể tích cực can thiệp – do những nguyên tắc của cuộc chơi.

"Không tốt lắm". Keenan không muốn phải thừa nhận, nhưng sự kháng cự của Aislinn khiến anh mệt mỏi. "Cô ấy không phản ứng như bọn họ vẫn thường làm".

Niall quăng phịch người xuống một chiếc ghế nhồi quá căng và chộp lấy tay cầm điều khiển của một trong những bộ trò chơi. "Cậu có mời cô ấy đi chơi không?"

"Chẳng lẽ đã mời ngay?" Keenan nhặt một chiếc bánh pizza đã bị ăn một nửa từ chiếc hộp trên một trong những chiếc bàn làm bằng khối đá rỗng đặt rải rác trong phòng. Anh ngửi thử và cắn một miếng. *Không quá cũ*. "Như thế có phải là quá sớm không? Cô gái lần trước..."

Niall rời mắt khỏi TV, ngước lên. "Thói quen của con người thay đổi nhanh hơn chúng ta. Hãy thử bước tiếp cậu 'bạn bè' bình thường ấy".

"Cậu ta không muốn làm bạn của cô ấy. Các cô gái không phải được cần đến để làm bạn". Tavish khăng khăng bằng thái độ cứng nhắc thường thấy. Ông quay sang và giơ một tay ra cầm chiếc hộp pizza thừa. "Cậu cần protein, không phải cái đó. Không thể hiểu được tai sao cả hai người nhất định đòi ăn thức ăn của con người".

Vì mình đã phải sống quá lâu cùng họ? Nhưng Keenan không nói ra. Anh đưa trả hộp pizza và ngồi xuống, cố thư giãn. Ở đây dễ thư giãn hơn hầu hết những chỗ khác mà họ từng sống.Nhưng cây cao nhiều lá che phủ tất cả mọi khoảng không có thể của khu chòi. Những chú chim vụt qua phòng, kêu quang quác khi thấy anh rồi rúc vào trú ẩn ở những góc yên tĩnh trong các cây cột đỡ trần nhà cao.Nó khiến căn phòng có vẻ rộng mở, giống như ở bên ngoài trời vậy. "Vậy là bây giờ thì học thích bình thường thôi?"

"Cứ thử xem, cũng đáng mà", Niall nói, vẫn chăm chú vào cái màn hình. Lầm bầm rủa một câu, ông nghiêng hết bên này đến bên kia ghế - như thể việc đó sẽ cho hình ảnh trên màn hình di chuyển. Thật khó tin đó là người nói được nhiều thứ tiếng hơn mức một con tinh cần thiết: cứ đưa cho ông một thứ gì để

chơi là coi như chẳng trông mong gì được ở ông nữa. "Hoặc có thể thử tấn công hung hổ xem – bảo với cô ấy rằng cậu sẽ đưa cô ấy đi chơi. Một số cô lại thích thế đấy".

Tavish quay lại với một món đồ uống pha chế màu xanh lục mà ông luôn nài ép Keenan uống. Ông gật đầu đồng tình. "Như thế nghe hợp hơn".

"Rồi, vậy là cậu biết rồi nhé: biết rõ nên thử cách nào" – Niall ngừng và ném về phía Tavish một nụ cười đến mang tai - "bình thường và tự nhiên ấy".

"Rõ rồi". Keenan cười to.

"Chuyện này có gì buồn cười?" Tavish đặt món đồ uống màu xanh lên bàn. Bím tóc dài màu bạc của ông buông trên vai khi ông di chuyển; ông hất nó về phía sau bằng một động tác thiếu kiên nhẫn, một dấu hiệu rõ rang rằng ông bị kích động. Nhưng ông không để mất bình tĩnh. Ông không bao giờ để như thế nữa.

"Lần gần nhất ông hẹn hò là từ bao giờ?" Niall hỏi, vẫn dán mắt vào màn hình.

"Những cô gái còn hơn là những người đồng hành tương xứng..."

Niall ngắt lời, "Thấy không? Ông ấy lạc hậu rồi".

"Tôi là cố vấn lớn tuổi nhất của Vua Mùa Hè, và" – Tavish tự ngừng lại, thở dài khi nhận ra rằng mình chỉ đang nhấn mạnh cái quan điểm của Niall – "hãy thử lời khuyên của đàn ông trước, ông chủ của tôi ạ".

Và với một thái độ hoàn hảo không chê vào đâu được mà ông vẫn khoác lên như một chiếc áo dễ chịu, Tavish vào phòng đọc.

Keenan nhìn theo ông với vẻ buồn bã. "Rồi có ngày ông ấy sẽ nện ông vì trò gây chiến của ông đấy. Tavish vẫn *là* nam tinh mùa hè, Niall ạ".

"Tốt. Ông ta cần tìm được chút d8am mê trong cái bộ xương cũ kỹ của mình". Sự hài hước của Niall biến mất, thay vào đó là vẽ không ngoan khiến ông trở nên quan trọng không khác gì Tavish trong việc khuyên bảo Keenan suốt những thế kỉ vừa qua. "Những con tinh mùa hè phải có những đam mê mạnh

mẽ. Nếu ông ta không thả lỏng, thì chúng ta sẽ mất ông ta cho Vương triều Tối Cao của Sorcha mất thôi".

"Cuộc tìm kiếm là quá khó khăn cho Tavish. Ông ấy mong mỏi một vương triều như dưới thời cha của tôi". Cảm thấy ủ rũ như Tavish, Keenan hướng mắt nhìn ra khu công viên bên kia phố.

Một trong những vệ binh thanh hương trà giơ tay chào.

Quay lại phía Niall, Keenan nói thêm, "Và thực ra vẫn nên như thế".

"Thế thì tán cô gái đó đi. Thay đổi đi".

Keenan gật đầu. "Tiếp cận tự và bình thường, ông nói thế phải không?"

Niall tiến lại cạnh anh ở cửa sổ, nhìn chăm chăm vào những cành cây đã trĩu nặng sương giá, thêm một bằng chứng rằng nếu họ không ngăn chặn sức mạng ngày càng tăng của Beira, thì sẽ chẳng còn nhiều thế kỉ nữa trước khi những con tinh mùa hè chết hết. "Và cho cô ấy một đêm hứng khởi, một điều gì đó khác biệt, một điều gì đó bất ngời".

"Nếu tôi không sớm tìm thấy cô ấy..."

"Cậu sẽ làm được", Niall trấn an anh, lặp lại những từ mà ông đã nói suốt gần một thiên niên kỉ nay.

"Tôi cần phải làm được. Nhưng tôi không biết liệu...". – Keenan hít một hơi thở sâu – "liệu tôi có tìm được cô ấy không. Có thể là lần này".

Niall chỉ mỉm cười.

Nhưng Keenan không chắc là có ai tin vào điều đó nữa không. Anh vẫn muốn tin, nhưng mỗi lần trò chơi khởi động, anh lại thấy nó trở nên khó khăn hơn.

Khi Nữ Hoàng Mùa Đông kiềm chế quyền lực của anh – khiến anh không thể tiếp cận được nhiều sức mạnh của mùa hè, dần dần làm đóng băng Trài Đất – và cũng đã bắt đầu nghiền nát hy vọng của nhiều con tinh dưới quyền anh. Anh có thể mạnh hơn hầu hết các con tinh, nhưng còn xa anh mới thành vị vua mà họ cần, còn xa mới trở thành vị vua như cha anh trước đây. *Xin hãy để*

Aislinn đúng là người đó.

CHƯƠNG 13

Tất cả mọi điều về bọn họ điều rất thất thường... Những công việc chính của bọn họ là tiệc tùng, đánh lộn, và giao hoan.

—Trích từ *Fairy and Folk Tales of the Irish Peasantry*
của William Butler Yeats (1888)

Sau khi xe taxi thả cô xuống khu đường ray, Aislinn bước đến bên ngoài cánh cửa nhà Seth. Một vài con tinh đứng gần, quan sát cô, nói chuyện với nhau. Chúng không bao giờ ở lâu được gần những toa tàu cũ và những đường ray dài ngút mắt, nhưng những con tinh khác sẽ đến và thay thế. Kể từ lần đầu tiên Keenan nói chuyện với cô ở tiệm Comix, có vẻ như những con tinh tụ tập ở khắp mọi nơi cô đến.

"Cô ta dành quá nhiều chú ý cho anh chàng người thường đó", một con tinh gầy nghêu với đôi chân giống loài chim càu nhàu. "Vua Mùa Hè sẽ không chịu như thế đâu".

"Thời đại khác rồi", một nữ tinh nói. Giống như những nữ tinh khác, cô ta có những dây hoa leo bò khắp làn da, nhưng khác với họ, cô ta mặc bộ vest nghiêm chỉnh màu đá xám đen thay vì những bộ váy điệu đà mà các nữ tinh khác có vẻ yêu thích. Những dây đeo bắt đầu quanh cổ cô ta và bò qua mái tóc dài đến mắt cá chân, khiến cô ta trông có vẻ vừa hoang dã vừa tinh vi.

"Ngày náo cô ta cũng đến nhà anh ta". Con tinh gầy như loài chim bay vòng quanh nữ tinh giống kiểu của một dã thú. "Cô ta làm gì trong đó?"

"Tôi thì biết tôi sẽ làm gì", cô ta nói. Với một nụ cười ranh mãng, cô ta với ra

chụp lấy mặt nam tinh kia bằng cả hai tay. "Cũng có thể như trong trường hợp cô ta về với Keenan vĩnh viễn".

Vĩnh viễn?

Aislinn quay lưng để chúng không thấy mặt cô. Cô đi ngược lại, qua đám cỏ nát, đủ gần để nghe tiếng những con tinh, nhưng không gần đến mức khiến chúng nghi ngờ. Với *Keenan* vĩnh viễn?

Nữ tinh kéo nam tinh giống-loài-chim xuống phía cô ta, cho đến khi họ chạm mũi vào nhau, và nói thêm:"Dù sao, cô ta đang làm gì cũng chẳng quan trọng. Cô ta đã thay đổi rồi", - cô ta liếm từ chóp mũi đến mắt nam tinh kia – "Trở thành một nhân vật trong vương triều của chúng ta. Hãy được cô gái đó còn được vui vẻ với chàng trai người thường của cô ta khi cô ta còn có thể. Sớm thôi, sẽ chẳng còn quan trọng gì nữa đâu".

Seth đâu rồi không biết? Aislinn rút điện thoại ra lần thứ tư và ấn phím 2 để gọi nhanh tới số của Seth.

Chuông reo lên ngay sau cô.

Bấm mạnh vào nút kết thúc, cô quay lại,

"Bớt căng thẳng nào, Ash". Anh tiến về phía cô – tay cầm chiếc điện thoại đã im lặng, đi qua mà chẳng biết gì đến những con tinh.

"Anh ở đâu vậy? Em đã lo rằng có chuyện gì đó…"

"...rằng anh đã quên mất", cô kết thúc một cách yếu ớt. *Mình biết rõ mà.*

"Quên mất em?" Anh vòng một cánh tay quanh eo cô và ấn cô về phía trước. Anh mở cửa, ra hiệu cho cô vào. "Anh sẽ không bao giờ quên mất em".

Nam tinh giống-loài-chim bay tới, ngửi Seth và nhăn mũi.

"Lần sau anh nhớ trả lời điện thoại nhé, được không?". Aislinn đẩy vào ngực Seth "Anh đã ở đâu vậy?"

Anh gật đầu, theo cô vào trong, đóng cánh cửa thép lại ngay trước mặt nam tinh. "Anh đã nói chuyện với Donia".

"Cái gì?" Aislinn cảm thấy như cổ họng mình bị bít lại.

"Không thân thiện gì ghê gớm. Nhưng xinh hơn là anh nghĩ". Seth mỉm cười, thản nhiên như thể không phải anh vừa nói với cô rằng anh vừa nói chuyện với một trong số Bọn Họ. "Không xinh đến mức để anh phải nói với cô ấy là hãy cẩn thận. Nhưng cô ấy cũng xinh gần bằng em".

"Anh đã làm gì?" Aislinn đẩy Seth – nhẹ thôi, nhưng anh vẫn nhăn mặt.

"Nói chuyện với cô ấy". Anh đặt một tay lên ngực, vào chỗ cô vừa chạm vào khi đẩy anh. Anh kéo lớp áo ở đó ra nhìn xuống. Với vẻ mặt bối rối, anh nói, "Đau như chích thế".

"Cô ấy có thể tỏ ra tử tế, nhưng cô ấy vẫn là một trong số bọn họ. Anh không thể tin bọn họ được". Aislinn quay đi, nhìn chằm chằm vào những con tinh đang lảng vảng bên ngoài. Một con tinh – nữ tinh mặc bộ đồ vest – đang phân loại một nắm lá, gấp lại như trò origami.

Seth bước đến sát sau cô và gối cằm lên đầu cô. "Ngoài kia có bao nhiêu con tinh?"

"Quá nhiều". Cô quay lại để đối diện với anh, ngực áp vào nhau, quá gần để có thể nhìn thẳng vào anh. "Anh không thể làm những việc như thế. Anh không thể mạo hiểm…"

"Thư giãn nào". Anh cầm một lọn tóc dài của cô trong tay, để nó tuột chầm chậm qua những ngón tay anh. "Anh không phải thằng ngốc đâu, Ash ạ. Anh

không hề nói, 'này con tinh xấu xa, tránh ra'. Anh chỉ cảm ơn cô ấy vì đã giúp em hôm trước, và bảo rằng sẽ thật khủng khiếp nếu có chuyện gì xảy ra cho em. Thế thôi."

Anh lùi lại để có thể nhìn xuống khuôn mặt cô đang ngẩng lên. Bên dưới ánh mắt anh có những quầng thâm. "Tin anh đi, nhé? Anh sẽ không làm gì có thể khiến em gặp nhiều nguy hiểm hơn đâu".

"Em xin lỗi". Cảm thấy tội lỗi vì mình đã la mắng và nghi ngờ, vì những quầng tối dưới mắt anh, cô cầm tay anh và siết chặt. "Anh ngồi đi. Em sẽ pha trà."

"Việc nghiên cứu để có thể nhìn thấy những con tinh và tự vệ trước bọn chúng đã có vài tiến triển. Không nhiều lắm nhưng cũng có một số". Anh ngồi vào chiếc ghế ưa thích và rút ra một thếp giấy.

Khi cô không đáp, anh đặt tập giấy lên lòng và hỏi, "Hay em muốn kể cho anh nghe trước về đều gì đã khiến em hoảng hốt?"

Cô lắc đầu, "Không. Ít nhất là không phải bây giờ".

Tất cả những cuộc nói chuyện về giới tinh, nghiên cứu về bọn họ, né tránh bọn họ. *Như thế có công bằng với anh không?* "Em nghĩ chúng ta có thể nói chuyện về việc gì đó khác đã. Em không biết…"

Anh dụi mắt. "Thôi được. Em có muốn kể chuyện ở trường cho anh nghe không?"

"Umm. Tất nhiên không phải là chuyện ở trường nếu chúng ta đang cố tránh nói về những con tinh". Cô đổ đầy nước vào ấm trà và mở hộp trà hoa cúc trên bệ. Cô hỏi, trong khi giơ nó trên tay, "Cái này uống có gì ghê lắm không?"

"Anh không nghĩ thế, nhưng có mật ong ở dưới đáy chạn nếu em muốn cho thêm". Anh duỗi người, để hở bụng khi áo bị dướn lên, ở rốn anh lấp lánh một

chiếc khoen màu đen. "Chúng ta có thể nói về bọn họ sau, khi cuộc sống trở lại bình thường. Anh đang nghĩ là chúng ta nên cùng đi ăn tối khi chuyện này qua hết".

Cô từng nhìn thấy anh ở trần, chỉ mặc quần soóc. Họ là bạn cũng lâu rồi. *Anh ấy nói gì? Ăn tối? Ăn tối với Seth.* Cô đứng trong bếp, nhìn anh nghịch chiếc khoen môi. Anh không cắn vào nó, nhưng cứ mút nó trong miệng. Anh thường làm thế mỗi khi tập trung. *Như thế chẳng có gì hấp dẫn. Anh ấy không hấp dẫn.*

Nhưng thật ra thì có, và cô đang nhìn chăm chăm vào anh như một kẻ ngốc nghếch. "Wow", cô thì thầm.

Cô nhìn đi chỗ khác, cảm thấy mình thật ngớ ngẩn. *Bọn mình là bạn. Bạn bè cũng đi ăn tối với nhau. Chẳng nhất thiết phải có ý nghĩa gì cả.* Cô mở chạn. Chai mật ong đứng bên cạnh một loạt gia vị và các loại dầu lạ lùng. "Ăn tối, được. Carla muốn tới tiệm ăn mới ở phố Vine. Anh cũng có thể…"

"Wow, hả?" Giọng anh trầm và khàn. Chiếc ghế kêu cọt kẹt khi anh đứng dậy. Tiếng bước chân của anh nghe to lạ lùng khi anh dần thu hẹp khoảng cách giữa hai người. Rồi anh đứng bên cô. "Anh nghe từ 'Wow' được đấy".

Cô quay đi, vội vàng, bóp chai mật ong khiến mật phun trên bệ. "Em không có ý gì đâu. Gần đây bỡn cợt nhau nhiều quá, và cuộc điện thoại hôm đó, và….Em biết anh có thể có hàng chục cô gái đang đợi mình. Em chỉ mệt mỏi và…"

"Nào". Anh đặt tay lên vai cô, cố gắng quay người cô về phía anh. "Chẳng có ai khác cả. Chỉ có em thôi. Không có ai trong suốt bảy tháng vừa rồi".

Anh kéo nhẹ vai cô. "Không có ai ngoài em trong cuộc sống của anh".

Cô quay lại, và họ đứng yên đó. Cô nhìn chăm chăm vào áo anh; bị thiếu một cái khuy. Cô nắm chặt chai mật ong cho đến khi anh nhấc nó ra khỏi tay

cô và đặt nó xuống.

Và rồi anh hôn cô.

Cô vươn người, kiễng trên đầu ngón chân, nghiêng đầu, cố sát gần anh hơn. Seth vòng tay quanh eo cô và hôn cô như thể cô là khí trời, còn anh thì đang nghẹt thở. Và cô quên đi tất cả mọi thứ: chẳng có những con tinh, chẳng có Khả Năng Nhìn Thấy, chẳng có gì – chỉ có hai người mà thôi.

Anh nhấc cô ngồi lên bệ bếp mà cô từng ngồi và nói chuyện với anh vô số lần. Nhưng lần này, tay cô lùa vào tóc anh, quấn ngón tay vào trong đó, kéo anh lại gần hơn.

Đó là nụ hôn hoàn hảo nhất mà cô từng biết cho đến khi cô nhận ra, *Seth. Đây là Seth.*

Cô đẩy anh ra.

"Thật đáng để chờ đợi", Seth thì thầm, tay vẫn ôm vòng cô.

Hai chân cô kề vào hai bên người anh; bắt chéo hai mắt cá chân ở đằng sau anh. Cô tựa trán mình vào vai anh.

Chẳng ai nói gì.

Seth không hẹn hò nghiêm túc. Đây là một sai lầm. Rồi sau đó sẽ thấy rất kỳ cục: cô đã tự bảo mình thế nhiều tháng nay rồi. Nhưng điều đó không khiến cô ngừng có những ý nghĩ phản lại mình.

Cô ngẩng đầu nhìn anh. "Bảy tháng?"

Anh hắng giọng. "Đúng. Anh nghĩ nếu anh kiên nhẫn…Anh không biết…" Anh mỉm cười lo lắng, chẳng hề giống anh bình thường chút nào. "Anh hy vọng em có thể đừng chạy trốn nữa…rằng sau chừng đó thời gian và những cuộc chuyện

trò, chúng ta…”

“Em không thể, em đã không…Em còn phải đương đầu với những con tinh và…Bảy tháng?” Cô cảm thấy hơi khủng khiếp.

Seth đã đợi mình?

“Bảy tháng?” Anh hôn lên chóp mũi cô, như thể mọi chuyện vẫn bình thường, như thể không có gì thay đổi. Rồi anh nhẹ nhàng nhấc cô xuống khỏi bệ và bước tránh ra. “Và anh sẽ tiếp tục đợi. Anh sẽ không đi đâu, và anh sẽ không để bọn họ đem em đi”.

“Em không biết…Em đã không biết”. Cô có thật nhiều câu hỏi: Anh ấy muốn gì? “Đợi” có nghĩa là gì? Bản thân cô muốn gì? Nhưng cô chẳng thể cất lời hỏi điều nào trong số đó.

Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy dễ chịu hơn khi nghĩ về những con tinh hơn bất kỳ thứ gì khác. “Em phải đương đầu với chuyện này – Bọn Họ - ngay lúc này, và …”

“Anh biết. Anh không muốn em phớt lờ bọn họ, nhưng em cũng đừng phớt lờ cả chuyện này”. Anh vuốt tóc cô và để những ngón tay nấn ná ở má cô. “Bọn họ đã đánh cắp con người suốt hàng thế kỷ nay, nhưng bọn họ không thể lấy được em”.

“Có thể đó là vì điều gì đó khác”.

“Anh chưa từng nhìn thấy bất kỳ điều gì, bất kỳ điều gì cho thấy rằng bọn họ sẽ tự biến đi một khi đã tìm thấy một con người mà bọn họ thích”. Anh kéo cô vào vòng tay mình, lần này rất âu yếm. “Chúng ta có một điều lợi vì em có thể nhìn thấy bọn họ, nhưng nếu kẻ đó thực sự là một vị vua, thì anh không nghĩ anh ta sẽ chấp nhận câu từ chối một cách dễ dàng đâu”.

Aislinn không nói gì, không thể nói gì. Cô chỉ đứng đó, trong vòng tay Seth,

khi anh nói thành lời về những nỗi sợ hãi đang lớn dần lên trong cô.

CHƯƠNG 14

Những con tinh có vẻ đặc biệt thích việc săn đuổi.

—Trích từ *The Folk-Lore of the Isle of Man* của A. W Moore (1891)

Đến cuối tuần, Aislinn chắc chắn về hai điều - ở bên Seth là một việc còn hơn là cám dỗ, và tránh mặt Keenan là tuyệt đối bất khả thi. Cô cần làm gì đó về cả hai tình huống này.

Vua tinh có thể tìm đường đi trong trường dễ dàng, nhưng anh ta vẫn lẽo đẽo theo cô như một kẻ săn đuổi đặc biệt tận tụy. Sẽ chẳng ăn thua gì nếu cứ đợi anh ta thôi đi, và những nỗ lực thận trọng của cô để tỏ ra dửng dưng hoặc nhẫn tâm cũng đã được chứng tỏ là vô ích. Đến cuối mỗi ngày, cô hầu như không đứng thẳng nổi, mệt rũ vì cố gắng hết mình để *không* chạm vào anh ta. Cô cần một hướng đi mới.

Những con tinh thích săn đuổi. Ít nhất là nguyên tắc đó có vẻ không thay đổi. Giống như con tinh người sói lảng vảng trên các phố, Keenan cũng săn đuổi cô. Có thể cô không chạy, theo đúng nghĩa đen, nhưng cũng là thế cả. Vì vậy – dù rất hoảng sợ - nhưng cô quyết định dừng lại, để anh ta nghĩ rằng anh ta có thể bắt được cô.

Khi cô còn nhỏ, đó là một trong những bài học khó khăn nhất. Bà thường dẫn cô ra công viên đi bộ một đoạn, để cô có thể luyện tập làm sao khiến cho những lần dừng lại đột ngột trông có vẻ như bình thường chứ không phải do ảnh hưởng của những con tinh đuổi theo cô. Cô ghét những bài học đó. Bên trong cô như hét rằng *chạy nhanh lên* khi bọn họ đuổi, nhưng chính là nỗi sợ

hãi, chứ không phải là lý do, là điều ép cô phải tập. Nếu cô ngừng chạy, bọn họ sẽ mất hứng. Nên cô sẽ ngừng lẩn tránh Keenan, một khi cô tìm được cách làm sao để khiến việc đó có vẻ tự nhiên một chút.

Cô đã ướm thử bằng vài nụ cười thăm dò với Keenan khi họ cùng đi tới lớp học về sức khỏe.

Anh ta đáp lại ngay không chút do dự, hướng vào cô một cái nhìn sung sướng tột bậc khiến cô ngã chúi.

Nhưng khi anh ta với tay để đỡ cô, cô lại ngần ngại tránh ra, và một cái cau mày bực bội xuất hiện trên khuôn mặt anh ta.

Cô thử lại sau khi họ rời lớp học tôn giáo. "Cuối tuần này anh có kế hoạch gì chưa?"

Vẻ mặt anh rất kì lạ, nửa như vui thích, nửa như ngạc nhiên.

"Tôi đã hy vọng, nhưng..." – anh ta nhìn cô chăm chú, cho đến khi cô cảm thấy nỗi sợ hãi và gượng ép quen thuộc lại dâng lên – "Tôi đã không tin rằng mình may mắn đến thế".

Đừng bỏ chạy.

Ngực cô đau đến mức không đáp lại được, nên cô chỉ gật đầu và nói, "Ôi".

Cả hai im lặng. Anh ta nhìn đi chỗ khác, nhưng mỉm cười và không nói gì. Anh ta đi xuyên qua đám đông mà không nói thêm một lời. Anh ta vẫn ở rất gần, nhưng sự im lặng là một thay đổi tốt. Thiếu đi hơi ấm cám dỗ quả là điều khó tin, giống như có sự bình thản kì lạ nào đó tỏa ra từ anh ta.

Khi họ cùng bước vào lớp học môn Chính phủ, anh ta vẫn mỉm cười. "Lát tôi ngồi cùng ăn trưa với bạn được không?"

Cô ngừng một chút. "Ngày nào mà anh chẳng làm thế".

Anh ta bật cười, nghe du dương như bài hát ngân nga từ những con tinh người sói khi chúng chạy. "Đúng, nhưng ngày nào bạn cũng tỏ ra bực bội".

"Điều gì khiến anh nghĩ rằng hôm nay tôi sẽ không bực bội?"

“Hy vọng. Đó là điều tôi dựa vào để sống...”

Cô cắn môi, suy nghĩ: anh ta quá dễ dàng phấn chấn bởi vài lời thân thiện, nhưng khi anh ta không cố quá mức. Cô thấy mình có vẻ dễ thở hơn khi ở cạnh anh ta, ít cảm thấy quá tải bởi cảm giác thúc ép kì quặc.

Cô nói ngập ngừng, “Tôi vẫn không thích anh đâu”.

“Có thể bạn sẽ thay đổi suy nghĩ nếu bạn dành nhiều thời gian hơn cho tôi”. Anh ta với tay như thể sẽ chạm vào má cô.

Cô không tránh, nhưng căng thẳng.

Cả hai đều không dịch chuyển.

“Tôi không phải là người xấu Aislinn. Tôi chỉ...” Anh ta dừng lại và lắc đầu.

Cô biết mình đang đi trên một con đường rất chông chênh, nhưng đó là câu nói nghe có vẻ như chân thật nhất của anh ta và tạo ra cảm giác gần với bình yên nhất cho cô kể từ khi anh ta vào trường Giám Mục O.C.

Cô nhắc, “Sao?”

“Tôi chỉ muốn hiểu thêm về bạn. Chuyện đó lạ lắm à?”

“Tại sao? Sao lại là tôi?” Tim cô đập nhanh khi cô đợi anh ta trả lời, như thể anh ta sẽ trả lời thật thà vậy. “Tại sao không phải là ai khác?”

Anh ta bước đến gần hơn, nhìn cô đầy mong muốn, tâm trạng lại nhanh chóng thay đổi. “Nói thật ư? Tôi không biết. Em có điều gì đó rất đặc biệt. Từ lần đầu tiên gặp em, tôi đã biết ngay là thế rồi”.

Anh ta cầm lấy tay cô.

Cô để mặc anh ta. Cứ chơi theo anh ta. Nhưng thực ra, đây không phải là trò chơi: cô đã phải chống lại cái cám dỗ được với tay về phía anh ta kể từ khi họ gặp nhau lần đầu tiên. Thật không hợp lý, nhưng rõ ràng là như vậy.

Khi anh ta chạm vào, Khả Năng Nhìn Thấy của cô như được tăng thêm. Trong

như thể tất thảy những con tinh quanh họ đều khoác vỏ bọc con người cùng lúc.

Không ai trong lớp phản ứng; không ai la hết. Rõ ràng, những con tinh không hề tự nhiên hiện hình.

Chuyện gì xảy ra vậy? Cô run bắn.

Keenan đang nhìn cô, quá chăm chú đến mức cô không thể thoải mái. "Tôi không biết tại sao có một số người nhất định lại thu hút với người khác. Tôi không biết tại sao là em mà không phải ai khác". Anh ta nhẹ nhàng kéo cô về phía trước và thì thầm, "Nhưng em chính là người tôi nghĩ đến khi tôi tỉnh dậy mỗi sáng. Chính khuôn mặt em hiện ra trong những giấc mơ của tôi".

Aislinn nuốt khan. *Điều này nghe thật quái lạ, kể cả nếu anh ta là người thường*. Mà anh ta thì không không phải là người thường. Thật không may, anh ta lại hoàn toàn nghiêm túc.

Cô rùng mình. "Tôi không biết".

Keenan dung ngón tay cái vuốt bàn tay cô. "Hãy cho tôi một cơ hội. Hãy bắt đầu lại từ đầu".

Aislinn như đóng băng. Những cảnh báo của Bà trong suốt hằng năm nay rối tung trong đầu cô, như một bản giao hưởng pha trộn giữa sự sáng suốt và nỗi lo lắng. Cô nghe thấy chính giọng mình nói với Seth rằng những cách đang được thực hiện là không hiệu quả. Hãy thử điều gì đó mới mẻ. Cô gật đầu. "Bắt đầu lại từ đầu. Chắc chắn rồi".

Và anh ta mỉm cười với cô, thực sự mỉm cười – nguy hiểm và đáng yêu và quá cám dỗ đến mức những câu chuyện về con tinh bắt cóc con người ào vào tâm trí cô. *Bắt cóc? Tự nguyện đi theo thì có vẻ đúng hơn*. Cô đổ huỵch xuống ghế. *Anh ta là một con tinh. Những con tinh rất xấu xa . Nhưng nếu mình có thể tìm hiểu ra được là bọn họ muốn gì*...

Đến khi tiết học trôi qua hơn nửa thì cô nhận ra rằng cô chẳng nghe được một lời nào của bài học hoặc – cô liếc vào cuốn vở mà không nhớ mình mở ra từ lúc nào – viết được từ nào ra giấy.

Sau đó, vẫn trong tâm trạng choáng ngợp, cô đi cùng Keenan ra tủ đựng đồ.

Anh ta đang nói, hỏi cô điều gì đó, "...lễ hội? Tôi có thể đến đón hoặc hẹn gặp em. Tùy em chọn".

"Chắc chắn rồi". Cô chớp mắt, cảm thấy như mình đang mộng du trong giấc mơ của một người khác. "Gì nào?"

Những con tinh cận vệ trao đổi những ánh mắt ranh mãnh.

"Tối nay có một lễ hội". Anh ta chìa một bàn tay ra đỡ sách cho cô.

Một cách ngớ ngẩn, cô bắt đầu đưa sách cho anh ta, nhưng rồi tự ngăn mình lại. "Thế còn về kế hoạch của anh?"

"Em cứ đồng ý đi đã". Anh ta chờ đợi đầy hy vọng.

Cuối cùng, cô gật đầu. "Như bạn bè thôi nhé".

Anh bước lùi lại khi cô đóng tủ đựng đồ. "Tất nhiên. Bạn bè".

Vừa lúc đó, Rianne, Leslie, và Carla tiến lại.

"Sao?" Rianne nhanh nhảu. "Cô nàng có đồng ý không?"

"Cô ấy từ chối rồi, đúng không, Ash?" Leslie đập vào cánh tay Keenan vẻ an ủi. "Đừng ngại, cô ấy từ chối tất cả mọi người ấy mà".

"Không phải tất cả". Keenan trông cực kỳ hài lòng với bản thân. "Bọn mình sẽ cùng tới lễ hội đó".

"Cái gì?" Aislinn nhìn từ Rianne sang Keenan. *Họ đã biết rồi?*

"Trả tiền đây?". Rianne giơ tay ra phía Leslie, lúc này đang miễn cưỡng lôi trong túi ra một tờ tiền nhàu nhĩ, và rồi quay qua Carla. "Cậu nữa".

"Trả tiền?" Aislinn lặp lại, đi theo họ về phía căn-tin.

Phía sau, cô nghe tiếng vài cận vệ đang cười.

"Mình đã bảo mấy cậu ấy rằng Keenan sẽ mời được cậu đi chơi". Rianne gấp

chỗ tiền thắng cuộc lại và nhét vào túi áo đồng phục. "Nhìn Keenan kìa".

"Cậu ấy ở ngay đây này, Ri". Carla rì rầm, liếc Keenan bằng ánh mắt ái ngại. "Bọn mình đã cố dạy Ri cách cư xử, nhưng..." Cô nhún vai. "Cứ như một chú chó lẻn vào nhà vậy. Nếu bọn mình gặp Ri từ khi còn là một chú cún con thì may ra có thể..."

Rianne đập vào cánh tay Carla, nhưng vẫn cười toe toét. "Gâu, gâu".

Quay qua Aislinn, Carla hạ giọng. "Khi bọn mình nhìn thấy hai cậu nói chuyện, Ri không cho bọn mình lại gần cho đến khi cậu ấy chắc chắn rằng Keenan đã mời cậu. Thậm chí Ri còn túm chặt Leslie nữa".

"Không phải hẹn hò". Aislinn nói khẽ.

"Phải. Bọn mình chỉ nói chuyện, tìm hiểu nhau". Keenan đồng ý. Anh ta ngừng lại, nhìn từng người, hơi phát sáng một chút. "Thực ra, các cậu có thể đi cùng bọn mình nếu muốn. Và gặp mấy người bạn cũ của mình".

Tim Aislinn đập nhanh. "Không".

"Mình thì thấy nghe như là hẹn hò ấy. Thôi đừng lo. Mình sẽ không ló mặt đến chỗ hẹn hò của cậu đâu, Ash". Rianne thở dài luyến tiếc, như thể có điều gì tuyệt vời vừa xảy ra, và quay qua Carla. "Cậu nghĩ sao?"

Carla gật đầu. "Rõ là hẹn hò".

"Aislinn đi cùng mình chỉ như bạn bè thôi", Keenan nói với vẻ mặt thỏa mãn. "Chỉ cần cô ấy đi với mình là mình thấy vinh dự rồi".

Aislinn nhìn anh ta, nhìn vào bạn bè của cô – lúc này đang nhìn Keenan trìu mến.

Anh ta thấy ánh mắt của cô và mỉm cười.

Cô không đi nhanh hơn khi anh ta sóng bước cùng cô. Giờ đây khi Keenan có vẻ hài lòng, thì cái cảm giác ép buộc mà cô vẫn thấy đã phai nhạt đi chỉ còn như một tiếng nói thầm.

Mình có thể xử lý được vụ này.

Nhưng khi Keenan kéo ghế cho cô bằng cử chỉ phong nhã khác thường, thì cô nhìn thấy hình ảnh phản chiếu mình trong mắt anh ta, bao quanh là một vầng hào quang Mặt Trời nhỏ xíu.

Mình hy vọng vậy.

CHƯƠNG 15

Bọn họ sống lâu hơn chúng ta nhiều; nhưng cuối cùng cũng chết, hoặc [ít nhất] cũng biến mất khỏi Trạng thái đó.

—Trích từ *The Secret Commonwealth*
của Robert Kirk và Andrew Lang (1893)

Khi Donia trở về sau cuộc đi dạo buổi tối, Beira đang đợi sẵn ở mái hiên, nằm tựa trên một chiếc ghế được tạo ra từ băng đá.

Hầu như vu vơ, Nữ Hoàng Mùa Đông khắc hình những khuôn mặt đang kêu thét vào một phiến băng bên cạnh bà. Trông như thể những con tinh trong bản khắc đó bị nhốt sống, quằn quại và la hét.

"Donia, con yêu", Beira phun ra, đứng lên bằng một điệu bộ trông như thể bà bị kéo thẳng dậy bởi những sợi dây vô hình. "Ta đã bắt đầu tự hỏi liệu có nên cử Agatha đi tìm con hay không".

Mụ phù thủy vừa được nhắc tên cười nhăn, để lộ những khoảng trống nơi đáng lẽ là mấy cái răng.

"Beira. Thật là..." Donia không thể tìm ra từ nào nghe không quá giả dối. *Bất ngờ? Vui mừng?* Không, chẳng từ nào trong hai từ đó. "Tôi có thể làm gì cho

bà?”

“Câu hỏi hay đấy”. Beira dung một ngón tay gõ nhẹ vào cằm cô.

“Chà, giá như con trai đủ biết điều để hỏi câu hỏi đó” – Beira cau mày vẻ hờn dỗi – “nhưng nó lại chẳng được như vậy”.

Ngang qua khu vườn, trên mấy ngọn cây, một số vệ binh giơ tay chào. Chàng vệ binh thanh hương trà vẫy tay.

“Con có biết con trai ta đang làm gì không?”

Donia không trả lời; đó không thực sự là một câu hỏi. *Giống như Keenan*. Hẳn sẽ nhẹ cả người nếu không bị kẹt giữa hai bọn họ.

“Nó đã tới trường học của con bé ấy. Ghi danh vào đó, như một người bình thường. Con có tưởng tượng nổi không?” Beira bắt đầu đi lại, nhịp điệu ngắt quãng của những bước chân kêu lách cách như tiếng mưa đá rơi trên hàng hiên cũ. “Nó dành cả tuần luẩn quẩn với cô ta, lẽo đẽo theo sau cô ta như con chó của con”.

“Sói. Sasha là sói”.

“Sói, chó, chó đồng cỏ, gì cũng được. Vấn đề” – Beira ngừng lại, đứng im như thể được tạc bằng đá – “vấn đề, Donia, là nó đã tìm được một *lối vào*. Con có hiểu như thế là gì không? Nó đang tiến lên; con thì không. Con làm ta thất vọng”.

Agatha cười khúc khích.

Beira quay người, chầm chậm, khoan thai. Bà ta cong một ngón tay. “Lại đây”.

Chưa nhận ra sai lầm của mình, Agatha bước lên hàng hiên vẫn với nụ cười toe toét.

“Có gì buồn cười khi con trai ta có thể thắng? Khi nó có thể xóa đi tất cả những gì ta đã dựng nên?” Beira đặt một ngón tay dưới cằm Agatha, móng tay dài thượt của bà ta cắt vào da mụ phù thủy. Một dòng máu chảy xuống cổ mụ.

“Ta không thấy chuyện đó có một chút nào buồn cười cả, Aggie thân mến ạ”.

“Tôi không có ý đó, thưa Nữ Hoàng của tôi”. Mắt Agatha mở to. Mụ liếc về phía Donia cầu khẩn.

“Agie, Agie, Agie” – Beira sùy sùy – “Donia sẽ không giúp được mi. Cô ta *không thể* cho dù có muốn”.

Donia quay đi, đành nhìn về phía chàng vệ binh thanh hương trà luôn có mặt. Anh ta rùng mình cảm thông. Tất cả bọn họ đều từng thấy cơn thịnh nộ của Beira, nhưng nó vẫn luôn là điều cực kỳ khủng khiếp.

Giữ chặt mụ phù thủy trong tay, Beira đặt môi vào cái miệng khô héo của Agatha và thổi.

Trong khi đó, Agatha cố gắng thoát thân, tay mụ ẩn vào vai Beira, rồi siết chặt cổ tay của Nữ Hoàng Mùa Đông. Có những khi Nữ Hoàng Mùa Đông cũng dịu lại; nhưng có nhựng khi thì không.

Hôm nay thì bà ta không dịu lại.

Agatha chống đỡ, nhưng vô ích: chỉ có mộc quốc vương khác mới có thể chống lại Beira.

“Tốt ra”, Beira lầm bầm khi cơ thể Agatha đổ về phía trước, mềm rũ trong tay bà ta.

Linh hồn Agatha – lúc này chỉ là một cái bóng – đứng bên họ, siết tay bà ta, khóc không thành tiếng.

Beira liếm môi. “Ta cảm thấy khá hơn rồi đấy”.

Bà ta thả xác Agatha xuống sàn.

Cái bóng của Agatha quỳ bên cạnh cơ thể đã chết của mụ. Những tinh thể băng rơi ra từ cái miệng đang mở của xác chết, chảy xuống gò má hõm của mụ.

“Đi đi, đi ngay”. Beira xua cái bóng đang khóc không thành tiếng bằng một động tác như thể phẩy một con côn trùng. Rồi bà ta quay sang Donia. “Làm

việc nhanh lên, con gái. Sức chịu đựng của ta đang cạn rồi".

Rồi chẳng đợi câu trả lời, Beira bỏ đi – cái bóng của Agatha đi theo bà ta – để lại Donia phải tự xử lý cái xác trên hàng hiên.

Donia nhìn chăm chăm vào Agatha – *vào cái cơ thể từng là Agatha* . Băng đã tan, để lại một vũng nước ướt sũng mái tóc mụ phù thủy.

Đó có thể là mình. Sẽ là mình một ngày nào đó nếu mình không làm theo lời Beira...

"Tôi có thể giúp gì được không?" chàng vệ binh thanh hương trà đứng đủ gần đến mức có lẽ cô phải biết anh ta đứng đó một lúc lâu trước khi cất tiếng.

Cô ngước nhìn anh. Làn da nâu xám và mái tóc như những chiếc lá màu xanh lục sẫm khiến anh ta trông gần như một cái bóng trong bóng tối. nếu không phải vì đôi mắt màu đỏ sáng thì anh ta hầu như hòa lẫn vào bóng tối đang xuống dần.

Tối? Mình đã đứng đây bao lâu rồi? Cô thở dài.

Anh ta ra hiệu cho những cận vệ khác đang đứng đợi ở chỗ hàng cây. "Chúng tôi có thể mang mụ ta đi. Đất rất ẩm; cái vỏ của mụ ta sẽ tan nhanh chóng trong đất".

Donia nuốt cảm giác muốn bệnh đang như dâng lên.

"Keenan biết chưa?" cô thì thầm, tự thấy xấu hổ vì vẫn còn lo lắng về cảm xúc của anh.

"Skelly đã đi báo với Keenan".

Donia gật đầu.

Skelly? Đó là người nào? Cô cố gắng tập trung, nghĩ về những vệ binh. *Thà là thế còn hơn nghĩ về Agatha.*

Skelly là một trong những vệ binh hoàng gia, gầy nhỏ, và giống như Chị em nhà Scrimshaw, dịu dàng. Anh ta đã khóc khi cô làm đóng băng những lính gác khác. Nhưng anh ta vẫn ở lại, đúng lượt bảo vệ cô, làm như Keenan yêu cầu.

“Cô có cần thêm vệ binh không?” Nam tinh thanh hương trà không nhăn mặt khi nói vậy, mặc dù cô biết anh ta vẫn nhớ cơn tức giận của cô khi điều đó được nhắc tới trong quá khứ. “Ít nhất chúng tôi có thể lại gần hơn”.

Những giọt nước mắt sương giá lăn trên khuôn mặt cô và rơi vào vũng nước ở hàng hiên. *Mình không khóc vì mụ ta. Liệu anh ta có còn tử tế như thế nếu anh ta biết rằng – rằng giờ đây khi Agatha nằm dưới chân mình, nhưng mình vẫn khóc vì mình thôi?*

Cô quay đi, nhìn về phía những vệ binh khác đang đứng, chờ đợi, sẵn sàng bảo vệ cô dù cô chưa bao giờ cho họ thấy dù chỉ một lý do để làm điều đó. *Tất nhiên họ sẽ làm vậy. Keenan muốn thế.*

“Donia?”

Cô ngước lên. “Đây là lần đầu tiên anh gọi tên tôi”.

Với một tiếng lào xào êm dịu nữa, anh ta bước lên hàng hiên. “Hãy để chúng tôi mang mụ ta đi”.

Vẫn nhìn anh ta, Donia gật đầu.

Anh ta ra hiệu cho những người khác, và chỉ trong một khoảnh khắc, họ đã mang cái xác đi, chỉ để lại một vệt ướt lớn nơi Agatha đã nằm.

Nhắm mắt lại như thế điều đó sẽ xóa đi mọi hình ảnh, Donia hít vài hơi thở sâu.

“Tôi có thể đứng gần hơn được không?” chàng vệ binh thanh hương trà thì thầm. “Chỉ thêm một người bảo vệ gần cô hơn. Nếu bà ta quay lại...”

Vẫn nhắm mắt, cô hỏi, “Người ta gọi anh là gì?”

“Evan”.

“Evan”, cô nói nhỏ. “Bà ta sẽ giết tôi, Evan ạ, nhưng không phải đêm nay, Sau này cơ, Nếu tôi để cho cô gái mới đó cầm cây quyền trược, bà ta sẽ giết tôi. Tôi sẽ đi theo Agatha”. Cô mở mắt và nhìn thẳng vào mắt anh. “Tôi sợ rằng như thế”.

“Donia, xin cô...”

“Không”. Cô quay đi. “Đêm nay bà ta sẽ không quay lại đâu”.

“Chỉ thêm một người bảo vệ cho cô thôi?” Anh giơ một cánh tay như thể kéo cô vào lòng. “Nếu cô bị làm hại...”

“Keenan sẽ vượt qua. Anh ấy đã có một cô gái mới. Cô ấy sẽ nhượng bộ thôi. Tất cả chúng tôi đều thế”. Cô khoanh tay trước ngực và quay người đi vào trong. Vẫn quay lưng, cô nhẹ nhàng nói thêm, “Để tôi nghĩ. Ngày mai tôi sẽ xem xét những điều còn lại.

Rồi cô vào trong và đóng cửa, gọi Sasha, vùi mặt vào bộ lông mềm mại của nó và cố gắng hít thở.

*

* *

Tâm trạng của Keenan rất hứng khở khi anh trở về nhà. Các cận vệ đã báo tin cho Niall và Tavish, nên anh chẳng ngạc nhiên khi thấy họ mỉm cười lúc anh bước qua cửa.

“Gần mức thời gian kỉ lục đấy”, Tavish gật đầu hài lòng, giơ tay ra một ly rượu vang mùa hè. “Tôi đã bảo cậu: chẳng có gì phải lo. Con người là như thế, đặc biệt là thời buổi này. Cho cô ấy vào hàng lối, quay lại nhiệm vụ”.

“Cho cô ta vào hàng lối?” Niall cười phá và cũng rót cho mình một ly, “Tôi rất muốn xem anh nói câu đó với mộ cô gái người thường”.

Tavish cau có và mang chiếc bình thon cổ vào phòng khách. Vài con vẹt xám đậu trên một cành cây dài nối suốt dọc rìa trái của căn phòng. “Tôi đã ở đây hàng thế kỷ nay với các Cô Gái Mùa Hè. Họ đều là người thường, mà họ chẳng rắc rối như thế”.

Niall quay qua Tavish và nói, rất chậm, như thể lão tinh kia là một đứa trẻ rất, rất nhỏ. “Một khi họ đã là các Cô Gái Mùa Hè, thì khả năng kiềm chế cảm xúc của họ cũng mất. Có nhớ hồi Eliza là người thường không? Chẳng bao giờ biểu lộ lấy một tí ti”. Ông uống một hơi và thở dài. “Bây giờ thì cô ấy cởi mở

hơn nhiều rồi".

"Aislinn thì khác", Keenan ngắt lời, cảm thấy vô cùng tức giận trước cái viễn cảnh Aislinn có thể như Eliza, có thể vào hội các Cô Gái Mùa Hè, có thể làm ấm giường cho những con tinh khác. "Tôi có thể cảm thấy thế. Cô ấy có thể là người đó".

Tavish và Niall trao đổi bằng ánh mắt. Họ đã nghe chính những lời này trước đây, và Keenan cũng biết vậy.

Nhưng cô ấy vẫn có thể. Cô ấy có thể là người đó.

Anh thả người xuống chiếc ghế sofa và nhắm mắt. *Mình ghét điều này, ghét cái thực tế là những trò chơi này quan trọng đến khốn kiếp.* "Tôi đi tắm đây. Cho đầu óc tỉnh táo".

"Thư giãn đi". Với vẻ long trọng, Tavish rót đầy một ly và đưa cho Keenan. "Cô ấy có thể đúng là người đó. Một trong số họ phải là người đó. Chỉ là sớm muộn thôi".

"Đúng". Keenan cầm ly rượu. Nếu không, mình sẽ cứ phải làm việc này mãi mãi. "Cho một hai cô gái tới đi. Tôi có thể cần được giúp đỡ để thư giãn".

*

* *

Vài tiếng sau đó, Keenan đã nhìn đồng hồ đến lần thứ ba chỉ trong vòng nửa giờ. *Còn hai tiếng nữa*. Đây là lần đầu tiên thần dân sẽ được nhìn thấy họ đi cùng với nhau, là cơ hội đầu tiên họ nhìn thấy anh nói chuyện với cô gái có thể là Nữ Hoàng Mùa Hè, cô gái có thể thay đổi tất cả mọi điều. Việc còn có những cô gái khác chẳng quan trọng nữa. Luôn luôn là như vậy: cái bong bóng hy vọng quý giá rằng *cô gái này* sẽ là hoàng hậu của anh.

Niall dựa vào bức tường ở cửa phòng ngủ. "Keenan?"

Keenan giơ lên một chiếc quần màu xám. *Quá nghiêm chỉnh!* Anh lục lọi trong tủ. *Quần jeans. Màu đen. Cô ấy sẽ thích như thế.* Tiến trình này sẽ nhanh hơn nếu anh trở thành con người mà họ muốn, thực hiện vài thay đổi

để hành động theo cách mà họ thấy hấp dẫn. "Tôi cần quần jeans màu đen, trông đừng mới quá, nhưng cũng đừng bạc quá".

"Được". Niall chuyển thông điệp tới một trong các Cô Gái Mùa Hè. Khi cô ta đi, ông bước sâu hơn vào trong phòng. "Keenan?"

"Sao cơ?" Keenan tìm thấy một chiếc áo phông mà anh cũng chẳng nhớ là mình có. Anh lại lôi ra một chiếc sơmi màu xanh biển thẫm, dệt bằng lụa của những con nhện sa mạc, trông đẹp hơn nhiều. Anh chỉ có thể thay đổi đến thế thôi.

"Chàng trai người thường mà Aislinn..."

"Anh ta sẽ sớm biến mất". Keenan cởi áo đang mặc và khoác chiếc áo mới vào. Rồi anh nhìn qua chỗ đồ trang sức mà các cô gái đã mang đến từ trước đó. Có sẵn một món quà sẽ tốt hơn nếu mọi chuyện suôn sẻ. Người hay tinh, ai cũng thích kiểu đó.

"Tôi chắc chắn rằng sẽ như vậy, nhưng trong lúc này..."

Trái tim bé xíu trông có vẻ đẹp. *Quá thân mật, quá sớm?* Hình Mặt trời lóe sáng sẳn là lựa chọn tốt hơn. Anh đặt nó sang một bên trong khi xem qua những cái khác. "Sau đêm nay, anh ta sẽ bận việc khác".

"Tại sao?"

"Tôi đã bảo mấy cô gái kiếm ai đó để làm lãng trí anh ta. Đây rồi". Anh cầm hình Mặt trời bằng vàng lên. *Sau này, nó sẽ có ý nghĩa nhiều hơn với cô ấy, nếu cô ấy đúng là người đó.* Anh thả nó vào túi. *Chính là Mặt trời lóe sáng.*

CHƯƠNG 16

Bọn họ vượt quá giới hạn và thực hiện những Hành động Bất công, và Tội lỗi...

Bởi Sự phiền nhiễu từ những Nữ yêu tinh của họ, những kẻ hẹn hò với Đàn ông, thì điều này thật ghê tởm.

—Trích từ *The Secret Commonwealth*
của Robert Kirk và Andrew Lang (1893)

Seth lơ đãng khuấy món mỳ ống. Anh liếc nhìn cô. "Em có muốn nói cho anh nghe xem em đang nghĩ gì không?"

Anh không nói gì thêm, chỉ chờ đợi, im lặng và kiên nhẫn. Kể từ khi họ hôn nhau – và cuộc nói chuyện sau đó – anh đã giữ đúng lời, chờ đợi cô đi bước tiếp theo.

Cô lại gần và quan sát anh, cố tìm cách làm sao để nói với anh về buổi lễ hội. Cô đã cố gắng bắt đầu câu nói đó vài lần kể từ khi đến. Nhưng không ăn thua. Lần này cô bỗng buột miệng, "Tối nay em có hẹn gặp Keenan".

Seth vẫn nhìn nồi nước sôi và hỏi, "Em hẹn hò với vua tinh? Với kẻ đang săn đuổi em?"

"Đó không phải là hẹn hò". Cô đứng đủ gần để chạm vào anh, nhưng cô không làm thế. "Anh ta mời em tới một buổi lễ hội..."

Lúc này anh quay nhìn cô. "Anh ta rất nguy hiểm".

Cô nhấc chiếc thìa từ tay anh và kéo nhẹ cánh tay anh để anh quay hẳn về phía cô. "Nếu em không tìm ra xem anh ta muốn gì, thì Bà sẽ lấy đi nốt chút tự do mà em đang có. Em cần tìm ra một cách bắt buộc anh ta để em yên".

Seth lại có vẻ mặt sợ hãi kì lạ y như sau khi anh nghe nói về những thằng khốn – *những thằng thanh niên người thường* – bên ngoài thư viện. Anh gật đầu, chầm chậm, như thể anh đang suy nghĩ, đang xử lý thông tin cô vừa nói.

Cô vẫn tiếp tục nói. "Có thể có điều gì đó mà em làm hoặc nói được... hoặc nghe lỏm được".Cô tựa vào anh, cần sự an ủi và ủng hộ của anh. Cô lo sợ, nhưng cô không thể cứ ngồi không chờ đợi ai đó tới cứu. Cô phải cố gắng tự

cứu mình, cố gắng hiểu ra mọi chuyện.

Anh không nói gì.

Nên cô hỏi dịu dàng, "Anh có ý gì hay hơn không?"

"Không".

Anh thở dài và kéo cô lại gần, ôm cô thật chặt. "Thời điểm anh ta chọn thật tồi tệ".

Cô phá lên cười – vì chỉ hoặc có thể, hoặc là khóc. "Anh nghĩ vậy à?"

Món mỳ ống sôi phía sau họ, réo xì xì và bắn tung. Cô nhấc chiếc thìa gỗ và khuấy.

Anh đứng phía sau, hai tay đặt lên hông cô. "Sau bữa tối, anh muốn xem mấy thứ thuốc mỡ trong các công thức đó, để anh cũng có thể nhìn thấy bọn họ".

"OK". Cô ngoái qua vai để nhìn anh.

Anh đặt một nụ hôn phớt lên má anh. Thật ngọt ngào, êm dịu.

Nhưng câu nhận xét tiếp theo của anh thì chẳng ngọt ngào chút nào. "Em phải tránh ra thôi".

"Sao vậy?"

Anh dung khủy tay gạt cô sang bên. "Bảo sao em toàn ăn cái sữa chua đó. Tài nấu nướng của em" – anh thở dài – "thật tội nghiệp".

Cô phá lên cười thực sự, thấy biết ơn vì anh vẫn trêu đùa, biết ơn vì anh không để cho lời thú nhận của cô làm hỏng những gì còn lại của buổi tối hôm đó. Cô đập nhẹ vào tay anh. "Em biết khuấy mỳ ống mà. Có cần kỹ năng gì đâu".

"Một nửa chỗ mỳ sẽ dính chặt xuống xoong nếu em vẫn cố. Thôi nào. Tránh ra em".

Cô vẫn mỉm cười, tránh sang bên và mở chiếc rủ lạnh mini. Một lốc sáu chai bia lên men thủ công trong đó – không phải loại đồ uống ít tiền đối với anh. *Chỉ có Seth*. Nhưng anh chẳng bao giờ cho ai uống bia của mình. Bất kỳ ai muốn uống ở chỗ anh đều phải nghiêm chỉnh tuân theo quy định TMĐU (Tự Mang Đồ Uống). *Nhưng cứ hỏi cũng có sao* đâu. Nên cô lấy một chai bia ra. "Em uống được không".

"Em không biết uống bia, Ash". Anh cau mày. "Anh tưởng em muốn đầu óc tỉnh táo".

Cộ kịp ngừng lại trước khi tự nói với anh rằng cô sợ đến mức nào. Thay vào đó, cô đóng tủ lạnh, tay vẫn cầm chai bia. "Anh uống chung với em?"

Với vẻ mặt phản đối lần nữa, anh đưa cô một chiếc đĩa đựng bánh mỳ đã cắt sẵn. "Vậy, buổi lễ hội đó ở đâu?"

"Ở bên sông". Cô đặt đĩa lên bàn và đưa chai bia cho anh.

"Em có thể hủy – hoặc thậm chí là hoãn, ít nhất cho đến khi chúng ta biết được nhiều hơn". Anh vặn mở nút chai, uống một ngụm, rồi đưa cho cô. "Em biết có bao nhiêu chuyện về việc bọn họ đánh cắp con người không? Hàng trăm năm, Ash ạ, con người biến mất đã hang trăm năm nay".

"Em biết". Cô uống một ngụm, nhìn anh, rồi uống ngụm nữa.

Seth lấy cái chai khỏi tay cô và chỉ vào đĩa mỳ. "Ăn gì đi, rồi chúng ta sẽ thử vài công thức đó xem".

Anh liếc nhìn đồng hồ khi bắt đầu dội nước và xóc mỳ. "Anh cần nhìn thấy được bọn họ để anh có thể tìm ra em nếu có chuyện gì không ổn".

*

* *

Sau bữa tối, Aislinn gọi điện báo tin cho Bà. Cô quả quyết với Bà rằng cô đang ở một nơi an toàn. "Con ở chỗ Seth. Con sẽ ở đây lâu lâu..."

Cô không nói với Bà rằng cô không ở lại nhà Seth. Cô thấy tội lỗi, nhưng Bà đã phải lo lắng nhiều rồi. Sauk hi lầm bầm thêm vài lời trấn an nữa – và cảm

thấy tội lỗi hơn – cô gác máy.

Giá như mình có thể ở lại đây. Cẩn thận để không va phải Boomer, cô duỗi dài người trên ghế sofa và nhắm mắt chút xíu.

Seth cúi xuống và hôn lên trán cô. Dạo này anh rất hay làm vậy, những cái động chạm nhẹ nhàng, những tín hiệu bày tỏ tình cảm một cách thận trọng – nhắc nhở cô rằng anh quan tâm đến cô. Tất nhiên, anh vẫn bỡn cợt cho đến khi sự căng thẳng khiến cả hai trở nên phấn khích.

Và là thật, không phải tiểu xảo của những con tinh. Seth là thật. Cô chưa hỏi anh muốn gì, không biết là tại sao, nhưng cô hầu như chắc chắn rằng anh không tìm kiếm ở cô một chuyện tình theo kiểu yêu rồi bỏ.

Cô mở mắt. Trong một khoảnh khắc, da cô trông như thể đang bừng sáng.

Mình chỉ bị mệt thôi. Cô chớp mắt.

Anh ngồi ở đầu kia của ghế sofa, đặt hai bàn chân cô lên lòng mình. Rồi anh giơ ra một xấp công thức. "Anh đã có ba cây chè, một ít sáp, mấy lọ cồn thảo dược, và một lọ thuốc đắp. Em thấy sao?"

Cô ngồi dậy và ngó gần hơn. "Một lọ thuốc đắp?"

Tay anh rối trong tóc cô, anh nhấc một lọn tóc dài lên và quấn nó quanh các ngón tay. "Loại để em đắp lên vết thương, như người đắp thịt bò lên mắt bị bầm tím vậy".

"Uhm, khiếp thế". Cô cầm xấp giấy, đọc lướt qua.

Seth đang nghịch tóc mình. Những đầu ngón tay anh lướt trên xương cổ cô, và cô nhận thấy rằng mình đang nín thở.

Hít thở đi.

Cô thở ra chầm chập và cố tập trung vào những từ ngữ trên giấy. Tất cả mọi thứ đều có vẻ quan trọng hơn khi cô nghĩ về việc cô sẽ đi đâu vào tối hôm đó, và với ai.

Cô giơ ra tờ giấy mình đang cố đọc. "Cái này phải ủ những ba ngày".

"Có mấy thứ như thế". Anh cầm lấy tờ giấy bằng bàn tay đang không vẽ những hình tròn lên da cô. "Cồn thảo dược phải 'ngâm' trong bảy đến mười ngày. Anh sẽ bắt đầu làm luôn một ít tối nay khi em đi. Anh chỉ băn khoăn không biết có công thức nào có vẻ, kiểu như là, quen thuộc không?"

Cô thả những tờ giấy còn lại vào xấp giấy trong lòng anh. "Em sinh ra đã thế này. Bà em, mẹ em, đó chỉ là điều cứ diễn ra trong gia đình em – trong gene. Giống như là vóc người thấp hoặc tương tự như thế".

"Phải". Anh không nhìn vào xấp giấy mà nhìn vào tay cô, lúc này đang đặt trên chân anh. Bất ngờ, anh đứng dậy và bước đi. "Hãy thử sáp, có vẻ nhanh hơn".

Cô đi theo anh ra bệ bếp, nơi anh đang bày ra nào thảo mộc, con dao, một hũ gốm nhỏ màu trắng với một cái que cùng bộ. Cô cầm nó lên.

"Cái chày".

Cô nhìn anh. "Gì cơ?"

"Đấy là cái chày. Đây". Anh bỏ một ít thảo một vào chiếc bát màu trắng và chìa tay ra.

Cô đưa anh cái chày, chợt nhận thấy khoảng cách anh bỗng nhiên tạo ra cho cô.

Anh dung cái chày để nghiền thảo mộc, ép chúng thành những mảnh li ti. "Như thế này".

Rồi anh đưa trả lại.

"Cỏ Thánh John. Giã ra rồi đổ vào đây". Anh chỉ vào một bát ngũ cốc rỗng.

"Được". Cô bắt đầu nghiền loại cây cỏ có mùi rất lạ.

Bên cạnh cô, Seth đổ nước vào cho đầy đến nửa cái xoong và đặt lên bếp. Anh lấy thêm hai cái nồi nhỏ khác và đặt lên bệ.

"Còn về ngày hôm trước, về chúng ta..." Cô liếc anh, lo lắng hơn là cô đã

tưởng. Cô cần phải biết chắc rằng chuyện đó thực sự có ý nghĩa với anh, nhưng cô lại sợ anh sẽ tự ái khi cô hỏi.

Nhưng giọng anh không hề có vẻ bị tổn thương. Thực ra, nghe giọng anh cũng lo lắng. "Ừ?"

"Anh có... em không biết... định mời em đi chơi hay gì không? Hay chỉ là bình thường, chỉ muốn..."

"Cứ nói cho anh nghe là em muốn gì". Anh nhấc chiếc bát khỏi tay cô và kéo cô sát vào anh. "Ăn tối? Xem phim? Hay đi nghỉ cuối tuần ở bãi biển?"

"Nghỉ cuối tuần? Anh đang đốt cháy giai đoạn à?" Cô đặt tay lên ngực anh, giữ một chút khoảng cách giữa hai người.

"Cũng không đốt được nhanh như anh muốn". Anh cúi xuống khiến miệng anh gần chạm vào miệng cô. "Nhưng anh đang cố đợi".

Cô chẳng kịp suy nghĩ gì nữa; cô cắn nhẹ vào môi dưới của anh.

Và họ hôn nhau, chầm chậm và dịu dàng và sưa hơn lần đầu.Ở đâu đó giữa việc nói ra rằng cô có hẹn với Keenan và hỏi anh rằng chuyện của họ đang ở đâu, thì mọi thứ đã thay đổi.

Tay cô tìm xuống vạt dưới áo anh, luồn vào trong, lướt trên da anh và những cái khoen đính trên ngực. Mọi sự phản đối mà cô từng nhớ đến đều đã tan chảy.

Mình đã tìm được ranh giới không thể vượt qua. Cô bật cười trước ý nghĩ đó.

"Seth? Cậu có trong đó không?" Tiếng tay nắm cửa kêu lóc xóc.

"Seth, bọn mình biết là cậu trong đó", Mitchell, một anh bồ cũ của Leslie, hét ầm lên. Anh ta tiếp tục gõ cửa ầm ầm. "Nào, nào, mở ra".

"Kệ nó", Seth thì thầm, môi anh áp vào tai cô. "Có thể nó sẽ bỏ đi".

Tay nắm cửa lại kêu lạch cạch.

"Có thể như thế lại tốt hơn". Aislinn lùi lại, cảm thấy đầu óc như bị mê mụ đi.

Chúng ta đang không sang suốt lắm.

"Anh đã nghĩ về chuyện đó hàng tháng nay, Ash ạ" – anh đặt một tay lên má cô – "nhưng nếu em muốn thì chúng ta sẽ dừng lại. Em cứ đặt ra nhịp độ phù hợp với em. Anh không thúc giục em đâu. Không bao giờ".

"Em biết". Cô đỏ mặt. Nhượng bộ trước sự cám dỗ dễ hơn nhiều – dễ hơn một cách đáng ngạc nhiên – so với việc phải nói về nó. "Nhưng em cũng không chắc chuyện này sẽ đi đến đâu".

Anh ôm cô chặt hơn, và vuốt tóc cô. "Vậy chúng ta cứ đi từ từ thôi, nhé?"

"Vâng". Cô gật đầu, cảm thấy vừa nhẹ nhõm vừa thất vọng. Có quá nhiều bệnh tật để lây nhiễm, nên không thể coi chuyện này là bình thường được, nhưng nếu cứ thả mình mất kiểm soát, mất mọi lí trí, về những gì mình nên và không nên làm... thì từ *cám dỗ* đúng thật vẫn chỉ là cách nói giảm nhẹ.

Giọng anh trầm và đều đều, "Và đúng, là hẹn hò. Chẳng có gì là tầm phào ở những điều anh mong muốn".

Cô không nói gì, không thể nói gì.

Từ ngoài cửa, Jimmy hét toáng, "Mở cái cửa khốn kiếp này ra, Seth. Ngoài này lạnh điên".

Seth nâng mặt cô lên để cô nhìn anh, và nói, "Em làm anh lo đấy. Chúng ta ổn chứ?"

Cô gật đầu.

"Em có nghĩ đến chuyện trốn tránh nữa không?"

Tim cô đập nhanh. Cô đỏ mặt. "Không. Thực ra em còn nghĩ ngược lại ấy chứ".

Anh lướt các đầu ngón tay lên má cô – dừng lại ở khóe miệng- và nhìn cô. "Anh không muốn em cảm thấy có sức ép".

Cuối cùng, cô áp mặt vào ngực anh, che giấu cảm xúc. "Em cần suy nghĩ. Nếu chúng ta định thử việc này... *chúng ta* cùng với nhau. Em không muốn

mọi chuyện rối beng lên, khiến *chúng ta* rối beng lên".

"Sẽ không đâu, nhưng" – anh nuốt thành tiếng trước khi nói thêm – "chúng ta không cần phải vội. Anh chẳng đi đâu đâu mà".

Tiếng gõ cửa lại trở nên to hơn nên cuối cùng Seth buông cô ra. Anh kéo thẳng lại quần áo, quay lưng lại để cô cũng làm như vậy. Rồi anh bước ra giật mở tung cánh cửa. "Gì?"

"Chúa ơi, chào, ngoài này lạnh quá". Mitchell đẩy Seth.

Jimmy, một anh chàng vừa tốt nghiệp năm ngoái, bước ngay theo sau. Đi cùng là ba cô gái mà Aislinn không biết.

Aislinn quay trở lại bệ bếp và tiếp tục nghiền thảo mộc. Jimmy ngừng lại ngay khi bước chân qua cửa và nhìn cô,nở nụ cười rộng ngoác. "Á à, chào, Ash".

Cô giớ chiếc bát thay cho lời chào, nhưng không nói gì, Môi cô mềm ướt, tóc cô có vẻ như đang rối tung. Hẳn là họ thấy rõ họ vừa làm ngắt quãng chuyện gì đó.

Tập trung chú ý vào chút sáp còn dễ hơn đối diện với bọn họ. Cô đổ chỗ thảo mộc đã nghiền vào cái bát rỗng, cho thêm vào, rồi tiếp tục nghiền.

Jimmy thúc vào người Seth. "Chuyện gì xảy ra với cái nguyên tắc 'chỉ có bạn bè trong nhà' thế hả?"

"Ash là bạn". Seth nhíu mắt nhìm Jimmy và thêm, "Người duy nhất luôn được chào đón ở đây".

Vẫn cười toe, Jimmy bước lại và nhìn cái bát Aislinn đang cầm. "A, thú vị đây. Em có cái gì vậy?" Anh ta nhấc cái bát đựng cỏ Thánh John đã giã nát và ngửi thử. "Chưa từng hút qua thứ gì thế này".

Jimmy là đứa to mồn; Mitchell còn tệ hơn, đặc biệt kể từ hồi Leslie nói với tất cả mọi người chịu lắng nghe cô ấy rằng anh ta rất tệ khi ở trên giường. Anh ta đặt một lốc sáu chai bia lên bệ bếp.

Mấy cô gái đi đến chỗ Boomer, săm soi con trăn, nhưng không đến quá gần. Cả ba đều mặc loại trang phục mà hẳn là khiến họ suýt chết rét ở ngoài – váy bó, áo khoét cổ sâu – những thứ rất bất tiện cho dù chẳng phải trong mùa thu. *Ba cô gái?* Cô nhìn về phía họ, nhìn Jimmy – đang cư xử tự nhiên như ở nhà – nhón tay chén món mỳ ống còn thừa.

"Mình tưởng đã đề nghị mọi người về vài ngày cho riêng mình". Seth đổ bát thảo mộc nghiền đầu tiên vào xoong nước sôi và đặt giờ. "Ash, em lấy hộ anh dầu ôliu sau khi xong cái đó nhé?"

Cô gật đầu.

"Thời gian cho riêng cậu á hả?" Mitchell cười láu cá. "Trông đâu có vẻ gì là riêng cậu".

"Bọn mình". Seth nhướn mày và nghiêng đầu về phía cửa. "Bọn mình vẫn có thể được như vậy".

"Không". Mitchell giật mở nắp một lon bia.

Seth hít vài hơi thở sâu. "Nếu các cậu định ở đây một lúc thì bật nhạc đi".

"Thật ra, bọn em đã nghĩ có thể anh muốn ra ngoài", cô gái từ nãy cứ bám vào Jimmy nói.

Một trong hai cô con lại – cô gái đang đứng sát Seth – dịch sang bên một chút, và Aislinn chợt nhìn thoáng thấy những cái sừng tí xíu trồi lên qua tóc cô ta, và đôi cánh bằng da cuộn đằng sau lưng.

Làm sao cô ta vào đây được? Với cái vẻ như thế? Chỉ những con tinh mạnh nhất mới chịu được giữa nhiều sắt thép như thế này mà vẫn giữ nguyên vỏ bọc con người. Đó là một trong những nguyên tắc khiến Aislinn cảm thấy được an ủi nhất suốt những năm qua.

Cô gái có cánh từ từ di chuyển về phía Seth, như thể mỗi bước đi đều cần tập trung cao độ. "Bọn em thực sự không ở lâu được. Anh đi cùng không? Hôm nay có một ban nhạc rất hay ở chỗ Tổ Quạ". Cô ta ném cho Aislinn một nụ cười hiểm ác. "Tôi cũng sẽ mời cả bạn, nhưng sau vụ khám xét thì người ta làm

nghiêm về độ tuổi lắm. Chỉ mười tám tuổi trở lên mới được, bạn hiểu không?"

Aislinn từ từ đặt chiếc bát xuống và bước lại đứng trước mặt Seth, giữa anh và cô nữ tinh. "Seth không rảnh".

Seth đặt tay lên hông cô, để chạm vào cô chứ không phải ngăn cản.

Nhìn thẳng vào nữ tinh, Aislinn tựa lưng vào Seth. *Làm sao cô ta dám đến đây? Ai cử cô ta đến?* Cái ý nghĩ rằng Seth dễ bị tấn công khiến cô giận dữ.

"A, hay rồi đây", Mitchell nói.

Jimmy gật đầu và ngồi xuống, tay cầm chiếc xoong đựng mỳ đã gần nguội lạnh và một chiếc dĩa. "Mình đặt cược cho Ash".

Nữ tinh tiếp tục đi về phía bếp.

Aislinn giơ tay ran gay trước mặt nữ tinh. "Tôi nghĩ cô cần phải đi".

"Thật à?" Cô ta nhăn mũi.

"Đúng". Aislinn đặt một tay lên cổ nữ tinh, không túm lấy, mà chỉ để những ngón tay mình ở đó. Cũng như ở trường, việc đụng chạm vào những con tinh khiến Khả Năng Nhìn Thấy của Aislinn trở nên rõ ràng hơn.

Aislinn đẩy nhẹ.

Nữ tinh nhăn mặt và vấp chân. Lông mày cô ta dựng lên khi cô ta ném tới Aislinn một ánh mắt kỳ lạ.

Nhanh chóng hồi lại, nữ tinh lẩm bẩm, "Vậy hẹn gặp một đêm khác".

"Không". Seth vòng tay quanh eo Aislinn. "Tôi đã ở chính nơi tôi muốn rồi".

Jimmy và Mitchell lại trao đổi một nụ cười ngốc nghếch.

"Chà, cậu cần chia sẻ các bí mật của cậu đấy". Mitchell đứng dậy và cầm lấy chỗ bia. Liếc nhanh về phía cô bồ mình một cái là cô ta chạy đến đứng ngay cạnh anh ta.

Mitchell tiếp, "Có vẻ cậu không bao giờ gặp khó khăn để kiếm...". Anh ta

hắng giọng, và cô bồ đập vào tay anh ta. Anh ta cười láu cá.

"Anh chỉ muốn nói là dù cậu ta đang làm gì" – anh ta nghiêng đầu về phía cuối những toa tàu, nơi có phòng ngủ của Seth – "thì cũng hẳn là rất hiệu quả. Ash thậm chí còn rất hiếm khi mở miệng. Thế mà cậu ấy đã làm cho Ash sẵn sàng cãi vã vì mình".

Nữ tinh không di chuyển. Cô ta lần những đầu ngón tay dọc xuống cổ áo xẻ sâu, nói chậm rãi. "Anh sẽ tha hồ vui vẻ. Vui hơn những gì anh có ở đây".

Aislinn rời khỏi Seth. Cô siết những ngón tay mình quanh cổ tay của nữ tihn và bước ra cửa, kéo cô ta theo sau. Một con tihn mạnh đến thế mà lại dễ kéo lên đến không thể tin được.Có thể cô ta đã bị yếu đi do chỗ sắt thép này.

"Đi". Aislinn mở cửa và đẩy nữ tinh về phía trước. "Ra ngoài".

Những con tinh bên ngoài đang quan sát. Một số cười khúc khích sung sướng.

Cô gái dây leo mặc bộ vest lại ở đó. Cô ta rời mắt khỏi bầy động vật gấp bằng giấy mới nhất của mình – lúc này chúng đang đi lại như thể là động vật sống. "Đã bảo rồi, Cerise", cô ta nói, và quay lại gấp lá tiếp. "Kiểu tiếp cận đó không hiệu quả đâu, nếu như họ đã yêu nhau".

Aislinn thả tay nữ tinh, "Tránh xa anh ấy ra".

"Đêm nay thôi" – nữ tinh nhìn ngược lại vào trong, đôi cánh mở và cụp đằng sau, chầm chậm, như một con bướm đang đậu nghỉ ngơi – "nhưng tôi thật sự nghĩ là anh ấy có thể làm được tốt hơn cơ đấy".

Những con tinh quái vật. Aislinn mở miệng định nói điều gì đó khác.

"Không có hứng đâu", Seth nói từ lưng cô.

"Con ranh", một trong hai cô còn lại nói với Aislinn khi cô tar a khỏi nhà. Cô ta dậm mạnh chân như thể vừa bị xúc phạm. "Cô không cần phải tóm lấy cô ấy như thế. Cô ấy chỉ đùa thôi mà".

Cô còn lại nói, "Con trai không thích bọn con gái tự cao đâu. Họ thích những cô nướng lịch sự cơ".

Ở cửa, Jimmy dừng lại và ngây mặt ra, "Ừ. Đó thực sự không phải là cách gây ấn tượng tốt đâu". Rồi anh bật ra. "Nếu em chán Seth..."

Mitchell đẩy anh ta. "Im đi".

Vô hình trước mắt mọi người, trừ cô và những con tinh, một vài nhóm tinh luôn đổi chỗ ở bên ngoài nhốn nháo lên.

Aislinn đóng cửa và tựa vào đó.

Seth đã trở lại những thứ hỗn hợp pha chế bốc mùi kinh khủng và khuấy chúng. "Em không có vẻ là kiểu hay ghen, nên anh đoán cô ta là một nữ tinh".

"Có cánh và đủ thứ". Cô tiến lại, kéo anh xuống phía mình và hôn anh. "Nhưng em có thể hay ghen hơn là em đã tưởng đấy".

Anh cười. "Anh thích như vậy".

Anh đặt thìa xuống và đi theo cô ra bệ bếp. "Anh tưởng bọn họ không thích sắt thép".

"Đúng vậy. Cho nên cô ta mới cố rủ anh ra ngoài. Cô ta đủ mạnh để bước vào, nhưng không đủ mạnh để ở lại lâu. Cô ta thậm chí không thể giữ lớp vỏ bọc được chuẩn lắm".Cô nhặt thêm một nắm thảo mộc để nghiền. "Giúp em một việc được không?"

"Luôn luôn".

"Đêm nay anh hãy ở nhà". Cô nhặt bỏ ra vài cái cuống to hơn. Cô liếc ngược ra cửa, bỗng nhiên nó trở thành một cái rào chắn quá mỏng manh trước số lượng những con tinh ngày càng tăng ngoài kia.

"Anh cũng muốn đề nghị em như thế", anh nói nhỏ và ôm chặt cô.

Cô nhắm mắt, áp má vào ngực anh. "Nếu em không sớm tìm ra câu trả lời, Bà sẽ rút tên em khỏi trường. Em không thể giấu giếm Bà được lâu nữa, và em cũng không thể nói dối với Bà rằng bọn họ đã biến đi cả rồi".

"Anh có thể đi cùng em..."

"Anh ta sẽ không nói chuyện với em nếu em đưa anh đi cùng. Em cần anh ta tin rằng em tin anh ta". Cô vươn người để hôn anh, rồi nói thêm, "Nếu cách này không được, chúng ta sẽ thử cách nào đó khác".

Trông anh lo lắng và sợ hãi – những điều cô không muốn nhìn thấy, không muốn anh phải cảm thấy – nhưng cuối cùng anh gật đầu. "Giữ cho mình an toàn, nhé?"

"Em sẽ cố hết sức..."

Bởi vì nếu cô không làm thế, thì tất cả mọi thứ đều sẽ bị lấy đi – trường học, bạn bè, Seth, tất cả. Keenan cần phải để lộ ra điều gì đó. Những con tinh cần phải nói gì đó để giúp cô tìm ra cách làm sao thoát khỏi anh ta. Bọn họ *phải* làm như vậy.

CHƯƠNG 17

Một khi bọn họ đưa bạn đi và bạn nếm thử thức ăn... thì bạn không thể quay lại. Bạn bị biến đổi... và sống với bọn họ mãi mãi.

—Trích từ *The Fairy Faith in Celtic Countries*
của W. Y. Evans-Wentz (1911)

Nửa tiếng sau, Aislinn đi bộ xuống Phố Số Sáu, mỗi bước càng thêm lo sợ. Nghĩ về nữ tinh đã tới nhà Seth không khiến cho mọi chuyện tốt hơn. Sẽ thế nào nếu mình không ở đó? Bọn họ có tấn công anh ấy không? Cô không muốn rời Seth, hoặc gặp Keenan, hoặc đối mặt với thất bại, nhưng cô cần những đáp án. Mà Keenan thì có thứ cô cần.

Anh đứng bên ngoài lối vào của lễ hội, trông bình thường đến mức khó có thể nhớ ra rằng anh là một trong số bọn họ, và không chỉ là một con tinh

hoàng cung, mà là một vị vua. Anh với tay như thể định ôm cô. "Aislinn".

Cô bước lùi lại, dễ dàng né được.

"Tôi rất mừng là em đã đến". Keenan trong nghiêm túc khủng khiếp.

Không biết nói gì, cô chỉ nhún vai.

"Mời em?" Anh giơ tay ra, như thể họ đang ở một buổi khiêu vũ long trọng hay tương tự như vậy.

"Được". Cô phớt lờ cánh tay đó – và cả cái cau mày thoáng qua – để đi theo anh tới một mê cung những ki-ốt có vẻ vừa mọc lên trong đêm.

Mọi người vây khắp xung quanh, thành một đám đông không tin nổi. Các gia đình và các cặp đôi chơi đủ thứ trò ở cả hai bên lối đi. Rất nhiều người có thứ đồ uống có mùi ngọt ngào – trông sóng sánh vàng óng.

"Em thật..." – anh nhìn cô, nở nụ cười khác người thường – "Anh rất vinh dự vì em đi cùng anh".

Aislinn gật đầu, như thể anh nói có ý nghĩa. Thực ra là không hề. *Trò này thật nực cười*. Những lời nhận xét quá sốt sắng của anh khiến cô ngày càng cảm thấy không thoải mái.

Bên cạnh cô, một nhóm các cô gái cố gắng ném những quả bóng nhựa bé xíu vào những đĩa phẳng bằng thủy tinh. Phía trên đầu, những chiếc đèn của vòng đu quay khổng lồ đang nhấp nháy. Mọi người vui cười và ôm sát vào nhau khi đi ngang qua.

Rồi Keenan nắm tay cô, và bỗng nhiên, Khả Năng Nhìn Thấy của cô trở nên rõ ràng tới mức cô há miệng kinh ngạc. Ở tất cả mọi nơi cô nhìn đến, những vỏ bọc mờ dần. Những người quản lý các ki-ốt, những người bán hàng giảm giá, những người chạy đu quay... *Tất cả đều là những con tinh*. Tất cả những nhân viên của lễ hội và khá nhiều khách cũng là những con tinh. *Chúa ơi*. Cô chưa bao giờ nhìn thấy nhiều con tinh tụ lại đến thế.

Cô nhìn đến đâu, những con tinh cải trang đều mỉm cười với cô, thân thiện và vui vẻ.

Tại sao lại có nhiều con tinh đội lốt người đến vậy?

Một số người thật đi loanh quanh, chơi những trò chơi gian lận và đi những chuyến xe tham quan ọp ẹp, nhưng những con tinh không hề nhìn họ. Cô là người duy nhất mà tất cả bọn họ đều quan sát.

Keenan vẫy một nhóm những con tinh đang gọi anh. "Mấy người bạn cũ của tôi. Em có muốn gặp họ không?"

"Không". Cô cắn môi và lại nhìn quanh, thấy ngực mình thắt lại.

Anh cau mày.

"Không phải bây giờ". Cô gượng cười, hy vọng anh sẽ tưởng cơn lo lắng của cô chỉ là sự rút rè.

Kiểm soát. Cô hít thở sâu và cố nói giọng thân thiện. "Tôi tưởng chúng ta sẽ tìm hiểu nhau kỹ hơn".

"Phải". Anh mỉm cười như thể cô vừa tặng một món quà quý hiếm. "Tôi có thể nói gì với em nào?"

"Umm, về gia đình anh chẳng hạn?" Aislinn vấp ngã, cảm thấy đôi chân chao đảo y như hơi thở của mình.

"Tôi sống với các chú của tôi", anh nói trong khi dẫn cô đi, ngang qua một nhóm những con tinh mà trước đó một chút còn trông bình thường như thể là có thể tới học ở trường Giám mục O.C được vậy.

Vài con tinh chỉ trỏ về phía cô, nhưng không kẻ nào lại gần. Thực tế, những con tinh luôn tránh ra khỏi Keenan khi anh dẫn cô đi về phía một dãy ki-ốt, nơi những con tinh – bây giờ đã rõ hình – đang tổ chức các trò chơi của lễ hội.

"Các chú của anh?" cô lặp lại, càng cảm thấy nghi ngờ về việc liệu mình đến đây có phải là một giải pháp tốt hay không. Cô rút tay ra. "Phải, hai người đã đến trường đó".

Những con tinh. Hầu như tất cả ở đây đều là chúng. Cô cảm thấy hoa mắt.

Cô thử lần nữa. “Thế còn bố mẹ anh?”

“Cha tôi mất từ trước khi tôi ra đời” – anh dừng lại, trông không buồn, mà là giận dữ - “nhưng tất cả những gì của tôi chính là món quà từ cha”.

Chẳng lẽ những con tinh cũng chết? Cô không chắc nên trả lời sao trước lời nói lạ lùng của anh, nên chỉ nói, “Mẹ tôi cũng mất rồi. Khi sinh tôi”.

“Xin lỗi em”. Anh lại nắm tay cô, xiết chặt trìu mến, và lồng những ngón tay mình vào những ngón tay cô. “Tôi chắc chắn mẹ em là một người tốt. Và là mẹ em thì hẳn bà đáng yêu lắm”.

“Tôi không giống mẹ lắm”. Aislinn nuốt khó nhọc. Tất cả những gì cô có chỉ là những bức ảnh. Trong những bức hình mà Bà giữ trong nhà, trông mẹ cô luôn luôn bị ám ảnh, như kiểu mẹ không thể chịu đựng nổi những gì mình có thể nhìn thấy. Bà không bao giờ kể về năm cuối cùng khi mẹ cô còn sống, như thể thời gian đó không hề tồn tại.

“Thế còn bố của em? Ông là người tốt chứ?” Anh dừng lại, nắm tay cô khi họ đứng ở đó, bao quanh là những con tinh, và nói chuyện về gia đình mình.

Nếu cô không thể nhỉn thấy những đôi mắt hình thù kì dị và những nụ cười lạ lùng của những con tinh đang đứng nghe, thì việc này có thể coi là bình thường. Nhưng lại không phải như vậy.

Cô bắt đầu bỏ đi, về phía một trong những quầy hàng giảm giá, nơi người ta đang bán loại nước uống có mùi ngọt ngào.

“Aislinn?”

Cô nhún vai, thấy rằng nói về một người cha mà cô chẳng biết gì, còn thoải mái hơn là về người mẹ đã cho cô Khả Năng Nhìn Thấy. “Ai mà biết? Bà tôi chẳng biết bố tôi là ai, và Mẹ thì không có ở đây để nói cho tôi biết”.

“Ít nhất em có bà em”. Anh dùng tay kia vuốt lên má cô. “Tôi rất mừng vì điều đó, một người chăm sóc đáng yêu”.

Cô định trả lời, nhưng đang lao về phía họ là Mặt Nhọn và khoảng sáu con tinh khác thường luẩn quẩn ở câu lạc bộ bi-a Shooters, quấy rầy các khách

quen, và thường khiến cô như bị đuổi khỏi đó bởi chính sự có mặt của họ. Cô im sững, không thể di chuyển, bản năng nhiều năm nay của cô vượt lên trên cả logic.

"Aislinn? Sao vậy?" Anh bước ra trước mặt cô, chắn tầm nhìn khiến cô chẳng nhìn thấy ai ngoài anh. "Tôi làm em buồn à?"

"Không. Tôi chỉ...". – cô cố tạo ra một thứ mà cô hy vọng là một nụ cười thuyết phục và nói dối – "bị lạnh quá".

Anh cởi ngay áo khoác và choàng nó qua vai cô, âu yếm. "Sao rồi?"

"Tốt hơn rồi". Và đúng thế thật. Nếu anh ta là đúng những gì anh ta đang giả vờ - tử tế và đúng mực – thì cô có thể đã càm thấy xấu hổ vì mình đến đây với mục đích để đánh lừa anh ta.

Nhưng anh ta không phải thế. Anh ta hoàn toàn không phải là người thật.

"Nào, chúng ta đi tiếp thôi. Ở đây luôn có mấy trò chơi thú vị lắm". Anh lại nắm tay cô, khiến Khả Năng Nhìn Thấy của cô lại đạt tới mức đỉnh.

Bên cạnh họ, một phụ nữ đứng trong cái bể bơi trẻ con đang gọi, "Ba phi tiêu thì được giải thưởng nào".

Một bím tóc dày đu đưa như một sợi dây dài quá đầu gối của bà ta. Khuôn mặt bà ta giống như một trong những thiên thần trong các bức họa cũ, ngây thơ nhưng lóe lên một ánh hiểm nguy trong mắt. Ngoài đôi chân dê ló ra khỏi chiếc váy dài, thì trông bà rất lộng lẫy, nhưng không ai lại gần bà.

Ở lều tiếp theo là một hàng dài cả những con tinh và những người thường đang đợi. Những khuôn mặt Aislinn đã từng thấy quanh thành phố hòa vào những con tinh mà cô không bao giờ có thể tưởng tượng ra – bọn có cánh với làn da như lớp vỏ phủ đầy gai và đủ kiểu trang phục. Thật quá khó mà nuốt trôi được.

Aislinn dừng lại, choáng váng bởi số lượng đông đảo và đủ thể loại những con tinh xung quanh mình.

"Mấy bà thầy bói ở đây luôn xem rất hay". Keenan kéo cửa một căn lều mở

rộng hơn để cô có thể nhìn vào trong. Trong đó là ba phụ nữ với những đôi mắt trắng ẩm đục. Đằng sau họ là một hàng những bức tượng – giống như những con vật thiêng không có cánh. chúng cơ bắp một cách kỳ cục. Và sống động. Ánh mắt của chúng quét quanh lều, như thể cố tìm ra ai đó để trả lời những câu hỏi không được nói ra.

Những con tinh đều bước sang bên, và Keenan dẫn cô tới trước căn lều.

Cô bước lại gần một trong những bức tượng. Nó mở to mắt, gần như hoảng sợ khi cô với tay ra.

Một trong ba phụ nữ với ra trước và chộp lấy bàn tay còn đang giơ lên của Aislinn. "Không".

Cả ba đồng thanh nòi, không phải nhằm vào cô hoặc Keenan, mà mềm mỏng – như thể nói với chính họ - bằng một lời thì thầm âm gió. "Đó là của chúng tôi. Trao đổi được ở lễ hội. Không phải của cô để mà động vào".

Bà đang tóm tay nháy mắt với Aislinn. "Vậy, sao đây, các chị em? Chúng ta nói gì đây?"

Aislinn lùi lại; người phụ nữ đó vẫn giữ chặt.

"Vậy cô là" – bà thầy bói nhìn Keenan bằng đôi mắt có vẻ bị mù – "tình yêu mới của chàng trai trẻ đây".

Phía sau họ, những con tinh xán lại gần hơn, xô đẩy nhau và nói líu ríu.

Người phụ nữ hướng về Keenan bằng một cái nhìn khô héo – đôi mắt trắng mờ chợt sáng ngời – và nói, "Cô ấy khác với những người khác, con thân yêu. Đặc biệt lắm".

"Con đã biết điều đó, thưa các mẹ". Keenan vòng một tay quanh eo Aislinn, nửa như ôm cô, như thể anh có quyền kéo cô lại gần hơn.

Nhưng anh ta không có quyền.

Aislinn bước ra xa hết mức có thể từ chỗ nguồi phụ nữ nắm tay cô.

Cả ba bà đều thở dài, cùng lúc, "Cô ấy dữ dội, hả?"

Người vẫn cầm tay Aislinn hỏi Keenan, "Ta có nên nói cho con biết cô ấy khác biệt đến thế nào không? Rằng cô gái này sẽ đặc biệt thế nào không?"

Tất cả các con tinh ở đó chợt ngừng nói chuyện. Chúng mở to mắt nhìn, sững sờ và hân hoan, như thể một tai nạn khủng khiếp đang xảy ra trước mặt chúng.

"Không". Aislinn rút tay ra và túm lấy cánh tay Keenan.

Anh không di chuyển.

"Đặc biệt như con đã mơ thấy?" Keenan hỏi những phụ nữ mù, giọng anh vang lên rõ ràng cho cả những con tinh đang chen về phía trước nghe thấy.

"Con sẽ không gặp người nào hiếm có như cô ấy đâu". Cả ba phụ nữ đều gật đầu, đồng nhất một cách kỳ lạ, như là ba cơ thể với một khối óc.

Keenan cười tươi và tung một nắm xu bằng đồng lạ lẫm cho ba người phụ nữ. Họ chộp lấy chúng ngay trên không, chuẩn xác, những bàn tay của họ cũng cử động cùng một nhịp vào đúng cùng một thời điểm, không chệch một ly.

Mình cần ra khỏi đây. Ngay.

Nhưng cô không chạy được. Nếu không phải vì Khả Năng Nhìn Thấy, thì cô chẳng có lý do gì để phản ứng mạnh đến vậy: những người phụ nữ đó có lạ lùng gì hơn hầu hết những người khác ở lễ hội đâu.

Đừng tiết lộ bản thân. Hãy nhớ các nguyên tắc.

Cô không được hoảng sợ. Nhưng tim cô vẫn đập điên loạn. Ngực cô thắt lại, như thể không thở nổi nữa. *Giữ bình tĩnh. Tập trung*. Cô cần ra khỏi đây, tránh xa bọn họ, quay về với Seth. Lẽ ra cô không nên đến đây. Cứ như thể cô đã rơi vào bẫy vậy.

Cô tránh xa mấy người phụ nữ và kéo tay Keenan. "Đi kiếm gì uống đi. Đi nào".

Anh kéo cô gần vào mình hơn và đi cùng cô ra cửa, ngang qua một đám những con tinh đang xì xầm.

"Cô ấy *chính là* người đó".

"Các cậu nghe thấy chưa?"

"Truyền thông điệp đi".

"Beira sẽ điên tiết lắm đây".

*
* *

Khi bóng tối buông xuống, những con tinh mà hàng năm nay anh không thấy mặt đã xuất hiện ở lễ hội. *Đúng là một cuộc ra quân đây – ngay cả các mụ phù thủy cũng tới để do thám cho Beira*. Sứ thần từ các vương triều tinh khác cũng tới, có một số đã hàng thế kỷ nay mới xuất hiện lần đầu tiên. *Bọn họ biết cả*.

"Keenan?" Một trong những vệ binh từ nhà của Donia tới gần anh và cúi chào.

Keenan lắc đầu. Anh xoay Aislinn về phía mình như một cái ôm nhẹ, không lịch lãm lắm, nhưng dù sao cũng hiệu quả. Cô tỏa sáng lờ mờ trong bóng tối, ánh Mặt Trời của một cơ thể đang thay đổi đã tràn ngập trong cô. Đôi khi sự việc là như thế; sự thay đổi diễn ra quá nhanh đến mức những cô gái người thường trở nên nghi ngờ. Thật dễ hiểu khi mà hoàng hậu của anh – vì chắc chắn là cô ấy chứ không ai khác – thay đổi còn nhanh hơn.

Sau lưng Aislinn, một nam tinh thanh hương trà trong lốt người thường chặn vệ binh của Donia lại.

"Gì thế?" Aislinn cất lời, ngước nhìn Keenan, mắt mở to, môi hé ra như thể đang chờ đợi một nụ hôn.

Còn quá sớm cho điều đó. Nhưng anh vẫn dịch gần lại cô, ôm cô trong tay như thể đang ở trên sàn khiêu vũ. *Mà bọn mình cũng nên nhảy, để cô ấy thấy nét đặc biệt huy hoàng của vương triều chúng ta. Ngay khi cô ấy lên ngôi*.

Nhìn qua vai Aislinn tới chỗ nam tinh thanh hương trà vừa chặn vệ binh của Donia, Keenan nói, "Tôi không muốn bất kỳ điều gì làm hỏng buổi tối hôm nay.

Dù đêm nay thế giới có kết thúc thì tôi cũng không muốn biết".

Và thực là như vậy. Anh đang ôm hoàng hậu của mình trong tay; sau hàng thế kỷ tìm kiếm, cuối cùng cô ấy cũng ở trong tay anh. Chính chị em Eolas đã nói ra điều đó.

Anh nâng đầu cô lên và thì thầm, "Nhảy với anh nhé".

Cô lắc đầu, có điều gì đó rất giống như sự hoảng hốt trong mắt cô. "Không có chỗ, cũng không có nhạc".

Anh xoay cô một vòng, ước rằng cô có một bộ váy đúng kiểu, với vải lụa tung bay và tiếng sột soạt của lớp váy lót, "Tất nhiên là có chứ".

Không ai bước lạc vào trong đường của họ. Không ai chen lấn họ. Thay vào đó, đám đông dịch chuyển vòng quanh họ, tạo ra một khoảng trống để anh có thể nhảy điệu đầu tiên với cô, hoàng hậu của anh.

Ở ngay bờ sông, anh nhìn thấy những dân tinh mùa hè của mình – giờ là những dân tinh của chúng ta – mờ dần, trút lớp vỏ bọc, và cùng tham gia điệu vũ. Chẳng bao lâu nữa, với Aislinn bên cạnh, anh sẽ có thể bảo vệ họ, chăm sóc họ như một vị Vua Mùa Hè thực sự nên làm.

"Em không nghe thấy tiếng nhạc thật ư?" Anh dẫn cô ngang qua một đám những con tinh đầm lầy, những kẻ chẳng buồn trút bỏ vỏ bọc, nhưng vẫn khiêu vũ y như thế. Làn da nâu dạ quang của chúng lấp lánh ánh sáng ngay bên dưới lớp bề mặt, trông như họ hàng cổ xưa với loài hải cẩu thần thoại. Một vài Cô Gái Mùa Hè đã bắt đầu quay vòng tại chỗ, tạo thành những đường nét lẫn lộn giữa dây leo mờ dần, và váy, và tóc.

Một tay đặt ở eo lưng thon thả của Aislinn, tay kia nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô, Keenan dẫn cô đi qua đám đông những con tinh vô hình đang xoay tít. Áp miệng vào tai cô, anh ngâm nga, "Tiếng cười, tiếng cuồn cuộn của sóng nước, tiếng êm ru của chuyển động, tiếng vo ve của côn trùng. Em có nghe thấy không, Aislinn? Hãy lắng nghe xem".

"Tôi phải đi". Mái tóc cô hất vào mặt anh khi anh cứ xoay cô qua lại, ngày càng gần sát. Giọng cô hoảng sợ khi nói, "Đi thôi".

Anh ngừng lại. “Nhảy với anh, Aislinn. Anh đã nghe thấy tiếng nhạc đủ cho cả hai chúng ta”.

“Tại sao?” Cô đứng yên và cứng đờ trong tay anh, nhìn quanh, chăm chú vào những khuôn mặt giấu bên dưới lớp mặt nạ con người. “Hãy nói cho tôi biết lý do tại sao. Anh muốn gì?”

“Em. Anh đã giành cả đời mình để đợi em”. Anh ngừng lại, nhìn niềm vui trên khuôn mặt của những sinh vật mùa hè, những kẻ đã phải cam chịu dưới sự ngự trị của Beira quá lâu. “Nhảy với anh, đêm nay. Để đổi lại, nếu trong khả năng của anh, thì anh sẽ cho em bất kỳ điều gì em đề nghị”.

“Bất kỳ điều gì tôi đề nghị?” cô lặp lại hoài nghi. Sau tất cả những lo lắng, những tìm hiểu, những sợ hãi, anh đã cho cô một lối ra để đổi lấy một điệu nhảy đơn giản.

Liệu có thể dễ dàng thế không? Một điệu nhảy và cô có thể đi, thoát khỏi nơi đây, tránh xa khỏi tất cả bọn họ. Nhưng nếu có một chút sự thật trong bất kỳ một câu chuyện nào, thì đó là những con tinh chỉ đưa ra những trao đổi có lợi cho chúng mà thôi.

“Anh thề với tôi đi”. Cô bước lui vài bước để có thể nhìn thẳng vào mắt anh – điều cô không thể làm nếu đứng quá gần.

Anh nở nụ cười làm rung động lòng người, và lời của cô chợt như tắt nghẹn trong trong cổ.

Cô rùng mình, nhưng không lùi bước.

“Hãy thề trước tất cả những nhân chứng này”. Cô ra hiệu về phía đám đông đang chờ đợi. Hầu hết là những con tinh, nhưng cũng có vài người thật đang đứng xem, không biết rõ tình huống là thế nào, nhưng vẫn xem...

Những con tinh – cả vô hình và cả đội lốt người – há hốc miệng và xì xào.

“Cô ấy đúng là thông minh...”
“...đòi lời thề của một vị vua dù không biết anh ta là gì, là *ai*”.

"Liệu Keenan có thể không?"

"Cô ấy sẽ là một hoàng hậu tuyệt vời".

Và rồi Keenan cao giọng để tất cả mọi người có thể nghe thấy, "Trước mặt tất cả những ai đứng trước chúng tôi, anh xin thề danh dự với em, Aislinn: bất kỳ điều gì em đề nghị mà anh có thể thực hiện đều sẽ diễn ra đúng như vậy". Anh quỳ một gối và nói thêm, "Và từ ngày hôm nay, mọi mong muốn của em sẽ là của anh, trong phạm vi anh có thể".

Tiếng xì xào của những con tinh lại rộn lên, lẫn lộn vào nhau, như những bài hát không hòa hợp, "Nhưng nhỡ cô ấy không phải là người đó thì sao? Sao Nguo2i lại có thể dại dột như vậy...? Nhưng chị em nhà Eolas đã nói..."

Vẫn quỳ gối, Keenan cúi đầu, tay dang ra. Mắt anh long lanh đầy nguy hiểm khi anh ngẩng đầu lên và hỏi, "Bây giờ em nhảy với anh chứ? Hãy nắm tay anh, Aislinn".

Tất cả những gì cô cần làm chỉ là nhảy với anh ta – tham gia cái lễ hội của giới tinh này trong một đêm nay thôi – và rồi cô có thể đòi anh ta để cho mình yên. Đúng là một cái giá thấp cho một phần thưởng lớn đến vậy. Anh ta thậm chí sẽ chẳng cần phải biết rằng cô biết rõ anh ta là loài gì, không bao giờ biết về Khả Năng Nhìn Thấy.

"Tôi sẽ nhảy". Cô đặt tay mình vào tay anh, gần như choáng váng vì nhẹ nhõm. Mọi chuyện sắp xong rồi.

Đám đông reo hò cười vang, tạo ra một tráng tiếng ấm ỹ khiến cô cũng bật cười. Có thể cô và bọn họ không vui mừng vì cùng một lý do, nhưng chẳng quan trọng: bọn họ đang hùa theo sự hoan hỉ của cô.

Một trong những cô gái đang mỉm cười, với dây leo quấn quanh hai cánh tay, giơ ra những chiếc cốc nhựa đựng đầy loại đồ uống vàng óng ngọt ngào mà hình như tất cả mọi người đều đang uống. "Một ly để chúc mừng".

Aislinn cầm một cốc và nhấp môi. Thật kỳ diệu, một sự pha trộn say mê của những thứ lẽ ra không có vị gì – ánh nắng được đóng chai và kẹo bông, những buổi chiều nhàn hạ và hoàng hôn đang tan chảy, những làn gió ấm và những

lời hứa nguy hiểm. Cô uống trọn.

Keenan nhấc chiếc cốc từ tay cô. "Anh nhảy với em được chưa?"

Cô liếm những giọt cuối cùng trên môi mình – *như một loại kẹo ấm* – và mỉm cười. Đôi chân cô run rẩy kỳ lạ. "Rất sẵn lòng".

Rồi anh dẫn cô xuyên qua đám đông, cùng cô xoay điệu đến những bước nhảy hiện đại mà chẳng cần bài bản nào.

Ở đâu đó tận cùng tâm trí, cô biết rằng có gì đó không ổn, nhưng khi anh xoay cô qua từng điệu nhảy, cô không thể nhớ ra đó là cái gì. Họ cười, và uống, và nhảy cho đến khi Aislinn không còn quan tâm là tại sao cô đã lo lắng đến vậy.

Cuối cùng, cô đặt tay lên cổ tay Keenan và thở hổn hển, "Đủ rồi. Tôi phải dừng lại thôi".

Anh ôm cô trong tay và nhấc bổng cô lên – rồi anh ngồi xuống một chiếc ghế cao được chạm khắc với những ánh Mặt Trời chói sáng và những dây leo. "Không bao giờ dừng lại. Chỉ tạm ngừng thôi".

Cái ghế này ở đâu ra vậy? Xung quanh họ, những con tinh nhảy múa và cười đùa.

Mình phải đi thôi. Những người thường đều đã ra về cả. Ngay cả những cô gái toàn xương – Chị Em Nhà Scrimshaw – cũng nhảy múa. Từng nhóm các Cô Gái Mùa Hè quay lướt qua, xoay tít quá nhanh đến mức không thể lầm tưởng là con người được.

"Tôi muốn một cốc nước nữa". Ngồi trong lòng Keenan, Aislinn tựa đầu vào vai anh, thở dốc. Cô càng cố gắng để hiểu được những thoáng băn khoăn của mình, thì chúng càng trở nên kém rõ ràng.

"Thêm rượu vang mùa hè!" Keenan gọi, cười phá khi mấy cậu nhóc sư tử bé nhỏ ngã chồng lên nhau để mang những chiếc cốc cao tới cho họ, trong khi Aislinn ngồi trong lòng anh. "Cô nương của ta muốn có rượu vang, và nàng phải có rượu vang".

Cô cầm lấy một trong những chiếc cốc chạm khắc, quay nó trong tay. Có những hình trang trí cuộn tròn tinh vi trên bề mặt, bao quanh hình ảnh một cặp đôi đang khiêu vũ dưới Mặt Trời sáng chói. Những màu sắc trong rượu cuộn xoắn và di chuyển như thể có một Mặt Trời mọc bé xíu đang cháy bên trong cốc. "Những chiếc cốc nhựa đâu rồi".

Anh hôn lên tóc cô và cười. "Những thứ xinh đẹp dành cho một tiểu thư xinh đẹp".

"Sao cũng được". Cô nhún vai và uống một hơi dài.

Một cánh tay khoác chặt quanh eo cô và một bàn tay đặt giữa hai xương vai của cô, Keenan kéo cô về phía sau. "Một lần nữa quanh hội chợ chứ?"

Tóc cô rơi trên đám cỏ đẫm sương khi cô ngẩng nhìn anh – vị vua tinh đang ôm cô trong tay – và ngạc nhiên là mình lại thấy vui sướng đến vậy.

Anh đỡ lưng cô lên và thì thầm, "Nhảy với anh, Aislinn, tình yêu của anh".

Chân cô đau nhức; đầu cô quay vòng. Cô chưa từng vui đến thế từ hồi... *chưa bao giờ thì đúng hơn*. "Tất nhiên là được".

Ở tứ phía, những con tinh cười nói – khiêu vũ theo những kiểu duyên dáng, hoang dại, và đôi khi kích động. Trước đó trông chúng có vẻ điềm tĩnh, như những cặp đôi trong các bộ phim đen trắng cũ, nhưng khi màn đêm buông xuống, thì mọi thứ đã thay đổi. *Khi chỉ có những con tinh ở lại.*

Keenan lăn cô vào vòng tay mình và hôn lên cổ cô. "Anh có thể làm thế này mãi mãi".

"Không" – cô đẩy anh ra – "không hôn, không..."

Rồi họ lại chuyển động. Cả thế giới xoay tròn, những khuôn mặt xa lạ mờ ảo biến mất trong đám mây âm nhạc. Những con đường phủ đầy mùn cưa của hội chợ đã ẩn giấu dưới những cái bóng, ánh đèn của các loại xe cũng tối sẫm lại.

Nhưng bình minh đang đến, ánh sáng chảy tràn khắp bầu trời. *Bọn mình đã nhảy bao lâu rồi?*

"Tôi phải ngồi xuống thôi. Thật đấy".

"Bất kỳ điều gì quý cô của tôi muốn". Keenan lại nhấc bổng cô trong tay. Cách anh làm như vậy đã không còn vẻ lạ lùng đối với cô từ vài ly rượu trước đó.

Một trong những nam tinh có làn da như vỏ cây trải một chiếc chăn sát mặt nước. Một nam tinh khác mang tới một chiếc giỏ picnic. "Ngày mới tốt lành, Keenan. Và quý cô".

Rồi, sau khi cúi đầu chào, họ bỏ đi.

Keenan mở chiếc giỏ và lấy ra một chai rượu vang nữa, cả pho mát và một loại quả nhỏ rất lạ. "Bữa sáng đầu tiên của chúng ta".

Rõ ràng không phải thức ăn của lễ hội. Ôi, thức ăn của hội chợ. Cô cười khúc khích. Rồi cô ngẩng lên nhìn – đằng say anh, lễ hội đã biến mất. Như thể chưa từng có gì ở đó, tất cả những con tinh đã bỏ đi. Chỉ còn hai bọn họ. "Họ đi đâu cả rồi?"

Keenan lại giơ chiếc cốc ra, lại đổ đầy loại chất lỏng ánh Mặt Trời đó. "Chỉ có chúng ta ở đây. Sau này, sau khi em đã nghỉ ngơi, chúng ta sẽ nói chuyện. Rồi chúng ta có thể khiêu vũ hằng đêm nếu em muốn. Đi du lịch. Giờ đây tất cả sẽ khác".

Cô thậm chí không nhìn thấy những con tinh vô hình luôn lượn lờ ở sông. Thực sự chỉ có mình họ. "Tôi hỏi một câu được không?"

"Tất nhiên". Anh giơ một miếng trái cây chạm vào môi cô. "Em ăn đi".

Aislinn nghiêng về phía trước – suýt lộn nhào – nhưng cô không ăn loại trái cây lạ đó. Cô thì thầm, "Tại sao tất cả những con tinh khác không tỏa sáng giống như anh".

Keenan cúi đầu. "Tất cả *cái gì* khác?"

"Những con tinh". Cô ra hiệu vòng quanh, nhưng chẳng có con tinh hay người thật nào cả. Cô nhắm mắt lại, cố gắng để khung cảnh ngừng quay tít điên cuồng, và thì thầm, "Anh biết mà, *những con tinh*, như những kẻ đã khiêu

vũ với chúng ta suốt đêm, giống như anh và Donia".

"Những con tinh?" anh nói nhỏ. Mái tóc đồng của anh lấp lánh trong ánh sáng đang lan ra khắp bầu trời.

"Phải". Cô nằm xuống mặt đất. "Giống như anh đấy".

Như thể anh đã nói, "Và giống như em, sớm thôi..." Nhưng cô không chắc. Tất cả mọi thứ nhòe mờ đi.

Anh cúi xuống với cô. Môi anh lướt trên môi cô, có vị như ánh nắng và đường mật. Tóc anh xòa vào mặt cô.

Rất mềm mại, chẳng giống kim loại chút nào.

Cô muốn nói ngừng lại đi, muốn bảo anh rằng cô bị hoa mắt, nhưng trước khi cô kịp cất lời, thì tất cả mọi thứ đã chìm vào bóng tối.

CHƯƠNG 18

Bọn họ không phải chịu những Bệnh tật đau đớn, nhưng thoái hóa và suy tàn vào một Thời kỳ nhất định... Một số người nói rằng sự sự Buồn bã triền mien của họ là do tình trạng đu đưa không ổn định của họ.

—Trích *The Secret Commonwealth*
của Robert Kirk và Andrew Lang (1893)

Sáng sớm hôm sau, Donia tỉnh dậy trên sàn, Sasha nằm chắn giữa cô và cửa. Không có ai mang tới cho cô lời nhắn nào từ Keenan. Không có cận vệ nào gõ cửa nhà cô.

"Có phải anh ấy bỏ rơi ta rồi không?" Cô thì thầm với Sasha.

Con sói ẹp tai về phía sau và rên lên

"Khi thực ra ta có thể hoan nghênh sự hiện diện của anh ấy, thì anh ấy lại không ở đây". Nhưng cô không khóc, không khóc vì anh ấy. Cô đã khóc đủ trong nhiều năm rồi.

Cô đã hy vọng anh nghe tin về cái chết của Agatha, và sẽ đến đề nghị cô chấp nhận sự giúp đỡ của anh. Cô không thể, nhưng như thế sẽ dễ hơn – và an toàn hơn – những gì giờ đây cô phải làm.

"Lại đây, Sasha". Cô mở cửa và ra hiệu cho Evan lại gần. *Ít nhất anh ấy cũng đang ở đây đợi cô.*

Chàng vệ binh thanh hương trà bước tới, giữ một khoảng cách lễ độ, đứng trên đám cỏ khô héo ở phía trước hang hiên cho đến khi Donia nói, "Vào hẳn đi".

Cô không đợi để xem anh ấy có đi theo không. Cái ý nghĩ về việc mời một trong những vệ binh của Keenan vào nhà mình – dù đó là Evan, người đã kiên trì có mặt trong suốt vài thập kỉ vừa qua – khiến cô bối rối.

Chỉ về chiếc ghế cách xa mình nhất, cô hỏi, "Keenan đã được báo tin về Agatha chưa?"

"Khi Skelly đến khu chòi đó thì anh ấy không ở nhà. Một vệ binh khác đã tới hội chợ tìm anh ấy". Evan hắng giọng, nhưng ánh mắt vẫn trang nghiêm. "Anh ấy còn đang bận rộn với hoàng hậu mới".

Cô gật đầu. *Vậy ra đúng là cô ấy.* Beira hẳn sẽ nổi cơn thịnh nộ, đúng là một điều đáng lo sợ.

Đã lâu rồi Donia mới lo sợ thực nhiều như vậy. Ở giữa Keenan và Beira, cô được nâng niu, an toàn hơn hầu như bất kỳ con tinh hay con người nào khác.

"Tôi xin đề nghị rằng cô hãy để cho một vài vệ binh tới gần hơn". Evan quỳ xuống, bày tỏ sự kính trọng mà những nam tinh như anh hiếm khi tỏ ra với ai khác ngoài Keenan. "Hãy để tôi ở đây với cô".

"Được", cô nói nhỏ, bỏ qua cả ánh mắt thoáng choáng váng của anh ấy và sự bực bội của mình. Mình cũng có thể biết lý lẽ chứ. Rồi cô nói những lời mà cô chưa từng nói với bất kỳ vệ binh nào của Keenan: "Hãy bảo Keenan rằng tôi cần anh ấy đến đây. Ngay".

*

* *

Skelly không mất nhiều thời gian để mời Keenan tới – không đủ lâu để Donia chuẩn bị sẵn tinh thần cho nỗi đau đớn khi nhìn thấy anh trong nhà cô. Khi Evan dẫn Keenan vào, cô đang ngồi trên chiếc ghế bập bênh – cuộn tròn, hai tay khoanh chặt trước ngực, chân giấu xuống bên dưới mình.

Trước khi Evan kịp đóng cửa lại – và trở về chỗ đứng với những vệ binh ở bên ngoài – thì Keenan đã đi ngang qua phòng, đứng cạnh cô.

Sasha lại gần, ép mình vào cô, cố xoa dịu cô. Donia lơ đãng vuốt ve đầu nó.

Cô liếc Keenan và nói, "Em đã không chắc rằng anh có đến hay không".

Bằng điệu bộ bắt chước tư thế của Sasha một cách kỳ khôi, Keenan phục xuống sàn. "Anh đã chờ đợi hang thập kỷ để được em muốn anh ở bên cạnh, Don, anh đã cầu xin được ở bên em".

"Đó là trước khi có cô ấy". Cô thấy mình ngớ ngẩn, nhưng dù cô rất mong muốn Aislinn sẽ cầm cây quyền trượng, thì cô vẫn ghen. *Aislinn* mới đúng là người đó; cô ấy sẽ vĩnh viễn ở bên Keenan.

"Mọi chuyện giờ đã khác rồi". Donia cố gạt mọi cảm xúc ra khỏi giọng nói của mình, nhưng không được.

"Anh sẽ luôn đến khi em cần anh. Anh đã nói như thế với em bao nhiêu lần rồi?" anh thì thầm, từng lời của anh mang theo hơi ấm áp của mùa hè. "Điều đó sẽ không thay đổi, không bao giờ".

Cô với ra, đặt tay lên môi anh trước khi anh có thể nói thêm gì khác. Một lớp băng mỏng hình ở nơi cô chạm vào anh, nhưng anh không trách móc.

Anh ấy không bao giờ trách móc.

Cô không rút tay lại, dù hơi thở của anh ấy đốt cháy cô. "Em đã nghe tin từ hội chợ, rằng cô ấy chính là người đó".

Khi Evan nói với cô như vậy, cô đã suýt khóc, tưởng ra mình muôn đời chìm trong nỗi đau đớn này, cô đơn, nhìn họ khiêu vũ và cười vui. *Trừ phi Beira giết mình đi.*

"Don..." Môi anh mấp máy chạm vào những ngón tay cô, mềm mại dù làm cho cô đau – cũng như những lời anh sẽ nói nếu cô không ngăn anh lại.

Khi không có ai nhìn, anh đã cho mình là chính con người như từ trước khi cô biết anh là một vị vua – con người mà cô đã yêu . Đó là lý do cô tránh ở một mình với anh.

"Không", cô nói, không muốn gặp lại con người dịu dàng của anh, không phải bây giờ. Hôm nay cô muốn anh là Vua Mùa Hè, để gạt sang bên những đặc tính mà anh có thể thể hiện khi không có chiếc vương miện. Cô cần anh kiêu hãnh và quả quyết, có thể làm được những gì cần phải làm.

Hơi nước bốc lên từ bàn tay cô khi anh thở ra, hơi thở mùa hè làm tan băng giá của cô. Đôi khi, trong những giấc mơ mà cô không bao giờ kể với anh, cô đã tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu bằng giá của cô và ánh nắng của anh thực sự va chạm, nếu họ gần gũi như trong vài tuần trước khi cô trở thành Cô Gái Mùa Đông, như khi anh giả vờ là một người thường trước mặt cô. Liệu có tan chảy ra không? Hay cháy rụi?

Cô rùng mình – phấn khích trước ý nghĩ đó – và cảm thấy cái lạnh ngập tràn bên trong mình khi cảm xúc của cô trỗi dậy mãnh liệt như một cơn bảo tuyết. Nếu cô không giữ được bình tĩnh, thì cô sẽ phải bung cái hơi lạnh khủng khiếp đó ra ngoài.

"Đêm qua Beira đến đây. Anh nên biết bà ấy đang làm gì".

Anh gật đầu, trên mặt hiện vẻ mệt mỏi, khi cô kể cho anh nghe hầu như tất cả mọi chuyện – từ chuyến ghé thăm đầu tiên của Beira khi Aislinn được lựa chọn, về vụ tấn công Aislinn bên ngoài thư viện, về cái chết của Agatha, về lời đe dọa của Beira, về việc cô khuyên nhủ Aislinn đừng cầm quyền trượng.

Donia giấu đi chuyện về nghiên cứu của Seth – vì lo cho sự an toàn của con người này – nhưng ngoài việc đó, thì cô đã trung thực với Keenan hơn nhiều so với suốt một khoảng thời gian rất dài trước đó. Khi cô ngừng nói, Keenan nhìn cô chăm chú, im lặng và đấu tranh để kìm giữ cơn giận mà anh hiếm khi bộc lộ ra.

Cô siết tay mình chặt đến mức những giọt băng hình thành ngay trên đầu móng tay cô. Bây giờ mới đến phần khó khăn đây.

"Mình đi thôi". Anh nhìn qua phía Sasha, rồi đi ngang qua con sói, tới chỗ biểu trưng lưu niệm nhỏ xíu được trao tay bởi các Cô Gái Mùa Đông. "Các vệ binh sẽ mang đồ đạc của em. Chúng ta có thể biến phòng đọc thành một buồng ngủ riêng và..."

"Keenan", cô cắt ngang trước khi để mình có thể bị cám dỗ.

Anh ấy sẽ nhìn ra cốt lõi của điều cần phải làm nếu anh suy nghĩ sáng suốt; ; cô cần đảm bảo rằng anh sẽ thông suốt như vậy. Cô mở bàn tay. Những giọt băng rơi xuống và vỡ vụn dưới chân cô. "Em sẽ không đi đâu cả".

"Em không thể ở đây được. Nếu có chuyện gì xảy ra cho em" - anh cúi đầu, tựa trán mình vào đầu gối cô – "xin em, Don, hãy đi với anh".

Vị Vua Mua Hè đâu rồi? Đó không phải là vị vua đang ngả đầu vào lòng cô, nài xin.

Cô không di chuyển. Cô bị thiêu đốt, còn anh bị lạnh buốt, nhưng cô vẫn ngồi yên. "Em không thể đi với anh. Đó không phải chỗ của em. Em không phải là người anh đang tìm kiếm".

Anh ngẩng nhìn cô, có một bầm xấu xí do tê cóng ở nơi mà da anh chạm vào đầu gối cô. "Anh không đủ mạnh để ngăn bà ấy lại, nhưng sẽ chẳng bao lâu nữa đâu. Hãy ở với anh cho đến khi chúng ta giải quyết xong chuyện này".

"Rồi bà ấy sẽ làm gì em khi em bỏ chỗ này đi?"

"Anh sẽ sớm mạnh lên thôi". Cái kiểu khăng khăng của anh khiến anh gần như là đáng sợ. Đôi mắt anh sẫm thành sắc xanh lục bí hiểm mà cô vẫn mơ

thấy; nếu cô nhìn vào đó đủ lâu, cô sẽ thấy những bông hoa bung nở, một lời hứa về vai trò mà anh có thể trở thành một khi hoàng hậu của anh giải thoát được cho anh.

Cô không thể nhìn đi chỗ khác.

Anh thì thầm, "Ở với anh. Anh sẽ bảo vệ cho em được an toàn".

"Anh không thể đâu". Cô ước rằng anh có thể, nhưng đó là điều bất khả thi: chẳng có cách nào để chiến thắng được, chẳng có cách nào cho cô. "Em muốn anh chiến thắng. Em đã luôn muốn như vậy, nhưng em vẫn cố thuyết phục Aislinn không tin anh, rằng anh không xứng đáng để mạo hiểm. Đó là các nguyên tắc. Em đã nói như vậy khi em nhấc cây quyền trượng. Cả hai chúng ta đều đã nói".

Anh đặt một bàn tay lên bên người cô, những đầu ngón tay anh đốt cháy da cô, xuyên qua lớp trang phục. "Cho dù như thế nghĩa là Beira sẽ thắng? Cho dù bà ấy sẽ giết em? Chúng ta có thể cùng nhau tìm ra cách".

Cô lắc đầu. Trong suốt hàng thế kỉ - lâu hơn nhiều so với mức cô có thể thấy – anh vẫn có thể khinh suất như vậy. Điều này thường làm cô tức giận. Còn hôm nay, cô lại thấy buồn bã. "Nếu bà ấy ấy thắng, bà ấy sẽ không giết em. Chỉ có nếu anh thắng thì em mới phải chết".

"Vậy tại sao em lại nói với anh? Anh cần phải thắng". Trông anh thật khủng khiếp, tái nhợt và đau khổ như thể bị đâm bởi những cây gậy sắt. Anh dịch ra xa cô hơn – phục trên sàn, đầu cuối xuống – nơi họ không thể chạm vào nhau. Giọng anh cũng tuyệt vọng như nét mặt của anh. "Nếu em ngăn Aislinn, anh sẽ mất tất cả. Nhưng nếu không, em sẽ chết. Anh phải làm gì đây?"

"Hy vọng em thất bại", cô gợi ý nhẹ nhàng.

"Không".

Cô đứng lên và bước lại chỗ anh. "Em sợ Beira, nhưng em thực sự rất hy vọng rằng Ash đúng là người đó. Vì cả anh và cô ấy".

"Em sẽ vẫn chỉ là một cái bóng. Nhưng hế chẳng giải quyết được gì".

Vua Mùa Hè đâu rồi? Cô thở dài nhìn anh đấu tranh giữa điều anh muốn và điều không thể tránh được. *Không phải mọi giấc mơ đều thành sự thật.* Nếu để mọi việc dễ dàng hơn, vì cô sẽ thành tàn nhẫn. Mà cũng chẳng có ích gì.

Cô cúi xuống chỗ anh, giữ mái tóc mình lại để nó khỏi rơi vào anh. "Giải quyết được nhiều thứ chứ".

"Nhưng..."
"Cứ làm cho em thất bại, Keenan ạ. Hãy thuyết phục cô ấy rằng anh xứng đáng để cô ấy mạo hiểm" – cô hôn lên má anh – "vì anh thực sự xứng đáng". Điều đó nói ra thì dễ hơn làm, trong khi biết rằng Beira sẽ giết cô, biết rằng cô sẽ không thể ở mãi bên anh dù cô vẫn yêu anh.

"Anh không thể..."

Cô đặt tay che miệng anh. "Hãy cứ thuyết phục cô ấy".

Cô rút tay lại và – môi vẫn mím chặt để giữ cho luống khí lạnh buốt khỏi tỏa vào miệng anh – cô hôn lên môi anh. "Rồi tiêu diệt Beira".

CHƯƠNG 19

[Những con tinh có bản chất một phần là người, một phần là thần thánh... Một số rất nhân từ... Một số khác có ác tâm... bắt cóc những người trưởng thành, và mang tới điều bất hạnh.

—Trích *The Folk-Lore of the Isle of Man*
của A. W. Moore (1891)

Keenan run rẩy khi rời Donia; anh đi không định hướng qua thành phố, mong ước, muốn có một câu trả lời. Mà không có. Trừ phi Aislinn chính là hoàng hậu

đang còn thiếu của anh và anh có thể thuyết phục cô tin anh, chấp nhận anh, còn không thì anh chẳng thể làm được gì. Đơn giản là anh không đủ mạnh để đối địch với Beira.

Giá như mình... Anh mỉm cười trước ý nghĩ đó: ngăn chặn được Beira, có thể đúng lúc để cứu Donia. Đó là hy vọng duy nhất mà họ đang trông vào.

Nhưng nếu Khả Năng Nhìn Thấy của Aislinn mới là điều đặc biệt mà chị em nhà Eolas nói tới – mà đó là bản năng của họ - thì chẳng ăn thua gì. Donia sẽ chết, và anh thì vẫn sẽ bị kiềm tỏa. Nguồn sức mạnh mùa hè bé nhỏ mà anh hiện có thể viện tới thì còn xa mới đủ để đứng lên chống lại Beira.

Anh ngả đầu vào một cây sồi và nhắm mắt. *Hít thở. Chỉ hít thở thôi nào.* Aislinn rất khác biệt, có thể đủ khác biệt; có thể cô ấy đúng là người đó.

Nhưng cũng có thể không phải.

Lời tuyên bố của chị em nhà Eolas – mà những con tinh đã nghe thấy và coi như là lời khẳng định về việc tìm ra Nữ Hoàng Mùa Hè – có thể chỉ đơn giản là một tiết lộ rằng cô ấy có Khả Năng Nhìn Thấy. *Cô ấy có thể không phải là người đó.*

Anh vừa quay về hướng có nhiều cây xanh hơn của thành phố thì nghe thấy tiếng những mụ phù thủy của Beira tới gần. Bọn họ đi theo ở một khoảng cách đủ kính cẩn đến khi anh tới bờ sông.

Ở bờ sông, anh ngồi xuống – chân đặt trên nền đất, Mặt Trời chiếu sau lưng – và chờ đợi.

Thà ở đây còn tốt hơn ở khu chòi.

Vào lần ghé thăm gần nhất, Beira đã làm đóng băng nhiều chim choc hết mức có thể trong lúc anh rời khỏi phòng. Khi quay lại, anh thấy chúng nằm chết trên sàn, hoặc bất động trên các cành cây, treo lơ lửng như những món đồ trang trí ghê khiếp ở đầu những trụ băng. Nếu anh không ngăn chặn được Beira, thì một lần khác, có thể sẽ là các Cô Gái Mùa Hè hoặc các vệ binh của anh phải cảm nhận cơn giận dữ của bà ta.

Beira đứng trong bóng râm của một tấm vải bạt sặc sỡ được căng ra phía trên đầu bà bởi vài cận vệ gần như trần truồng. Đó là nhựng con-tinh-táo-gai và một tên-khổng-lồ-da-trơn, tất cả đều trưng ra những vết bầm còn mới nguyên và làn da phát cước vì sương lạnh.

"Sao, không ôm? Không hôn à?" Beira chìa một tay ra. "Lại đây nào, con yêu nhất đời ta".

"Con sẽ ở ngoài đây". Keenan chẳng buồn đứng dậy, anh chỉ liếc về phía Beira. "Con thích có hơi ấm trên da mình".

Beira nhăn mũi và bĩu môi vẻ không hài lòng. "Cái thứ kinh tởm, ánh Mặt Trời ấy".

Anh nhún vai. Nói chuyện với bà lúc này – sau khi gặp Donia, sau tất cả những nghi ngại về Aislinn – là điều anh ít mong muốn nhất.

"Con có biết dạo này người ta còn bán quần áo chống nắng không?" Bà ngồi xuống trên một chiếc ghế trắng vô hình mà mấy mụ phù thủy kéo ra cho. "Loài người thật là những con quái vật kỳ lạ".

"Có việc gì cần nói không, Beira?" Anh vốn chưa bao giờ thích sự có mặt của bà, nhưng bà đã đe dọa Donia – thì việc giả vờ lễ phép càng khó khăn hơn bình thường.

"Chẳng lẽ việc mẹ chỉ muốn đến thăm và nói chuyện với con lại khó tin đến thế kia à?" Không nhìn ra sau, bà chìa ra một tay; một con yêu gỗ bị đeo vòng cổ đặt ngay một ly nước lạnh buốt vào những ngón tay đang duỗi ra của bà. "Con thì chẳng mấy khi đến thăm mẹ".

Keenan nằm ngửa trên cỏ, tận hưởng sức mạnh của hơi ấm từ Trái Đất thấm vào cơ thể mình. "Có thể vì mẹ quá ác nghiệt và tàn nhẫn chăng?"

Bà phẩy tay như thể phủi sạch lời nhận xét của anh. "Mẹ nói một đằng; con lại nói một nẻo..."

"Đúng ra phải là con nói về sự chính trực; còn mẹ nói về sự giả dối".

"Ôi, đấy đúng là ý kiến *chủ quan*, cái chính trực đó". Bà nhấp một ngụm

nước. “Mẹ lấy cho con chút nước nhé, con yêu?”

“Không”. Anh miết các ngón tay mình lên mặt đất, đưa hơi ấm của mình xuống những hạt mầm đang ngủ yên. Những búp hoa nhỏ vươn ra từ cái chạm tay của anh; những chồi cây mong manh chui qua những ngón tay mở của anh.

“Mẹ nghe nói con đã uống chung kha khá với Cô Gái Mùa Hè mới. Và con bé tội nghiệp đã bị hoa cả mắt”. Bà sùy sùy anh với ánh mắt phê bình. “Mẹ đã dạy con tốt hơn kia mà, phải không? Dụ cho con cừu tội nghiệp say khướt để thuyết phục nó về *điều-mà-con-biết-rồi-đấy*”.

“Sự việc không phải như thế”, anh gắt. “Aislinn và con khiêu vũ cùng chúc mừng cuộc sống mới của cô ấy. Đó không phải là dụ dỗ”.

Beira bước ra khỏi khoảng bóng râm dưới miếng vải bạt, khiến vệ binh của bà vội vã chạy theo để giữ cho miếng vải che trên đầu khi bà di chuyển. Nếu không thì bọn họ sẽ phải chịu trừng phạt, bất kể đó là lỗi của ai.

Khi bóng của miếng vải bạt che lấp những tia nắng êm dịu của anh, Keenan nửa muốn chờ đợi, nửa muốn đốt cháy ngay miếng vải đó. Anh đứng dậy đối mặt với Beira.

“À, nếu con muốn nghe ý kiến, từ kinh nghiệm của một người mẹ, thì mẹ sẽ nói rằng cô ta không xứng đáng đâu”. Beira liếc những bông hoa; ngay lập tức, chúng bị đóng băng. Bà buốc về phía trước – và với một âm thanh chói tai – nghiền nát chúng dưới gót giày. “Deborah tội nghiệp sẽ chẳng còn gặp khó khăn gì để thuyết phục cô ta tránh xa con. Con đã không đề nghị Deborah nhẹ nhàng với cô gái kia đấy chứ”.

“Đó là lựa chọn của Aislinn. Cô ấy có thể nhấc quyền trượng hoặc không”. Anh muốn bảo với Beira rằng việc đe dọa Donia sẽ không thay đổi được gì đâu, nhưng anh lại không thể. “Con đã nói chuyện với Donia – mà chắc chắn rằng mẹ biết rõ tên cô ấy – về tuyên bố của chị em nhà Eolas”.

“Ô?” Beira ngừng lại, mắt mở to như thể đang ngạc nhiên. “Tuyên bố gì?”

“Rằng Aislinn rất đặc biệt”.

"Tất nhiên là thế rồi, con yêu quý. *Tất cả* bọn họ đều đặc biệt – ít nhất trong vài đêm đầu tiên. Sau đó thì" – Bà nhìn lại phía một con yêu tinh đang co rúm – "hết mới, hết lạ, con hiểu chứ?"

Anh cố ép mình cười.

"Delilah tội nghiệp, mẹ có thể tưởng tượng con bé đang cay đắng lắm. Trước đây không bao lâu thì nó mới là người khiêu vũ với con". Beira lắc lư như thể đang khiêu vũ với một bạn nhảy vô hình, trông rất thanh lịch dù bà chỉ có một mình. "Con người đúng là lượn lại và phơi ra trong những cái vỏ bọc dễ vỡ... Rất dễ tiêu diệt".

Tim anh đập rộn lên. Các nguyên tắc buộc Beira không được liên hệ với cô gái người thường, và cho đến giờ, Beira chưa từng phá vỡ nguyên tắc đó – theo những gì anh biết – nhưng bà đã phá vỡ các nguyên tắc khác. "Mẹ có ý gì vậy?"

"Chả có gì cả, con yêu thương". Beira dừng lại và nhún gối trước mặt em, rút ra một cái quạt, rồi phe phẩy nó trước mặt, khiến không khí lạnh buốt phả vào anh. "Mẹ chỉ tự hỏi liệu con có nên chọn một cô nàng khác cho trò chơi này, để cho con bé hiện nay gia nhập đám con gái bị bỏ rơi kia. Thậm chí mẹ cũng có thể đi tìm các cô nàng cùng với con. Chúng ta sẽ rủ cả Delia và cùng nhau làm việc đó".

Anh để cho tất cả sự cay đắng mà mình đang cảm nhận thể hiện trong giọng nói, "Phải, với tốc độ của Donia, thì con có thể cũng cần như vậy. Ngoài một buổi khiêu vũ trong lúc say, thì con chẳng đi đến đâu cả".

"Sẽ còn những cô gái khác, con yêu ạ". Beira thở dài, nhưng mắt bà sáng lên với ánh lấp lánh của băng giá – một dấu hiệu rõ ràng chứng tỏ bà đang hài lòng.

Nhưng họ không phải là Nữ Hoàng Mùa Hè, phải không?

"Có thể con chỉ cần cố gắng hơn nữa", anh nói và tỏa một hơi thở nóng bỏng về phía tấm vải bạt của Beira – khiến nó bốc cháy – rồi anh bỏ đi, để bà đứng ở đó rít lên với bọn tay chân rằng phải giữ cho ánh nắng tránh xa khỏi bà.

Đến một ngày nào đó, mình sẽ thực sự có thể chống lại Beira.

Còn bây giờ, anh đành hài lòng với những khoảnh khắc nhỏ nhoi đó.

*

* *

Keenan đi lang thang trong thành phố, lên Đại lộ Số Năm, cách xa con sông cho đến khi tới Edgehill, rồi đi theo đó cho đến khi tới những cửa hàng trông tồi tàn hơn. Những tiếng ồn ào của thành phố như một lời rì rầm chào đón, nhắc anh về những con người thường đang làm ăn phát triển ở nơi mà giống loài của anh không thể.

Đó là vấn đề: những con người thường và những con tinh mùa hè của anh.

"Keenan?" Rianne bước ra từ một cửa hàng đĩa nhạc và chạy suýt va vào anh. Cô há hốc miệng nhìn anh. "Tóc cậu sao vậy?"

Trong lúc lơ đãng, anh đã đi lang thang mà vẫn hiện hình, mái tóc mang màu sắc màu bình thường, như những sợi đồng phản chiếu ánh sáng.

"Nhuộm". Anh mỉm cười, làm cho tóc nhạt dần cho đến khi những tia sáng kim loại biến mất.

Cô với tay cầm vài lọn tóc của anh, giơ lên phía ánh sáng, xoay xoay qua lại. "Lúc nãy mình thấy trông nó gần như là những sợi kim loại ấy".

"Hmm". Anh lùi lại, kéo tóc ra khỏi tay cô. "Hôm nay cậu có thấy Aislinn không?"

Cô phá lên cười. "Không". Cứ tưởng cô ấy còn đi với cậu chứ".

"Không". Anh nhìn qua vai Rianne, tới chỗ mấy Cô Gái Mùa Hè đang true chọc một nam tinh thanh hương trà hết ca gác. "Sáng nay mình hộ tống cô ấy về nhà rồi".

"Sáng nay hả?" Cô lắc đầu, vẫn cười. Điệu bộ của cô ra vẻ hoàn toàn ngây thơ, ngọt ngào và lơ đãng. Nhưng những lời nói lại hoàn toàn khác với thái độ của cô. "Mình đã biết cậu là một tay rất hay mà".

"Bọn mình chỉ khiêu vũ thôi".

"Đó là bước đầu, đúng không?" Cô liếc xung quanh, nhìn xuống cuối phố và nhìn ngược vào trong cửa hàng. Trong một khoảnh khắc, sự lẳng lơ biến mất, và tính cách chân that của cô bật ra. "Nói riêng với cậu thôi nhé, Ash có thể cần thêm chút vui tươi đấy. Cậu ấy nghiêm túc quá đi! Mình nghĩ cậu sẽ tốt cho cậu ấy".

Keenan ngừng lại. Anh đã không nghĩ nhiều về *điều đó*; tất cả những gì anh quan tâm là cô ấy sẽ tốt cho anh, cho những con tinh mùa hè.

Vậy anh có tốt cho cô ấy không? Giữa những hy sinh của cô và những khó khăn phía trước họ nếu cô thực sự là hoàng hậu, thì anh không chắc chắn lắm. Có thể là không. "Mình sẽ có gắng như thế, Rianne".

"Cậu đã mời được cô ấy đi chơi và khiêu vũ đến sáng: như thế mình thấy có vẻ là một khởi đầu tốt rồi đấy". Rianne đập vào cánh tay anh, an ủi anh vì một điều mà cô thậm chí không thể hiểu hết được. "Đừng lo lắng quá".

"Ừ".

Sau khi Rianne đi, Keenan biến mình dần trở về trạng thái bình thường – vô hình với người thường – và tiếp tục đi về khu chòi. Nếu có bao giờ anh cần đến sự thông tuệ từ các cố vấn của mình, thì chính là lúc này đây. Keenan cảm thấy được âm nhạc từ trước cả khi anh bước vào khu chòi. Anh hít thở một hơi thật sâu và bước vào trong, nở nụ cười gượng gạo.

Chỉ liếc nhanh qua Keenan, Tavish đã gỡ tay Eliza đang vòng quanh cổ ông và đi về phía phòng đọc. "Đến đây".

Vào những lúc như thế này, Keenan cảm thấy có sự hiện diện của Tavish gần như là một người cha. Lão tinh này đã là cố vấn và cũng là bạn của Vua Mùa Hè trước đây; ông đã ở đó để đợi khi Keenan đủ tuổi và rời khỏi nhà Beira. Tavish thì không bao giờ ra vẻ hành động như một người cha, nhưng ông hơn nhiều so với một bầy tôi bình thường.

Để ý thấy họ, Niall mở miệng định nói.

Nhưng Keenan lắc đầu nhẹ, "Không. Cứ ở lại với mấy cô gái đó".

"Nếu cậu cần tôi..."

"Tôi rất cần. Luôn luôn". Keenan siết vai Niall. "Bây giờ thì tôi cần ông giữ tất cả mọi người ở ngoài này".

Đây không phải chỗ để nói chuyện. Nếu để lộ ra rằng anh nghi ngờ Beira chơi tiểu xảo gian trá hoặc thủ đoạn ác tâm, nếu tin đồn rằng Aislinn có Khả Năng Nhìn Thấy lan ra ngoài, thì mọi chuyện sẽ có thể rất tồi tệ cho tất cả bọn họ.

Khi đi qua phòng – được vây quanh bởi những Cô Gái Mùa Hè quay tít đến chóng mặt với những cận vệ hết ca gác – Keenan giữ cho khuôn mặt mình không bộc lộ chút hoài nghi nào. *Không một dấu hiệu về những khó khăn. Mỉm cười nào.*

Vào lúc tới gặp Tavish, thì anh đã sẵn sàng chặn cửa trong suốt ngày hôm đó. Anh tin rằng những cô gái và cận vệ của anh là đáng tin cậy, nhưng ai mà biết được, ai mà thực sự biết được.

Tavish rót một ly rượu vang. "Này".

Keenan cầm lấy ly và thả mình xuống một trong những chiếc ghế bọc da nặng nề.

Sau khi Tavish ngồi xuống chiếc ghế đối diện, ông hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

Và Keenan kể cho ông nghe – về Khả Năng Nhìn Thấy của Aislinn, về những lời đe dọa của Beira, tất cả mọi điều.

Tavish nhìn chăm chăm vào chiếc ly như thể đó là một chiếc gương phản chiếu. Ông xoay xoay chân ly. "Cô ấy có thể không phải là hoàng hậu, nhưng Beira ngại cô ấy. Đối với tôi, chừng đó là đủ lý do để giữ hy vọng – nhiều lý do hơn bất kỳ lúc nào trước đây".

Keenan gật đầu, nhưng không nói gì. Tavish hiếm khi đi thẳng vào quan điểm của mình.

Thay vì nhìn Keenan, Tavish để ánh mắt mình trôi lơ lửng quanh phòng, như thể ông đang đọc chữ trên gáy những cuốn sách được xếp thành hàng ở khắp các bức tường trong phòng đọc. "Tôi đã chờ đợi với cậu, nhưng tôi chưa bao giờ ám chỉ rằng một trong các cô gái là *người đó*. Đó không phải là việc của tôi".

"Tôi rất coi trọng những ý kiến của ông", Keenan trấn an. "Cứ nói cho tôi nghe những gì ông nghĩ".

"Đừng để Aislinn từ chối thử thách. Nếu cô ấy đúng là người đó, và cô ta không chịu..." Ánh mắt của Tavish dừng lại ở những cuốn sách đồ sộ phía sau Keenan. "Cô ấy *phải* chấp nhận".

Lão tinh này đã tỏ ra ủ dột quá lâu, đến nỗi sự kiên quyết hiện thời của ông khiến Keenan băn khoăn.

Anh hỏi, "Nhưng nếu cô ấy từ chối?"

"Cô ấy không thế. Hãy bắt cô ấy đồng ý". Đôi mắt của Tavish đen sẫm như những vùng nước trong các cánh rừng âm u, thu hút một cách kỳ quá khi cuối cùng ông nhìn thẳng vào Keenan. "Hãy làm bất kỳ điều gì cần thiết, ngay cả nếu điều đó là... *khó chấp nhận* đối với cậu hoặc cô ấy. Nếu cậu chỉ quan tâm đến một lời tôi từng nói, thì thưa vương chủ của tôi, hãy nghe tôi lần này".

CHƯƠNG 20

[Họ đưa cho] anh nước uống... sau đó, nhạc tắt, tất cả những người đồng hành biến mất, chỉ còn lại chiếc cốc trong tay anh, và anh trở về nhà, dù vô cùng mệt nhọc và kiệt sức.

—Trích từ *The Fairy Mythology* của Thomas Keightley (1870)

Khi Aislinn tỉnh dậy – những con số màu đỏ trên đồng hồ cho thấy rằng đã quá 9 giờ - những sự kiện của tối hôm trước đổ ập vào óc cô. *Loại đồ uống quái lạ, khiêu vũ, nói với anh ta rằng cô biết anh ta là ai khi họ cùng ngắm bình minh, anh hôn cô.* Đó là điều cuối cùng cô nhớ được. *Còn chuyện gì xảy ra nữa? Mình đã về nhà bằng cách nào? Khi nào?* Cô bật khỏi giường, chạy vào phòng tắm vừa kịp trước khi nôn thốc. *Chúa ơi.*

Cô áp mặt vào chiếc bồn sứ lạnh cho đến khi chắc chắn rằng mình có thể đứng lên mà không nôn thêm nữa. Cả cơ thể cô run lẩy bẩy, như thể bị cảm cúm, nhưng không phải bệnh cảm làm cho cô cảm thấy khủng khiếp như vậy. Mà là nỗi khiếp sợ. *Anh ta đã biết rằng mình* nhìn thấy *bọn họ. Anh ta đã biết. Bọn họ đến tìm mình, và Bà...* Cái ý nghĩ rằng Bà cô phải chiến đấu với những con tinh khiến cô lại thấy phát bệnh. *Mình phải ra khỏi đây.*

Sau khi đánh răng rửa mặt, Aislinn vội vả mặc quần jeans và áo sơmi, tống chân vào bốt và chộp lấy túi.

Bà đang ở trong bếp, nhìn chăm chú vào ấm cà phê, có vẻ không nhận thấy cơn choáng váng của cô.

Aislinn chỉ vào tai mình.

Bà bật máy trợ thính lên và hỏi, "Mọi chuyện ổn chứ con?"

"Con chỉ sắp muộn học thôi Bà. Con ngủ quên". Aislinn ôm vội Bà một cái rồi quay người đi.

"Nhưng còn bữa sáng..."

"Xin lỗi Bà. Con còn phải, umm, gặp Seth. Hình như con nói rồi mà? Bọn con sẽ ăn sáng, có hẹn..." Cô cố giữ giọng mình thật tự nhiên.

Đừng để Bà thấy mình lo lắng đến mức nào.

Bà đã quá sợ hãi sau cuộc nói chuyện củ hai bà cháu bữa tối trước rồi; sẽ thật ích kỷ nếu đổ thêm vào nỗi sợ hãi đó của Bà.

"Con biết là con không đánh lừa được bà mà, Aislinn, định lẩn tránh để bà không hỏi về *vấn đề* đó hả! Chúng ta sẽ phải nói chuyện". Bà cau mày. "Có tốt

hơn chút nào không, chuyện đó đó?”

Aislinn ngừng lại. “Thêm vài ngày nữa thôi, Bà, Bà nhé?”

Trong một phút, trông Bà như thể sẽ bỏ qua: Bà mím môi và chống tay lên hông. Rồi Bà thở dài. “Không phải là vài ngày. *Ngày mai* chúng ta sẽ nói chuyện. Con hiểu chưa?”

“Con hứa”. Aislinn hôn tạm biệt Bà, thấy dễ chịu hơn vì còn trì hoãn được dù chỉ đến ngày mai. Cô không chắc rằng mình có chịu được cuộc nói chuyện đó không, không phải bây giờ.

Mình cần Seth. Thậm chí đêm qua mình còn chẳng gọi điện cho anh.

*

* *

“Em không thể tin được là em đã làm như vậy”. Aislinn vùi đầu vào giữa hai đầu gối và cố tập trung để không nôn vào chính chân mình. “Em đã nói với anh ta rằng em biết bọn họ là nhựng con tinh”.

Seth ngồi trên sàn cạnh chân cô. Anh vỗ vỗ vào lưng cô, tay anh xoa xoa thành những đường tròn nhỏ để an ủi. “Ổn thôi mà. Thôi nào. Hít thở. Hít thở nào”.

“Không ổn đâu Seth”. Giọng cô nghèn ngẹt do cái tư thế rõ là rất thiếu thoải mái. Cô nhấc đầu lên đủ để nhăn mặt nhìn anh. “Bọn họ đã từng *giết* người, móc mắt người ta vì biết bọn họ là ai”.

Cơn buồn nôn lại cuộn lên. Cô nhắm mắt lại.

“Shh”. Anh nhích lại gần hơn, dỗ dành cô theo cách mà anh luôn làm khi cô mất bình tĩnh. “Thôi nào”.

“Nếu bọn họ làm em mù mắc thì sao? Sẽ thế nào nếu...”

“Thôi. Chúng ta sẽ tìm cách”. Anh kéo cô vào lòng, vỗ về cô như một đứa trẻ.

Giống như Keenan đã làm vào đêm hôm qua.

Cô cố đứng dậy, cảm thấy tội lỗi, như thể cô đã bội Seth dù tất cả những gì cô làm chỉ là khiêu vũ – cô hy vọng như vậy.

Nhưng sẽ thế nào nếu mình, Keenan, bọn mình... Cô lại bắt đầu khóc.

"Nín, nín". Seth đung đưa cô, thì thầm những lời trấn an.

Và cô để yên – cho đến khi cô lại bắt đầu nghĩ về những con tinh và việc khiêu với Keenan và hôn anh ta và không biết còn những gì khác đã có thể xảy ra nữa.

Cô chuồi ra và đứng lên.

Seth vẫn ngồi trên sàn. Anh chống một bàn tay vào đầu, khủy tay lên chiếc ghế nơi cô ngồi lúc nãy.

Cô cuối đầu xuống, không dám nhìn anh. "Vậy chúng ta sẽ làm gì về việc này?"

Anh đứng cạnh cô. "Tùy cơ ứng biến. Anh đã hứa với em. Nếu những cuốn sách nói đứng, thì những lời thề được coi như luật lệ".

Cô gật đầu.

Anh bước ra trước mặt cô và cúi xuống cho đến khi những lọn tóc dài của anh buông như một tấm mạng lước trên mặt cô. "Chúng ta sẽ xử lý phần còn lại".

Rồi anh hôn cô – mềm mại, dịu dàng, âu yếm – và nói, "Chúng ta sẽ tìm hiểu chuyện này. Cùng nhau. Anh ở đây với em, Ash, ngay cả sau khi em nói cho anh nghe những chuyện gì khác đã xảy ra".

"Anh nói thế là sao?" Aislinn lại cảm thấy như thế giới đang trôi nổi.

"Em uống thứ gì đó làm đầu óc em rối tung lên, nhảy đến tận sang, và tỉnh dậy trên giường và thấy phát ốm". Anh dung hai tay ôm khuôn mặt cô. "Còn chuyện gì xảy ra nữa?"

"Em không biết". Cô rùng mình.

"Thôi được, em đã về nhà bằng cách nào".

"Em không biết". Cô nhớ hương vị của ánh Mặt Trời, cảm giác của những tia nắng rơi vào mình khi cô nhìn gương mặt Keenan, khi anh ta cúi xuống phía cô. *Chuyện gì xảy ra nữa?*

"Em có đi đâu khác không?"

Cô thì thầm, "Em không biết".

"Ngủ với anh ta?" Anh nhỉn thẳng vào mặt cô khi hỏi câu đó, câu hỏi mà cô đã cố gắng – và không thể - trả lời.

"Em không biết". Cô nhìn chỗ khác, cảm thấy muốn bệnh hơn khi những lời nói cứ lơ lửng ở đó như một điều tồi tệ khủng khiếp. "Em phải biết, phải không? Đó là điều em phải nhớ. Phải không?"

Anh kéo cô vào đôi tay mình, ấp cô bên dưới cằm anh, như thể anh có thể giữ cho cô an toàn khỏi mọi điều xa bằng cách ôm cô đủ chặt. "Anh không biết. Có một thoáng ký ức nào không? Bất kỳ điều gì?"

"Em nhớ mình đã nhảy, uống ngồi trên một cái ghế kỳ cục, và rồi lễ hội biến mất. Anh ta hôn em". Cô lại rùng mình. "Em rất xin lỗi".

"Không phải lỗi của em". Anh vuốt tóc cô.

Cô cố giằng ra.

Anh không ép cô lại, nhưng vẫn giữ tay trên cánh tay cô. Trông anh rất nghiêm túc, rất cứng rắn. "Nghe anh này. Nếu có chuyện gì xảy ra, thì đó không phải là lỗi của em. Anh ta đã cho em một loại thuốc gì đó, một loại rượu gì đó của loài tinh. Em bị say, bị mê, gì cũng được, và những gì xảy ra sau đó không phải là lỗi của em".

"Em vẫn nhớ mình đã cười nói, đã vui vẻ". Cô nhìn xuống bàn tay mình, siết thật chặt để khỏi run lên. "Em đã rất vui, Seth ạ. Sẽ thế nào nếu em *đã* làm gì đó? Nếu em đã đồng ý?"

"Chẳng quan trọng. Nếu em say, thì em không thể bằng lòng được. Đơn giản

thế thôi. Anh ta không nên làm gì cả, Ash ạ. Còn nếu anh ta đã làm gì, thì anh ta mới là người sai. Không phải em". Giọng anh giận dữ, nhưng anh không bảo cô rằng anh đã nói đúng, rằng lẽ ra cô không nên đi. Anh không nói bất kỳ điều gì tồi tệ với cô. Thay vì thế, anh chỉ vén tóc cô ra sau tai và đặt tay lên má cô, nhẹ nhàng nghiêng đầu để cô nhìn vào anh. "Và chúng ta không biết được có bất kỳ điều gì xảy ra không".

"Em chỉ muốn lần đầu tiên là với một người đặc biệt, và nếu em, nếu bọn em..., thì như thế là sai". Cô thấy gần như là ngốc nghếch vì quá lo lắng về điều đó – đã trơ ra trước một vua tinh mà còn lo lắng về sự trong trắng của mình. Anh ta có thể lấy đi mạng sống của cô, đôi mắt của cô. Thì sự trong trắng có quan trọng đến vậy không?!

Nhưng có đấy.

Cô bước ra xa, ngồi cuộn tròn trên ghế sofa của Seth. "Em xin lỗi. Anh đã nói đúng, và em..."

Anh ngắt lời, "Chẳng có gì mà *em* phải xin lỗi cả. Em không sai. Anh không giận em. Chỉ là anh ta..." Anh ngừng lại. Anh không di chuyển, chỉ đứng đó, ở giữa phòng, nhìn cô. "Em mới là điều quan trọng".

"Ôm em đi. Tức là, nếu như anh vẫn muốn thế". Cô nhìn chỗ khác.

"Ngày nào anh cũng muốn vậy" – và rồi anh ở đó, nhấc bổng cô trong tay, ôm chặt cô như thể cô rất mong manh và vô cùng quý giá - "Anh muốn ôm em hằng ngày. Không gì có thể thay đổi điều đó. Không bao giờ".

CHƯƠNG 21

Khi đó Con Tinh nhỏ ba giọt dung dịch quý giá vào mí mắt bên trái của người đồng hành, và cô trông thấy một vương quốc kỳ diệu nhất... Từ lúc đó cô có

khả năng nhận ra được Giới Tinh cả khi bọn họ vô hình.

—Trích từ *The Fairy Mythology* của Thomas Keightley (1870)

Donia đi qua những con tinh bên ngoài nhà Seth – một vài lính canh quen mặt, nữ yêu nửa vời Cerise, và mấy Cô Gái Mùa Hè. Không có Keenan bên cạnh cô, bọn họ chẳng buồn mỉm cười. Bọn họ vẫn cúi đầu chào, nhưng chẳng có chút xíu yêu mến nào trong sự kính trọng đó. Đối với bọn họ, cô là kẻ thù – họ chẳng buồn quan tâm rằng cô đã mạo hiểm tất cả vì anh, tất cả mọi điều mà những cô gái khác đã không dám thử. Bọn họ đã dễ quên đi điều đó.

Ở cửa, cố dốc sức mình chống lại sự yếu đuối bất khả kháng mà những bức tường kinh khủng đó gây ra. Cô gõ cửa. Các khớp ngón tay cô như chai cứng vì đau.

Cô không phản ứng khi Aislinn mở cửa, nhưng đấy là phải rất cố gắng. Nhìn vẻ mặt trống rỗng của Aislinn. Donia chắc chắn rằng những ký ức của cô ấy về lễ hội hẳn kém rõ ràng hơn nhiều so với Keenan. Tất cả những gì anh ấy thừa nhận là anh ấy đã để Aislinn uống quá nhiều rượu vang mùa hè, tận hưởng, say sưa, khiêu vũ. Đó là kiểu của anh ấy: quá dễ hân hoan và tin tưởng. Đối với anh ấy thì cách đó có hiệu quả.

Còn trông Aislinn thì rất thê thảm.

Đang nắm chặt tay Aislinn, trông vừa giận dữ vừa mệt mỏi, là anh bạn người thường của cô ấy, Seth. “Chị muốn gì?”

Mắt Aislinn mở to. “Seth”.

“Không. Không sao đâu, Ash”. Donia mỉm cười; cho dù cô hoàn toàn mong muốn thành công đến với Keenan, nhưng khi nhìn vẻ mặt của Seth, cô không thể không cảm thấy tôn trọng anh. Một người thường đứng lên chống lại sự cám dỗ to lớn của Vua Mùa Hè, và đó là con người đang nắm tay Aislinn.

Donia nói thêm, “Tôi chỉ muốn nói chuyện”.

Đằng sau cô, Cerise lại gần hơn, thông báo sự có mặt của mình bằng cách

đập cánh – làm như cô ta có thể khiến Donia sợ.

"Có thể chún gta nên đi dạo". Cô liếc lại phía Cerise và thổi một luồn hơi lạnh vào cô ta, không đủ để làm cô ta bị thương, nhưng cũng đủ buốt để nhắc nhở cô ta phải cẩn thận.

Cerise rít lên, luồng khí lạnh đánh bật cô ta về phía sau.

Donia bắt đầu mỉm cười: dạo này cô chẳng có mấy khoảnh khắc vui vẻ. Rồi cô nhận ra rằng Aislinn đã nhảy bật lên khi Cerise rú rít. Seth không cử động, không hề nghe thấy: những con tinh có thể tạo ra âm thanh chói tai khiến người thường đau đầu, nhưng họ không phản ứng theo cách nào khác, vì họ không nghe thấy.

Những tiếng ố á đằng sau cô càng khẳng định rằng những con tinh khác cũng nhìn thấy phản ứng của Aislinn.

Donia nhìn Aislinn. "Bạn có thể nhìn thấy bọn họ".

Aislinn gật đầu.

Cerise run lẩy bẩy đằng sau một nam tinh thanh hương trà. Những Cô Gái Mùa Hè há hốc miệng.

"Vâng, tôi nhìn thấy giới tinh. May mắn cho tôi chưa", Aislinn nói thêm, giọng mệt mỏi không khác gì vẻ mặt. "Chị vào đây được không hay thấy nhiều sắt thép quá?"

Donia mỉm cười trước vẻ can đảm của cô gái. "Đi dạo thì tốt hơn".

Aislinn gật đầu và lia mắt đến chỉ huy của đội vệ binh và bảo với nam tinh thanh hương trà, "Keenan đã biết rồi, và bây giờ Donia cũng biết, vậy nếu còn ai khác mà các người cần đổ xô đi báo tin, thì bây giờ là cơ hội đấy".

Donia cau mày. *Không phải là can đảm, mà là khinh suất*. Cô ấy đúng là hợp với Keenan.

Trước khi có ai đáp lại, Donia đã bước qua các Cô Gái Mùa Hè và đứng chắn trước nam tinh thanh hương trà. "Nếu bất kỳ ai ở đây nói với Beira, chắc chắn

tôi sẽ đến tìm anh. Nếu lòng trung thành đối với Keenan là chưa đủ để anh ngậm miệng, thì tôi sẽ giúp anh làm điều đó".

Cô nhìn chằm chằm vào Cerise cho đến khi nữ yêu nửa vời này làu bàu, "Tôi sẽ không bao giờ phản bội Vua Mùa Hè".

"Tốt". Donia gật đầu. Rồi cô quay lại bên Aislinn.

Chỉ có tiếng đập cánh điên cuồng của Cerise khiến không khí bớt yên lặng, cho đến khi Donia hỏi, "Tôi có nên nói với bạn về sự bội tín của Keenan, về mức độ gợi tình của anh ấy, hay nói rằng việc tin tưởng anh ấy là điều ngu ngốc đến mức nào?"

Trông Aislinn càng nhợt nhạt và cô nhìn đi chỗ khác. "Có thể tôi đã biết rồi".

Donia nhẹ nhàng nói với Seth, "Anh nói anh không phải là người thương của cô ấy, nhưng cô ấy cần anh. Có thể chúng ta cũng nên nói về thảo mộc nữa".

"Đợi đã". Seth kéo tay Aislinn vào bên trong để bàn bạc một chút, đóng cửa lại trước mặt Donia.

Khi đợi bên ngoài để chờ họ thống nhất, Donia trao cho những Cô Gái Mùa Hè nụ cười lạnh lẽo nhất của mình, hy vọng như thế là đủ, dù cô căm ghét cái trò chơi mà cô phải tham gia.

Mình đã thề rồi.

Từ phía sau vệ binh thanh hương trà, Cerise xì về phía cô.

"Tại sao vậy?" một trong những Cô Gái Mùa Hè trả nhất – Tracey – hỏi khi lại gần Donia hơn những con tinh khác thường làm. "Anh ấy vẫn quan tâm đến cô. Sao cô có thể làm như thế với anh ấy?" Tracey trông có vẻ thực sự bối rối, trên mặt xuất hiện cái nhíu mày quen thuộc.

Với thân hình gầy như cây sậy và giọng nói mềm mỏng, Tracey là một trong những người mà Donia đã nỗ lực nhiều nhất để thuyết phục đừng mạo hiểm thử rủi ro với cái lạnh giá. Cô ấy quá mong manh, quá dễ lúng túng, quá hiền lành để là Cô Gái Mùa Đông.

"Tôi đã thề rồi". Donia đã cố gắng giải thích điều này thường xuyên, nhưng suy nghĩ của Tracey chỉ có đen và trắng. Nếu Keenan là tốt, thì Donia phải là xấu. Lý luận đơn giản vậy thôi.

"Keenan sẽ bị tổn thương". Tracey lắc đầu, như thể cô có thể khiến cho mọi vấn đề biến mất chỉ bằng cách nói "không" là xong.

"Tôi cũng bị tổn thương".

Những cô gái khác kéo Tracey trở lại phía họ, cố gắng làm phân tâm cô ấy trước khi cô ấy bắt đầu khóc lóc. Lẽ ra cô ấy không bao giờ nên được chọn. Donia vẫn còn cảm thấy tội lỗi vì điều đó; và cô ngờ rằng Keenan cũng vậy. Những Cô Gái Mùa Hè giống như những cái cây cần dinh dưỡng từ Mặt Trời để phát triển: họ không thể ca1chxaVuaMu2a Hè lâu được,nếu không họ sẽ tàn úa đi. Tuy nhiên,Tracey thì có vẻ chẳng bao giờ phát triển, dù cô ấy có ở với Keenan quanh năm.

Cửa lại mở. Seth bước ra ngoài; Aislinn theo sát sau anh.

"Chúng tôi sẽ đi". Giọng Aislinn đã khỏe hơn, nhưng trông cô vẫn còn xa mới gọi là ổn. Mắt cô thâm quầng, khuôn mặt cô tái nhợt gần bằng Donia. "Chị có thể bảo bọn họ khôngđược đi theo chúng ta không?"

"Không. Bọn họ là của anh ấy, không phải của tôi".

"Vậy bọn họ sẽ nghe thấy hết?" Aislinn trông như thể cần có ai đó giúp cô ấy quyết định, chẳng giống cô ấy bình thường chút nào.

Keenan đã không nói với mình những gì?

"Bọn họ không thể vào nhà tôi. Chúng ta sẽ đến đó", Donia đề nghị trước khi có thể suy nghĩ kỹ. Rồi, trước khi phải nghe những lời bình phẩm nối sau cái há miệng ngạc nhiên, cô bỏ đi, để Aislinn và Seth phải vội vã chạy theo mới bắt kịp được cô.

Lại có thêm người lạ vào nhà mình. Cô thở dài,hy vọng đó sẽ sớm là nhà của Aislinn, hy vọng rằng Keenan đã đúng. *Xin hãy để Aislinn là người đó*.

*

* *

Ở khu rìa vườn, nơi họ tới một rào cản tự nhiên bảo vệ cho nơi trú ngụ của giới tinh khỏi sự xâm phạm của con người, mắt Seth mở to, còn Aislinn không hề nao núng. Có thể cô ấy đã luôn được miễn nhiễm; có thể chính là Khả Năng Nhìn Thấy đã khiến cô ấy không ngạc nhiên nữa. Donia không hỏi. Thay vì thế, cô thì thầm vài lời để trấn an Seth và dẫn họ - vẫn tuyệt đối im lặng – vào nhà mình.

"Chí có chúng ta ở đây à?" Seth nhìn quanh phòng, dù đôi mắt anh cũng sẽ chẳng nhìn thấy gì nếu còn có ai khác ở đó. Anh vẫn nắm tay Aislinn và không có vẻ sẽ thả tay cô ra.

"Đúng". Ánh mắt Aislinn lơ đãng nhìn những món đồ gỗ tự nhiên đơn giản trong căn phòng nhỏ, cái lò sưởi lớn choán gần hết bức tường, và những tảng đá xám ốp lên bức tường đó. "Chỉ có chúng ta".

Donia tựa vào những tảng đá,thích thú với hơi ấm của chúng. "Không giống những gì các bạn tưởng tượng à?"

Aislinn tựa vào Seth; cả hai trông đều kiệt sức. Cô nhếch miệng thành nửa nụ cười. "Tôi không nghĩ là tôi đãtưởng tượng ra cái gì hết. Tôi không biết tại sao chị lại nói chuyện với tôi, giờ tôi vẫn không biết. Tôi chỉ biết hẳn có liên quan gì đó đến anh ta".

"Tất cả đều liên quan đến anh ấy. Ngoài nơi đây, đối với những người đang đợi ngoài kia" – Donia chỉ ra phía cửa – "thì những gì anh ấy muốn là điều quan trọng nhất. Chẳng có gì khác quan trọng với họ nữa. Bạn tôi,chúng ta chẳng là gì trong thế giới của họ ngoài việc chúng ta có thể là gì đối với anh ấy".

Tựa đầu vào cánh tay Seth, Aislinn hỏi, "Thế còn trong này?"

Seth vòng tay quanh Aislinn và kéo cô ngồi xuống sofa, nói nhỏ, "Ngồi xuống đi. Em không cần phải đứng để nói chuyện với cô ấy".

Donia tiến lại gần, đứng đối diện họ, nhìn Aislinn. "Ở đây, điều quan trọng là tôi muốn gì. Và tôi muốn giúp bạn".

Cố kìm giữ cảm xúc, Donia đi nhanh ngang qua căn phòng; thỉnh thoảng cô dừng lại, nhưng cô chưa tiếp tục cuộc trò chuyện. *Làm thế nào để mình nói những gì cần nói?* Họ quá mệt mỏi, và cô không thế trách họ vì điều đó.

"Donia?" Aislinn cuộn tròn trong vòng tay Seth, nửa ngủ nửa mê. Cô ấy rất yếu ớt sau bất kỳ điều gì mà Keenan đã làm.

Donia phớt lờ. Thay vào đó, cô quay ra giá sách, nơi để những cuốn sách được viết bởi cả người thường lẫn giới tinh,những cuốn sách mà các Cô Gái Mùa Đông đã thu thập trong suốt chín thể kỷ. Cô lướt ngón tay lên mấy cuốn sách ưa thích – *Liên Minh Bí Mật* của Kirk và Lang, trọn bộ *Truyền thống của Vương triều Tối cao,Thần thoại Giới tinh* của Keightley,và *Về Đạo Đứa và sự Sống Chết của Giới tinh* của Sorcha. Cô lướt tay qua những cuốn đó, qua một bản *Thần thoại Trung cổ* cũ kỹ, qua một bộ tạp chí mà các cô gái khác đã giữ, qua một cuốn sách đã rách nát còn kẹp những lá thư mà Keenan đã gửi cho họ trong nhiều thế kỉ qua – luôn luôn viết tay với kiểu chữ thanh tao, cho dù văn phong không phải lúc nào cũng giống nhau. Ở đó, cô dừng lại.

Tay cô băn khoăn ở một cuốn sách sờn cũ với bìa màu xanh lục đã rách. Trong đó, bằng những từ ngữ đẹp đẽ lạ lùng của một ngôn ngữ hầu như đã biến mất, là hai công thức được cho rằng sẽ đem đến cho người thường Khả Năng Nhìn Thấy.

Việc để cho người thường đọc những công thức này là điều cấm kỵ. Nếu có bất kỳ vương triều nào biết cô đã làm vậy, thì lời đe dọa của Beira chỉ còn là một mối lo lắng tí ti. Rất nhiều continh thích làm nhân vật vô hình; và bọn họ sẽ căm ghét tột đỉnh nếu phải mất đi quyền lợi đó,nếu con người lại nhình thấy bo5nho5.

"Chị ổn không?" Seth không tiến lại gần cô, vẫn ngồi bao bọc bên cạnh Aislinn,nhưng giọng anh lo lắng.

Lo lắng cho mình, một người xa lạ.

Anh ấy xứng đáng được bảo vệ. Cô biết lịch sử giới tinh đủ rõ, vì cô đã dành hàng giờ nghiền ngẫm những cuốn sách này. Đã từng có thời, các vương triều

lẽ ra sẽ trao thưởng cho anh ấy vì những gì anh làm – bảo vệ một người sẽ là nữ hoàng. "Tôi ổn.Ổn một cách đáng ngạc nhiên ấy chứ".

Cô lôi cuốn sách ra. Sau khi ngồi xuống đối diện họ,và đặt cuốn sách lên đùi và thận trọng mở các trang giấy. Vài trang bung ra khỏi gáy sách, nằm trogn tay cô. Cô nói rất nhỏ, nhưng nghe rõ, "Viết lại đi".

"Cái gì?" Aislinn chớp mắt và ngồi thẳng dậy, dịch người ra khỏi vòng tay Seth.

"Sẽ là một tội danh vời những hình thức trừng phạt nặng nề nhất nếu bọn họ biết tôi cho các bạn cái này. Keenan có thể sẽ lời đi nếu không ai khác biết được, nhưng tôi muốn anh ấy" – cô nghiêng đầu nhẹ về phía Seth – "có một cơ hội ngang bằng với những gì xảy ra tiếp theo đây. Nếu để anh ấy không thể phòng thủ và không thể nhìn thấy... như thế sẽ là không đúng".

"Cảm ơn..."

Cô ngắt lời anh,"Không. Đó là những lời của con người, đã trở nên trống rỗng vì sử dụng quá bừa bãi. Nếu anh nói chuyện với chúng tôi, hãy nhớ rằng: đó là một lời kiểu như xúc phạm. Nếu ai đó làm cho anh một điều tốt, một hành động hữu nghị, hãy nhớ lấy việc đó. Đừng hạ thấp nó bằng câu nói hời hợt ấy.

Rồi cô nói cho anh biết cách làm loại sáp để *nhìn thấy*.

Anh nhướn một bên lông mày khi viết lại, nhưng anh không đặt ra câu hỏi nào cho đến khi cô gấp sách và để nó lại đúng chỗ trên giá. Rồi anh chỉ hỏi, "Tại sao?"

"Tôi đã từng là cô ấy". Donia nhìn chỗ khác, chú mục vào gáy những cuốn sách cũ trên giá, thấy mình run lên dưới sức nặng của những gì cô vừa làm. Liệu Keenan có tha thứ cho cô không? Cô không chắc, nhưng – cũng như anh ấy – cô tin rằng Aislinn thực sự là Nữ Hoàng Mùa Hè. Còn có lý do gì khác để Beira kiên quyết như thế về việc không được để cô nắm cây quyền trượng?

Donia thu ánh mắt khỏi giá sách và nhìn Aislinn khi nói nốt: "Tôi đã từng là người thường. Tôi đã không biết anh ấy là ai; chẳng ai trong chúng tôi từng biết cả. Bạn là người đầu tiên nhìn thấy anh ấy, nhìn thấy bản chất thực sự

của họ. Như tôi bây giờ".

"Chị đã từng là người thường?" Aislinn run rẩy lặp lại.

Donia gật đầu.

"Rồi chuyện gì xảy ra?"

"Tôi đã yêu anh ấy. Tôi đã đồng ý khi anh ấy đề nghị tôi chọn cách ở lại với anh ấy. Anh ấy tặng tôi sự vĩnh hằng, tình yêu, những điệu vũ lúc nửa đêm". Cô nhún vai, không muốn nghĩ quá nhiều đến những giấc mơ mà cô không còn có quyền mơ nữa,đặc biệt khi Aislinn đang nhìn cô. Một ngày nào đó Seth sẽ nhòa tan đi, còn Keenan thì không. Nếu Aislinn là Nữ Hoàng Mùa Hè, thì việc cô ấy yêu Keenan chỉ còn là vấn đề thời gian. Một khi cô ấy nhìn thấy bản chất thật của anh ấy – con người mà anh ấy có thể trở thành...

Donia lắc đầu và nói thêm, "Đã có một cô gái khác cố gắng khuyên tôi đừng làm vậy, một cô gái đã từng tin anh ấy".

"Tại sao chị không nghe?" Aislinn rùng mình, xích lại gần Seth hơn.

"Tại sao Seth lại ngồi đây?"

Aislinn không trả lời, nhưng Seth lên tiếng. Anh siết tay Aislinn và nói, "Tình yêu".

"Hãy lựa chọn thông minh, Aislinn. Còn với Seth, anh ấy có thể chọn cách rời bỏ bạn, tránh xa bạn..."

"Tôi sẽ không làm thế", anh ngắt lời.

Mỉm cười với anh, Donia nói, "Nhưng anh có thể. Còn với chúng tôi, nếu chúng tôi chọn Keenan, thì chẳng có đường thoái lui nữa. Nếu chúng tôi không..."

"Đó không phải là vấn đề. Tôi không thích Keenan". Aislinn nghênh cằm, trông rất thách thức dù tay cô vẫn run bắn.

"Nhưng rồi sẽ thích",Donia nói dịu dàng.

Donia nhớ lần đầu tiên cô nhìn thấy con người thực sự của anh, ở khoảng rừng thưa, nơi cô đứng đợi để nhấc cây quyền trượng của Nữ Hoàng Mùa Đông. Anh ấy đã hoàn hảo đến mức cô phải tự nhắc mình thì mới hít thở được. Làm sao một người thường nào có thể từ chối anh ấy khi anh ấy có thể là chính bản thâm mình?

"Bây giờ anh ấy đã biết về Khả Năng Nhìn Thấy của bạn, anh ấy có thể là chính mình trước mặt bạn. Rồi bạn sẽ quên đi cả cái tên của mình".

"Không". Aislinn lắc đầu. "Tôi đã nhìn thấy anh ta thật sự, và tôi vẫn nói không".

"Thật sao?" Donia nhìn Aislinn chăm chú, không muốn nói ra, nhưng biết rằng Aislinn cần nghe sự thật. "Bạn có nói như vậy vào đêm qua không?"

"Lúc đó thì khác", Seth nghiến răng. Anh đứng dậy và bước lên trước.

Donia thậm chí không xê dịch. Cô thổi nhẹ, nghĩ băng giá. Một bức tường băng hình thành bao quanh Seth, như một cái lồng thủy tinh. "Tất cả những gì tôi biết là anh ấy tin rằng Aislinn là người đã được định đoạt để thuộc về anh ấy. Anh ấy đã từng tin rằng tôi là người đó, và đây là kết quả của tình yêu của anh ấy".

Cô với tay chạm vào lớp băng, run lên khi nó chui ngược lại vào trong da cô. "Đó là tất cả những gì tôi có thể nói cho các bạn tối nay. Hãy về làm loại sáp đó đi. Và hãy nghĩ về những gì tôi vừa nói".

CHƯƠNG 22

[Một] phụ nữ Sidhe (những con tinh) bước vào, và nói rằng [cô gái] đã được chọn làm nàng dâu của hoàng tử của vương quốc bóng tối, nhưng cũng như việc vợ của hoàng tử không bao giờ già đi và chết trong khi hoàng tử vẫn còn

đang rực lửa tình yêu, cô ấy sẽ được ban tặng cuộc sống của giới tinh.

—Trích từ *The Celtic Twilight* của Willam Bulter Yeats (1893, 1902)

Sáng Chủ Nhật, Aislinn không ngạc nhiên khi thấy Bà đã tỉnh dậy và tỉnh táo. Ít nhất Bà cũng đợi đến sau bữa sáng mới vào cuộc.

Aislinn ngồi trên sàn, cạnh chân Bà. Cô đã thường xuyên ngồi như thế trong suốt những năm qua, để Bà chải tóc cho, để lắng nghe những câu chuyện của Bà, để đơn giản là được ở bên cạnh người phụ nữ đã nuôi nấng và yêu thương cô. Cô không muốn chiến đấu, nhưng cô cũng không muốn phải sống trong sợ hãi.

Cô cố giữ giọng mình bình thường khi nói, "Con sắp trưởng thành rồi, Bà ạ. Con không muốn trốn chạy nữa".

"Con không hiểu..."

"Con có hiểu, thật mà". Aislinn cầm lấy tay Bà. "Con thực sự, thực sự hiểu. Bọn họ ất kinh khủng. Con biết điều đó, nhưng con không thể để cả đời mình cứ lẩn trốn cả thế giới chỉ vì bọn họ".

"Mẹ con cũng y như vậy, ngốc nghếch, cứng đầu".

"Thế ạ?" Aislinn ngừng lại trước lời tiết lộ đó. Cô chưa bao giờ có câu trả lời thực sự nào khi hỏi về những năm cuối cùng của mẹ mình.

"Nếu không phải thế thì mẹ con vẫn còn ở đây. Mẹ con đã rất ngốc nghếch. Và giờ thì mẹ con chết rồi". Giọng Bà yêu đuối, còn hơn cả mệt mỏi – hết sức, kiệt quệ. "Bà không thể chịu được nếu mất cả con".

"Con sẽ không chết đâu, Bà ơi. Mẹ con không chết vì những con tinh. Mẹ con..."

"Suỵt". Bà nhìn ra phía cửa.

Aislinn thở dài. "Bọn họ không thể nghe thấy con trong này được cho dù bọn họ có ở ngay ngoài kia".

"Làm sao mà biết được". Bà ngồi thẳng vai, trông không giống người phụ nữ mỏi mòn mà bà đã trở thành, mà giống một kỷ luật gia nghiêm khắc như thời thơ ấu của Aislinn. "Bà sẽ không để cho con hành động ngốc nghếch đâu".

"Năm sau con mười tám tuổi rồi..."

"Được. Trước khi đó thì con vẫn còn ở trong nhà Bà. Với các nguyên tắc của Bà".

"Bà ơi, con..."

"Không. Từ giờ, con chỉ được đến trường và về nhà. Con có thể đi taxi. Con phải cho Bà biết con ở đâu. Con sẽ không được đi quanh thành phố, bất kể giờ nào". Vẻ cáu kỉnh của Bà nhẹ đi chút đỉnh, nhưng quyết tâm của Bà thì không. "Chỉ đến khi nào họ ngừng đi theo con. Đừng cãi Bà, Aislinn. Bà không thể chịu được chuyện đó lần nữa đâu.

Và thế là Aislinn còn biết nói gì nữa.

"Thế còn Seth thì sao ạ?"

Vẻ mặt Bà đỡ căng thẳng. "Cậu ta có ý nghĩa với con nhiều thế cơ à?"

"Có ạ". Aislinn cắn môi và chờ đợi. "Anh ấy sống trong toa tàu. Những bức tường bằng thép".

Bà nhìn Aislinn. Cuối cùng, Bà dịu đi và nói, "Đi taxi đến đó và đi taxi về. Phải ở trong nhà".

Aislinn ôm bà. "Con nhớ rồi".

"Chúng ta sẽ chờ lâu thêm một chút. Bọn họ không thể theo con ở trường hoặc ở trong nhà này. Bọn họ không thể theo con trong toa tàu của Seth". Bà gật đầu hi liệt kê những biện pháp an toàn, rất ít ói những chưa đến mức không thể tìm ra. "Nhưng nếu không ăn thua, con sẽ hải ngừng đi ra ngoài. Con hiểu không?"

Dù Aislinn cảm thấy tội lỗi vì không sửa lại những niềm tin nhầm lẫn của Bà về trường học và về nhà Seth, nhưng cô vẫn giấu chặt cản xúc của mình,

giống như cô vẫn làm khi những con tinh ở gần, và chỉ nói, "Con hiểu rồi".

*
* *

Hôm sau, ngày thứ Hai, Aislinn đến trường như một kẻ mộng du. Keenan không có ở đó. Không có con tinh nào đi lại trong các hội trường. Cô đã nhìn thấy bọn họ bên ngoài, trên các bậc thang, trên phố khi taxi lái ngang qua, nhưng không hề có trong các tòa nhà ở trường học.

Có phải anh ta đã có được thứ anh ta muốn? Có phải tất cả chỉ có thế?

Theo cách nói của Donia thì còn nhiều chuyện hơn thế nhiều, nhưng Aislinn không thể tập trung vào bất kỳ điều gì khác ngoài một khoảng trống rỗng trong ký ức. Cô muốn biết, cần biết chuyện gì đạ xảy ra. Đó là tất cả những điều cô có thể nghĩ đến suốt các tiết học.

Đến trưa, cô bỏ cuộc và đi ra cửa chính, chẳng quan tâm đến việc ai nhìn thấy mình.

Khi vẫn đứng trên các bậc thang, cô đã nhìn thấy anh ta. Keenan đứng đợi ở bên kia phố, đang nhìn cô. Anh mỉm cười, dịu dàng, như thể rất vui được thấy cô.

Anh ta sẽ kể cho mình biết. Mình sẽ hỏi, và anh ta sẽ kể chuyện gì đã xảy ra. Anh ta phải *làm thế.* Cô thấy rất nhẹ nhõm nên cô đi về phía anh, né tráng những chiếc ô tô, gần như chạy về phía anh.

Cô thậm chí không nhận ra rằng anh vô hình, cho đến khi anh nói, "Vậy là em thật sự có thể nhìn thấy anh?"

"Tôi..." Cọ lắp bắp, vấp váp giữa các từ ngữ cô định nói, những câu hỏi cô cần trả lời.

"Người thường không thể nhìn thấy anh trừ phi anh muốn thế". Anh hành xử điềm nhiên như thể họ đang nói chuyện về bài tập, như thể không phải họ đang bàn bạc về một điều có thể khiến cô phải chết.

"Em nhìn thấy anh, còn họ" – anh chỉ vào một cặp đôi đang dẫn chó đi dạo

trên phố - "thì không".

"Tôi thấy", cô thì thầm. "Tôi đã luôn nhìn thấy những con tinh".

Lần này khó nói ra hơn, nói với *anh ta*. Nhưng con tinh đã khiến cô sợ hãi từ lâu lắm rồi, nhưng chưa kẻ nào khiến cô sợ hãi bằng Keenan. Anh ta là vua của những thứ kinh khủng mà cô đã phải chạy trốn cả đời mình.

"Đi dạo với anh nhé?" anh ta hỏi, dù họ vẫn đang đi.

Anh ta biến mình thành kiểu mà giờ đây cô coi là lớp vỏ người thường của riêng anh ta – làm mờ đi ánh lấp lánh của mái tóc đồng, cả tiếng xào xạc của gió thổi qua những tán cây – và cô đi cùng anh ta, im lặng, cố nghĩ xem nên hỏi thế nào.

Khi họ đi ngang qua công viên, cô quay sang phía Keenan và buột miệng, "Anh có làm thế không? Chúng ta? Ý tôi là, chuyện đó?"

Anh hạ giọng, nhưng thể đang chia sẻ với cô những bí mật. "Không. Anh đưa em về, tiễn em tới tận cửa. Thế thôi. Khi lễ hội kết thúc, khi tất cả đã ra về, và chỉ còn chúng ta..."

"Lời nói của anh". Cô run ruin, hy vọng anh không nhẫn tâm đến mức nói dối. "Tôi cần phải biết. Thực sự".

Khi anh nhìn cô cười trấn an, cô có thể ngửi thấy mùi hoa hồng dại, mùi cỏ mới cắt, pháo hoa – những thứ cô không nghĩ rằng mình đã từng ở gần, nhưng chẳng hiểu sao lại biết rõ vào khoảnh khắc đó.

Anh nghiêm trang gật đầu. "Lời của anh, Aislinn. Anh đã thề rằng những mong muốn của em sẽ là của chính anh chừng nào có thể. Anh luôn giữ lời thề".

"Tôi rất sợ. Ý tôi là, không phải anh sẽ..." – cộ đột ngột ngừng lại và nhăn mặt, nhận ra rằng mình đã ám chỉ quá rõ rang – "chỉ là..."

"Ừ thì có thể kỳ vọng gì ở một con tinh chứ, phải không nào?" – anh cười chế giễu, trông bình thường một cách đáng ngạc nhiên đối với một vua tinh như anh. "Anh đã đọc những câu chuyện của con người viết về bọn anh. Cũng

không phải là không đúng đâu".

Cô hít thở sâu, như nếm được mùi hương mùa hè kì lạ đó ngay trên lưỡi mình.

"Nhưng những dân tinh mà anh... cai trị thì không như thế, không như trong nhiều câu chuyện. Họ không làm thế - tức là không xúc phạm lẫm nhau". Anh gật đầu và mỉm cười đáp lại mấy con tinh vô hình đang cúi chào. "Đó không phải là kiểu cách của những dân tinh bọn anh. Bọn anh không ép ai làm những gì họ không muốn".

"Cảm ơn... à, ý tôi là, tôi rất mừng". Cô suýt ôm chầm lấy anh, thấy nhẹ nhõm vô cùng. "Anh không thích mấy từ đó, đúng không?"

"Phải". Anh cười to, và cô cảm thấy như cả thế giới đang hân hoan.

Cô cũng hân hoan. *Mình vẫn còn trong trắng.* Cô biết vẫn còn nhiều điều khác mà cô phải cân nhắc, nhưng cái câu nói quýgiá đó là tất cả những gì cô có thể nghĩ tới. Lần đầu tiên của cô phải là lần mà cô sẽ nhớ mãi, mà cô sẽ là người được lựa chọn.

Khi họ đi tiếp, Keenan nắm lấy tay Aislinn. "Dần dần anh hy vọng em sẽ có thể hiểu rằng em có ý nghĩa với anh, với các dân tinh của anh đến mức nào".

Mùi hoa hồng – hoa hồng dại – pha trộn với một mùi hương mằn mặn kỳ lạ khác: những con sóng vỗ vào bờ đó, những chú cá heo nhào lộn. Cô đu đưa người, cảm thấy những con sóng xa xa đó như đang kéo mình, như thể nhịp điệu của cái gì đó ngoài tầm hiểu biết đang lan trên da mình.

"Đúng là điều kỳ lạ, cái cơ hội được cởi mở thế này. Anh chưa bao giờ tìm hiểu một người có thể thực sự biết rõ anh". Giọng anh pha trộn với cái lôi kéo của những con nước lạ kỳ, từng âm tiết nghe đều như âm nhạc.

Aislinn dừng bước; anh vẫn nắm tay cô, nhưng một mỏ neogiu74 cho cô không thể bỏ đi. Họ đang đứng bên ngoài tiệm The Comix Connexion.

"Chúng ta đã gặp nhau ở đây". Anh dung taykia vuốt nhẹ lên má cô. "Anh đã chọn em ở đây. Ở chính điểm này".

Cô mỉm cười nhẹ, và chợt nhận ra rằng mình đang vui sướng hơn mức mình nên cảm thấy.

Tập trung. Có gì đó không ổn rồi. *Tập trung.* Cô cắn vào bên trong má mình, thật mạnh. Rồi cô nói, "Tôi đã nhảy với anh, và anh đã thề với tôi. Tôi biết tôi muốn gì ở anh..."

Anh lùa những ngón tay vào tóc cô. "Anh có thể làm gì cho em, Aislinn? Anh kết hoa trên tóc em được không?"

Anh mở lòng bàn tay, thả những lọn tóc của cô ra. Một bông hoa Iris nở bung đã nằm yên trong lòng bàn tay anh. "Hay là anh tặng em những sợi dây chuyền vàng? Những thứ quý giá mà người thường chỉ có thể mơ tới? Mà dù gì anh cũng sẽ làm tất cả những điều đó thôi. Nên em đừng lãng phí điều ước của mình".

"Không, Keenan. Tôi không muốn những thứ đó". Cô lùi lại, tạo thêm khoảng cách giữa họ, cố phớt lờ tiếng gào của những con chim mòng biển mà cô nghe thấy bên dưới tiếng sóng rì rào. "Tôi chỉ muốn anh để tôi yên. Thế thôi".

Anh thở dài , và cô muốn khóc trước thực tế là cô bỗng thấy buồn khủng khiếp. *Tiểu xảo của những con tinh, tất cả là trò gian của những con tinh.*

Cô quắc mắc. "Đừng có làm thế".

"Em có biết anh đã quyến rũ bao nhiêu người thường torng suốt chính thế kỷ vừa rồi không?" Anh nhìn qua cửa sổ, tới giá trưng bày một bộ phim mới ra nữa về ma cà rồng.

Trên khuôn mặt anh hiện vẻ đăm chiêu, rồi anh nói, "Anh thì không biết. Anh chỉ có thể hỏi Niall, thậm chí có thể hỏi Donia".

"Tôi không quan tâm. Tôi không hứng thú làm một trong số họ".

Đai dương biến đi dưới vị hăng hăng của gió sa mạc, làm khô da cô, và sự giận dữ bùng lên trên khuôn mặt anh. "Thật là hợp quá".

Anh cười pha, nhưng vừa phải, như một cơn gió mát lạnh hất vào làn da đang rát bỏng của cô. "Khi mà anh cuối cùng cũng tìm thấy em, mà em thì

không muốn anh. Em nhìn thấy anh, nên anh có thể ở trạng thái thật của mình – không phải là một con người, mà là một con tinh. Anh vẫn bị hạn chế bởi những nguyên tắc khác: anh không thể nói cho em nghe *tại sao* em lại quan trọng đối với anh, anh là ai...”

“Vua Mùa Hè”, cô ngắt lời, tránh xa anh, sẵn sàng bỏ chạy. Cô đã cố gắng kiểm soát thái độ của mình. Anh đã cư xử đúng mực bên cạnh cô, nhưng điều đó chẳng thay đổi được gì. Anh vẫn là một con tinh. Cô không nên để mình quên điều đó.

“Aaah, ra là anh biết cả điều đó nữa”. Với một bước di chuyển nhanh khác thường, anh bước đến gần cô cho đến khi họ chạm vào nhau. Còn nhanh hơn một cái nháy mắt, anh đứng đó với vẻ ngoài thật sự của mình – không mang vỏ bọc con người. Hôi ấm đổ xuống họ, như thể những tia nắng rơi từ mái tóc anh từ từ rót mật xuống cô.

Cô há miệng, cảm thấy như trái tim mình sắp cháy rụi vì đập quá nhanh. Hơi ấm lan trên da cô, cho đến khi cô gần như hoa mắt, giống như lúc khiêu vũ với anh.

Rồi anh ngừng lại, nhưng thể vặn chặt một vòi nước. Không còn những cơn gió nhẹ, không còn những con sóng, chẳng còn gì ngoài giọng nói của anh. “Anh đã hứa anh sẽ làm bất kỳ điều gì em đề nghị *trong phạm vi quyền hạn của anh.* Điều em vừa đề nghị không nằm trong phạm vi quyền hạn của anh, Aislinn, dù quyền hạn của anh còn rất nhiều”.

Đầu gối cô như muốn khuỵu xuống; mắt cô thì muốn nhắm lại. Cô cảm thấy sự cám dỗ khủng khiếp để được đề nghị anh làm như thế - dù đó là kiểu phép thuật gì – chỉ thêm một lần nữa, nhưng cô biết điều đó thật vô nghĩa.

Cô xô anh ra, như thể khoảng cách có thể giúp được cô. “Vậy là anh nói dối”.

“Không. Một khi một cô gái bình thường đã được chọn, thì cô ấy không thể hủy chọn. Đến cuối cùng, em cò thể tử chối hoặc chấp nhận anh, nhưng cuộc sống người thường của em đã bị bỏ lại phía sau rồi”. Anh khum bàn tay phía trước cô, như xúc không khí nhưng rồi lại có cả một nắm chất lỏng dạng kem. Những vòng xoáy đỏ và vàng kim quyện trong đó; những đốm sáng màu trắng

nổi lên giữa những màu khác.

"Không". Cô cảm thấy cơn giận của mình – cơn giận đã dồn nén cả đời đối với những con tinh, chợt bùng lên. "Tôi từ chối anh, thế được chưa? Cút đi".

Anh thở dài và trút cái nắm ánh nắng đó ra, rồi lại dùm tay kia bắt lấy nó mà chẳng cần nhìn. "Giờ đây em đã là một trong số bọn anh. Một con tinh mùa hè. Mà dù không phải thì em vẫn là của anh, vẫn thuộc về giới bọn anh. Em đã uống rượu vang của giới tinh anh. Em chưa đọc *điều đó* trong những cuốn truyện của em à, Aislinn? Đừng bao giờ uống rượu với những con tinh".

Dù cô không biết tại sao, nhưng rõ rang tuyên bố của anh ta là có cơ sở. Ở đâu đó bên trong mình, cô đã biết mình đang thay đổi – thính giác của cô, cái hơi ấm kỳ lạ ngay bên dưới da cô. *Mình là một trong số bọn họ.* Nhưng như thế không có nghĩa là cô phải chấp nhận điều đó.

Dù cơn giận dữ ngày cáng tăng, nhưng cô vẫn dừng một chút. "Vậy, tại sao anh còn để tôi về nhà?"

"Anh nghĩ em sẽ nổi điên lên nếu em tỉnh dậy bên cạnh anh, và" – anh ngừng lại, miệng cong lên thành nửa nụ cười mỉa mai – "anh không muốn em nổi điên".

"Tôi không ưa anh một chút nào. Tại sao anh không thể để tôi yên?" Cô nắm tay lại, cố kiềm chế cơn giận dữ, một điều mà trong tuần vừa rồi, cô thấy ngày càng khó khăn.

Anh bước thêm một bước tới gần cô hơn, để ánh nắng hắt lên tay cô. "Những nguyên tắt đòi hỏi em lựa chọn chính thức. Nếu em đồng ý với thử thách, em có thể trở thành một trong những Cô Gái Mùa Hè – bị trói chặt vào anh như một đứa trẻ còn bú bám lấy mẹ nó. Đó là bản chất của những con tinh mới và sự hạn chế của những Cô Gái Mùa Hè".

Cơn giận dữ - được kiểm soát rất tốt sau nhiều năm – chống lại cô như một đám mối đẩy bật vào da cô, đòi được thoát ra.

Kiểm soát. Aislinn cắm những móng tay vào lòng bàn tay để giữ cho mình khỏi tát vào mặt anh ta. *Tập trung.* "Tôi sẽ không làm một con tinh trong hậu

cung của anh hoặc ở bất kỳ chỗ nào khác".

"Vậy thì hãy ở lại với anh, chỉ anh thôi: đó là lựa chọn duy nhất còn lại". Rồi anh cúi xuống hôn cô, đôi môi mở hé áp vào môi cô. Một cảm giác giống như nuốt được ánh Mặt Trời, cái cảm giác quá uể oải sau quá nhiều giờ ngồi tên bãi biển. Nó khiến người ta chếnh choáng.

Cô vấp ngã ra phía sau cho đến khi va phải khung cửa sổ.

"Tránh xa tôi ra", cô nói, để cho tất cả cơn giận dữ mà cô đang cảm thấy bộc lộ rõ trong giọng nói.

Da cô bắt đầu tỏa sáng như da của anh. Cô nhìn chăm chăm xuống cánh tay mình, kinh ngạc. Cô cọ vào cánh tay, làm như cô có thể lau sạch nó. Nhưng chẳng có gì thay đổi.

"Anh không thể. Em đã thuộc về anh hang thế kỷ nay rồi. Em được sinh ra là để thuộc về anh". Anh bước lại gần cô hơn và thổi vào mặt cô như thể đang thổi bung những cánh bồ công anh bay đi gieo hạt.

Mắt cô gần như trợn ngược lên; tất cả những khoái cảm cô đã có được dưới Mặt Trời mùa hè kết hợp thành một cái vuốt ve dường như bất tận. Cô dựa vào bức tường gạch xù xì bên cạnh. "Cút đi".

Cô quờ quạng sờ trong túi lấy những gói muối mà Seth đã đưa cô và xé rách chúng. Một cú ném yếu ớt, nhưng vẫn khiến muối rắc khắp người anh".

Anh cười phá. "Muối à? Ôi em yêu, em đúng là một món quà tinh tế".

Phải cần nhiều sức mạnh hơn là mức mà cô tưởng mình có, nhưng cô vẫn đẩy bật mình ra khỏi những bức tường. Cô rút ra bình xịt hạt tiêu: món này luôn có tác dụng đối với bất kỳ thứ gì có mắt. Cô bật mở nắp để lộ vòi xịt và nhằm thẳng vào mặt anh ta.

"Lòng can đảm và vẻ đẹp", anh thì thầm vẻ tôn kính. "Em thật hoàn hảo".

Rồi anh mờ đi, hòa vào những con tinh vô hình đang đi trên phố.

Anh ngừng lại khi đi đến nửa khối nhà và lại thầm thì, "Trận này anh nhường

em, nhưng anh vẫn sẽ phải thắng cuộc chơi, Aislinn xinh đẹp của anh ạ".

Và cô nghe thấy điều đó rõ ràng như thể anh vẫn đang đứng cạnh cô.

CHƯƠNG 23

Những món quà [của họ] thường kèm theo các điều kiện, khiến chúng bị giảm giá trị và đôi khi trở thành một khởi nguồn của mất mát và đau khổ.

—Trích từ *The Science of Fairy Tales: An Enquiry into Fairy Mythology* của Edwin Sidney Hartland (1891)

Donia biết đó là ai từ trước khi cô bước ra cửa. Không con tinh nào khác dám đập cửa nhà cô như thế.

"Một trò chơi?" Aislinn ào vào phòng, mắt tóe lửa. "Có phải đối với chị cũng là như thế không?"

"Không. Hoặc ít nhất, không phải theo cùng cách đó". Ở bên Donia, Sasha nhe răng và ẹp tai về phía sau, chào đón Aislinnnhư nó đã từng chào đón Donia. Nó biết rằng, dù có từng làn sóng giận dữ đang bung ra từ Aislinn, nhưng cô không có ý làm hại ai.

Cô đứng đó, sáng bập bùng như Keenan mỗi khi anh ấy tức giận, và nhắc, "Vậy thì thế nào?"

"Tôi chỉ là một quân tốt đen,không phải vua hay hậu", Donia nói kèm một cái nhún vai.

Cơn giận dữ biến mất nhanh như khi nó đến, Aislinn khựng lại.

Cũng dễ thay đổi như anh ấy.

Aislinn cắn môi, im lặng một lúc. "Cùng tình cảnh những con tốt đen với nhau, chị giúp tôi được không?"

"Tất nhiên. Đó là điều tôi đang làm".

Nhẹ người vì được nhìn ra chỗ khác, tránh khỏi ánh mắt sáng khủng khiếp làm chói mắt, Donia đi về phía chiếc tủ cũ và mở nó ra. Xen lẫn nhựng trang phục hằng ngày của cô là những loại quần áo cô chẳng biết dung làm gì: những chiếc áo vải nhung với đường thêu đẹp không chê được, những chiếc áo khoác lấp lánh trông chẳng khác nào một tấm lưới dệt bằng những ngôi sao, những chiếc váy được thiết kế như những chiếc khăn chỉ che được phần tối thiểu trên cơ thể, và quần áo bằng da đủ thể loại mà bất kỳ cô gái nào cũng muốn có.

Cô giơ lên một chiếc áo quay màu đỏ thẫm mà Liseli nói cô ấy đã từng mặc một lần tới Buổi khiêu vũ Điểm chí, vào năm sau khi cô đã trở thành Cô Gái Mùa Đông. *Anh ấy đã khóc, những giọt nước mắt ánh nắng*, cô ấy đã bảo Donia như vậy. *Hãy cho anh ấy thấy thứ mà anh ấy không bao giờ có thể có được.*

Donia chưa bao giờ có thể nhẫn tâm như thế, nhưng cô đã từng muốn.

Mắt Aislinn mở to khi nhìn cái áo quay. “Chị làm gì vậy?”

“Giúp cô”. Donia treo chiếc áo trở lại và giơ ra một chiếc váy kim loại kỳ lạ buộc dây sau gáy,đính những viên ngọc đen.

Aislinn nhăn mày đẩy nó đi. “Đây mà là giúp đỡ à?”

“Đúng đấy”. Và rồi Donia cũng tìm thấy nó, món đồ hợp với Aislinn: một chiếc sơmi thời Phục hưng đã được sửa lại thành áo khoác, màu trắng ấn tượng với một dải ruy-băng đỏ nhạt buộc từ ngực xuống eo. “Những con tinh luôn phản ứng tốt với sự tự tin. Tôi đã học được điều đó, nhưng quá muộn. Bạn cần cho anh ấy thấy rằng bạn không hiền lành nhu nhược, rằng bạn sẽ không bị điều khiển. Hãy đi đến đó – hành xử như người ngang bằng với anh ấy, chứ không phải là thần dân – và bảo anh ấy rằng bạn muốn thương lượng”.

“Vì cái gì?” Aislinn cầm lấy chiếc áo, chạm vào lớp vải cotton mềm.

“Vì một kiểu bình yên nào đó. Anh ấy sẽ không bỏ cuộc đâu. Sự sống bình thường của bạn sẽ không quay trở lại. Đừng bắt đầu cuộc đời vĩnh cửu của mình với anh ấy mà lại tin rằng anh ấy có thể sai bảo bạn. Hãy bắt đầu bằng cách đặt anh ấy vào trật tự: hãy mặc loại trang phục để chiến đấu”.

Donia xem qua những chiếc chân váy và váy dài. Tất cả đều có vẻ quá vương giả, quá trang trọng. Aislinn sẽ cần nhắc anh ấy rằng cô không giống như những người khác, buộc phải làm theo mệnh lệnh của anh. Cô là một cô gái lớn lên trong một thế giới mà phụ nữ cũng có lựa chọn. "Hãy chủ động hơn anh ấy. Hãy gọi anh ấy đến gặp bạn. Nếu anh ấy làm mất quá nhiều thì giờ, thì đừng chờ đợi. Hãy đến tìm anh ấy".

Aislinn trông rất tuyệt vọng, đứng đó nắm chặt chiếc áo. "Tôi không chắc là mình có thể làm được không".

"Nếu thế thì bạn thua rồi. Tính hiện đại chính là vũ khí tốt nhất của bạn. Hãy dùng nó. Hãy cho anh ấy thấy rằng bạn có quyền lựa chọn. Bây giờ bạn đã biết rõ anh ấy là ai, nên hãy yêu cầu anh ấy nói chuyện với bạn. Hãy thương lượng để lấy một sự kiểm soát nào đó mà bạn có thể giành giật từ anh ấy". Donia rút ra một chiếc quần, kiểu dáng đẹp và hiện đại. "Đi thay đồ đi. Rồi chúng ta sẽ nói chuyện thêm".

Aislinn cầm lấy chiếc quần đen bóng bằng bàn tay run rẩy. "Có cách nào để chiến thắng không?"

"Những Cô Gái Mùa Hè tin rằng họ đã chiến thắng". Donia ghét phải nói ra điều này, nhưng đó là sự thật. Những cô gái đó rất vui vẻ: họ không coi sự phụ thuộc là một gánh nặng.

Aislinn xoắn chiếc áo cotton trong tay, vắt nó như thể nó là mảnh vải ướt. "Còn gì nữa? Hẳn phải có một lựa chọn nào khác chứ".

Donia ngừng lại. Cô đặt một bàn tay lên cổ tay Aislinn,rũ bỏ cái vỏ người thường, và để lộ những bông tuyết rơi trong mắt cô. "Tôi".

Cái giá lạnh của mùa đông rất kinh khủng đối với một con tinh mùa hè – như cô bây giờ - nhưng Aislinn vẫn không quay đi.

Nên Donia để cho hơi lạnh truyền tới những đầu ngón tay, trán ra cho đến khi sương giá đọng trên cánh tay Aislinn, hình thành những giọt băng nhỏ đung đưa trên khủy tay cô, rồi rơi xuống sàn kêu lách cách. "Như thế này".

Cuối cùng, Aislinn cũng nhăn mặt và rút tay lại. "Tôi chẳng muốn kiểu nào

cả”.

“Tôi biết”. Donia chế ngự hơi lạnh, nỗ lực làm cô run lên. “Nhưng trong hai cách... họ được tự do theo những cách mà tôi không thể. Làm một Cô Gái Mùa Hè là được sống mãi, được khiêu vũ và chơi đùa, và có được tự do từ hầu như tất cả mọi thứ. Đó là cuộc đời của mùa hè vĩnh cửu. Họ không có trách nhiệm; họ đã bỏ lại cái đó đằng sau cùng với sự sống chết bình thường, và anh ấy...” – cô như nghẹn lại với những từ ngữ này, nhưng vẫn nói tiếp – “... anh ấy chăm sóc họ. Họ chẳng đau khổ vì cái gì”.

“Tôi không muốn như thế”.

Donia muốn bảo Aislinn từ chối, nhưng đó không phải là việc của cô. Đó là việc *của anh ấy*. Thay vì thế, Donia bảo, “Đó là điều mà bạn đã trở thành rồi. Hẳn bạn đã để ý thấy rồi chứ?”

Nghe vậy, vai Aislinn rũ xuống.

Donia vẫn nhớ nó – cái cảm giác trái ngược kỳ lạ đi kèm với những thay đổi. Nó không phải là một ký ức dễ chịu, ngay cả vào lúc này, khi cái lạnh đã ăn sâu trong cô. Cô giấu sự thương hại, và nói, “Để không giống như họ, bạn phải chấp nhận thử thách”.

“Thử thách gì?” Giọng Aislinn nghe còn ngây thơ hơn nữa, và sợ hãi.

Chưa từng có ai hỏi như thế trước đây. Cho đến trước khi vấn đề thử thách được đặt ra, thì các cô gái đã lựa chọn rồi. Họ có thể nói nó ra thành lời, nhưng lựa chọn của họ - mạo hiểm tất cả để được sống cùng với Keenan hoặc là không – đã được tạo ra trong trái tim họ. Vào thời của Donia, không có ai yêu anh ấy đủ để thử. Hoặc anh ấy cũng chẳng thực sự yêu ai – Ít nhất đó là điều mà cô đã tự bảo mình mỗi khi anh quyến rũ họ.

“Điều đó thì anh ấy sẽ nói, tôi không thể, Anh ấy sẽ giữ một lựa chọn thứ ba, một phần thưởng. Trong suốt chín thế kỷ, chưa từng có ai trở thành lựa chọn thứ ba đó. Nếu bạn chấp nhận thử thách và thất bại, bạn sẽ trở thành như tôi bây giờ. Nếu bạn không chấp nhận thử thách trước khi mùa tiếp theo đến, thì đó cũng là một lựa chọn: đơn giản là bạn sẽ hòa vào những cô gái khác”. Donia đẩy nhẹ Aislinn về phía phòng ngủ. “Đi thay đồ đi”.

Aislinn dừng lại ở cửa. “Có cách nào thoát khỏi cái mớ lộn xộn này không, dù nó là gì đi nữa? Để bỏ đi là xong? Tôi muốn quay trở lại cuộc sống của mình. Có ai để chúng ta có thể nói chuyện không?”

Donia cẩn thận đóng cửa tủ quần áo, không nhìn Aislinn. Cũng chưa từng có ai hỏi câu đó.

Vẫn nhìn vào cửa tủ, cô nói, “Chỉ có một cô gái đã từng tránh được sự lựa chọn”.

“Bằng cách nào?”

Quay lại, Donia bắt gặp ánh mắt chăm chú của Aislinn và cô đã xóa nốt tia hy vọng vừa len vào giọng nói của cô ấy. “Cô ấy chết”.

CHƯƠNG 24

Anh ấy là nhân vật không kém quan trọng hơn Vua của giới Tinh... [Thần dân] của anh ấy rất nhiều và bản chất cũng rất đa dạng. Anh ấy là quốc chủ tối cao của những sinh vật hiền từ và vui vẻ... những sinh vật khiêu vũ trong ánh trăng.

—Trích từ *The Mabinogion* (ghi chú) của Lady Charlotte Guest (1877)

Keenan lơ đãng khuấy ly của anh. Câu lạc bộ Thành Lũy thường khiến anh vui lên, nhưng giờ đây, tất cả những gì anh có thể nghĩ tới là làm sao thuyết phục Aislinn rằng cô rất cần thiết. Anh đã để cô biết những cảm xúc của mình, đã để quyền lực của anh bao phủ lên cô, và cô đã xỉu đi – đã nhận ra điều đó vì nó tác động đến chính con người đã bị thay đổi của cô – nhưng anh sẽ cần một một chiến lược khác cho buổi gặp tiếp theo của họ.

Không bao giờ dùng một cách đến lần thứ hai.

"Nếu cậu không định nói chuyện, thì khiêu vũ đi, Keenan". – Tavish nói bình thản, như thể ông không hề lo lắng. "Sẽ tốt hơn cho họ khi họ nhìn thấy cậu cười".

Xung quanh anh, các cô gái nhảy múa, xoay tít đến hoa mắt theo kiểu họ thích, và cười rúc rích. Những vệ binh – đang trong ca hoặc hết ca gác – đi lại trong đám đông. Dù đây là câu lạc bộ của anh, nhưng những con tinh mùa đông và những con tinh bóng tối ngày càng lui tới thường xuyên, nên càng cần đến các vệ binh của anh. Chỉ có những con tinh của vương triều tối cao có vẻ vận tuân theo các nguyên tắc nội bộ một cách đều đặn. Ngay cả những con tinh mùa hè của chính anh cũng không cư xử tử tế trong hầu hết cá buổi đêm.

"phải". Keenan nện ly của mình xuống bàn và ra hiệu cho Cerise.

Điện thoại di động của anh reo vang, và đó là cô ấy. *Giọng cô ấy. Là cô ấy. Hoàng hậu chống đối của mình*. "Aislinn?"

Anh giơ tay làm động tác viết vào trong không khí. Tavish giơ ra một tờ giấy ăn; Niall lục lấy cái bút.

"chắc chắn rồi... Không, anh đang ở Thành Lũy. Anh có thể đến ngay..." Anh tắt máy và nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại.

Tavish và Niall nhìn anh đầy hy vọng.

Keenan ra hiệu cho Cerise quay lại sàn nhảy. "Cô ấy muốn gặp và nói chuyện".

"Thấy chưa? Cô ấy sẽ vào hang lối như những cô khác", Tavish nói vẻ hài lòng.

"Cậu có cần chúng tôi không, hay chúng tôi có thể đi" – Niall khoác vào eo Siobhan khi cô này đi ngang qua – "thư giãn một chút?"

"đi nhảy đi".

"Keenan?" Cerise chìa ra một bàn tay.

"Không, không phải bây giờ". Anh quay đi, nhìn những con sói con chạy qua đám đông, cố tránh để khỏi bị những người đang khiêu vũ giẫm phải.

Anh để ánh nắng của mình xuyên suốt qua đám đông, tạo ra vài Mặt Trời ảo quay phía trên mọi người đang khiêu vũ. *Hoàng hậu của mình đi tìm mình.* Mọi việc sẽ theo đúng trật tự của nó, sớm thôi. *Hoàng hậu của mình, cuối cùng cũng về bên cạnh mình.* Anh cười hoan hỉ, thấy các dân tinh nô đùa ngay phía trước mình, những dân tinh đã chờ đợi cùng anh. Sớm thôi, anh sẽ có thể khôi phục lại vương triều như nó cần phải thế. Sớm thôi, tất cả sẽ ổn.

*

* *

Aislinn đi dọc theo tòa nhà bị bỏ hoang ở bờ sông, mỗi bước đều lẩm bẩm lặp đi lặp lại những lời khuyên của Donia. *Hãy tấn công.* Cô cố tin rằng mình có thể làm được điều đó, nhưng chỉ nghĩ đến việc đi vào sào huyệt của bọn họ đã khiến cô thấy phát ốm. Cô đã nhìn thấy đủ nhiều những con tinh đi vào câu lạc bộ Thành Lũy và Tàn Tích trong suốt những năm qua, đến mức cô đã biết phải tránh nơi đó bằng bất kỳ giá nào.

Nhưng mình đã ở đây.

Cô biết anh ở đâu, biết rằng anh sẽ đến nếu cô yêu cầu, nhưng Donia nghĩ như thế này thì khôn ngoan hơn. *Hãy chủ động. Tấn công trước.*

Aislinn bám víu lấy cái hy vọng rằng có cách nào đó để giữ cuộc sống của mình, ít nhất là nhiều hết mức cô có thể.

Mình thậm chí vẫn không biết anh ta muốn gì, không thật sự biết. Nên cô sẽ đề nghị - *yêu cầu* – anh ta phải nói chuyện với cô, phải nói cho cô biết anh ta muốn gì, và tại sao.

Mình có thể làm được. Cô dừng lại trước cửa.

Phía trước cô, nửa nằm nửa ngồi trên một chiếc ghế đẩu, là một trong những bảo kê của câu lạc bộ. Bên dưới lớp vỏ bọc con người, diện mạo của hắn rất đáng sợ - những chiếc ngà cuộn xoắn ốc mọc ra từ hai bên mặt, với đầu mút nhọn hoắt. Trông hắn như thể đã dành tất cả thì giờ chỉ để nâng tạ, một thực

tế mà hắn chẳng giấu diếm với lớp vỏ bọc của mình.

Cô dừng lại cách hắn vài bước. "Xin lỗi?"

Hắn ta hạ cuốn tạp chí xuống và nhìn qua phía trên của cặp kính. "Chỉ hội viên mới được vào".

Cô nhìn hắn, cố giữ ánh mắt thẳng vào mắt hắn ta, mạnh mẽ hết mức có thể, và nói, "Tôi muốn gặp vị Vua Mùa Hè".

Hắn đặt cuốn tạp chí xuống bên cạnh. "Vị gì?"

Cô đứng thẳng vai lên. *Hãy quả quyết.* Chuyện này nói thì nghe dễ hơn phải cảm thấy nhiều.

Cô thử lại. "Tôi muốn gặp Keenan. Anh ấy ở trong đó. Và tôi biết anh ấy muốn gặp tôi. Tôi là" – cô cố ép những từ ngữ bật ra – "cô gái mới của anh ấy".

"Cô không nên đến đây", hắn ta làu bàu khi mở cửa và ra hiệu cho một cậu bé có bờm sư tử đang đứng ngay bên trong, "Hãy nói với vị... nói với *Keenan* rằng..." Hắn quay nhìn cô.

"Ash".

"Rằng Ash đang ở ngoài này".

Cậu bé sư tử gật đầu và ù té chạy đi, biến mất sau một ô cửa. Vỏ bọc con người khiến cậu ta có vẻ hiền hậu, còn cái bờm sư tử màu vàng cát là một nét hoang dã đáng sợ. Trong số những con tinh trong thành phố, thì những con có bờm sư tử thuộc số ít những kẻ có vẻ không bao giờ cố tình gây rắc rối.

Tên bảo kê để cánh cửa sập đánh rầm. Hắn nhặt cuốn tạp chí lên, nhưng vẫn tiếp tục liếc cô và lắc đầu.

Tim cô đập thình thịch. Cố giả vờ lãnh đạm, cô liếc ngược ra ngoài phố. Cho đến lúc này, chỉ có vài chiếc ô tô phóng qua; đây không phải là khu đông đúc cho lắm.

Nếu mình đến để tấn công, tại sao không bắt đầu từ bây giờ? Coi như một màn chạy thử để luyện tập. Nên khi hắn ta quay lại với cuốn tạp chí, cô nói,

“Nói thật nhé, trông anh hấp dẫn hơn với mấy cái ngà đó”.

Hắn ta há hốc miệng. Cuốn tạp chí rơi xuống sàn đất ẩm với một tiếng *bẹt* nhẹ. “Với mấy *cái gì*?”

“Mấy cái ngà. Nói nghiêm túc nhé, nếu anh mang vỏ bọc, thì hãy xuyên vài cái khuyên ở chỗ mấy cái ngà ấy”. Aislinn nhìn hắn ta vẻ đánh giá. “Như thế trông cũng dữ dội hơn”.

Nụ cười của hắn hình thành chậm chạp, như Mặt Trời bình minh từ từ bò lên khỏi đường chân trời. Hắn thay đổi vỏ bọc. “Đẹp hơn chưa?”

“Ừ”. Cô tiến lại gần hơn, không chạm vào hắn, nhưng gần hơn mức cô tưởng rằng mình có thể mà không tỏ ra sợ hãi. *Hãy cứ giả vờ đó là Seth.* Cô nghiêng đầu để nhìn hắn. “Tôi thì thấy hay hay”.

Hắn cười to, hơi lo lắng, và liếc ngược qua vai mình. Cậu bé đưa tin vẫn chưa quay lại. “Tôi rất có thể bị ăn đòn nếu cô cứ làm thế. Biến đổi mình vì một người thường là tội đấy, nhưng cô” – hắn ta lắc đầu – “cô là một ngoại lệ”.

Cô không dịch chuyển, không phá vỡ cái khoảng cách bé nhỏ cuối cùng ấy, nhưng cũng không lùi lại. “Anh đấy độc ác đến thế cơ à? Đánh mọi người à?”

Tên bảo kê suýt sặc vì cười. “Keenan? Vớ vẩn, không. Nhưng anh ấy không phải là người duy nhất trong cuộc. Cô Gái Mùa Đông, các cố vấn của Keenan, các Cô Gái Mùa Hè” – hắn ta rùng mình, hạ giọng – “Nữ Hoàng Mùa Đông. Cô chả biết được ai sẽ phát khùng vì cái gì đâu, một khi cuộc chơi đã bắt đầu”.

“Vậy phần thưởng cho chơi là gì?” Tim cô đập rất mạnh, tới mức cô cảm thấy như thể mình sẽ phát đau ngực bất kỳ lúc nào.

Keenan và Donia không nói cho cô tất cả mọi điều; có thể hắn sẽ nói. Donia có thể nói rằng cô ấy đang cố gắng giúp đỡ, nhưng cô ấy cũng là một người chời trong cuộc mà.

Cậu bé đưa tin đã quay lại, dẫn theo hai trong số những con tinh amng đầy dây leo mà cô từng thấy trong thư viện.

Tập trung. Đừng sợ trước bất kỳ điều gì *hắn ta nói.*

Hắn ta cúi xuống khiến hai chiếc ngà ôm khum lấy trán cô, và thì thầm, "Kiểm soát. Quyền lực. Và cô".

"Ôi".

Như thế nghĩa là thế nào?

Cô lẵng lẽ đi theo cô gái phủ đầy dây leo, tự hỏi liệu có bao giờ những con tinh đưa ra câu trả lời rõ ràng hơn không.

*
* *

Aislinn – *hoàng hậu của mình, ở đây* – đi theo Eliza qua đám đông; họ rẽ ra tạo lối cho cô đi cũng như họ làm với anh. Trông cô thật đáng yêu, đúng là một giấc mơ thành hiện thực. Các Cô Gái Mùa Hè vẫn xoay tròn như bị thôi mien. Những con tinh mùa đông nhăn nhó. Còn những con tinh bóng đêm liếm môi, như thể đang tính toán trước. Những kẻ khác – những ocn tinh độc lập và những con tinh hiếm hoi của vương triều tối cao đang lẫn lộn trong đám đông – đều nhìn theo, tò mò, nhưng không hứng thú với kết quả. Cứ như thể cuộc đời của anh, nỗ lực đấu tranh của anh, chẳng là gì khác hơn một hoạt cảnh cho bọn họ tiêu khiển.

Eliza bước tới, cúi đầu. "Kha1chc ủa anh đây, Keenan".

Anh gật đầu, rồi kéo ghế cho Aislinn. Cô không mỉm cười, chẳng có vẻ gì vui mừng. Cô không đến đây để chấp nhận, mà là để chiến đấu.

Và tất cả mọi người thì đang theo dõi.

Anh cảm thấy lúng túng lạ kỳ. Anh đã luôn chọn trận địa để chiến đấu, luôn tạo dựng khung cảnh, nhưng giờ cô ở đây – trong câu lạc bộ của anh, bao quanh là người của anh, mà anh chẳng mảy may biết phải làm thế nào.

Cô ấy đến với mình. Nhưng không phải vì lý do mà anh muốn; thái độ của cô đã chứng minh rằng cô đến để từ chối anh. Nói về chiến thuật, thì đó là một cách hay. Cho dù không phải là hoàng hậu, thì cô vẫn là cuộc chơi thú vị nhất mà anh từng có trong một thời gian dài. Nếu cô không sợ anh đến thế, thì đây

sẽ là một khởi đầu đáng yêu cho buổi tối.

"Hãy cho tôi biết khi nào thì anh nhìn tôi xong". Cô cố dung giọng từng trải nhưng không thành.

Cô quay đi và vẩy một trong vô số những con sói con đang chạy nhốn nháo xung quanh. "Tôi có thể có thứ gì bình thường mà con người vẫn uống được không? Tôi không muốn một chút rượu nào giống như ở lễ hội nữa".

Sói con cúi đầu – túm lông bờm nó dựng đứng khi một con tinh khác cố bước lại gần hơn – và chạy đi kiếm đồ uống cho cô, không chậm trễ vì những con tinh đã túm tụm lại quanh nó, và nó biến mất giữa từng đám những con tinh nhảy múa.

Từ bên rìa sàn nhảy, Tavish và Niall công khai quan sát, dung các vệ binh để tạo thành một kiểu rào chắn buộc các cô gái phải đứng xa. Họ hiếm khi nhận thức được điều gì nên và không nên nói. Tối nay, hầu như rất khó kiểm soát được bọn họ, vì họ tin rằng cuối cùng thì nữ hoàng của mình cũng đến.

"Anh nhìn xong rồi", anh thì thào, nhưng thực ra là không. Anh không nghĩ có bao giờ anh sẽ nhìn xong nếu cô thường xuyên phục trang như thế. Cô đang mặc chiếc quần vinyl và chiếc áo khoác kiểu rất cổ được buộc với một sợi ruy-băng nhung đỏ. Nếu anh kéo sợi dây ruy-băng đó, anh khá chắc rằng tất cả mọi thứ sẽ được mở tung.

"Em có muốn khiêu vũ trước khi nói chuyện không?" Đôi tay anh gần như đau nhức vì muốn được ôm cô, được khiêu vũ như khi ở lễ hội, để xoay vòng giữa giới tinh – *những dân tinh của chúng mình.*

"Với anh? Chắc là không". Giọng cô như thể cô đang cười vào mũi anh, nhưng cái kiểu làm ra vẻ hiên ngang đó cũng vẫn gượng ép.

"Tất cả mọi người đang nhìn đấy". *Nhìn cả hai chúng ta*. Anh cần tỏ ra quyết đoán, nếu không, dân tinh sẽ nghĩ rằng anh yếu đuối, quy lụy trước cô. "Tất cả, trừ em".

Và thế là anh rũ bỏ lớp vỏ bọc, để cho toàn bộ ánh nắng mà anh ẩn chứa giờ ngập tràn quanh anh, khiến anh tỏa sáng như một chiếc đèn hiệu trong ánh

sáng lờ mờ của câu lạc bộ. Một người thường nhìn thấy một con tinh là một chuyện; còn ngồi trước một vua tinh lại là chuyện khác.

Mắt Aislinn mở to; cô thở hổn hển.

Vươn người ngang qua bàn, Keenan phóng một bàn tay ra tóm lấy một bàn tay đang nắm chặt của cô.

Bằng một cử động quá nhanh đến mức thất thường không nhìn thấy, Aislinn giật lại – rồi giận dữ nhìn xuống tay mình, như thể cô có thể dập tắt cái dấu hiệu nhắc nhở rằng cô đã thay đổi đến mức nào.

Rồi con sói con mà Aislinn bảo đi lấy nước uống quay lại, tay cầm một khay đồ uống, theo sau là ba đứa khác, mỗi con bê một chiếc khay mang đồ ngọt ăn vặt của con người mà những con tinh vẫn thích.

Với sự thân thiện mà cô vốn không dành cho những con tinh, Aislinn mỉm cười với mấy con sói con. "Nhanh quá".

Chúng đứng thẳng hơn, những cái bờm màu vàng nâu rung rung vẻ sung sướng.

"Vì cô, chúng tôi sẽ làm bất kỳ điều gì, thưa quý cô", con sói lớn nhất đáp bằng cái giọng lung búng mà mọi con sói con đều có.

"Cảm ơn" – cô kịp ngừng trước khi nói những từ ngữ của con người nhưng lại gây khó chịu đó – "Tôi muốn nói là, các em tử tế quá".

Keenan mỉm cười khi quan sát cô. Có thể thái độ thay đổi của cô là kết quả của chính cơ thể đang thay đổi; có thể đó là sản phẩm của sự chấp nhận không thể tránh khỏi đối với giới tinh. Nhưng dù sao, anh cũng chẳng quan tâm, chỉ cần cô mỉm cười với những dân tinh của họ là được.

Nhưng khi cô không nhìn những con sói con nữa – và buộc phải nhìn vào khuôn mặt đang rực sáng của anh – thì cô thôi mỉm cười. Mạch cô đập rộn ngay trong cổ họng như thứ gì đó đang bị mắc kẹt. Ánh mắt cô lại tránh chiếu vào anh; cô nuốt khan vài lần.

Không phải những con sói khiến máu cô ấy chảy nhanh hơn, khiến mặt cô ấy

đỏ lên. Mà đó là mình. Bọn mình.

Mấy con sói con đặt khay lên bàn: kem, bánh ngọt, và càphê; các món tráng miệng từ những tiệm bánh địa phương và những đồ uống ngọt không cồn. Chúng gầm gừ với nhau khi tranh chỉ vào những món ngon lành đó.

"Cô thử cái này đi".

"Không, cái này này".

"Cô ấy sẽ thích cái này hơn".

Cuối cùng, Tavish bước đến gần bàn cùng một trong những vệ binh để đuổi mấy con sói con đi. "Đi ra chỗ khác".

Aislinn im lặng quan sát. Thế rồi, với vẻ quả quyết rõ rang, cô quay lại phía Keenan. "Vậy hãy nói chuyện về trò chơi nhỏ bé của anh. Có thể chúng ta sẽ tìm được một giải pháp để cả hai chúng ta đều quay lại được với cuộc sống của mình".

"Bây giờ em là cuộc sống của anh. Đây này" – anh vẫy mạnh một tay quanh câu lạc bộ - "những con tinh, tất cả mọi thứ, tất cả sẽ vào trật tự của chúng một khi em chấp nhận anh".

Chẳng còn gì là quan trọng nếu không có cô bên cạnh anh. Nếu cô ấy từ chối, họ sẽ chết hết.

Anh thì thầm, "Anh cần em".

*

* *

Aislinn ghì chặt nắm tay. Cách này không xong rồi. Làm sao cô có thể nói lý với anh khi anh ngồi đó và sáng rực như một thiên thể? Anh ta không đe dọa cô, không làm bất kỳ điều gì ngoài việc nói với cô những điều lẽ ra nghe rất ngọt ngào.

Chuyện này kinh khủng đến thế ư? Cô dao động khi anh chăm chú nhìn cô – trông anh hoàn toàn như thể một người tốt bụng.

Anh ta là một con tinh. Không bao giờ được tin một con tinh.

Các cung nữ của anh đứng sau lưng cô, , những cô gái đã từng ở cùng vị trí với cô. Bây giờ họ chen chúc quanh cô, toàn là những nữ tinh. Đó không phải là cuộc sống mà cô muốn.

"Đó không phải là kiểu giải pháp có ích". Cô hít thở sâu. "Tôi không thích anh. Không muốn anh. Không yêu anh. Làm sao anh có thể nghĩ rằng có lý do để..." Cô cố gắng tìm những từ thích hợp. Nhưng chẳng có từ nào.

"Để theo đuổi em?" anh nhắc, nửa mỉm cười.

"Anh muốn gọi là gì cũng được". Mùi thơm của hoa cỏ bao trùm lấy cô, khiến cô hoa mắt. Cô thử lần nữa. "Tôi không hiểu tại sao anh lại đang làm cái trò này".

"Đã làm xong rồi". Anh với tay ra.

Cô rút tay lại. "Thôi đi".

Anh dựa người ra sau ghế. Những chiếc đèn xanh da trời của câu lạc bộ càng làm nổi bật ngoại hình không giống người thường của anh. "Nhưng nếu anh nói với em rằng em là chìa khóa – là chén thánh, là sách thánh – là chính đối tượng sẽ cứu được anh thì sao? Nếu anh nói em chính là người anh cần để đánh bại kẻ đang khiến Trái Đất đóng băng thì sao? Nếu sự chấp nhận của em sẽ cứu được cả thế giới – tất cả những con tinh này, và cả những con người trong thế giới của em nữa – thì em có làm không?"

Cô nhìn anh chăm chăm. Đây là câu trả lời mà bọn họ đã giấu cô. "Đó là ý nghĩa của tất cả chuyện này à?"

"Có thể". Anh đi vòng qua bàn, đủ chậm để lẽ ra cô có thể đứng dậy và ẩn cái ghế ra chắn giữa cô và anh.

Nhưng cô không làm thế.

"Nhưng chỉ có một cách để biết được". Anh bước lại gần đến mức cô sẽ phải đẩy anh ra thì mới đứng lên được. "Em phải chọn cách ở bên anh".

Cô chỉ muốn bỏ chạy.

"Tôi không muốn trở thành một trong số họ" – cô ra hiệu về phhi1a những Cô Gái Mùa Hè – "hoặc kiểu một nữ tinh băng giá như Donia".

"Ra là Donia đã nói với em về điều đó". Anh gật đầu, như thể đó là chuyện rất đỗi bình thường.

"Những chi tiết mà anh không hề nhắc tới? Thế thì đúng đấy". Cô cố dùng giọng vừa phải, như thể việc biết được lựa chọn của mình là hoặc làm một cung phi, hoặc trở thành một nữ tinh băng giá, cũng chỉ là một chuyện bình thường. "Nghe này, tôi không muốn làm một trong những món đồ chơi của anh, và tôi không muốn trở nên giống như Donia bây giờ".

"Anh không nghĩ em sẽ trở thành ai trong hai lựa chọn đó. Anh đã nói với em rồi. Anh muốn em chọn cách ở với anh". Anh kéo cô đứng dậy, khiến cô đứng quá gần anh. "Nếu em chính là người đó..."

"Tôi vẫn không hứng thú".

Trông anh mệt mỏi, chán nản y như cô đang cảm thấy. "Aislinn, nếu em là người đó, là chiếc chìa khóa anh cần, mà em lại bỏ đi, thì thế giới sẽ tiếp tục ngày càng lạnh hơn cho đến khi những con tinh mùa hè – giờ đây bao gồm cả em – sẽ chết vì lạnh, cho đến khi loài người cũng chết đói". Đôi mắt anh phản chiếu ánh sáng lấp lánh, như mắt một loài động vật trong những ánh đèn kỳ lạ của câu lạc bộ. "Anh không thể để điều đó xảy ra".

Trong một khoảnh khắc, Aislinn chỉ đứng đó, không thể tìm ra từ gì để nói. Donia đã sai rồi: cô không thể thương lượng với anh ta. Anh ta chẳng hề biết lý lẽ.

"Anh cần em hiểu". Giọng anh đe dọa, là tiếng gầm cảnh cáo của một dã thú trong bóng tối. Rồi cũng nhanh như thế, giọng anh lại tuyệt vọng khi nói thêm, "Ít nhất em có thể thử được không?"

Và Aislinn thấy mình gật đầu, đồng ý rằng mình sẽ thử, chỉ muốn chấm dứt nỗi đau khổ của anh.

Tập trung. Đó không phải là điều cô đến đây để làm cơ mà. Cô bám chặt vào thành bàn cho đến khi thấy đau cả tay.

Gặp anh, biết rằng anh là thực, biết rằng cái thể giới mà anh đang dâng cho cô trông thật sự như thế nào – điều đó không khiến cô dễ kháng cự hơn. Cô đã nghĩ là có, đã nghĩ rằng những điều kinh hãi mà cô từng thấy sẽ khiến cô mạnh mẽ hơn, kiên quyết hơn. Nhưng khi anh nhìn cô khẩn nài, thì tất cả những gì cô có thể nghĩ tới là mong ước được cho anh những gì anh muốn, bất kỳ điều gì khiến anh nắng ấm lại đổ tràn lên cô.

Cô cố tập trung vào sự tồi tệ của những con tinh, nghĩ về những điều tàn bạo mà cô đã thấy bọn họ làm. "Những dân tinh của anh không đủ quan trọng đến mức đáng để tôi từ bỏ cuộc sống của mình".

Anh không đáp.

"Tôi đã nhìn thấy bọn họ rồi. Anh không hiểu à? Những kẻ ở đây" – cô hạ giọng – "tôi đã thấy bọn họ sờ mó các cô gái, đã nghe thấy bọn họ, đã nhìn bọn họ cấu véo và ngáng chân và nhạo báng. Và còn *tệ hơn* nữa kia. Tôi đã nghe thấy bọn họ cười chế giễu chúng tôi. Cả cuộc đời tôi, hằng ngày, tôi đã nhìn thấy thần dân của anh. Tôi không thấy có bất kỳ cái gì đáng để cứu vớt cả."

"Nếu em chấp nhận anh, em sẽ cai trị bọn họ - là Nữ Hoàng Mùa Hè. Bọn họ sẽ tuân lệnh em như đối với anh. Đôi mắt anh như van xin cô, giờ không phải là mưu chước của giới tinh, mà chỉ là ánh nhìn tuyệt vọng.

Cô nghênh cằm. "Thế hả, nếu cách bọn họ hành xử cò thể cho tôi thấy được một điều gì đó, thì đó là ràng bọn họ cũng chẳng ngoan ngoãn tuân lệnh lắm đâu. Trừ phi anh không phản đối những hành động của bọn họ."

"Anh đã quá thiếu thốn sức mạnh để làm được những gì nhiều hơn là đành trông chờ vào phần bản năng thiện của họ để buộc họ nghe lời. Nếu em cai trị họ, thì em có thể thay đổi điều đó. Chúng ta có thể thay đổi được rất nhiều. Hãy cứu họ". Anh làm cử chỉ quét quanh những đám đông đang nhảy múa. "Trừ phi anh thực sự trở thành vua, còn nếu không, những dân tinh này sẽ chết. Những người thường trong thành phố của em cũng sẽ chết. Họ đang chết dần

rồi đấy. Em sẽ còn nhìn thấy điều đó xảy ra".

Cô thấy nước ứ lên trong mắt mình, biết rằng anh nhìn thấy, nhưng cô không quan tâm. "Phải có một cách nào khác. Tôi không muốn như thế này, và tôi sẽ không trở thành một trong các Cô Gái Mùa Hè".

"Em sẽ trở thành. Em đã là như thế này, trừ phi em chọn cách ở với anh. Đơn giản vậy thôi. Thật mà, thật tức cười khi quá trình này lại nhanh như vậy".

"Còn nếu tôi không phải là chìa khóa cho anh? Tôi sẽ mãi mãi giống như Donia?" Ci6 đẩy anh ra. "Một kế hoạch hay quá hả? Chị ấy khổ sở, đau đớn. Tôi đã nhìn thấy điều đó rồi".

Anh nhăn mặt và quay đi khi cô nhắc đến Donia, có vẻ chân thật đến cùng cực. Điều đó khiến cô ngừng lại. Anh có thể sẽ giành được nhiều thứ, nhưng từ nỗi đau đang trùm lên khuôn mặt anh, thì rõ ràng anh đã mất thứ quan trọng nhất.

"Hãy nói với anh rằng em sẽ nghĩ về chuyện này. Được không?" Anh nhoài người ra và thì thầm, "Anh sẽ đợi. Chỉ cần nói rằng em sẽ suy nghĩ. Anh *cần* em".

"Anh không thể tìm được cách khác à?" cô hỏi, dù cô đã biết câu trả lời, biết rằng không còn câu trả lời nào khác. "Tôi không muốn làm hoàng hậu của anh. Tôi không muốn *anh*. Có một người khác mà tôi..."

"Anh biết". Keenan nhận một ly nước từ con sói con đang chạy luồn bên dưới chân của một trong vô số vệ binh đi theo Keenan. Thêm một nụ cười buồn bã nữa, anh nói thêm, "Anh cũng xin lỗi về điều đó. Anh hiểu, hiểu rõ hơn nhiều so với mức anh có thể nói ra".

Sự rõ ràng của câu chuyện bắt đầu hiện ra. Cô nghĩ về điều đó: những thứ sẽ biến đổi, những thứ cô muốn giữ cho bất biến. Cô có quá nhiều câu hỏi. "Còn cách nào khác không? Tôi hoàn toàn không muốn làm dân tinh, và chắc chắn là tôi không muốn cai trị bọn họ".

Anh cười buồn. "Có những ngày anh cũng không muốn, nhưng cả hai chúng

ta đều không thể thay đổi được số phận mình. Anh sẽ không nói dối để bảo rằng giá như anh có thể rũ bỏ mọi chuyện cho em, Aislinn ạ. Anh tin rằng em chính là người đó. Nữ Hoàng Mùa Đông cũng sợ em. Ngay cả Donia cũng tin rằng em là người đó". Anh giơ tay ra. "Anh mong rằng điều đó không khiến em bực tức. Nhưng anh xin em chấp nhận anh. Cứ nói cho anh biết em muốn gì, và anh sẽ cố".

Trong một khoảnh khắc kỳ lạ như ở lễ hội, anh chờ đợi với bàn tay vươn ra, đề nghị cô chấp nhận anh. Ở lễ hội, cô nghĩ mọi chuyện đã gần như xong; bây giờ cô lại có cảm giác nôn nao rằng đây mới chỉ là khởi đầu.

Mình sẽ nói với Seth thế nào? Với Bà nữa ? Mình sẽ nói gì với họ đây? Cứ đơn giản mặc kệ họ chưa bao giờ là cách hiệu quả với Khả Năng Nhìn Thấy của cô, và cô cũng bắt đầu tin rằng lần này cũng vậy. Cô biết mình đang thay đổi, bất kể cô đã cố gắng đến mức nào để chối bỏ nó.

Mình là một trong số họ.

Nếu cô sống sót, cô cần bắt đầu nghĩ đến việc tìm hiểu thế giới tinh.

Rồi cô nhận ra rằng cả tên bảo kê lẫn Keenan đều đã nhắc đến một kẻ cai trị khác, một nhân vật khác trong cuộc chơi của họ. Cô nhìn anh và hỏi, "Nữ Hoàng Mùa Đông là ai? Bà ấy có thể giúp tôi không?"

Keenan sặc nước. Anh di chuyển nhanh một cách mờ ảo, và nắm chặt cánh tay cô. "Không. Em không thể để bà ấy biết rằng em nhìn thấy bọn anh, rằng em biết về bất kỳ điều gì đang diễn ra". Anh lắc nhẹ người cô. "Nếu bà ấy biết..."

"Nếu bà ấy có thể giúp tôi..."

"Không. Em phải tin anh. Bà ấy nguy hiểm hơn là anh có thể bắt đầu giải thích cho em đây. Anh có thể không làm hại em vì em nhìn thấy bọn anh, nhưng có những kẻ khác sẽ làm vậy, bao gồm cả Nữ Hoàng Mùa Đông. Bà ấy là lý do tại sao anh lại bất lực thế này. Tại sao Trái Đất lại đóng băng. Em không được tìm bà ấy". Những móng tay của anh cắm vào cánh tay cô cho đến khi cô cũng bắt đầu tỏa sáng. Trông anh rất hoảng sợ, một ý nghĩ mà cô không muốn tìm hiểu quá kỹ.

Anh ta tự coi mình là bất lực?

Cô lặng lẽ gật đầu, và Keenan thả tay cô ra, kéo lại ống tay áo bị nhăn của cô.

Aislinn nghiêng lại gần hơn, môi cô gần chạm vào da anh vì anh âm nhạc và tiếng ồn ngày càng to hơn. "Tôi cần biết nhiều hơn. Anh đang đòi hỏi tôi quá nhiều để..." Cô không thể nói tiếp, nghĩ về những gì anh đang đòi hỏi cô phải từ bỏ, phải trở thành. Thứ mà mình đang trở thành rồi. "Tôi cần nhiều câu trả lời hơn nếu anh muốn tôi nghĩ về bất kỳ cái gì ở đây".

"Anh không thể nói cho em mọi thứ. Có những nguyên tắc, Aislinn ạ. Những nguyên tắc đã được đặt ra hang thế kỷ rồi..." Anh gần như hét lên để cô nghe thấy, át đi những tiếng ồn. "Chúng ta không thể nói chuyện ở đây, giữa sự phấn khích của họ".

Xung quanh họ, những con tinh đang lên vì vui mừng, di chuyển theo những cách rõ ràng không phải con người, dù vẫn mang lớp vỏ bọc.

Anh lại chìa tay ra. "Hãy đến công viên, tiệm càphê, bất kỳ nơi nào em muốn".

Cô để anh cầm tay mình, căm ghét cái thực tế rằng khả năng lựa chọn của cô đang có vẻ là không thể tránh được.

Keenan cảm thấy bàn tay nhỏ bé của cô trong tay anh, dịu dàng như cái chạm nhẹ của Mặt Trời. Cô chưa đồng ý, nhưng cô đang suy nghĩ, chấp nhận mất đi sự sống chết của mình. Chắc chắn cô sẽ khóc, nhưng đó là chuyện thường đối với những cô gái mới gia nhập giới tinh.

Anh dẫn cô ra cửa, biết rõ rằng những con tinh mùa hè đang quan sát với vẻ hài lòng. Họ khiêu vũ đến gần hơn, áp sát và mỉm cười với Aislinn.

Và cô ngẩng cao đầu, dũng cảm như khi cô đi xuyên qua đám đông để gặp anh. Anh cho rằng cô nhìn thấy họ thực sự: không phải những cái vỏ bọc, mà là những khuôn mặt thật. Cô không khiêu vũ, nhưng cô không tránh bước khi họ đến gần. Đối với một người thường có khả năng nhìn thấy, thì đây đúng là

việc làm can đảm.

Anh biết cô nghe thấy những tiếng xì xào của những kẻ - không biết về Khả Năng Nhìn Thấy của cô – đang chọn trạng thái vô hình, đi loanh quanh gần hơn và dung tay chải vào tóc cô.

"Phu nhân của chúng ta".

"Hoàng hậu đây rồi".

"Cuối cùng cũng đến với chúng ta".

Bọn họ không nghe thấy những nghi ngờ hay tuyệt vọng của cô. Họ chỉ nghe thấy rằng cô gái người thường đã đến tìm anh; họ chỉ biết rằng cô ra đi cùng với anh. Sau những lời của chị em Eolas ở lễ hội, họ đã tin rằng cô chính là người sẽ giải thoát cho anh, cứu vớt họ. Anh hy vọng là họ đúng.

"Những Cô Gái Mùa Hè trong thư viện, họ nói rằng" – cô nhìn đi chỗ khác và đỏ mặt trước khi nói thật nhanh những từ còn lại – "họ nói như thể họ, umm, *hẹn hò* với người thường".

Thật tổn thương khi cô hỏi như thế. Anh chưa bao giờ từng nghĩ rằng khi anh tìm thấy hoàng hậu của mình, thì cô lại lãnh đạm với anh đến thế. Anh nghiến răng, nhưng vẫn đáp, "Đúng đấy".

"Vậy tôi cũng có thể..." Cô ngừng lại khi họ đến gần cửa.

Gã bảo kê – lúc này đã thêm mấy cái khoen kim loại kỳ khôi vào lốt người thường của mình khi Keenan bước đến – "Ash".

Dũng cảm lần nữa, cô nghe răng cười với hắn. "Hẹn gặp sau nhé".

Choáng trước nụ cười thân thiện của cô với gã bảo kê, Keenan quay sang hỏi cô rằng hai người đã tiết lộ những gì với nhau – như thế tốt hơn nhiều là thảo luận về mong muốn của cô được tiếp tục mối quan hệ với một người thường.

Họ bước ra ngoài, và anh cảm thấy ngay: một làn sóng lạnh thấu xương.

"Beira". Anh vội vã thì thầm, "Em, phải đứng gần vào anh. Mẹ anh đang đến chỗ chúng ta".

“Tôi tưởng anh sống với mấy người nữa chứ”.

“Đúng thế”. Anh bước lên phía trước Aislinn, đứng giữa họ. “Beira tuyệt đối không đủ tư cách chăm sóc ai hết”.

“Nào, nào, con yêu dấu, như thế không tốt lắm đâu nhé”. Beira bước ra khỏi bóng tối như một cơn ác mộng mà anh chưa bao giờ có thể ngừng nhớ tới.

Vỏ bọc của bà ta để lộ ra sợi dây ngọc quen thuộc buông trên chiếc váy xám. Bà ta mặc chiếc áo khoác lông dày cộp. Nhưng lớp vỏ bọc không ch thấy đôi mắt đầy băng tuyết hay ánh lấp lánh của sương giá trên môi bà ta. Nhưng Keenan biết Aislinn nhìn thấy hết. Anh biết cô nhìn thấy khuôn mặt thật của mẹ anh. Cái ý nghĩ đó không khiến anh yên lòng.

Beira thở dài, để hơi thở buốt giá thổi vào mặt anh, và nói, “Mẹ chỉ nghĩ mẹ nên gặp cô gái đã khiến mọi người đều phải bàn tán”.

Rồi Nữ Hoàng Mùa Đông nghiêng lại gần hơn và hôn lên hai má anh.

Keenan thấy những vết nhức buốt, tê cóng, đang hình thành ở nơi mà môi bà vừa chạm vào da anh, nhưng anh không nói gì. May là Aislinn cũng không.

“Cô gái *kia* có biết con đi chơi với cô này không?” Beira vờ nói thầm nhưng cố tình để người khác nghe thấy, tay chỉ vào Aislinn và nhăn mũi.

Anh co bàn tay thành nắm đấm, ước rằng anh có thể thả bung cơn giận dữ của mình, nghĩ đến những lời Beira đe dọa Donia. Bây giờ, với Aislinn bên cạnh anh – vẫn còn rất yếu ớt – thì anh không dám. “Con không biết”.

“*Sùy, sùy*, nóng giận là thiếu hấp dẫn lắm đấy, con biết không?”

Anh không mắc mưu.

Bà vỗ hai bàn tay vào nhau, khiến một làn sóng lạnh giá nữa thốc vào anh, và hồ hởi, “Con có giới thiệu mẹ với cô ấy không, con yêu?”

“Không”. Anh đứng trước Aislinn, giữ cho cô ngoài tầm với của Beira. “Con nghĩ mẹ cần phải đi đi”.

Beira cười vang, để cho hơi lạnh xuyên suốt trong âm thanh, khiến anh đau nhức.

Anh cố giữ cho Aislinn được che chắn an toàn đằng sau, nơi không khí buốt giá không chạm tới cô, nhưng cô bước lên bên cạnh anh và nhìn Beira vẻ coi khinh.

"Đi thôi". Aislinn nắm tay anh, không phải vì tình yêu hay thương mến, mà là dấu hiệu của sự đoàn kết. Đây không phải là cô gái lo âu mà anh đã nói chuyện cùng ở Thành Lũy. Không, trông cô giống một chiến binh hơn, như một trong những vệ binh kỳ cựu quên cách mỉm cười ngay cả trong những giây phút hạnh phúc. Trông cô thật rực rỡ.

Torng khi anh đứng đó, cố không để gục ngã dưới cái lạnh mà Beira tỏa ra, thì Aislinn kéo anh thấp xuống và hôn lên hai bên má bầm tím vì lạnh của anh. Môi cô mềm mại như sáp chạm lên những vết thương đau nhức. "Tôi không thể chịu được những kẻ bắt nạt người khác".

Hơi ấm truyền qua tay anh, nóng bỏng trên má anh.

Không thể thế được.

Keenan nhìn từ Aislinn qua mẹ mình. Họ đứng đối mặt nhau như thể sẵn sang bắt đầu một cuộc chiến tranh mà giới tinh chưa từng chứng kiến trong hàng thiên niên kỉ.

Không thể tập trung, Keenan nhìn chăm chăm về phía khu chứa rác dưới ngõ hẻm, một người đàn ông đang nửa thức nửa ngủ, cuộn tròn trong một cái ổ làm từ những mảnh vải sờn và những chiếc hộp, và lo lắng nghe âm thanh của các cố vấn và vệ binh của anh đang tiến lại gần phía sau họ.

Beira bước lại gần hơn, bàn tay trắng như xương của bà ta giơ về phía má Aislinn. "Mặt con bé này trông quen lắm".

*

* *

Aislinn bước ra khỏi tầm với của Beira. "Không".

Beira cười phá, và Aislinn cảm thấy có cái gì đó lạnh lẽo và ghê tởm luồn xuống sống lưng mình.

Việc cô giận dữ với cái viễn cảnh trở thành một trong số bọn họ không cũng không còn quan trọng nữa; việc đó đã hết quan trọng khi Beira làm Keenan bị thương. Một bản năng bảo vệ anh chợt bùng lên trong cô – một nỗi thôi thúc mà cô thường cảm thấy dành cho bạn bè mình, nhưng chưa bao giờ là danh cho một con tinh. Có thể đó là vì diện mạo của anh trong câu lạc bộ, hay cái cảm giác ngày cáng tăng, rằng anh cũng đang mắc kẹt y như cô.

Beira không thể chống lại cả hai bọn mình. Không thể chống lại cả Vua và Nữ Hoàng Mùa Hè. Dù cô không khoái khả năng này chút nào, nhưng nó có vẻ rất *phải lẽ* khi cô nghĩ về nó.

"Hẹn gặp lại nhé, hai nhóc đáng yêu". Beira vẫy tay và hai mụ phù thủy héo quắt bước tới, sát sườn bà ta giống như những-quý-bà-đang-chờ-đợi trong những bức vẽ của hoàng cung. Bên dưới lớp vỏ bọc, những nữ tinh này chẳng có chung một chút gì với vẻ đẹp tăm tối của Beira; trông họ chỉ đơn thuần như đã bị hút sạch sức sống, bỏ lại những cái vỏ trống rỗng, hốc hác với đôi mắt hờ hững.

Không buồn liếc lại, cả ba đi vào ngõ hẻm. Những mảnh băng, rạn nứt và có góc nhọn hoắt như những mảnh thủy tinh vỡ, lấp lánh dưới từng bước chân Beira.

Aislinn quay qua Keenan. "Thật là con mụ tồi tệ! Anh ổn không?"

Nhưng anh đang nhìn cô, sự kinh ngạc hiện rõ trong mắt. Anh sờ tay lên má mình; cô quan sát thấy những vết bầm mờ dần đi – để lại một vết in màu đỏ nơi môi cô đã chạm vào da anh.

Hai người "chú" của anh bước lại đứng hai bên. Những vệ binh của anh dịch chuyển vòng quan họ. *Quá ít ỏi, quá muộn.* Mấy con tinh cùng nói một lúc.

"Beira xéo rồi ư?"

"Có phải anh..."

Nhưng Keenan phớt lờ bọn họ. Anh nhấc bàn tay của Aislinn áp vào má mình, giữ nguyên ở đó. "Em đã làm được điều này".

Một trong các con tinh tiến lại gần. "Cô ấy đã làm được gì? Anh bị thương không?"

"Bà ta không nhìn thấy chứ? Beira ấy?" Keenan hỏi.

Mắt anh mở to, và Aislinn nhìn thấy những bông hoa tím tí hon nở bừng trong đó.

Cô rút tay lại, lắc đầu. "Điều này chẳng có ý nghĩa gì cả, chẳng thay đổi gì cả. Tôi chỉ... Tôi thậm chí chẳng biết tại sao mình lại làm thế".

"Nhưng em đã làm", anh thì thầm, nắm lấy cả hai tay cô. "Em nhìn thấy nó đã đổi khác thế nào rồi đấy".

Cô run run.

Anh đang nhìn cô như thể cô chính là chính chén thánh mà anh đã nói tới, và ý nghĩ duy nhất của cô là bỏ chạy, thật xa và thật nhanh, chạy đến khi không thể chạy được nữa.

"Chúng ta sẽ nói chuyện. Anh đã bảo là..." Từ ngữ của cô chợt bay biến khi sức nặng của sự thật dội lên cô. *Điều đó là thật. Mình là*... Cô thậm chí không thể nghĩ về nó, nhưng cô biết nó là thật, và anh cũng biết. Cô lắc đầu.

"Có ai ở đây giải thích cho chúng tôi được không?" Ông chú tinh có vẻ ít lời hơn bước tới.

Vẫn giữ chặt tay cô, Keenan nghiêng đầu ra hiệu cho họ bước tới. Bằng giọng thì thầm trầm vang, như tiếng gầm gào của những cơn bão, anh tuyên bố, "Aislinn đã làm lành được cái chạm tay của Nữ Hoàng Mùa Đông".

"Tôi không đồng ý", cô cãi lại, cố giật tay ra. Bất kỳ thoáng chút tình bạn nào, bản năng bảo vệ nào, đã biến mất khi anh tóm chặt tay cô.

"Cô ấy đã hôn lên sương giá của Beira, và nó biến mất. Cô ấy đã xóa được vết tiếp xúc với Beira. Cô ấy giúp tôi – tự nguyện – và tôi đã mạnh hơn". Anh

thả một tay cô ra để chạm lại vào má mình.

"Cô ấy làm gì?"

"Cô ấy làm lành vết thương bằng một nụ ho6nm cô ấy chia sẽ sức mạnh với tôi". Vẫn giữ một bàn tay cô, Keenan quỳ xuống, ngước nhìn cô, những giọt nước mắt vàng óng chảy trên khuôn mặt anh như dòng ánh nắng hóa lỏng.

Những con tinh khác cũng quỳ sụp xuống bên cạnh anh trong cái ngõ hẻm bẩn thỉu.

"Hoàng hậu của anh". Keenan thả tay cô ra để với lên khuôn mặt cô.

Và cô bỏ chạy. Cô chạy như chưa từng chạy trong đời, nghiến nát lớp băng vẫn còn lấp lánh dưới chân, trốn khỏi ánh Mặt Trời phát ra từ làn da của Keenan.

*

* *

Keenan vẫn quỳ trên mặt đất một lúc sau khi Aislinn đã bỏ chạy. Không ai đứng dậy.

"Cô ấy đi rồi". Anh biết nghe giọng mình rất yếu đuối, nhưng anh không thể tìm được sức mạnh để quan tâm đến điều đó nữa. "Chính là cô ấy, và cô ấy bỏ đi. Cô ấy biết, và cô ấy bỏ đi".

Anh nhìn chăm chăm vào ngõ hẻm, nơi cô đã biến mất. Cô vẫn chưa di chuyển được nhanh như giới tinh, nhưng cô đã nhanh hơn người thường rất nhiều. Anh tự hỏi ngay cả điều đó thì cô có để ý thấy không.

"Chúng tôi có nên đi bắt cô ấy lại không ạ?" – một trong những vệ binh thanh hương trà hỏi.

Keenan quay sang Tavish và Niall. "Cô ấy đi rồi".

"Cô ấy đã bỏ đi", Tavish nói và ra hiệu cho vệ binh lùi lại.

Bọn họ lùi lại vào những chỗ bóng tối, đủ gần để nghe thấy nếu họ được triệu tập, nhưng không đủ gần để nghe lén một cuộc nói chuyện nho nhỏ.

Niall nắm lấy cánh tay Keenan. “Hãy cho cô ấy đêm nay để ổn định tinh thần”.

Tavish bước tới phía bên kia của Keenan.

“Cô ấy sẽ nghĩ về điều đó. Bên trong cô ấy đã nói thế rồi”. Keenan nhìn từ Tavish sang Niall và ngược lại. “Cô ấy vẫn sẽ nghĩ. Cô ấy phải làm thế”.

Không lão tinh nào trả lời anh khi họ dẫn anh đi, đội vệ binh theo sau lặng lẽ.

CHƯƠNG 25

Những con tinh, như chúng ta biết, bị cuốn hút đặc biệt bởi vẻ đẹp của những cô gái người thường, và... đức vua giao cho vô số những con yêu nhỏ của mình đi tìm và bắt [họ] về khi có thể.

—Trích từ *Ancient Legends, Mystic Charms, and Superstitions of Ireland* của Lady Francesca Speranza Wilde (1887)

Aislinn chạy không ngừng cho tới khi cô đến cửa nhà Seth. Cô đẩy cửa mở, gọi anh, và vấp khựng lại khi thấy một đám đông nho nhỏ tụ tập trong đó.

“Ash?” Anh chạy băng qua phòng và ôm lấy cô trước khi cô có thể nghĩ ra điều gì để nói.

“Em cần...” Cô vẫn thở hổn hển, tóc vướng vào mặt và cổ. Tiếng ầm ỹ của những chiếc chai va vào nhau và những con người đang chuyển động hầu như không rõ ràng khi cô cố lấy lại hơi thở.

Không ai bình luận gì, hoặc nếu có thì cô cũng không nghe thấy, khi Seth

dẫn cô qua ô cửa đến toa tàu thứ hai, nới có phòng tắm nhỏ và phòng ngủ của anh. Họ đứng lại trong phòng khách, bên ngoài cánh cửa phòng anh đã đóng lại.

"Em có bị sao không?" Anh trượt tay lên cánh tay cô, nhìn vào mặt và tay cô, xem có vết rách nào trên bộ quần áo nực cười mà Donia đã đưa cô.

Cô lắc đầu. "Em lạnh. Sợ".

"Em đi tắm đi. Làm ấm người lên trong khi anh bảo mọi người về". Anh mở cửa và bật cái lò sưởi be bé trong phòng. Tiếng rừ rừ êm êm tràn ngập căn phòng khi chiếc lò sưởi hoạt động.

Cô ngập ngừng, rồi gật đầu.

Anh hôn phớt cô rồi để cô lại đó.

*
* *

Khi Aislinnra khỏi căn phòng tắm bé nhỏ, thì căn nhà đã yên ắng; mọi người đã đi cả. Cô đứng ở ngưỡng cửa – giờ cảm thấy an toàn hơn khi ở đây với Seth. Bà đã làm những gì Bà cho là tốt nhất, nhưng nỗi sợ những con tinh của Bà khiến bọn họ có vẻ quá ghê gớm – như thể cả những việc đời thường cũng phần nào bị tùy thuộc vào phản ứng của những con tinh.

Seth đang nằm duỗi người trên sofa, tay gác lên đầu, chân đung đưa ở thành ghế. Anh có vẻ chẳng lo lắng hay thậm chí là ngạc nhiên trước vẻ hoảng sợ của cô.

Đối với anh ấy, bây giờ trông mình có khác lắm không?

Cô nghĩ, *tức là vô hình ấy*, và lại gần anh. Anh không ngồi dậy, không nhìn cô, không nói gì.

Anh ấy thực sự không thể thấy mình.

Cô lướt những ngón tay lên cánh tay anh,dừng lại ở bắp tay.

"Có dễ tấn công hơn không khi trông em như thế?" Anh nhìn thẳng vào cô.

Cô rụt phắt tay lại. “Sao ạ? Làm sao...”

“Cái thứ công thức của Donia. Trông em rất mờ mờ, giống như những con tinh ngoài kia, nhưng anh vẫn nhìn thấy em”. Anh không dịch chuyển, vẫn ở nguyên chỗ mà anh vẫn nằm khi cô bước vào phòng. “Anh không ngại đâu, em biết mà”.

“Em cũng đã xấu xa như bọn họ rồi”.

“không”. Anh lăn nghiêng người để chừa chỗ trên sofa cho cô. “Có phải em đang chạm vào một người lạ trên phố đâu. Đây là anh mà”.

Cô ngồi xuống đầu kia của chiếc ghế sofa. Anh cuộn chân quanh cô – một chân sau lưng cô, chân kia gác lên đùi cô.

“Keenan đã tin rằng em là Nữ Hoàng Mùa Hè”.

“Là cái gì?”

“Là người có thể lấy lại cho anh ta những quyền lực mà anh ta bị mất. Nếu anh ta không tìm thấy hoàng hậu của mình, thì mọi thứ sẽ càng lạnh hơn. Anh ta nói tất cả, con người nữa, cũng chết hết. Đó là bản chất của chuyện này. Anh ta nghĩ em chính là người đó, là hoàng hậu sẽ thay đổi được mọi thứ”. Cô nghiêng một chút về phía trước để Boomer không bị mắc vào tóc cô khi trườn ngang trên thành ghế sofa. “Bọn họ đã biến em thành một nữ tinh, em là một trong số bọn họ”.

“Anh đã biết điều đó khi em làm trò vô hình”.

“Bọn họ đã làm thế, đã biến đổi em, và em... em không muốn là bà hoàng hậu điên rồ của bọn họ”.

Anh gật đầu.

“Nhưng em lại nghĩ em chính là hoàng hậu... em không biết phải làm gì. Tối nay em đã gặp một nhân vật khác – Nữ Hoàng Mùa Đông”. Cô run lên,nghĩ đến cái lạnh khủng khiếp và cảm giác giá buốt. “Bà ta rất kinh khủng. Bà ta cứ thế bước tới và tấn công Keenan, và em muốn chống lại bà ta. Em muốn bắt bà ta

phải quỳ gối”.

Cô kể cho anh nghe về cái lạnh mà Beira đã để lại, những mụ phù thủy, nụ hôn khiến tất cả hoàn toàn tin tưởng cô là hoàng hậu của họ. Rồi cô nói thêm, “*Em không muốn như thế*”.

“Vậy chúng ta sẽ tìm cách để không làm thế”. Anh dung chân kéo cô về phía anh, để cô nằm lên ngực anh. “Hoặc chúng ta sẽ tìm cách giải quyết nó”.

“Nếu em không thể thì sao?” cô thì thầm.

Seth không đáp; anh không hứa rằng mọi chuyện sẽ ổn. Anh chỉ hôn cô.

Cô thấy người mình ấm lại, như một luồng sáng bắt đầu từ đâu đó gần bụng cô, nhưng cô không hề nghĩ gì cho đếnkhi Seth lùi lại và nhìn cô chằm chằm.

“Hôn em như nếm ánh Mặt Trời vậy. Ngày càng như thế”, anh thì thầm. Anh lướt những ngón tay lên môi cô.

Cô bước ra xa, muốn phát khóc. “Có phải đó là lý do mà mọi chuyện giữa chúng tat hay đổi? Vì em trở thành một thứ gì đó khác?”

“Không”. Anh bình tĩnh, chậm rãi, như tiếp cận một con thú đang hoảng sợ.

“Bảy tháng, Ash ạ. Trong bảy tháng, anh đã đợi em để mắt đến anh. Điều này” – anh cầm một tay cô lên, bàn tay tỏa sáng như Keenan trước đó – “không phải là lý do. Anh đã yêu em trước khi điều này xảy ra”.

“Làm sao em biết được?” Cô xoắn cái đường viền của chiếc áo khoác ngớ ngẩn mà Donia đưa cô. “Anh có nói gì đâu”.

“Anh đã nói rất nhiều điều”, anh nhẹ nhàng sửa lại. “Chỉ là em không nghe”.

“Vậy, tại sao lại là lúc này? Nếu đây không phải là lý do, thì tại sao?”

“Anh đã đợi”. Anh gỡ chiếc nơ trên áo khoác, quấn sợi ruy-băng quanh ngón tay. “Em cứ đối xử với anh chỉ như một người bạn”.

“Thì anh đã là bạn em mà”.

"Anh vẫn thế". Anh đặt một ngón tay vào dải dây buộc cao nhất và kéo lỏng nó ra. "Nhưng như thế không có nghĩa là anh không thể là gì khác".

Cô nuốt khan, nhưng không tránh.

Anh kéo mở nút buộc tiếp theo của sợi ruy-băng.

"Anh ta đã không làm thế. Tức là, bọn em đã không làm", cô lắp bắp.

"Anh biết. Nếu có thì em đã không đến đó và trông thế này". Anh nhìn cô, để ánh mắt từ từ lướt lên qua chiếc quần vinyl và chiếc áo khoác đã mở hờ, cho đến khi anh nhìn thẳng vào khuôn mặt đang đỏ lựng của cô. "Trừ phi em muốn anh ta. Nếu như vậy, thì Ash à,cứ nói cho anh biết".

Cô lắc đầu. "Không. Nhưng khi anh ta... kho6ngpha3i là anh ta, đó là một kiểu yêu thuật..."

Anh nâng đầu cô lên. "Đừng bỏ cuộc. Đừng bỏ anh thậm chí trước cả khi em đến".

"Nếu em, nếu chúng ta..." Cô hít thở sâu và cố không để các từ ngữ mắc míu vào nhau khi nói, "Nếu em muốn ở đây, ở bên cạnh anh suốt đêm nay?"

Anh nhìn cô vài giây. "Cái chuyện với bọn họ, đó không phải là lý do chính đáng".

"Phải". Cô cắn môi, thấy xấu hổ.

Nhưng như một tiếng vọng, cô lại nghe thấy sự im lặng của Keenan lúc ở Thành Lũy và Tàn Tích, kiểu lảng tránh thận trọng của anh ta trước những câu hỏi của cô, khi cô hỏi về những con tinh và người thường. Có khả năng nếu cô là hoàng hậu của họ, cô sẽ mất Seth. Cô nhắm mắt lại.

"Ash, anh rất muốn. Anh muốn *em*, nhưng vì *chúng ta*, chứ không phải vì điều gì đó mà bọn họ làm hoặc không làm".

Cô gật đầu. Anh nói đúng; cô biết thế. Nhưng thật chẳng công bằng. Chẳng có gì có vẻ công bằng hay đúng đắn. Điều duy nhất khiến cô cảm thấy đúng đắn là Seth.

"Như thế không có nghĩa là em không thể ở lại. Chỉ là không làm chuyện đó". Anh nói dịu dàng, như anh đã làm vào buổi sáng hôm đó,khi cô hoảng sợ. "Như thế để dễ cư xử hơn".

Seth nắm tay Aislinn khi họ cùng quay lại toa tàu kia, cái toa tàu mà anh đã biến thành phòng ngủ,nhưng anh hầu như không nài ép cô. Nếu muốn, cô có thể quay người và đi hướng khác. Nhưng cô không làm thế. Cô lồng các ngón tay mình vào các ngón tay anh thật chặt đến mức có thể làm anh đau.

Nhưng giờ đây khi họ đứng ở ngưỡng cửa, với một chiếc giường dài từ đầu này tới đầu kia của căn phòng hẹp, thì cô gần như hoảng sợ. "Thật là..."

"Thoải mái". Anh thả tay cô ra.

Đó không phải là cái giường quá lớn, cùng lắm là cỡ giường đôi, nhưng nó cũng chỉ còn chừa lại khoảng trống ở mỗi bên phòng khoảng vài chục centimet. Khác với phong cách nội thất Spartan của toa tàu đầu tiên, căn phòng này ấn tượng hơn. Những chiếc gối tím sẫm, gần như đen, chồng đống trên giường; vài chiếc đã rơi xuống sàn, trông như như những bóng râm trên chiếc thảm đen. Ở một bên cạnh giường là những kệ nhỏ màu đen. Một dàn âm thanh đen bóng chễm chệ trên một chiếc kệ, trên chiếc kệ còn lại là mấy cái giá nến. Sáp chảy nhỏ giọt từ những ngọn nến xuống mặt kệ.

"Anh có thể ngủ trên sofa". Seth giữ khoảng cách khi nói ra điều đó, và mỉm cười dịu dàng. "Để em có không gian riêng".

"Không. Em muốn anh ở đây. Chỉ là căn phòng này" – cô chỉ quanh phòng – "quá khác với phần còn lại của ngôi nhà".

"Em là cô gái duy nhất từng được mời vào tận đây, từ trước đến nay". Anh đi tới chỗ dàn âm thanh, quay lưng về phía cô, và lật qua mấy chiếc đĩa ở giá trên tường. "Chỉ nói để em biết vậy thôi".

Cô ngồi ở mép giường, gấp một chân lại phía trước, chân kia chống xuống sàn. "Cảm giác thật lạ. Như thể việc em ở đấy mới là quan trọng hơn cả".

"Nên thế". Anh đứng ở phía bên kia giường, tay cầm một cái hộp trang sức trong suốt. "Anh đã làm cách khác, với những người không có nhiều ý nghĩa.

Không giống nhau".

"Vậy tai sao anh làm những chuyện đó?"

"Vì cảm thấy thích". Anh không nhìn đi chỗ khác, dù anh có vẻ không thoải mái lắm.Anh nhún vai. "Say. Đủ kiểu lý do, anh đoán vậy".

"Ôi". Aislinn nhìn đi chỗ khác.

"Cũng cũ rồi. Tức là, có,umm" – anh hắng giọng – "mấy thứ giấy tờ ở đằng kia. Anh đã muốn đưa chúng cho em trước khi... Hôm trước anh định lấy chúng ra... nhưng, và, bây giờ..." Anh chỉ tay.

Aislinn với tay ra lấy mấy tờ giấy trên chiếc kệ có nến. Ở tờ giấy trên cùng, cô đọc thấy "Bệnh viện Huntsdale". Cô nhìn ra phía anh. "Gì đây?"

"Các xét nghiệm. Anh làm hồi đầu tháng. Anh làm thường xuyên. Chỉ nghĩ là em có thể muốn biết. Anh muốn em biết". Anh nhặt một chiếc gối lên, lật lật nó trong tay. "Anh chưa từng, em biết đấy, quan hệ không an toàn, nhưng... nhiều thứ vẫn có thể xảy ra".

Aislinn đọc lướt những tờ giấy, các kết quả xét nghiệm đủ thứ từ HIV tới nấm chlamydia, tất cả đều âm tính. "Vậy là..."

"Anh định nói về chuyện này trước khi..." Anh ép chiếc gối giữa hai tay, khiến nó bẹp dí. "Anh biết thế này chẳng lảng mạn chút nào".

"Thế này là tốt". Cô cắn môi. "Em chưa bao giờ... anh biết đấy".

"Ừ. Anh biết".

"Không có gì, umm, có thể khiến em bị nguy hiểm". Cô túm lấy cái chăn, thấy ngày càng ngượng ngùng.

"Chắc anh nên đi..."

"Không, đừng, Seth" – cô trèo ngang qua giường và kéo anh về phía mình – "ở lại với em".

*

* *

Vài tiếng sau, Aislinn thấy bàn tay mình đang cuộn xoắn và ôm lấy cái chăn. Cô đã từng được hôn, nhưng không giống như thế, không phải *ở chỗ đó*. Nếu làm chuyện đó còn có chút nào tuyệt hơn điều này,thì cô không chắc mình có chịu nổi không.

Tất cả những căng thẳng, những lo lắng,đều đã mờ đi dưới từng lần động chạm của Seth.

Sau đó anh ôm cô. Anh vẫn mặc nguyên quần jeans, cọ ram ráp vào đôi chân trần của cô.

"Em không muốn là một trong số bọn họ. Em muốn thế này". Cô đặt tay lên bụng anh. Cô lướt móng tay sơn hồng lên rìa chiếc khoen rốn, "Em muốn ở đây", với anh, muốn đi học đại học. Em không biết em muốn làm nghề gì, nhưng không phải là làm một nữ tinh. Chắc chắn không phải là làm một hoàng hậu của giới tinh. Mặc dù em là như thế; em biết điều đó. Em chỉ không biết phải làm gì bây giờ".

"Ai bảo em không thể vẫn làm tất cả những điều đó dù em là một nữ tinh?"

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

"Donia vẫn vào thư viện. Giờ Keenan còn đi học ở trường Giám Mục O.C. Tại sao em không thể vẫn làm những thứ em muốn?" Anh vuốt tóc cô ra phía trước, khiến tóc rơi qua vai cô, lên ngực anh.

"Nhưng bọn họ làm những điều đó chỉ vì trò chơi này của bọn họ", cô cãi lại, nhưng dù nói như thế, cô vẫn băn khoăn. Có thể không hẳn phải chọn lựa kiểu tất cả hoặc không có gì.

"Thì sao? Họ có các lý do; còn em có các lý do khác. Phải không nào?"

Nghe anh nói thế thì thấy thật dễ chịu hơn rất nhiều – không quá dễ, nhưng cũng không còn bất khả thi. Liệu cô có thể thực sự giữ cuộc sống của mình? Có thể Keenan đã không trả lời các câu hỏi của cô vì anh ta không thích những câu trả lời.

"Đúng". Cô lại ngả đầu vào ngực anh, mỉm cười. "Mỗi ngày lại có thêm nhiều lý do".

CHƯƠNG 26

Nếu chúng ta có thể yêu và ghét với trái tim tốt lành như những con tinh vẫn làm, thì chúng ta có thể sống lâu như họ.

—Trích từ *The Celtic Twilight* của William Butler Yeats (1893, 1902)

"Chính là nó". Beira dậm mạnh chân, khiến băng giá gợn lên khắp vườn nhà Donia như một làn sóng long lanh. "Mi *không được* để con bé đó đến gần cây quyền trượng. Mi có nghe ta nói không?"

Donia nhăn mặt trước giọng nói cay nghiệt của Beira. Cô không nói hoặc di chuyển ngay cả khi cơn gió của Beira thốc qua vườn, , xé toạc cây cối, bật tung rễ của những bông hoa mùa thu còn bám níu sự sống.

Beira ném cây quyền trượng ra trên mặt đất và nói, "Đây. Ta mang nó đến đây. Làm đúng nguyên tắc nhé".

Donia gật đầu. Trong tất cả những lần mà Beira đem cây quyền trượng đến cho cô, trong tất cả hững lần họ chơi trò chơi này, chưa từng có lần nào cô thực sự nghi ngờ Nữ Hoàng Mùa Đông.

Lần này thì khác. Cô gái này *thì khác.*

Mắt Beira chuyển thành màu trắng bệch, cơn giận dữ của bà ta gần tới mức mất kiểm soát, khiến Donia không thể nói gì.

"Nếu nó đến, cầm cây quyền trượng" – Beira giơ tay ra và cây quyền trượng

bay về phía bà ta như một vật thể sống chạy đến với chủ mình – "mi có thể ngăn nó. Ta thì *không thể*. Đó là những quy định mà Irial tuyên bố khi bọn ta ràng buộc thằng con ta: nếu ta xen vào quá nhiều, thì việc con người đó trở thành Nữ Hoàng Mùa Hè là rõ ràng không thể tránh được. Ta mất ngôi; còn nó sẽ giành vương miện và giải thoát cho Keenan".

Beira vuốt ve cây quyền trượng trong khi nói tiếp. "Ta không thể hành động. *Sự cân bằng*, sự cân bằng khốn kiếp, đó là những quy định của Irial khi bọn ta đặt các giới hạn cho Keenan".

Donia không thể nói to hơn một tiếng thì thầm, nhưng cô vẫn cố, "Bà đang nói gì vậy?"

"Ta nói rằng cái đôi môi xanh lè xinh đẹp của mi có thể giải quyết vấn đề của ta". Beira đập một ngón tay hai lần vào đôi mắt quá ư đỏ chót của mình. "Như thế đã đủ rõ ràng chưa?"

"Rồi". Donia ép mình mỉm cười. "Và nếu tôi làm thế, bà sẽ giải phóng cho tôi?"

"Phải". Beira nhe răng thành một tiếng gầm gử hung dữ. "Nếu không xong việc trong vài ngày tới, ta sẽ cử bọn phù thủy đến tìm con bé đó, và rồi ta sẽ quay lại với mi".

"tôi hiểu". Donia liếm môi và cố tỏ ra vẻ độc ác cho hợp với khuôn mặt Beira.

"Con gái ngoan". Beira hôn lên trán Donia và ấn cây quyền trượng và tay cô. "Ta biết ta có thể tin vào con để làm điều đúng. Sẽ thật hợp lý để chính con là người sẽ bắt Keenan khụy gối sau tất cả những gì nó đã làm đối với con".

"Tôi vẫn chưa quên bất kỳ điều gì Keenan đã làm". Lúc này Donia thực sự mỉm cười, và cô biết, qua vẻ mặt hài lòng của Beira, rằng trông cô cũng tàn nhẫn như Beira vậy.

Nắm cây quyền trượng chặt đến đau tay, Donia nói thêm, "Tôi sẽ làm chính xác những gì cần làm".

*

* *

Keenan giải tán đội vệ binh, những cô gái, tất cả mọi người trừ Niall và Tavish. Những vệ binh đã đi theo Aislinn vừa xác nhận mối nghi ngờ của anh về nơi mà Aislinn đã tới. *Bây giờ cô ấy đã biết. Làm sao cô ấy vẫn có thể quay đi? Và đến chỗ anh ta?*

Niall khuyên rằng nên kiên nhẫn khi Keenan cứ đi tới đi lui qua khu chòi. Kiên nhẫn là điều anh đã làm đối với Aislinn trước đây, nhưng bây giờ, bây giờ khi anh đã biết, thì làm sao anh đợi được?

"Tôi đã kiên nhẫn hang thế kỉ rồi". Keenan thấy muốn phát điên. Trong khi anh vội vã, thì hoàng hậu của anh – người mà anh đã đợi cả cuộc đời mình, suốt *hàng thế kỷ* - lại đang trong tay một người khác, chỉ là một người bình thường. "Tôi cần nói chuyện với cô ấy".

Niall bước tới chắn đường anh. "Cứ nghỉ đi đã".

Keenan đẩy Niall sang bên. "Ông có thể cô ấy đến đây không? Tôi ở đây. Tôi đã không đi theo cô ấy đến nhà anh ta, nhưng cô ấy không hề đến với tôi".

"Chờ vài tiếng đã?" Niall nói điềm tĩnh, như ông đã làm vô số lần trước kia, khi sự nóng nảy của Keenan khiến anh hành động ngốc nghếch. "Chỉ đến khi cậu bình tĩnh hơn thôi".

"Mỗi giây phút tôi phải đợi, Beira lại có cơ hội biết được điều gì đã xảy ra, rằng cô ấy đang ở đâu". Anh đi ra cửa. "Bà ta biết về những gì chị em Eolas nói. Đó là lý do tối nay bà ta xuất hiện.Nếu bà ta biết Aislinn có thể làm gì, cùng nhau chúng tôi có thể làm gì..."

"Hãy lắng nghe chính mình". Niall đặt một tay lên cửa, giữ cho cửa đóng chặt. "Cậu sẽ không thuyết phục được cô ấy khi cậu như thế này".

"Để cậu ta đi, Niall", Tavish nói, không lên giọng, nhưng nghe quả quyết hơn bình thường. Ánh mắt của ông rất đáng sợ khi ông bảo Keenan, "Hãy nhớ những gì chúng ta đã nói đến. Không có gì là quá mức để theo đuổi cô gái này. Tất cả chúng ta đều biết đó chính là cô ấy".

Một vẻ khiếp sợ hiện lên trên khuôn mặt Niall. “Không”.

Keenan xô Niall sang bên, giật tung cửa, và lập tức va vào Donia. Một luồng hơi nước bốc lên từ họ khi anh đứng áp vào cơ thể giá lạnh của cô trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Êm như trận tuyết đầu tiên của mùa đông, cô vào khu chòi của anh – hoàn toàn tự nguyện – và nói bình thản, “Đóng của lại. Chúng ta cần nói chuyện”.

*

* *

Donia đi qua mặt Keenan, tỏ ra vẻ lo lắng của mình với hai cố vấn của anh hơn là với anh. Anh không cần nhìn thấy điều đó, cô chưa chắc đã rối bằng anh bây giờ.

KHi đã nghe thấy tiếng đóng cửa, cô nói, “Bà ta muốn Ash phải chết. Bà ta muốn em giết cô ấy”. Cô đứng bên trong ngưỡng cửa, vào sâu trong phòng hơn là mức cô thi121cg, còn anh đứng chắn giữa cô và lối ra. “Anh cần phải làm gì đó đi”.

Anh không đáp, chỉ nhìn cô chăm chăm với vẻ hoảng sợ.

“Keenan? Anh có nghe thấy em không đấy?” cô hỏi.

Anh làm động tác giải tán về phía Niall và Tavish. “Hãy để tôi nói chuyện riêng với Don”.

Cả hai bọn họ đi ra, nhưng trước đó Niall đã kịp nhìn thấy ánh mắt cô và bảo, “Nhẹ nhàng thôi nhé”.

Keenan quỳ trên sàn sofa. “Cô ấy chạy trốn khỏi anh”.

“Cô ấy làm gì?” Cô lại gần Keenan hơn, cúi thụp xuống né khi một trong những con chim đáng ghét của anh bổ nhào xuống cô.

“Chạy trốn”. Anh thở dài, và căn phòng tràn ngập tiếng lá xào xạc. “Chính là cô ấy. Cô ấy đã làm tan băng giá của Beira, làm lành vết thương của anh chỉ bằng một nụ hôn”.

“Anh có thể thuyết phục cô ấy”, Donia nói nhỏ. Cô không muốn Tavish và Niall và bất kỳ Cô nàng Mùa Hè ngớ ngẩn nào lẩn trong khu chòi nghe lén giọng cô dịu dàng đến vậy với Keenan. “Hãy để cô ấy suy nghĩ đêm nay, nhưng ngày mai...”

“Cô ấy chạy đến chỗ anh ta, Don ạ. Những cận vệ thanh hương trà đã tới đó, để thấy được”. Trông anh rất đau khổ, đôi mắt đẹp như bị ám ảnh. “Đúng là cô ấy. Cô ấy biết, nhưng cô ấy lại bỏ đi để đến với con người thường đó. Anh sẽ thua mất, nếu...”

Donia cầm lấy tay anh, mặc kệ cơn đau buốt khi chạm vào anh, hơi nước bay lên như một đám mây từ hai tay của họ. “Keenan, hãy để cô gái đó có thời gian suy nghĩ. Anh thì đã biết rõ lâu rồi. Nhưng tất cả những chuyện này quá mới mẻ đối với cô ấy...”

“Cô ấy không yêu anh, thậm chí còn không muốn anh”. Giọng anh buồn thảm đến mức một cơn mưa bóng mây nhỏ hình thành trong phòng.

“Hãy làm cho cô ấy yêu”. Donia lướt ánh mắt bao trùm anh, thách thức anh, cố gợi lên sự kiêu hãnh mà gần đây có vẻ đã biến mất. “Sao? Anh bỗng hết ý tưởng à? Thôi đi nào, Keenan. Mai hãy đến nói chuyện với cô ấy. Nếu vẫn không ăn thua, hãy trút lớp vỏ bọc ra. Hôn cô ấy. Quyến rũ cô ấy. Làm nhanh lên, không thì cô ấy sẽ phải chết”.

“Nhưng nếu...”

Cô cắt lời anh. “Không. Em chỉ cho anh được cùng lắm là một vài ngày. Beira nghĩ em sẽ làm theo lệnh bà ta – sẽ giết Ash – nhưng sẽ chẳng mất nhiều thời gian để bà ta nhận ra rằng em không phải là người của bà ta để mà điều khiển”.

Trước khi anh kịp trả lời, cô đã cao giọng, để anh có thể nghe rõ giữa tiếng lách cách của băng lăn từ trên người cô xuống, tại những chỗ mà những hạt mưa do Keenan gây ra chạm vào da cô: “Nếu anh không giành được Aislinn, cô ấy sẽ mất mạng. Hãy buộc cô ấy nghe anh, nếu không, mọi người sẽ thua hết”.

CHƯƠNG 27

Các công dân của giới Tinh có chung một đặc tính tối cao – đó là suy nghĩ một chiều.

—Trích từ *Fames* của Gertrude M. Faulding (1913)

Khi Aislinn tỉnh dậy vào buổi sáng hôm sau – vẫn cuộn tròn trong tay Seth – cô biết đã đến lúc, thực ra là đã quá lúc, phải kể cho Bà toàn bộ sự thật. Làm thế nào? Làm sao mình kể cho Bà nghe được bất kỳ chút nào trong cả câu chuyện này?

Tối qua Aislinn đã báo tin, một cuộc điện thoại ngắn để xoa dịu những lo lắng của Bà. Bà không phản đối Aislinn ở lại chỗ Seth, chỉ nhắc cô phải thận trọng, phải "có các biện pháp đề phòng và khả năng phán đoán thông minh". Và Aislinn nhận ra rằng Bà biết *tại sao* Aislinn lại ở chỗ Seth. Dù đã cao tuổi, nhưng Bà luôn tin vào mọi sự bình đẳng cho nữ giới – một chi tiết được Bà bộc lộ theo kiểu hiển nhiên đến choáng váng trong những cuộc nói chuyện về "chim và ong" chưa lâu về trước.

Aislinn trườn ra khỏi giường để vào phòng tắm. Khi cô quay lại, Seth đang nhổm lên, tựa vào một cánh tay.

"Em ổn chứ?" Giọng anh rõ ràng lo lắng. "Về chúng ta?"

"Rất ổn?". Cô trèo lên giường và rúc sát vào anh. Ở bên anh chính là điều mà cô thực sự cảm thấy đúng đắn. "Nhưng em cũng sắp phải đi".

"Sau bữa sáng đã..." Giọng anh trầm, gần như tiếng càu nhàu, khi anh luồn tay xuống dưới vạt chiếc áo phông cô đang mặc, chính là chiếc áo mà anh đã mặc đêm qua.

"Em nên đi thôi. Em cần nói chuyện với Bà về mọi thứ và..." Cô nuốt khan khi anh kéo cô nằm lên ngực anh và thở dài, phả vào cổ cô.

Hơi thở của anh ấm áp trên da cô, khiến cô buồn buồn. "Em chắc không? Vẫn

còn sớm lắm".

Cô lại để mắt mình nhắm lại, để mình thả lỏng trong tay anh. "Uhmm... mấy phút nữa thôi".

Tiếng cười của anh mơ hồ, khác biệt theo một cách mà cô đã không thể tưởng tượng, chất chứa đầy những hứa hẹn không được nói lên thành lời. Rất tuyệt vời.

Gần một tiếng sau, cô mặc lại quần áo và đảm bảo với anh rằng cô không cần anh đưa về nhà.

"Em sẽ quay lại chứ?"

"Ngay khi em có thể", cô thì thào.

Mà mình sẽ quay lại thôi. Cô không bỏ Seth. Đó không phải là một lựa chọn. *Nếu mình thực sự là hoàng hậu của bọn họ, thì ai có quyền bắt mình phải làm gì?*

Cô vẫn còn đang mỉm cười khi những con tinh bên ngoài cúi đầu chào cô. Một số con tinh có vẻ là vệ binh đi theo cô khi cô đi xuyên qua thành phố, bọn họ giữ một khoảng cách vừa phải, nhưng rõ ràng là luôn ở đó. Lẽo đẽo sau họ là con tinh có sẹo đã giả vờ làm chú của Keenan ở trường.

Trong ánh sáng rực rỡ của buổi sớm – sau một đêm dài với Seth – mọi chuyện phần nào có vẻ bớt khủng khiếp hơn, không dễ dàng, nhưng là có thể. Cô chỉ cần nói chuyện với Keenan, bảo anh ta rằng cô sẽ chấp nhận thử thách nếu cô vẫn có thể giữ cả cuộc sống thực của mình nữa. Lựa chọn kia – từ bỏ cuộc sống người thường để trở thành hoặc là Cô Gái Mùa Hè hoặc là Nữ Hoàng Mùa Hè – không được áp dụng với cô. Bây giờ cô cần tìm cách làm sao để nói với anh ta và tìm anh ta ở đâu.

Nhưng cô không cần phải tìm anh: anh ngồi trước hành lang bên ngoài căn hộ nàh cô – vô hình trước mắt hàng xóm.

"Anh hko6ng thể ở đây được", cô nói, bực tức hơn là sợ hãi.

"Chúng ta cần nói chuyện". Khuôn mặt anh có vẻ mệt mỏi, và cô tự hỏi

không biết anh có ngủ tí nào không.

"Được, nhưng không phải ở đây". Cô tóm lấy tay anh và kéo. "Anh cần phải đi".

Anh đứng dậy, nhưng không đi. Anh trừng mắt nhìn cô. "Anh đã đợi gần như suốt đêm, Aislinn ạ. Anh sẽ không đi cho đến khi chúng ta nói chuyện xong".

Cô kéo anh tránh xa cửa, cách xa nhà của Bà.

"Tôi biết, nhưng không phải ở đây". Cô khoanh tay trước ngực. "Đây là nhà của Bà tôi. Anh không thể ở đây".

"Vậy hãy đi với anh". Giọng anh lặng lẽ, tràn ngập sự tuyệt vọng mà cô đã nghe thấy ở Thành Lũy và Tàn Tích.

Cô đã lo rằng anh sẽ nổi giận sau khi cô bỏ chạy, rằng anh sẽ không chịu thỏa hiệp, nhưng thay vì thế, trông anh cũng bị quá sức như chính cô đang cảm thấy, nếu không phải nói là còn hơn cô. Mái tóc màu đồng lấp lánh của anh trông mờ đục đi, nhưng thể ánh sáng đã biến mất. Anh cọ hai bàn tay vào mặt mình. "Anh cần em hiểu. Sau đêm hôm qua..."

Bà mở cửa bước ra ngoài. "Aislinn? Con đang nói chuyện với..."

Và rồi Bà nhìn thấy anh. Bà lao lên phía trước nhanh hết mức có thể, chộp lấy Aislinn, và kéo cô giật lại phía sau.

"Cậu!"

"Elena?" Keenan thốt lên, mắt mở to, hai tay giơ ra, giang rộng theo kiểu chẳng có gì đe dọa. "Tôi không có ý làm hại ai".

"Cậu không được hoan nghênh ở đây". Giọng bà run lên.

"Bà?" Aislinn nhìn từ vẻ gần như hoảng hốt trong mắt Keenan sang cơn giận dữ trong mắt Bà. Chuyện này không ổn rồi.

Bà kéo Aislinn qua cánh cửa đang mở và bắt đầu ấn nó đóng lại.

Keenan dung một chân chặn cánh cửa khi Bà gắng đẩy nó bằng tất cả sức lực

của mình.

Anh bước vào trong và đóng cửa lại phía sau mình. "Tôi xin lỗi về chuyện của Moira. Tôi đã muốn nói với bà trước khi..."

"Thôi đi. Cậu thậm chí không có quyền nhắc đến tên nó. Không bao giờ". Giọng Bà rạn nứt. Bà chỉ ra cửa. "Đi ra. Ra khỏi nhà tôi".

"Trong suốt các thế kỷ qua, tôi chưa bao giờ tránh mặt vì ai khác, mà chỉ vì cô ấy thôi. Chỉ có Moira. Tôi đã cho cô ấy thời gian". Keenan với ra như thể định cầm lấy tay Bà.

Bà gạt phắt tay anh. "Cậu đã giết con gái tôi".

Aislinn không thể cử động nổi. *Làm sao Keenan có thể giết mẹ mình? Mẹ mình mất khi sinh mình cơ mà.*

"Không. Không phải thế", anh đáp nhỏ, nghe chắc chắn như cái đêm đầu tiên Aislinn gặp anh, như lúc ở trường Giám Mục O.C. Anh đặt một tay lên vai Bà. "Cô ấy đã chạy trốn khỏi tôi, đã ăn nằm với tất cả bọn người thường đó. Tôi đã cố ngăn cô ấy lại, để..."

Bốp!

"Bà!" Aislinn nắm tay Bà và kéo, kéo Bà ra xa khỏi Keenan, đẩy Bà ngồi xuống ghế.

Keenan thậm chí không nao núng. "Một khi một cô gái người thường đã được chọn, thì không có cách nào để hủy chọn cô ấy, Elena ạ. Tôi đã chăm sóc cô ấy, thậm chí cả sau khi đứa trẻ được sinh ra. Tôi đã đợi, đã ngừng tìm kiếm cô ấy khi cô ấy có con nhỏ".

Bây giờ thì Bà khóc. Nước mắt lăn dài trên má Bà, nhưng Bà không lau chúng. "Tôi biết".

"Vậy bà cũng biết là tôi không giết cô ấy". Anh quay sang Aislinn, anh mắt anh như nài nỉ. "Cô ấy thà tự chọn cái chết dưới chính tay mình còn hơn chịu gia nhậpnhững Cô Gái Mùa Hè".

Bà nhìn chăm chăm vào bức tường, nơi có vài bức tranh của Moira và Aislinn. "Nếu từ ban đầu cậu không săn đuổi nó, thì nó vẫn còn sống".

Aislinn quay sang Keenan; giọng cô nửa như bị nghẹt khi cô nói. "Đi".

Nhưng anh chỉ băng ngang qua phòng, tiến về phía cô, đi ngang qua những bức ảnh chân dung của mẹ cô mà thậm chí chẳng buồn liếc mắt. Anh đặt một tay dưới cằm Aislinn và buộc cô phải ngước nhìn anh. "Em là hoàng hậu của anh, Aislinn ạ. Cả hai chúng ta đều biết điều đó. Chúng ta có thể nói chuyện bây giờ hoặc sau này, nhưng anh không thể để em bỏ anh đi".

"Không phải bây giờ". Cô căm ghét giọng nói đang run lên của mình, nhưng cô không lùi lại.

"Vậy tối nay. Chúng ta cần nói chuyện với Donia, sắp xếp các vệ binh cho em, và" – anh nhìn quanh căn hộ - "quyết định xem em sẽ mang theo những gì, muốn sống ở đâu. Có những nơi khác, dễ thương hơn để chúng ta có thể sống".

Đây chính là nam tinh đã săn đuổi cô – tự tin và ép buộc. Nhanh như một tia chớp rạch ngang bầu trời, anh đi từ nài xin sang đòi hỏi.

Cô bước ra sau ghế của Bà, ngoài tầm với của anh. "Tôi sống với Bà".

Mỉm cười hạnh phúc, Keenan quỳ xuống trước mặt Bà. "Nếu bà muốn sống cùng cô ấy trong nhà của chúng tôi, tôi sẽ chuyển cả đồ của bà đi. Đó là niềm vinh hạnh của chúng tôi".

Bà không nói gì.

"Tôi rất tiếc rằng Moira đã sợ đến thế. Tôi đã đợi quá lâu, tôi đã suýt bỏ cuộc. Nếu tôi biết rằng Moira sẽ là mẹ của hoàng hậu của chúng tôi" – anh lắc đầu – "nhưng tất cả những gì tôi biết là cô ấy thật đặc biệt, là cô ấy cứ hút tôi về phía cô ấy".

Trong suốt thời gian Keenan nói, Bà không cử động: bà chỉ siết chặt tay trong lòng và nhìn anh chăm chăm.

Aislinn với tay ra túm lấy tay Keenan. "Anh phải đi. Ngay".

Anh để cô kéo anh đứng dậy, nhưng vẻ mặt anh rất kinhkhu3ng. Đã biến mất tất cả những dấu hiệu của sự tử tế, của sự năn nỉ, của bất kỳ cái gì khác ngoài một quyết tâm cứng rắn. "Tối nay em sẽ phải đến chỗ anh, hoặc là anh sẽ tìm em – tìm Seth của em. Đó không phải là cách anh muốn làm, nhưng anh không còn lựa chọn nào khác".

Aislinn nhìn anh trừng trừng khi từng lời của anh buông ra. Cô đã bắt đầu ngày hôm nay trong tâm thế sẵn sàng thương lượng với anh, để chấp nhận điều không thể tránh khỏi, thế mà anh đang *đe dọa* cô. Anh đang đe dọa Seth. Cô dung giọng lạnh lùng hết mức có thể, "Không được đến đó, Keenan".

Anh cúi đầu. "Đó không phải là điều anh muốn, nhưng anh..."

"Đi đi", cô ngắt lời.

Cô tóm chặt tay anh và dẫn anh ra cửa.

"Chúng ta có thể nói chuyện sau, nhưng nếu anh nghĩ, dù chỉ một phút thôi, rằng những lời đe dọa đó có hiệu quả" – cô ngừng lại khi cơn giận bùng lên – "thì anh thực sự sẽ không muốn đe dọa tôi đâu".

"Anh không muốn", anh nói nhẹ nhàng, "nhưng nếu anh phải làm, thì anh sẽ làm".

Cô mở cửa và đẩy anh ra. Cô hít vài hơi thở sâu, tựa vào cánh cửa đã đóng, và mở lời, "Bà ơi, con..."

"Hãy chạy trốn trước khi anh ta quay lại. Bà không thể bảo vệ con. Hãy gọi Seth, rồi đi đi, đi đến một nơi nào thật xa". Bà chạy đến giá sách, rút ra một cuốn rỗng ruột. Trong đó có một tập tiền dày. "Đây là tiền để bỏ trốn. Bà đã tiết kiệm dần từ hồi Moira mất. Con cầm lấy".

"Bà, con..."

"Không! Con cần phải đi khi còn có thể. Mẹ con đã không có tiền khi bỏ trốn; có thể nếu con có..." Bà chạy vào phòng Aislinn và lôi ra một chiếc túi vải len thô, kiên quyết nhồi quần áo vào đó, mặc kệ tất cả mọi thứ khác – bao gồm cả những cố gắng lặp đi lặp lại của Aislinnn để nói chuyện với Bà.

CHƯƠNG 28

Người ta nói rằng họ có Luật Lệ và Những Người Cai Trị thuộc dòng dõi quý tộc, nhưng không có Tôn Giáo rõ ràng.

—Trích từ *The Secret Commonwealth*
của Robert Kirk và Andrew Lang (1893)

Keenan nghe thấy những lời tuyên bố của Elena rõ ràng như thể bà đang đứng ngay cạnh anh, nhưng anh không dừng lại. *Như thế thì có ích gì?* Anh không thể quay vào trong đó.

Anh bước lên con đường hầu như cằn cỗi bên ngoài tòa nhà của bà cháu họ và đợi Niall. Ông nằm ườn trên một chiếc ghế băng bên kia phố, và giờ đang băng qua đường để gặp anh.

"Tôi đã bảo đừng có đi theo tôi".

"Tôi không đi theo cậu. Tôi đi theo cô ấy" – Niall nghiêng đầu về phía tòa nhà nơi Aislinn ở - "hoàng hậu ấy. Tôi nghĩ cần cẩn trọng sau cuộc viếng thăm của Cô Gái Mùa Đông".

"Phải". Keenan thở dài. "Lẽ ra tôi nên cử thêm vệ binh".

"Cậu sao lãng quá. Nhưng dù sao, đó cũng là việc chúng tôi làm – dõi theo chăm sóc cậu. Có thể bắt đầu bằng việc theo dõi hoàng hậu". Lời nói của ông thản nhiên như thể hoàng hậu của họ đã gật đầu đồng ý.

Trong khi cô chưa hề làm vậy. Dù Keenan vô cùng hy vọng rằng cô sẽ không chạy trốn, nhưng anh không chắc chắn được.

Khi anh đợi ở đó, trong hành lang – biết rằng hoàng hậu của anh đang ăn nằm với một người khác, biết rằng cô sẽ chết nếu cô không chấp nhận anh, biết rằng Donia sẽ chết khi Aislinn chấp nhận anh – anh đã phải đối diện với cái thực tế tồi tệ của tình huống này. Anh phải làm bất kỳ điều gì cần thiết để chiến thắng. Không còn thời gian để đợi nữa. Anh không thể ép cô, nhưng anh có thể dung kiểu dụ dỗ của giới tinh, cho cô uống quá nhiều rượu vang, đe dọa Seth... Aislinn sẽ chấp nhận anh. Chẳng có lựa chọn nào khác.

"Thế nào rồi?" Niall hỏi khi họ cùng bước trên phố, đám vệ binh đi theo. "Trông cậu có vẻ đỡ hơn tối qua".

"Thật..." anh bắt đầu, nhưng nhanh chóng tự ngừng lại. "Tôi không biết. Moira là mẹ của cô ấy".

"Ối". Niall nhăn nhó.

Keenan hít thở mạnh. "Nhưng vẫn có những cách để tuyết phục cô ấy – những điều tôi không muốn làm".

Niall nhắc, "Những điều Tavish đã nói đến?"

Dù giọng Niall gay gắt nhưng Keenan vẫn giữ cho khuôn mặt mình bình thản. "Đó là công việc. Tôi có thể đem người yêu của cô ấy đến khu chòi, quẳng cho các cô gái ở đó, để cô ấy nhìn thấy anh ta đắm đuối và mất kiểm soát".

"Đó không phải là cách của chúng ta. Không phải của Vương triều Mùa Hè". Niall ra hiệu cho các vệ binh, và họ đổi hướng, chầm chậm làm theo ông, đi xuống một con phố khác.

"Sẽ chẳng có Vương triều Mùa Hè nếu Beira giết Aislinn", Keenan nói. Anh không thích những lựa chọn này, nhưng số phận của tất cả những dân tinh mùa hè và cả con người nữa có xứng đáng với sự không hài lòng của một cô gái?

"Đúng". Niall rẽ lối giữa hai mặt tiền của hai cửa hàng, đi tới một ngõ hẹp. "Tôi biết Tavish tin rằng cần có thủ đoạn – bất chấp mọi giá – nhưng tôi cũng ở bên cậu lâu dài như ông ấy".

“Đúng vậy”, Keenan nói chậm rãi. Anh biết Niall thậm chí còn nhạy cảm hơn trước những vấn đề về ý chí và tự nguyện.

Vẻ mặt Niall tối sầm lại, khiến ông trông như sắp ốm. Ông nói bằng giọng thô ráp, “Đừng vượt quá các giới hạn, Keenan ạ. Đừng, nếu còn bất kỳ cách nào để tránh phải làm thế. Cậu chưa bao giờ dung thứ điều đó – nếu vua của chúng ta làm như vậy, thì trông mong gì các dân tinh phải làm ngược lại?”

Niall dừng lại, đặt một bàn tay lên cánh tay Keenan.

Trong bóng tối của ngõ hẻm trước mặt họ, có mấy con tinh cây kẽ đã dồn một nữ yêu gỗ vào góc, khiến lưng cô ta áp vào tường. Cô ta van xin bọn họ. Bọn họ không động vào cô ta, nhưng cô ta bị kẹt cứng – bởi chính vệ binh của Keenan. Những vệ binh thanh hương trà của anh đã chặn lối cửa ngõ, nội bất xuất ngoại bất nhập.

Da của cô ta đã bị vằn đầy những vết cắt chảy máu, nơi những bàn tay phủ đầy lá cây kẽ có gai của những con tinh bóng tối chạm vào. Bộ quần áo của cô ta rách bươm, để lộ cái bụng đầy máu.

“Cảnh này là để có ích cho tôi đây hả?” Keenan hỏi khi chậm rãi quay lại đối mặt với Niall.

“Chính thế”. Niall hạ giọng, nhưng vẻ mặt ông lạnh băng. Ông vươn thẳng đôi vai đã rất cứng rắn của mình. “Tôi không thể khiến cậu rung động bằng sức ảnh hưởng kiểu cha ruột giống Tavish có thể, hoặc bằng tình yêu u sầu của Cô Gái Mùa Đông”.

“Vậy thì ông dựng lên một vụ tấn công à?” Tất cả những căm giận mà Keenan từng cảm thấy đối với sự tàn ác của những con tinh bóng tối dường như đổ ụp vào anh khi anh nhìn vị cố vấn của mình – người bạn của mình – và rồi nhìn cảnh tượng được sắp đặt trước mặt”.

“Tôi bảo các vệ binh tìm bọn họ và di chuyển họ tới đây. Cái này” – Niall chỉ về phía ba con tinh trong ngõ hẻm – “là điều mà Vương triều Bóng tối làm. Nó chưa bao giờ là cách của chúng ta”.

Niall ra hiệu, và những vệ binh đứng giữa những con tinh bóng tối và nữ yêu kia bước lùi lại, để phó mặc nữ yêu cho những con tinh bóng tối định đoạt.

Những con tinh bóng tối cười phá khi tóm được nữ yêu.

Chiếc áo dài của nữ yêu biến mất, khiến cô ta chẳng có gì che chắn phần trên cơ thể. Cô ta ré lên và van xin, "Xin các người".

Một con tinh đâm xọc vào cánh tay của nữ yêu, ghim cô ta vào bức tường phía sau, khiến cô ta bị mắc kẹt và không thể tự vệ.

"Chúng ta sẽ chia đều nhé", con tinh bóng tối gọi yo khi nó liếm cổ tay ứa máu của nữ yêu.

Bằng giọng đau khổ, Niall hỏi, "Cậu có thể làm thế không? Nhìn bọn họ tấn công người yêu của hoàng hậu? Cậu có muốn vương triều của chúng ta làm thế không? Nhìn bọn họ xem" – ông chỉ vào những con tinh bóng tối, một con đang liếm môi khi nữ yêu, từ phía bên dưới hắn, cố đã chân hắn ra – "có phải đó là thứ mà cậu sẽ biến vương triều của chúng ta thành như thế?"

Keenan không thể quay đi khỏi nữ yêu đang khóc lóc, đang chiến đấu một cách tuyệt vọng dù biết sức mình chênh lệch, dù bây giờ cả hai tay đã bị ghim vào tường. "Không hề giống nhau".

Dùng đôi chân, nữ yêu quặp lấy giữa thân mình một vệ binh thanh hương trà và kéo anh tar a trước mặt cô ta, giống như một lá chắn. Vệ binh đó trông rõ ràng là muốn phát ốm khi tự gỡ mình ra khỏi nữ yêu.

"Không giống?" Niall nói bằng giọng không che giấu sự ghê tởm. "Cậu sẽ làm *như thế* trong vương triều của chúng ta?"

Keenan bốc giận bừng bừng và vung tay về phía Niall, đánh ông gục xuống. Máu nhỏ ra từ môi ông vì bị vập vào răng.

Không một vệ binh nào di chuyển hoặc quay đi khỏi nữ yêu.

Một con tinh bóng tối khác nói, "Thích đấy chứ, phải không?"

Những con tinh bóng tối khác phá lên cười.

Keenan thôi nhìn Niall, lúc này đang sụp trên nền đất. "Tôi sẽ làm những gì tôi cần để ngăn Beira lại. Và nếu tôi phải... dung thứ gì đó ngoài lời lẽ với Seth hoặc Aislinn, tôi sẽ đảm bảo rằng đó không phải là bạo lực".

Mặc dù ghét phải nghĩ đến cách đó, nhưng anh không thể để cho sự chán ghét của mình đối với nó kết án tất cả bọn họ. Aislinn có thể coi thường anh, nhưng anh *không thể* để cô bỏ đi. Dần dần, cô sẽ hiểu. Nếu không, anh sẽ làm hết sức mình để bù đắp.

"Điều đó chẳng quan trọng. Chẳng quan trọng đối với cô ấy. Cậu đã kể cho tôi nghe về những gì cô ấy nói sau lễ hội, rằng cô ấy lo lắng thế nào" – Niall cúi đầu, dáng điệu cho thấy sự phục tùng của mình dù lời lẽ của ông vẫn công khai phản đối – "nếu cậu bắt ép cô ấy hoặc cho phép các cô gái kia lợi dụng Seth, thì cậu sẽ thua. Đã từng có thời điều đó không bị coi là sự xúc phạm. Nhưng bây giờ thì có".

Gần như đã kiểm soát được cơn giận, Keenan nói với các vệ binh, Giải thoát cho cô ta. Cho bọn họ ra khỏi đây. Ngay".

Trông có vẻ nhẹ nhõm, các vệ binh – đông đảo hơn hẳn những con tinh bóng tối – nhanh chóng kéo nữ yêu ra và đuổi những con tinh bóng tối vẫn đang cười gian ác.

Nữ yêu khóc lóc, bám chặt lấy một trong những vệ binh đã cởi áo khoác của mình và choàng lên cho cô ta.

"Sẽ không giống nhau", Keenan khăng khăng. Anh lau máu của Niall dính ở khớp ngón tay mình và chìa tay ra cho ông.

"Với tất cả lòng kính trọng của tôi, thưa đứng vua, chuyện này hoàn toàn giống nhau, và ngài cũng biết rõ như tôi biết vậy". Niall nắm tay Keenan và đứng dậy. Ông hất đầu về phía nữ yêu vấy đầy máu. "Cô ta không khóc vì những vết thương trên da. Beira còn làm họ bị thương khủng khiếp hơn, và họ vẫn im lặng. Cô ta khóc vì sợ những điều đã có thể xảy ra. Cô ta chiến đấu để ngăn chặn những gì lẽ ra bọn chúng sẽ làm với cô ta".

Chẳng có điều gì Niall nói mà Keenan chưa nghĩ tới, nhưng đơn giản là anh không còn lựa chọn nào khác nếu Aislinn tiếp tục từ chối anh. Cô cần phải

đồng ý, và anh không biết làm sao để thuyết phục cô. Cô không có hứng thú yêu anh; sự thù ghét của cô đối với giới tinh cũng là một chướng ngại vật khổng lồ.Mối quan hệ của cô với anh chàng người yêu cũng là một nhân tố cản trở nữa, và giờ đây, sự thật về Moira có vẻ sẽ chắc chắn xóa đi bất kỳ mảnh cơ hội nhỏ bé nào mà anh có thể đã có.

Sau khi vài vệ binh hộ tống nữ yêu đi khuất, Keenan tiếp tục rảo bước. Anh lặng lẽ hỏi, "Nếu lựa chọn chỉ là như thế hoặc cái chết của cô ấy, *cái chết của chúng ta*, thì ông bảo tôi phải chọn cách nào?"

"Có thể cậu cần hỏi cô ấy". Niall ra hiệu về phía sau.

Keenan quay lại, và cô đứng đó: Aislinn, hoàng hậu miễn cưỡng của anh.

Niall cúi chào; những vệ binh còn lại cũng cúi chào.

Keenan chìa tay ra, hy vọng.

Cô phớt lờ, nhét tay vào túi chiếc áo khoác da quá rộng mà cô đang mặc. Cái áo không phải của cô, và chẳng cần hỏi anh cũng biết là nó thuộc về anh chàng người yêu của cô.

Cô nhìn anh trân trân. "Tôi tưởng chúng ta sẽ đi dạo và nói chuyện về mọi thứ. Thế mà tôi đã phải nhờ một vệ binh của anh giúp tôi tìm anh".

Keenan chớp mắt, hơi chột dạ trước sự khó đoán của cô. "Anh không hiểu rằng em định..."

"Bà tôi sẽ không nói chuyện. Bà tôi cho tôi tiền để chạy trốn. Tôi không cho rằng mình sẽ chạy được xa" – cô bước lại gần anh đủ để hơi thở của anh làm bay tung những sợi tóc ôm quanh khuôn mặt cô – "phải không? Liệu tôi có thể tránh xa anh bằng cách chạy trốn không?"

"Anh không nghĩ thế", anh nói, một nửa lại ước mình có thể trả lời theo ý cô muốn.

"Cách đó không ăn thua với cả mẹ tôi, phải không?" cô thì thầm khi nhìn anh trừng trừng, anh không thể hiểu được cảm xúc biểu hiện trong mắt cô. "Vậy hãy nói chuyện. Anh có vẻ đủ quyết tâm đấy, làm tôi phát sợ".

Lần đầu tiên, Keenan chỉ muốn lùi lại, tránh xa cô. Nhưng anh không làm thế. Lúc trước, ở nhà cô, anh còn cảm thấy quyết tâm hơn. Còn giờ đây, với những lời khuyên của Niall và những tiếng rít của nữ yêu vẫn còn mới nguyên trong đầu anh, với Aislinn đang nhìn anh chằm chằm bằng đôi mắt thâm quầng, thì anh phải nỗ lực lắm mới lấy lại được cân bằng.

Cô không lùi lại, nhưng cô liếc về phía những vệ binh đang đứng quanh họ - vẫn vô hình. "Bọn họ có thể để chúng ta nói chuyện riêng không?"

"Tất nhiên". Keenan ra hiệu cho đám vệ binh, thở phào vì được giải quyết một vấn đề quen thuộc hơn. Anh cũng thường thấy việc vệ binh suốt ngày ở sát sườn thật khiến mình khó thở.

Bọn họ dịch ra xa, mở rộng chu vi vành đai bảo vệ.

Chống một tay vào hông, Aislinn nghiêng đầu và nhìn Niall, vẫn đang đứng cạnh Keen. "Cả ông nữa, thưa Chú..."

Sau một nụ cười phóng khoáng, Niall bước lên và cúi xuống thật thấp. "Tôi là Niall, thưa quý cô, là cố vấn hoàng gia cho đức vua của chúng tôi trong suốt chín thế kỷ vừa rồi".

"Để chúng tôi lại, Niall", cô nói vẫn bằng giọng sắc bén như cũ, nghe có vẻ bắt đầu thấy thoải mái với việc ra lệnh rồi.

"Đúng theo ý cô muốn ạ". Niall biến thành vô hình và đứng cùng đội vệ binh.

Khi ông đã ra xa, có lẽ không thể nghe được họ, Aislinn mới nhíu mắt và nói, "Đe dọa tôi hoặc Seth đều là việc thực sự ngu ngốc".

"Anh..."

"Không", cô gắt, cắt lời anh trước khi anh kịp đưa ra bất kỳ lý do gì để bào chữa – mà anh cũng chẳng *có* bất kỳ điều gì để bào chữa mà cô thấy chấp nhận được. "Đừng giở trò với tôi. Đừng có lại gần Bà tôi hoặc Seth. Đó là điều đầu tiên chúng ta cần làm cho rõ nếu anh muốn nói chuyện".

"Ồ?" Lúc này anh bước lùi lại. Ngoài Donia và Beira, chưa ai nói giọng đó với anh. Anh có thể là một vị vua bị trói buộc, nhưng vẫn là vua.

"Đúng thế đấy". Cô đẩy anh bằng cả hai tay. "Anh cần tôi lấy lại sức mạnh tinh túy của anh từ Nữ Hoàng Mùa Đông, phải không?"

"Đúng vậy", anh đồng ý, thả từng từ khó nhọc.

"Vậy nếu có chuyện gì xảy ra với tôi, thì coi như anh xui rồi? Có phải như thế cũng đúng không?" Cô nghênh cằm lên.

"Đúng".

"Nếu anh nghĩ mấy lời đe dọa sẽ buộc tôi phải hợp tác, thì anh đúng là kẻ ngớ ngẩn. Sẽ không ăn thua đâu". Cô gật đầu, như thể khẳng định lại lời mình. "Tôi sẽ không để anh dùng tôi làm lý do biện minh để làm tổn thương bất kỳ ai mà tôi yêu thương. Hiểu chưa?"

"Anh hiểu", anh nói sau khi hắng giọng.

Rồi cô bỏ đi, rất nhanh.

Các vệ binh vội cuống lên để đi kịp những bước chân giận dữ của cô, và anh cũng vậy.

Sau vài khoảnh khắc căng thẳng, anh hỏi, "Vậy, em định, à, đề nghị gì? Em là Nữ Hoàng Mùa Hè mà".

"Tôi là Nữ Hoàng", cô nói mềm mỏng. "Tôi tin điều đó, nhưng vấn đề là – anh cần tôi nhiều hơn nhiều mức tôi cần anh".

"Vậy em muốn gì?" anh hỏi thận trọng. Cho đến giờ anh chưa từng gặp một người thường – hay một con tinh nào – vượt ra ngoài kỳ vọng và dự đoán của anh đến vậy.

Trông cô đăm chiêu một lúc. "Tự do. Thậm chí không muốn biết rằng những con tinh có tồn tại. Được làm người thường. Nhưng đó lại không phải là một lựa chọn".

Anh muốn chạm vào cô, nhưng anh không làm vậy. Cô vẫn khó gần như khi

lần đầu tiên anh gặp cô – không phải vì cô sợ, mà vì quyết tâm. "Hãy nói cho anh nghe em muốn gì mà anh có thể làm cho em. Anh cần em cai trị bên cạnh anh, Aislinn ạ".

Cô lại cắn môi và rồi – nhỏ như một lời thì thầm – cô nói, "Tôi có thể làm điều đó. Nó không phải là thứ tôi muốn, nhưng tôi không thấy cách nào để rũ bỏ nếu thực sự đó là bổn phận của tôi".

"Em đồng ý phải không?" Anh há miệng ngạc nhiên.

Cô ngừng lai và nhìn thẳng vào mắt anh – một vẻ dữ dội quay trở lại trên nết mặt cô. "Nhưng tôi sẽ không sống với anh hoặc ở *với* anh".

"Em vẫn sẽ cần một căn phòng ở khu chòi". Anh không nói "đề phòng khi có vấn đề nảy sinh", nhưng sau này sẽ có thời gian để nói về điều đó. Hoàng tộc có thể bị ám sát, mẹ anh đã chứng minh điều đó rồi. "Sẽ có những lúc các cuộc hội họp diễn ra rất muộn hoặc là..."

"Phòng riêng của tôi. Không phải cùng với anh".

Anh gật đầu. Anh vẫn có thể kiên nhẫn.

"Tôi cũng sẽ không thôi học đâu", cô nói thêm.

"Chúng ta sẽ sắp xếp các giáo viên..." anh bắt đầu.

"Không. Đến trường, rồi học đại học". Giọng cô quả quyết và nghiêm khắc.

"Đại học. Chúng ta sẽ tìm một trường phù hợp với em". Anh gật đầu. Anh có thể không thích việc cô khăng khăng đòi độc lập – khi ban đầu anh bắt đầu tìm kiếm cô, thì nữ giới thuần hơn nhiều – nhưng bám níu lấy thể giới người thường không phải là không có lý trong trường hợp của cô. Việc đó thậm chí có thể có lợi cho vương triều nữa.

Cô "ban" cho anh một nụ cười gần như là thân thiện, trông như sẵn sang hợp tác. "Tôi có thể làm điều đó nếu đó là một *việc làm*, anh hiểu không?"

"Một việc làm?" anh lặp lại.

"Một việc làm". Giọng cô có âm sắc rất lạ, như thể cô đang mơ màng.

Anh không nói gì để lấp đi sự im lặng lơ lửng sau những lời nói của cô. Một việc làm? Phu nhân của anh coi sự hợp nhất của hai người là một việc làm?

"Tôi không biết anh. Anh không biết tôi". Có ném về phía anh thêm một ánh mắt đáng sợ kỳ lạ. "Tôi có thể làm việc với anh, nhưng đó là tất cả những gì tôi có thể. Tôi ở bên Seth. Điều đó sẽ không thay đổi".

"Tức là em đề nghị giữ người yêu của mình?" Anh cố giữ giọng bình thản, nhưng anh thật sự tổn thương. Anh biết trước đó cô đã ngụ ý nói đến điều này, nhưng việc nói ra khiến cho nó có vẻ thật hơn rất nhiều. Hoàng hậu của anh – phu nhân theo định mệnh của anh – đang có kế hoạch ở bên một người khác, một người thường, chứ không phải anh.

Cô lại nghênh cằm. "Không. Tôi *sẽ* giữ anh ấy. Chẳng có lời đề nghị nào ở đây cả".

Anh không tranh cãi, không chỉ ra là người thường thì có những hạn chế đến mức nào. Anh không nói với cô rằng anh đã đợi cô, *mình cô*, trong cả cuộc đời. Anh không nhắc cô rằng họ đã cười vui và khiêu vũ ở lễ hội ra sao. Chẳng điều nào trong số đó là quan trọng nữa. Không phải bây giờ. Tất cả những gì quan trọng là cô đồng ý.

"Hết chưa?" anh hỏi nhẹ nhàng.

"Giờ thì hết". Giọng cô yếu ớt, không còn tràn ngập giận dữ hay hung hăng nữa. Cô có vẻ bối rối một chút, và rồi, cô hỏi ngập ngừng. "Sao?"

Anh muốn tỏ ra hân hoan, muốn cuốn cô vào vòng tay mình cho đến khi cô từ bỏ các đề nghị, muốn phát khóc vì cô vừa từ chối đồng thời với việc đồng ý. Thay vì thế, anh nói, "Vậy, hoàng hậu của anh, chúng ta đi tìm Donia".

Anh rút điện thoại di động và bấm số Donia. Cô không nghe – hoặc phớt lờ anh – nên anh để lại lời nhắn cô gọi lại cho anh.

Sau khi ngắt máy, anh cử các vệ binh đi tìm cô.

"Tôi biết chị ấy sống ở đâu", Aislinn lầm bầm. "Tôi có thể hẹn gặp anh ở đó. Anh có thể gọi cho tôi và..."

“Không. Chúng ta sẽ đợi cùng nhau”. Giờ đây khi cô ở bên anh, Keenan tuyệt đối không muốn để cô rời khỏi tầm mắt mình cho đến khi xong việc. Anh không chắc là liệu anh có bao giờ sẵn sàng để cô rời khỏi tầm mắt mình nữa không. “Dù em coi đó là một việc làm hay gì, thì em cũng là hoàng hậu của anh, là người anh đã chờ đợi. Anh sẽ luôn ở bên em”.

Cô khoanh tay, như tự ôm lấy mình. “Hãy nhớ cái cách anh để nghị bắt đầu lại từ đầu” – cô liếc anh vẻ bồn chồn – “liệu lần này như thế thật được không? Thử làm bạn? Sẽ dễ hơn nhiều nếu chúng ta thử hòa hợp với nhau, phải không? Cô giơ một tay ra như thể sẽ bắt tay anh.

“Bạn bè”, anh nói, nắm lấy bàn tay cô. Sự vô lý của câu chuyện chợt dội vào anh – hoàng hậu định mệnh của anh coi việc trị vì là một việc làm mà bạn bè chia sẽ cùng làm với nhau. Trong tất cả những giấc mơ về tìm kiếm hoàng hậu của anh, về việc cuối cùng tới được điểm này, thì Keenan chưa từng tưởng tượng ra đó sẽ là một nỗ lực gượng ép để làm bạn.

Sau khi cô rút tay ra, họ đứng lung túng một chút cho đến khi anh hỏi, “Vậy em sẽ đi đâu nếu anh không ở cạnh anh?”

“Tới nhà Seth”. Cô đỏ mặt.

Keenan cũng đoán vậy; Aislinn có vẻ hướng đến người yêu của cô – *đến Seth,* anh tự sửa cho mình – ngày càng nhiều hơn. Keenan trao cho cô một nụ cười mà anh hy vọng là rất khích lệ, và tuyên bố, “Anh muốn gặp anh ấy”. *Mình có thể làm được mà.*

“Thật không?” – Trông cô nghi ngờ nhiều hơn là ngạc nhiên – Trán cô nhăn lại. “Tại sao?”

Anh nhún vai. “Bây giờ anh ấy là một phần cuộc sống của chúng ta”.

“Ừ...”

“Vậy anh nên gặp anh ấy”. Anh bỏ đi nên cô không thể nhìn thấy mặt anh, rồi anh dừng lại trước khi rẽ vào một góc ngoặt và hỏi, “Đi không?”

CHƯƠNG 29

Nơi nghỉ ngơi và cả yên nghỉ ưa thích của họ là dưới một cây táo gai... [được coi là] linh thiêng đối với những con tinh, và thường [mọc] ở trung tâm một vành đai của giới tinh.

—Trích từ *Ancient Legends, Mystic Charms, and Superstitions of Ireland* của Lady Francesca Speranza Wilde (1887)

Aislinn đừng bất động khi Keenan đi tiếp. Mấy vệ binh đợi đằng sau cô; vài vệ binh khác di chuyển lên phía trước Keenan, như một hàng rào di động bao quanh họ.

"Giới thiệu anh với Seth",cô nói thử mấy từ này. Giới thiệu họ với nhau cũng có kha khá ý nghĩa đấy". Ít nhất đó là điều cô cố bảo mình, hy vọng nó làm giảm cái cảm giác căng nghẹt trong ngực cô.

Họ cứ đi như vậy – trong im lặng căng thẳng – cho đến khi đến gần khu đường ray.

"Anh ấy là người tốt chứ, Seth của em ấy?"

"Hẳn là thế". Cô bất giác mỉm cười với chính mình.

Mấy vệ binh lùi lại với vẻ mặt đau đớn khi họ bước vào khu đường ray.

Keenan nở nụ cười kỳ lạ, nửa như sửng sốt khi anh lẩm bẩm, "Anh không dành nhiều thời gian ở bên những con người nam giới. Những anh chàng mà anh biết không thân thiện lắm khi anh tán tỉnh những cô gái khác".

Cô sặc vì cười. "Anh nghĩ thế à?"

"Sao cơ?" Sự nghi ngờ len lỏi vào giọng nói của anh.

"Keenan, anh rất đẹp trai. Anh có cái vẻ" – cô chỉ vào chiếc quần kaki và chiếc áo chui đầu màu xanh lục sẫm của anh, đối với hầu hết mọi người thì trông bình thường, nhưng khi anh mặc thì trông rất bình thường, nhưng khi anh mặc thì trông rất ấn tượng – "tuyệt vời đến ngất xỉu đấy. Hầu hết các cô gái có thể sẽ làm đủ cách để được nói chuyện với anh".

"Hầu hết, nhưng" – anh ngừng lại để mỉm cười châm biếm – "không phải là tất cả".

Cô liếc nhìn cánh cửa vẩn đóng của nàh Seth trước khi nói, "Nhưng tôi vẫn để ý đến diện mạo của anh mà".

"Tất nhiên. Em cũng là người thường mà". Anh nhún vai như thể biết trước lời thừa nhận của cô.

Và cô cũng nghĩ có thể là vậy. Nhìn anh khi không mang lớp vỏ bọc giống như ngắm một bình minh hoàn hảo trên đại dương, như ngắm một trận mưa sao băng giữa sa mạc, và rồi có ai đó hỏi liệu bạn có muốn giữ lấy những thứ đó cho riêng mình không.

Cô cắn vào trong má mình để khỏi phá lên cười trước cái ý tưởng là anh cố gắng làm bạn với Mitchell hay Jimmy hay hầu như bất kỳ ai trong số bạn bè của họ. Họ tuyệt đối không ở gần cái mức an toàn để có thể đi ra ngoài với Keenan – cho dù anh có mang lớp vỏ bọc để trông mình bình thường. Một tiếng cười cố kìm nén vẫn bật ra, và anh hơi nhăn mày với cô.

"Sao thế?"

"Không có gì". Cô nói, chỉ còn lại chút đọng lại của tiếng cười. Rồi cô lại có ý nghĩ khác. "Các dân tinh cũng đối xử với anh như thế à?"

"Anh là Vua Mùa Hè mà". Anh lại nhăn mày, trông lung túng.

Aislinn bật cười, cười như muốn vỡ bụng.

"Sao nữa?" anh lại hỏi.

Vẫn cố chế ngự cơn cười, Aislinn chỉ về phía Niall.

Ông ngần ngại nói, “Thưa hoàng hậu?”

“Nếu ông tiếp cận một dân tinh, một nữ tinh nhé, thì cô ấy có, umm, luôn đáp lại tình cảm của ông không?” Aislinn thấy mặt của Niall cũng trở nên bối rối giống Keenan.

“Tôi là cố vấn của nhà vua. Những Cô Gái Mùa Hè có ham muốn...” Ông liếc nhìn Keenan, như thể tìm kiếm sự đồng ý. Keenan nhún vai. “Đức vua của chúng tôi chỉ có một số giờ để thư giãn. Các vệ binh, Tavish và tôi làm hết sức mình để khiến các cô ấy hài lòng”.

Tiếng cười của cô vụt tắt.

Quay từ nam tinh này sang nam tinh kia, cô hỏi, “*Có* bao nhiêu cô gái?”

Keenan giơ một tay làm điệu bộ hãy đợi. Rồi anh nhìn Niall và nói, “Giờ thì không hơn tám mươi chứ?”

Niall gật đầu.

Keenan nói thêm, “Họ quá đông để có thể chăm sóc mà không cần trợ giúp”.

Aislinn hỏi đầy hoài nghi, “Mà không ai từ chối?”

Tất nhiên là có – không phải với Keenan – mà là với chúng tôi”. Niall nhìn cô với ánh mắt nói rõ ràng ông thực sự thấy những câu hỏi của cô thật đáng ái ngại, như Keenan cũng thấy. “Nhưng rồi lại có người khác ở đó ngay để đáp ứng. Họ là những Cô Gái Mùa Hè, thưa hoàng hậu. Mùa hè là để dành cho khoái lạc, cả sự phù phiếm, cả...”

“Hiểu rồi”,cô ngắt lời. “Vậy ra vương triều của anh...”

“Vương triều của chúng ta”, Keenan xen vào.

“Phải. Vương triều *của chúng ta* khá là giàu tình cảm đấy hả?”

Đến lượt Keenan phá lên cười. “Họ đúng là như vậy... Nhưng họ cũng đam mê cả khiêu vũ,âm nhạc, tiếng cười...” Anh nắm tay cô và xoay cô theo vòng tròn, rũ bỏ lớp vỏ bọc trong một khoảnh khắc khiến cho Mắt Trời ấm áp rót nắng lên cô. “Chúng ta không lạnh lẽo như Vương triều Mùa Đông hay tàn ác

như Vương triều Bóng Tối. Chúng ta không quá dè dặt như Vương triều Tối Cao, trốn tránh trong *thế giới khác* của họ".

Aislinn thấy các vệ binh đang mỉm cười với họ, trông vui vẻ hơn khi Keenan cười. Cô cũng cảm thấy vui hơn, và cô tự hỏi liệu đó có phải vì giờ đây cô cũng là một thành viên của Vương triều Mùa Hè.

Cô rũ bỏ tình trạng mơ màng và hỏi, "Vậy những con tinh tấn công con người không phải là của chúng ta?"

Nụ cười của Keenan biến mất nhanh như khi nó đến.

"Nhiều kẻ không phải, nhưng vẫn có một số là của chúng ta. Một khi chúng ta mạnh lên" – anh dừng lại và nắm tay cô, nhìn cô chăm chú đến mức cô phải cố lắm mới không bỏ chạy – "chúng ta có thể làm được nhiều hơn để ngăn chặn họ. Vương triều Mùa Hè là vuông triều dễ thay đổi nhất, và nồng nhiệt. Không có sự chỉ dẫn của cha anh, thì không phải tất cả các dân tinh đều biết đặt giới hạn cho những niềm say mê của mình để theo đuổi những điều xứng đáng. Chúng ta có rất nhiều việc cần làm".

"Ôi", Aislinn nói. Tầm cỡ của công việc mà cô đã đồng ý nhận lãnh chợt đè nặng lên cô, có vẻ gây thoái chí đến mức bất khả thi.

Hẳn là Keenan đã nhìn thấy nỗi lo lắng trên vẻ mặt của cô, vì anh nhanh chóng nói thêm, "Nhưng chúng ta cũng sẽ thư giãn nữa. Vương triều Mùa Hè là nơi của những điệu vũ và đam mê. Nếu chỉ làm việc thì trái với bản chất của chúng ta cũng như việc để cho những thứ tội lỗi nhởn nhơ mà không bị trừng phạt vậy".

"Nhưng thật khá đồ sộ đấy, cái công việc mà tôi đồng ý làm ấy. Phải không?" Cô siết tay thành hai nắm thật chặt để khỏi run.

Giọng anh khá thận trọng khi anh đồng ý, "Đúng rồi".

"Tôi phải... tôi không biết... làm gì đây ?"

"Em đánh thức Trái Đất khi mùa đông cần nới lỏng sự kìm siết của nó; em mơ về mùa xuân cùng anh". Anh nắm tay cô – gỡ những ngón tay để lòng bàn

tay cô nằm yên trong lòng bàn tay anh – và nói,"Em nhắm mắt lại đi".

Cô run lên, nhưng vẫn làm theo lời anh. Cô cảm thấy được hơi thở của anh trên mặt mình khi anh cất lên những lời thì thầm dịu dàng.

Anh nói, "Và họ mơ thấy những rễ cây thon thả luồn xuống mặt đất và những loài sinh vật có lông duỗi mình trong hang, họ mơ thấy những con cá lao đi theo dòng nước, những con chuột đồng len lỏi trong các đồng cỏ, và những con rắn tắm nắng trên những tảng đá. Rồi Vua và Nữ Hoàng Mùa Hè mỉm cười trước cuộc sống mới mà họ đã gọi cho tỉnh thức".

Và cô có thể nhìn thấy – thế giới vươn mình như một quái vật khổng lồ đã ngủ quá lâu, rũ sạch băng tuyết đã bao phủ suốt một thời gian quá dài. Cô cảm thấy cơ thể mình tỏa sáng, biết rằng mình đang tỏa sáng, và cô không muốn dừng lại. Cô có thể nhìn thấy cây liễu màu trắng xào xạc trong gió khi lần đầu cô gặp Keenan, cô có thể nếm được mùi vị mong manh của những bông hoa mùa xuân. Cùng nhau, họ khuấy động muôn loài, và cả Trái Đất nữa. Họ sẽ nhìn vào thế giới đang thức giấc và cùng hân hoan.

Khi cô mở mắt nhìn anh, cô nhận ra rằng mình đang khóc. "Thật là... vĩ đại. Những thứ cần bắt đầu sống lại... Em sẽ làm thế nào? Chúng ta? Nhưng nhỡ em thất bại thì sao?"

Keenan ôm bàn tay vào má cô. "Chúng ta sẽ không thất bại".

"Còn những thứ khác? Về vương triều?" Cô lau má, cố không tỏ ra ái ngại khi nhìn thấy những giọt nước mắt của mình ánh vàng. Cô vội vã nhét tay vào túi và tiếp tục bước. "Em không biết cai trị ai cả".

Anh nhún vai khi rảo bước bên cô. "Thì em sẽ học. Anh sẽ ở đó. Anh *có* biết cai trị mà. Đó cũng là vẻ đẹp của mùa hè. Có những cuộc vui để tận hưởng và những bài vũ để xoay mình. Nếu chúng ta vui vẻ, thì vương triều của chúng ta cũng sẽ thế. Đó cũng là một trách nhiệm như đánh thức Trái Đất vậy".

"Phải, nghe thì như thể đó là một việc dễ dàng. Đánh thức Trái Đất, cai trị những kẻ bất kham, sửa chữa những thứ bị đổ vỡ, và tiệc tùng". Cô nuốt khan một cách khó nhọc khi họ bước vào khu hộ nhà Seth, cô lo lắng về cả khối lượng công việc đồ sộ lẫn cảm giác lạ lẫm khi phải kể với Seth. "Hay là bất kỳ

ai cũng có thể xử lý đượccái danh sách công việc nhỏ bé đó?”

“Không, nhưng Nữ Hoàng Mùa Hè thì có thể”, Keenan trấn an cô; rồi anh trao cho cô nụ cười dễ mê mẩn cuối cùng trước khi anh tập trung chú ý vào cánh cửa đang mở và nói, “Dù sao, hôm nay, chúng ta cũng chỉ bắt đầu bước đầu tiên. Anh sẽ gặp người yêu của hoàng hậu anh và cố gắng và cố gắng làm bạn với một con người thường, phải không?”

“Phải. Việc đó thì làm được mà”. Cô lắc đầu như thể rũ đi những gánh nặng, nhưng rồi cô nhìn lên.

Seth đứng đợi kiên nhẫn như anh vẫn làm vào bất kỳ ngày nào trước đó. Tất cả những căng thẳng,nhưng thay đổi của cô. Cả thế giới đều nhòe đi. *Seth sẽ cảm thấy thế nào?*

Cô thoáng lo lắng rằng mọi sự sẽ có vẻ thiếu tự nhiên sau đêm qua, rằng anh sẽ không còn muốn cô nữa, rằng anh sẽ giận dữ vì cô mang theo những con tinh vào nhà anh. Nhưng anh không nổi khùng lên – về chuyện của họ hay về những con tinh đang vây quanh cô. Ngoài cô và Keenan, tất cả những con tinh khác đều đang vô hình, nhưng cô biết Seth có thể nhìn thấy bọn họ, và rằng anh biết khá rõ là đang đứng bên cạnh cô.

Vẻ mặt của Seth rất khó đoán biết, nhưng anh chìa một tay ra và nói, “Chào”.

Rồi vương triều, Keenan, Niall, các vệ binh – tất cả đều bị quên lãng đi khi cô thả mình vào vòng tay Seth.

*

* *

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Aislinn và người yêu của cô, Keenan thấy dễ chịu hơn về việc hoàng hậu của anh đã đưa ra sự lựa chọn duy nhất mà cô có thể. Anh biết cái cảm xúc đó, anh đã nhìn thấy nó trong mắt của một số cô gái, đã nhìn thấy trong mắt của Donia.

“Vào đây”. Seth ra hiệu cho anh đi theo. Rồi Seth dừng lại và nhìn Aislinn. “Nếu anh ta...”

Cô dừng lại. “Umm. Anh có vào được không?”

“Anh có thể”. Keenan trao đổi nhanh bằng ánh mắt với Niall, rằng Seth rõ ràng biết anh là ai và thực tế rằng giới tinh không ưa sắt thép.

Cô ấy còn nói những gì với anh ta nữa? Sự tò mò chợt dấy lên, và anh nói thêm, “Sắt lạnh không thể làm hại một quốc vương”.

Seth không bỏ lỡ. Anh nhướn mày và nói, “Tôi đoán vậy có nghĩa anh là Keenan”.

Aislinn nhăn mặt. Niall và đội vệ binh đứng lặng. Keenan cười phá. *Đúng là một tay dày dạn đây*. “Đúng là tôi”.

“Nào, vì nhà tôi không làm anh phát bệnh...” Seth bỏ lửng câu nói khi anh dẫn Aislinn vào trong.

Keenan đi theo họ vào bên trong tối lờ mờ. Căn phòng nhỏ, nhưng gọn gàng. Ý nghĩ đầu tiên của anh là Donia hẳn sẽ thấy rất thích thú – nếu không phải vì cô ấy không thể ở gần quá nhiều sắt thép.

“Anh ăn uống gì không?” Seth đứng ở khu vực bếp nhỏ, đặt một món cơm gì đó vào lò vi sóng. “Ash cần phải ăn”.

“Em không sao mà”. Cô đỏ mặt.

“Hôm nay em ăn gì chưa?” Seth đợi một chút,và khi cô không đáp, anh quay lại chạn và bắt đầu lấy các món ăn ra.

Cảm nhận tích cực của Keenan về Seth ngày càng tăng.

“Em sẽ, umm, làm việc đó. Làm hoàng hậu”, Aislinn nói bằng giọng rụt rè. Cô ngồi xuống một đầu ghế sofa.

“Anh cũng đoán thế khi em đưa anh ta đến”. Seth tung một chai nước cho Aislinn và nhìn Keenan chờ đợi.

Keenan giơ một tay ra bắt lấy chai nước Seth tung về phía mình.

Lò vi sóng reng báo hiệu. Không ai nói gì torng khi Seth lấy thức ăn.

Rồi anh hỏi, "Vậy điều đó có nghĩa gì với chúng ta?"

"Không gì cả, em nghĩ thế". Aislinn liếc Keenan. "Đó là một trong những điều kiện của em để nhận công việc này".

Keenan ngồi vào một trong những chiếc ghế sặc sỡ và chờ đợi.

"Trường học?" Seth đưa cô một bát thức ăn và ngồi xuống cạnh cô. Chút căng thẳng biến mất khi Aislinn co chân lên và tựa vào người anh.

"Cũng vẫn thế", cô nói.

Seth xử lý tình huống với sự tự tin đáng nể, nhưng Keenan không bỏ lỡ những cử chỉ chứng tỏ sự sở hữu của anh – những cái động chạm thân mật như lời tuyên bố về mối liên kết thể chất với Aislinn.

Sau khi đã đưa thức ăn cho Aislinn, Seth quay qua Keenan. "Vậy bây giờ chuyện gì sẽ xảy ra?"

"Aislinn đi cùng chúng tôi đến gặp Donia và sẽ trở thành một hoàng hậu". Keenan cố kiềm chế không nổi cáu khi bị tra hỏi. Cả hai bọn họ đều muốn cùng một điều – sự an toàn cho Aislinn.

Trông Seth thực sự khó chịu. "Như thế có làm tổn thương cô ấy?"

Aislinn có vẻ giật mình trước câu hỏi, chiếc dĩa đầy thức ăn ngừng lại giữa chừng.

"Không", Keenan nói. "Và sau đó, sẽ chẳng có mấy việc trong thế giới của anh hoặc của tôi có thể làm tổn thương nhiều đến cô ấy".

"Thế còn nhân vật kia, Nữ Hoàng Mùa Đông ấy?" Seth đã lùa tay vào tóc Aislinn, lơ đãng vuốt tóc cô khi anh nói chuyện.

"Bà ta thì vẫn có thể. Các vị vua chúa có thể làm bị thương hoặc giết lẫn nhau".

"Vua chúa như anh", Seth nhắc. "*Anh* có thể làm tổn thương cô ấy".

“Tôi sẽ không làm vậy”. Keenan nhìn Aislinn, lúc này đang cuộn tròn, dựa vào Seth, có vẻ rất hạnh phúc. Đó là điều anh mong muốn cho cô: hạnh phúc. Hầu như chẳng có gì cô đề nghị mà anh từ chối – dù điều đó có nghĩa là giờ đây cô ở trong vòng tay của một người khác. “Tôi đã thề với cô ấy”.

Họ ngồi đó, im lặng khi Aislinn ăn, cho đến khi cuối cùng, cô hỏi, “Seth đi với chúng ta được không?”

“Không. Không được có người thường, không thể trong lần thử thách. Sẽ không an toàn cho anh ấy”, Keenan đáp thận trọng, kiềm chế để không nhăn mặt khi nghĩ đến sự nguy hiểm cho một người thường ở đó. Dù không có Khả Năng Nhìn Thấy, nhưng ánh sáng chói sẽ làm mù mắt khi sức mạnh của anh được cởi trói, khi sức mạnh của Aislinn chạy vào cô ấy.

Aislinn đặt bát xuống bên cạnh và ngồi vào lòng Seth.

Vẻ căng thẳng quanh mắt cô không qua được cái nhìn của Keenan. Anh hít thở điềm tĩnh và nói thêm, “Dù sao, sau đó em có thể đưa anh ấy đến Thành Lũy với chúng ta. Anh ấy có thể tham gia ăn mừng cùng chúng ta”.

“Thế còn về việc nhìn thấy họ... *chúng ta*” – cô tự sửa lại trước khi Keenan sửa – “có thể cho anh ấy Khả Năng Nhìn Thấy để dễ dàng hơn?”

“Một vị vua có thể cho phép điều đó”. Keenan mỉm cười trước sự chú ý của cô tới chi tiết đó. Cô ấy thực sự sẽ là một hoàng hậu tuyệt vời.

“Vậy nếu anh...”

“Hoặc *em*, Aislinn ạ”, anh ngắt lời.

“Phải. Nếu một trong hai chúng ta chấp nhận, thì sẽ tìm được cách để anh ấy nhìn thấy chúng ta?” cô nói tiếp với âm điệu gần như là sợ hãi một cách kỳ lạ.

“Anh đã chấp nhận rồi. Chúng ta chỉ cần có các nguyên liệu thôi. Anh có một cuốn sách ở khu chòi ấy”. Keenan cũng không bỏ lỡ việc hai người kia trao đổi ánh mắt với nhau. “Trừ phi erm đã có công thức đó rồi?”

Không ai đáp. Họ không cần phải nói. Anh thầm nguyền rủa, biết rõ họ đã

tìm thấy một công thức như thế ở đâu. Còn ai có thể đưa cho họ một thứ như thế? Anh bỏ lửng chủ đề và nói, "Chúng ta cần tập để em học cách giấu cảm xúc tốt hơn. Cả em và Seth. Bây giờ, khi Aislinn là một nữ tinh mùa hè, thì cảm xúc của cô ấy sẽ *dễ thay đổi* hơn. Đó là bản chất của vương triều chúng tôi".

Khi thấy Seth nhăn mày, Keenan thở dài. "Anh sẽ ở cạnh cô ấy đủ để việc đó có ích cho cả anh nữa. Có những việc anh có thể nên biết nếu anh *ở bên* hoàng hậu của chúng tôi".

Aislinn không nói gì, nhưng Seth có vẻ căng thẳng. Anh nhìn thẳng vào Keenan trong vài nhịp tim đập, và Keenan nhận ra rằng con người này không phải là không để ý đến sự cạnh tranh đương nhiên của họ để giành sự chú ý của Aislinn.

Lòng tôn trọng của Keenan dành cho Seth càng tăng thêm. Chàng trai này yêu Aislinn đủ để ở bên cô dù không có lợi thế. Đó là một phẩm chất đáng ngưỡng mộ.

Và khi họ nói chuyện – không phải về vương triều hay tương lai, mà chỉ đơn giản là nói chuyện, cố hiểu thêm về nhau – Keenan thấy hóa ra việc ngồi cùng với hoàng hậu của mình và người yêu của cô ấy thật dễ chấp nhận một cách đáng ngạc nhiên.

Và anh vẫn thấy nhẹ nhõm khi Donia gọi để báo cho anh rằng cô đã về nhà, đang đợi họ, và bảo họ nhanh lên. Phù thủy của Beira lượn lờ khắp Huntsdale, gây nhiều náo loạn. Những con tinh từ Vương triều Tối Cao đã bắt đầu rời thành phố, không muốn ở lại trong hoàn cảnh biến động.

Tất nhiên, bọn họ *sẽ không ở lại.*

Anh thở dài. Sẽ tốt hơn nếu có ít nhất một vương triều khác cố gắng ng8an chặn rắc rối, hơn là gây ra hoặc bỏ chạy.

Khi tắt máy, Keenan kể với Aislinn và Seth về những gì Donia nói, và họ sẵn sàng lên đường.

Trông Aislinn rất lo lắng khi phải rời Seth, dù anh đã trấn anh cô rằng anh sẽ

sớm gặp lại cô.

Bằng giọng dịu dàng, Keenan nhắc nhở anh, "Bọn phù thủy không thể vào đây được, nhưng Beira có thể. Trước khi chúng tôi quay lại, anh cần ở nguyên trong này. Tôi không muốn anh rơi vào tay bà ta".

"Còn Bà. Bà em ở một mình", Aislinn thì thầm, mắt mở to. Rồi cô ra khỏi cửa, guồng chân chạy.

Seth gật đầu và đẩy anh ra phía cánh cửa đang mở. "Hãy giữ an toàn cho cô ấy".

Bên ngoài, Niall đã cử các vệ bihn đuổi theo Aislinn.

"Hãy để người lại canh gác cho anh ấy nữa", Keenan ra lệnh khi anh chạy đi, theo Aislinn, hy vọng rằng cô chỉ đang lo lắng vô căn cứ, rằng Elena vẫn an toàn.

*
* *

Khi Aislinn về nhà, cửa đã mở sẵn. Cô lao vào phòng khách. TV vẫn bật, nhưng không thấy Bà đâu. Cô ngó quanh các góc. "Bà ơi?"

Phía sau cô, các vệ binh cũng tràn vào phòng.

Trên sàn, đang nằm nhắm mắt, là Bà cô.

Aislinn nhào xuống cạnh Bà, tìm mạch đập, tùm hơi thở. Bà vẫn còn sống.

"Bà có..." Keenan kéo cô đứng dậy và quỳ xuống bên Bà.

"Bà bị thương", Aislinn nói. "Tất cả mọi người có thể đi cùng chúng tôi đến bệnh viện. Nếu bất kỳ ai lại gần Bà, các người *sẽ phải* chặn lại".

Keenan gật đầu dứt khoát. "Hoàng hậu đã ra lệnh".

Các vệ binh cúi đầu. Một vệ binh bước lên phía trước. "Chúng tôi sẽ làm hết sức mình, nhưng nếu chính Nữ Hoàng Mùa Đông..."

Aislinn nghe thấy cả sự sợ hãi trong giọng của anh ta. "Bà ta mạnh đến thế sao?"

"Chỉ có Vua Mùa Hè – hoặc người đứng đầu của một vương triều khác – có thể chống lại bà ấy", Keenan nói. "Nếu anh có toàn bộ sức mạnh của mình, nếu *em* giành được sức mạnh của em, thì chúng ta có thể. Nếu chúng ta tới bệnh viện, chúng ta sẽ không bảo vệ nhiều được cho Elena. Nhưng sau nghi lễ, chúng ta có thể bảo vệ bà".

Một vệ binh nhẹ nhàng nhấc Bà lên. Anh ta bế Bà một cách cẩn thận. Những người khác đi thành hàng ra cửa.

Aislinn nuốt khan, không muốn rời xa bà. "Nếu chúng ta làm như thế, và nếu chính bà ta là người khiến Bà em bị thương..."

"Cho dù đó không phải là bà ta, thì cũng là do lệnh của bà ta". Keenan nhăn mặt. "Bà ta đã đe dọa em, và Donia..."

"Vậy đi thôi". Cô nhìn Bà, đang nằm bất động trong tay một nam tinh. Rồi cô quay qua Keenan. "Có mất nhiều thời gian không?"

"Không lâu lắm đâu". Anh liếc nhìn các vệ binh. "Hãy làm bất kỳ điều gì các ngươi cần phải làm. Chúng tôi sẽ đến bệnh viện ngay khi có thể. Đi đi".

Khi các vệ binh lao về phía bệnh viện, Aislinn nắm tay Keenan, và họ chạy – nhanh hơn mức cô biết là cơ thể mình có thể chuyển động – tới nhà Donia và tới chỗ cuộc thử thách sẽ thay đổi tất cả mọi điều.

CHƯƠNG 30

Không có bất kỳ ai đẹp đẽ như [anh ta]... Những con sói không còn tàn phá, những cơn gió băng giá không còn gây lạnh buốt, và các Ẩn Sĩ ra khỏi Những Ngọn Đồi Tinh và chơi nhạc và niềm vui ngập tràn khắp nơi.

—Trích từ *Celtic Wonder Tales* của Ella Young (1910)

Donia biết là họ đang đến, nhưng cô vẫn kinh ngạc khi họ tiến về phía cô – nắm tay nhau và chuyển động với tốc độ chóng mặt mà chỉ những con tinh mạnh nhất mới làm được.

"Don?" Trông anh xúc động trong cơn phấn khích, khuôn mặt bừng sáng, mái tóc màu đồng tỏa ra ánh nắng kỳ lạ mà anh mang trong mình.

Cô cố mỉm cười và bước ra vườn. Lần trước, khi cô trải qua nghi lễ, qua thử thách, thì cô là người nắm tay anh, hy vọng rằng mình sẽ là phu nhân của anh, hoàng hậu của anh.

Bao quanh rìa của khoảng rừng thưa là những con tinh – hầu hết là của Vương triều Mùa Hè, nhưng cũng có vài đại diện của những vương triều khác. Chỉ điều đó thôi cũng là một lời nhắc nhở rằng nghi lễ thử thách đặc biệt này khác thường đến mức nào.

Keenan liếc về phía Donia. "Em có..."

Aislinn chặn anh bằng một bàn tay đặt nhẹ lên cánh tay anh. Cô lắc đầu.

Trông anh bối rối, nhưng anh dừng lại, đứng cách xa Donia, không hỏi những câu mà cô không muốn phải trả lời. Donia nhìn thấy ánh mắt của Aislinn và gật đầu; cô không thể đối diện được với sự ngọt ngào của anh, không thể khi cô sẵn sàng trao anh cho một cô gái khác.

Aislinn sẽ là một hoàng hậu tốt. Tốt cho anh ấy, cô tự nhắc mình. Rồi cô bước tới chỗ bụi táo gai chưa nở hoa ở giữa vườn nhà mình và nhấc cây quyền trượng bên dưới nó lên. Sasha chạy đến đứng cạnh cô, và cô đặt một tay lên đầu nó để được động viên.

"Aislinn", Donia gọi từ giữa khoảng rừng thưa.

Aislinn bước tới, đã tỏa sáng, giờ chỉ còn ít phần là người thường.

"Nếu cô không phải là người đó, thì cô sẽ phải mang theo cái giá lạnh của

mùa đông. Cô sẽ phải cảnh cáo cho con người thường tiếp theo trở thành tình yêu của anh ấy" – Donia nghiêng đầu về phía Keenan – "rằng việc này ngu ngốc thế nào. Cô sẽ nói với cô ấy, và bất kỳ ai sau đó trong khi cô vẫn còn mang theo cái giá lạnh, rằng tin tưởng anh ấy là việc ngớ ngẩn đến đâu. Nếu cô đồng ý làm điều này, thì tôi sẽ thoát khỏi cái lạnh, bất kể kết quả ra sao".

Cô dừng lại để Aislinn có chút thời gian suy nghĩ về lời nói của cô, và rồi cô hỏi, "Cô có chấp nhận tất cả những điều vừa rồi không?"

"Tôi có". Aislinn đi tới, những bước đi của cô thong thả và khoan thai như thể xóa dần đi khoảng cách giữa họ.

Phía sau cô, Keenan đang chờ đợi, ánh nắng rực sáng từ da anh, khiến Donia hoa mắt khi nhìn anh. Đã rất lâu rồi cô mới thấy tỏa sáng đến vậy, và cô đã tự thuyết phục mình rằng anh không thực sự đẹp đẽ như trong những ký ức của cô.

Cô đã nhầm.

Cô ép mình quay đi, tránh nhìn anh. "Cầu mong", cô thì thầm. "Cầu mong Aislinn chính là người đó".

Aislinn cảm thấy bị kéo mạnh, một sức hút để cô cầm cây quyền trượng lên. Cô bước tới.

"Nếu em không phải là người anh đã tìm kiếm, thì em sẽ phải mang theo cái giá lạnh của Beira". Giọng Keenan bao quanh cô như một cơn bão mùa hè ùa qua cây cối. Anh lại gần hơn. "Em có chấp nhận rủi ro đó không?"

"Có". Giọng Aislinn quá nhỏ để người khác nghe thấy, nên cô nói to hơn. "Có".

Trông Keenan trở nên hoang dại khi anh đi về phía cô, sán rực đến mức cô phải buộc mình nhìn anh. Chân anh lún xuống mặt đất gần như đang sôi sục khi anh chuyển động. "Đây là con người anh. Con người thật của anh nếu em thực sự là Nữ Hoàng Mùa Hè".

Anh dừng lại cách em vài bước và nói thêm, "Đây là điều mà *em* sẽ trở thành

nếu giá lạnh không giành được em".

Cô cảm thấy các cơ của mình căng ra, nhưng cô không lùi lại.

Rồi Keenan, Vua Mùa Hè, trong tất cả vầng hào quang rực rỡ của mình, quỳ trước cô và cho cô một cơ hội nữa để từ chối. "Có phải đây là điều em tự chọn lựa, mạo hiểm với giá lạnh mùa đông?"

Những Cô Gái Mùa Hè trôi lững lờ vào khoảng rừng thưa, lặng lẽ quan sát. Lũ phù thủy của Beira và rất nhiều những con tinh khác, một số trông quen mặt hơn, đang đứng vây quanh họ.

"Mỗi người thường kể từ sau Donia" – với đôi mắt buồn bã, anh liếc nhẹ về phía Donia – "đều chọn cách ở lại trong ánh Mặt Trời. Họ không mạo hiểm để trở thành như cô ấy".

Những ngón tay trắng bệch chết chóc của Donia bám chặt vào lông Sasha khi Keenan nói thêm, "Em hiểu rằng nếu em không phải là người đó, em sẽ mang theo cái giá lạnh của Nữ Hoàng Mùa Đông cho đến khi một người thường tiếp theo chấp nhận thử thách này? Và em sẽ cảnh báo với cô ấy không được tin anh?"

Tiếng xào xạc của cây cối ồ lên quanh họ, như một cơn bão không có mưa, như những giọng nói kêu lên bằng một ngôn ngữ mà cô không thể nhớ.

Donia với ra và siết tay Aislinn.

"Em hiểu". Giọng Aislinn đã mạnh mẽ hơn; cô chắc chắn đây là điều đúng. Ở đâu đó bên trong cô, nhận thức đó đang chờ đợi; cho dù cô không có một bằng chứng nào khác, nhưng trong khoảnh khắc đó, cô tin chắc mình vẫn đã biết rằng đây là điều đúng. Cô buông tay Donia và bước tới bụi táo gai.

"Nếu một cô gái từ chối anh, em sẽ nói cho cô tiếp theo, và tiếp theo nữa" – Keenan đi theo cô, tỏa ra hơi nóng – "và phải tới khi có người chấp nhận, em mới được giải phóng khỏi giá lạnh".

"Sẽ không có cô gái nào khác nữa". Aislinn nắm lấy cây quyền trượng, siết chặt các ngón tay mình quanh nó, và chờ đợi.

Cô nhìn họ - cô gái cuối cùng đã làm điều này và vị vua tinh vẫn còn yêu cộ gái đó. Cô ước – cho họ và cho mình – rằng người đó chính là Donia, nhưng thực tế lại không phải thế.

Mà là mình.

Cây quyền trượng được nắm chặt trong tay cô, nhưng chẳng có hơi lạnh nào khiến cô khuỵu gối. Thay vào đó, ánh sáng chói mắt không còn chỉ tỏa ra từ Keenan: nó bừng lên từ chính làn da cô.

Các Cô Gái Mùa Hè cười vang và xoay tròn trong một mớ hòa trộn của dây leo và tóc và váy.

Donia – mái tóc trắng của cô giờ thành màu vàng nhạt mềm mượt, đôi má cô giờ ửng hồng khỏe khoắn – nói bằng giọng du dương đáng ngạc nhiên, "Bạn thực sự là người đó".

Aislinn nhìn vào bàn tay mình, cánh tay, vào ánh sáng vàng óng mềm mại đang bao phủ khắp da cô. "Chính là tôi".

Đó lào một cảm giác không giống với bất kỳ cái gì cô từng có thể tưởng tượng trước đây: cả thế giới trở nên có ý nghĩa. Cô có thể cảm thấy những con tinh quanh cô uống từng niềm hạnh phúc của cô, say sưa trong cảm giác an tâm mà cô và Keenan đã đem lại cho họ. Điều đó khiến cô cười vang.

Rồi anh ôm cô trong tay, tung cô lên không, cười sảng khoái. "Hoàng hậu của anh, Aislinn đáng yêu, đáng yêu của anh".

Quanh họ, những bông hoa bừng lên sự sống, không khí ấm áp, những làn mưa nhỏ rơi từ trên bầu trời xanh nhạt. Cỏ dưới chân Keenan trở nên tươi tốt, xanh như màu mắt anh.

Torng vài khoảnh khắc, cô để anh tung mình trong không khí – cho đến khi cô nhìn thấy một vệ binh thanh hương trà bị thương đang cố tìm tới họ.

"Thưa hoàng hậu", anh ta rên lên khi bò trên cỏ, máu tuôn ra nhưng vẫn cố đến chỗ cô.

Cô dừng lại, nhình những dân tinh của mình – vì giờ đây họ thực sự là của cô

– mang anh ta đến chỗ cô. Tất cả đều dừng lại. Keenan đặt một tay lên eo lưng cô khi bước bên cô.

"Chúng tôi đã cố gắng", vệ binh thanh hương trà nói, với mỗi từ anh nói ra, máu từ môi lại chảy ra nhiều hơn. "Chúng tôi đã cố gắng như chúng tôi sẽ làm nếu bà ta đến tấn công cô. Anh thanh niên người thường..."

Nếu không phải là Keenan đỡ cô, thì cô đã ngã khuỵu rồi. "Seth. Anh ấy... cô không thể nói hết câu.

Chàng vệ binh thanh hương trà nhắm mắt lại. Hơi thở của anh ta rất khó nhọc, và khi anh ho, những mảnh băng vỡ tràn ra khỏi miệng. Anh nhổ chúng ra cỏ. "Bà ta đã bắt anh ấy rồi. Beira đã bắt anh ấy rồi".

*

* *

Donia đã lặng lẽ đi, không thể cam chịu ở lại nhìn Keenan với Aislinn. Biết rằng anh cuối cùng cũng tìm được hoàng hậu của mình là một chuyện; còn cảm nhận những cảm xúc đi cùng nhận thức đó lại là chuyện khác. Đó là điều cần phải xảy ra, điều tốt nhất cho tất cả mọi người.

Vẫn giống như một vết thương mới bị đào xới lại. Cô không phải là người đó, chưa bao giờ là người đó dành cho anh.

Mà là Aislinn.

Và Donia không thể ở lại nhìn họ hân hoan.

Vệ binh của Beira tìm thấy cô khi cô chưa đi được bao xa từ căn nhà nhỏ của mình. *Cũng chẳng mất nhiều thời gian lắm.*

Cô đã biết Beira sẽ làm đúng lời bà ta, biết rằng mình sẽ chết không bao lâu sau khi Aislinn lên ngôi. Không có giá lạnh của mùa đông để tự vệ, thì cô cũng yếu đuối gần như một người thường trong tay bọn họ.

Các vệ binh không ung dữ như những con tinh bóng tối, nhưng không phải vì họ thiếu cố gắng. Khi bọn họ ném cô xuống dưới chân Beira, Nữ Hoàng Mùa Đông không nói một lời. Mà bà ta vung chân đá thẳng vào mặt Donia, cú ra

đòn khiến cô bật lộn ra sau.

"Beira, thật vui mừng khi được gặp lại bà", Donia nói bằng giọng yếu hơn nhiều so với mức cô mong muốn.

Beira cười phá. "Ta có thể gần như là thích mày đấy, con yêu ạ. Thật đáng tiếc" – bà ta nhấc một bàn tay bắn đầy máu của cô lên, và một cái xiềng bằng băng đá hình thành ngay quanh cổ tay Donia – "mày lại không đáng tin cậy".

Trước đây, Donia từng nghĩ rằng sức mạnh của sự lạnh gía từ Beira sẽ khiến cô đau đớn, nhưng giờ đây, trong khi cố chống lại cái xiềng tay buốt cóng, cô mới nhận ra rằng cô vẫn chưa hiểu hết được băng giá của Beira có thể thực sự lạnh tới mức nào.

Khi Donia quay lại để trả lời Nữ Hoàng Mùa Đông, một tiếng ho nghẹn khiến cô giật mình.

Co quắp trong góc phòng là Seth, đang cố lết đứng dậy, hai chân bị vùi dưới vài chục mét tuyết. Ngực anh lộ gần nửa, áo sơmi bị xé tà tơi do móng vuốt của một thứ gì đó.

Beira cúi xuống. Hơi thở lạnh lẽo của bà ta phả vào mặt Donia; sương giá tụ lại trên tóc cô. "Mày lẽ ra phải giúp ta. Nhưng mày không làm thế mà lại đi kết giao với kẻ thù".

"Tôi đã làm điều đúng. Keenan..."

Với một âm thanh thù địch, Beira kẹp chặt tay vào miệng Donia. "Mày. Phản bội. Ta".

"Đừng làm mụ ta giận hơn nữa", Seth gọi yếu ớt khi anh đang cố thoát khỏi đống tuyết. Quần jeans của anh cũng cùng tình trạng với áo. Máu nhỏ trên lớp tuyết quanh anh. Một chiếc khuyên trên lông mày anh đã bị giật tung, và một dòng máu nhỏ chảy xuống mặt anh.

"Thằng đó hay chứ, phải không? Nó không hét lên như bọn bọn yêu gỗ, nhưng vẫn thú vị lắm. Ta đã hầu như quên mất rằng bọn người thường dễ sụp đổ đến thế nào". Beira liếm môi khi nhìn Seth cố đứng thẳng lên. Anh run lẩy

bẩy, nhưng vẫn cố hết sức.

Donia không nói gì.

"Nhưng còn *mày*, hà hà, ta biết *mày* có thể được đau thêm chừng nào nữa", Beira ôm lấy khuôn mặt Donia, lướt những móng tay đã đầy máu vào má và cổ cô. "Liệu ta có nên quăng mày cho bọn sói khi xong việc không đây? Chúng không ngại mấy món đồ chơi đã qua sử dụng đâu".

"Không", Seth nói bằng giống như bị bóp nghẹt, một bằng chứng cho thấy rằng anh đã gặp những con tinh người sói.

Beira quay sang phía anh và thổi mạnh. Những mũi băng sắc như lưỡi lam nhô bật lên từ sàn nhà, nơi anh đang cố bò lê. Một vài mũi băng cứa vào chân anh.

"Kiên định đấy chứ, cái thằng đó?" Beira hỏi và cười phá.

Donia không nói gì, không di chuyển. Cô chỉ đảo mắt.

Torng một nhịp tim, Beira chỉ nhìn cô chằm chằm. Rồi bà ta mỉm cười, lạnh lẽo và tàn nhẫn như những con tinh bóng tối tệ hại nhất.

"Ha. Sẽ vui hơn nếu mày cũng cùng chơi. Mà đó là điều mày muốn, phải không? Cứ làm như thể mày lừa được ta, rồi mày có thể chạy trốn" – Beira tát vào mặt cô, hất Donia đập đầu xuống sàn mạnh đến mức cô thấy buồn nôn – "nhưng mày không chạy được đâu".

Lúc đó, những xiếng băng tan ra, biến mất, để lại làn da tê cóng là bằng chứng duy nhất cho ta biết chúng đã từng ở đó.

Donia cố trườn đến gần Seth, phó mặc những mũi băng đâm vào chân cô, và giúp anh đứng dậy. Cô không thể thực sự đánh bại Beira, nhưng cô vẫn là nữ tinh – đủ mạnh để nhấc một con người, đủ mạnh để chịu nhiều đau đớn hơn anh.

"Cửa ở đằng kia", anh thì thầm khi cô gần như vác anh đứng dậy.

"Đáng yêu chưa!" Beira thốt lên. "Những người tình bi đát của Vương triều

Mùa Hè khốn kiếp đang phối hợp với nhau. Thật là ngọt ngào quá đi".

Trong vòng vài phút, bà ta quan sát họ khi họ cố gắng vượt qua hang rào băng đá đang cao dần lên, cổ vũ từng chút tiến bộ và đồng thời cũng tạo thêm chướng ngại vật.

Donia không nói gì, giữ sức để còn cố gắng – một cách vô vọng – để cùng Seth đi tới cửa.

Cuối cùng, Beira ra hiệu cho mấy mụ pù thủy lại gần. "Thằng thanh hương trà cuối cùng đã cố bò được đến chỗ thằng con trai ngu ngốc của ta chưa?"

Khi lũ phù thủy gật đầu, Beira vỗ tay. "Hay lắm. Vậy là chúng nó sẽ sớm đến đây. Vui ghê!"

Rồi mụ nghiêng đầu đầy vẻ tò mò mả hỏi Donia, "Mày nghĩ chúng sẽ đau khổ hơn nếu mày chết rồi hay thấy mày vẫn đang phải chịu đựng?"

"Quyết định nào, quyết định nào", Beira lẩm bẩm khi bà ta bước đến những lưỡi băng, chậm rãi và điệu đà, như thể đang đi vào rạp hát.

"Để ăn chắc, cứ làm mỗi đứa một kiểu, hả?" Beira nói khi nắm tóc Donia kéo dậy và hôn lên hai má cô. "Ta tin rằng ta đã báo trước chuyện gì sẽ xảy ra với mày, con yêu ạ".

Seth trượt ngã xuống sàn, vẫn cố với tay ra phía Donia, nhưng một bức tường bằng băng đá đã được dựng lên giữa họ.

Và rồi Beira gắn môi mình vào môi Donia.

Donia gắng gượng chống cự khi băng giá luốn xuống cổ họng cô, làm cô nghẹt thở, tràn ngập trong phổi cô. Rồi cô nhìn thấy Seth quăng mình về phía Beira. Trong tay anh là một cây thánh giá bằng sắt đã hoen gỉ. Với sức mạnh đáng ngạc nhiên ở một người thường – đặc biệt ở một người đang bị thương – anh lao cây thánh giá vào cổ Beira.

Beira buông rơi Donia, hét lên thất thanh và đá tung vào Seth, khiến anh va rầm vào một bức tường.

“Mày nghĩ cái đồ rẻ tiền đó giết được ta à?” Beira hỏi khi bà ta lao theo anh với những bước đi quá-nhanh-để-kịp-đuổi-theo. Bà ta thọc những ngón tay vào vùng bụng anh và – dung xương sườn anh ta như một tay nắm – bà ta nhấc bổng anh lên.

Anh kêu thét, những âm thanh khủng khiếp khiến Donia run rẩy. Nhưng cô không thể giúp anh; cô thậm chí còn không nhấc nổi đầu mình lên khỏi mặt đất.

*

* *

Aislinn nghe thấy tiếng kêu thét của Seth ngay khi cô bước vào cửa. Khi cô nhìn thấy Beira đang túm ngang người anh, cô phải bám vào cánh tay Keenan để đứng vững.

Ở giữa phòng, Donia đang nằm bất động trên sàn, trên môi cô còn long lanh những mảnh băng giống như chàng vệ binh thành huon7g trà đã ho ra. Không còn thời gian dừng lại để ngó Donia, không thể khi Beira đang sục những ngón tay qua da Seth thế kia.

Keenan vẫn chuyển động, Kéo Aislinn đi qua tất cả mọi người và mọi thứ, về phía Seth và Donia.

Khi họ đã đứng cạnh bà ta, Keenan nắm lấy phần kim loại nhô ra từ cổ Beira và chem. Nó về phía trước như một lưỡi dao.

“Tao đã băn khoăn là liệu chúng mày có tới nổi đây không”. eira thả Seth xuống sàn.

Mắt Seth như lộn ngược khi anh ngất xỉu. Nhưng anh vẫn còn thở, ngực anh vẩn phập phồng dù không đều đặn.

Dù máu đang nhỏ xuống từ cổ mình, nhưng Beira trông chẳng hề nao núng. Bà ta với lên, kéo tung thanh kim lọa ira. Sau khi nhìn lướt qua nó, bà ta thả nó trên sàn với vẻ mặt ghê tởm. Máu chảy loang vào những vũng nước nhỏ do băng tan ra.

"Mọi chuyện không hẳn phải thế này". Giọng Keenan trầm nhỏ, đau đớn. "Chúng ta có thể tìm giải pháp – như trước kia. Nếu mẹ đồng ý..."

Beira cười phá, những cơn gió lốc hình thành từ luồn khí lạnh giá xoay tít phả ra từ môi bà ta. "Mày có biết đó *chính xác* là câu bố mày đã nói trước khi tao giết ông ấy không?"

Bà ta nhấc tay lên và ra hiệu. Một bức tường băng đá dày cộp hình thành giữa Aislinn và Keen – để lại Seth với Aislinn một bên, và Keenan một mình ở bên kia bức tường với Beira.

"Aislinn", Keenan gọi và anh đặt một bàn tay lên lớp băng.

Cô làm theo chỉ dẫn của anh đặt tay mình lên phía bên kia bức tường, đúng vào vị trí tay anh. Lớp băng đá giữa họ kêu lách tách và dần bốc hơi lèo xèo khi bàn tay họ làm nó tan chảy.

Beira quan sát việc đó chỉ trong một khoảnh khắc. Khuôn mặt bà ta là một cái mặt nạ méo mó, trông càng khủng khiếp hơn qua lớp băng dày. Nhưng giọng bà ta rõ ràng đến hoàn hảo khi cất tiếng hỏi Keenan, "Mày nghĩ sẽ bao lâu nữa thì mới có một Vua Mùa Hè khác?"

"Sẽ không có Vua Mùa Hè nào khác", Keenan gầm lên, với ra tóm tay bà ta.

"Ah, ah, ah, con bé bỏng yê dấu". Bà ta đặt tay lên ngực anh và đẩy anh khỏi bức tường băng đá đang ngăn giữa anh và Aislinn.

Lớp băng trên ngực Keenan tan ran gay khi nó hình thành, khiên anh ướt sũng và bốc hơi nước. Nhưng anh vẫn bị vấp ngã, không thể đứng vững trên tấm thảm băng trải ra khắp sàn.

Seth rên lên và hơi hé mắt.

Mấy mụ phù thủy bước vào trong phòng, và chẳng buồn liếc về phía họ, Beira ra lệnh, "Giết Con bé Mùa Đông, và thằng người kia nữa".

Bọn họ tiến về phía Donia.

Còn Keenan quay về phía bọn họ.

Ngay khi anh vừa sao lãng, Beira chộp lấy khuôn mặt anh và thổi một hơi băng giá vào khắp anh. Những bông tuyết trắng rto tướng phủ dính lấy lông mi anh. Chúng tan ra nhanh gần như khi chúng hình thành, nhưng trong khoảng thời gian chuyển tiếp ngắn ngủi đó, Keenan vẫn không thể nhìn thấy gì cả.

Liếc mắt nhìn Aislinn, Beira giơ tay lên. Một lưỡi băng dài và mảnh mọc ra từ bàn tay mở rộng của bà ta. Bà ta nháy mắt với Aislinn và ấn mạnh nó vào người Keenan.

Anh sụp xuống phía trước, mắt vẫn chẳng khác nào bị mù.

Giận điên cuồn, Aislinn đấm cả hai nắm tay vào bức tường băng đá, và nó tan chảy ra ngay dưới bàn tay của cô nhanh như lúc nó được dựng lên dưới tay Beira.

Aislinn chộp lấy cả hai cánh tay Beira để ngăn bà ta đâm Keenan thêm lần nữa.

Thế rồi – nghĩ thật *nóng* – Aislinn thổi vào mặt Keenan.

Không chỉ hơi thở của cô sưởi ấm cho Keen, mà da cô trở nên nóng hôn cho đến khi hai cánh tay Beira bốc khói, hơi nước bao trùm cô cho đến khi cả căn phòng như phủ đầy mây.

Keenan chớp mắt vài lần; rồi anh chộp lấy khuôn mặt Beira bằng cả hai tay mình. “Mẹ đúng rồi đấy, thưa Mẹ. Sẽ không có giải pháp khi cả hai chúng ta còn đang sống”.

Với Aislinn vẫn giữ hai cánh tay Beira, Keenan ngả vào gần hơn, cho đến khi môi anh gần chạm vào miệng Beira. Rồi anh thở mạnh. Ánh nắng đổ lên bà ta như một loại chất lỏng quyện dính. Bà ta gắng quay đầu nhưng không thể. Bà ta bị giữ yên tại chỗ bằng hai bàn tay tỏa sáng của Keenan, và bà ta bị nghẹn bởi ánh nắng. Hơi nóng đốt cháy qua cổ họng Beira, và hơi nước kêu xì xì từ vết thương trên cổ bà ta.

Cuối cùng, khi Beira đã rũ ra trong tay họ, Keenan bước tránh ra, và Aislinn hạ cơ thể Beira xuống sàn.

Anh chạm một ngón tay lướt trên má Aislinn và nói nhỏ, "Em giá trị hơn nhiều so với mức anh đã có thể đòi hỏi".

*

* *

Keenan bước qua cái vỏ trống rỗng của mẹ anh. Anh đã từng hy vọng rằng họ sẽ không đến điểm này, rằng họ sẽ tìm được một cách để cùng tồn tại. Họ đã không tìm ra cách, nhưng anh không hối hận.

Lũ phù thủy đứng im lặng, lầm bầm với nhau. Bọn họ đã không tuân lệnh Beira, nhưng bà ta đã không còn ở đó để cho họ vào khuôn phép.

Khuôn mặt xanh tái vì choáng váng và lo lắng, Aislinn phục xuống sàn ướt nhẹp, cố gắng nâng Seth dậy.

Một trong những mụ phù thủy giơ ra một mảnh vải dài, và Aislinn im lặng buộc quanh lồng ngực đang chảy máu của Seht. Trông anh không ổn chút nào, nhưng những vệ binh thanh hương trà đã đến và đã mời các thấy thuốc – cả cho giới tinh và người thường.

Keenan bước tới chỗ cơ thể vẫn bất động của Donia. Cá thấy thuốc sẽ không giúp cô được.

Anh bế cô trong tay, và khóc.

*

* *

Donia mở mắt và nhìn thấy Keenan đang ôm mình. Lần đầu tiên sau một thời gian quá đỗi dài, cô lại ở trong tay anh.

Cô phải ho trước khi có thể cất lời. "Beira chết rồi sao?"

Anh mỉm cười, như trong giấc mơ của cô. "Bà ta chết rồi".

"Seth?" Cô rất đau khi nói, vì cổ họng mới bị thương do những mảnh băng lởm chởm mà cô đã nuốt vào và nôn ra lại.

"Bị thương, nhưng không chết". Anh vuốt má cô, dịu dàng, như thể cô là thứ

gì đó mong manh và quý giá. Những giọt nước mắt lăn trên má anh và rơi xuống mặt cô, làm tan lớp băng vẫn bám vào cô. "Anh tưởng anh đã mất em. Anh tưởng bọn anh đã đến quá muộn".

"Có gì quan trọng đâu. Anh đã có hoàng hậu của mình rồi". Dù nói vậy, nhưng cô vẫn áp mặt mình sát vào tay anh hơn, cảm thấy bình yên hơn những gì cô đã chịu trong suốt hàng thập kỉ.

"Không giống như chúng ta". Anh thổi lên mặt cô, Làm tan đi những dấu tích cuối cùng của băng giá từ Beira đọn trên tóc cô.

"Cô ấy vẫn giữ Seth, và gọi đây là một công việc" – anh cười, một âm thanh nhỏ, nhưng rõ ràng là tiếng cười – "cai trị cùng anh, nhưng không phải của anh. Khi nào em khỏe..."

Một trong những mụ phù th3uy quỳ xuống bên họ, ngắt lời anh.

"Thưa nữ hoàng của tôi", mụ nói giọng the thé. "Quyền trượng của bà".

Mụ phù thủy giơ ra cây quyền trượng của Nữ Hoàng Mùa Đông, nơi chất chứa sức mạnh của cả Mùa Đông.

Mắt Keenan mở to. "Không".

Mụ phù thủy nở nụ cười gần như không có răng và lặp lại, "Thưa nữ hoàng *của tôi*. Không phải của ngài, thưa Vua Mùa Hè. Cô ấy" – mụ lặng lẽ ra dấu hiệu – "mang theo giá lạnh của mùa đông. Nó đang lớn dần lên".

Keenan gắt lên với mụ phù thủy, trông khác hẳn người thường. "Các ngươi đã biết".

"Thời của Beira đã hết". Mấy mụ phù thủy trao nhau những ánh mắt bình thản. "Bà ấy biết những quy định mà Irial đặt ra, hẳn đã biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu bà ấy can thiệp: bà ấy đã lựa chọn, và bà ấy đã thất bại".

Mụ phù thủy lúc nãy lại cất tiếng, "Donia sẽ là một nữ hoàng mạnh mẽ. Chúng tôi đã đợi cho tới khi có ai đó sống sót được sau nụ hôn mùa đông. Cô ấy" – mụ phù thủy nhìn Donia với anh mắt như kinh ngạc – "giờ là của chúng tôi".

Tất cả bọn họ đều cúi đầu, trông rất lịch thiệp bất chấp những cơ thể hốc hác kì quái, và nói, "Chúng tôi phục vụ Nữ Hoàng Mùa Đông. Dó là trật tự của mọi việc".

Donia cố ngồi dậy. Cô giơ một tay lên, các đầu ngón tay của cô lướt trên mặt Keenan. Để mãi mãi bên anh – đó là một ảo mộng mà cô đã giữ kín trong nhiều thập kỷ.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, "Không, Don. Sẽ có cách khác. Các thầy thuốc sẽ đến và..."

"Không cần phải chạy chữa. Vương triều Mùa Đông là của em. Em *cảm thấy* điều đó; những con tinh mùa đông, em cảm thấy bọn họ".

"Mấy mụ phù thủy có thể làm gì đó... Anh không quan tâm là việc gì. Ở lại với anh, Don. Xin em". Anh ôm chặt cô, quắc mắc nhìn những mụ phù thủy và những con tinh người sói đã vào trong phòng. Đằng sau bọn họ, mất con tinh táo gai đang đợi.

Các thầy thuốc từ cả Vương triều Mùa Đông và Vương triều Mùa Hè bước lên. Một số đi tới chỗ Seth, đang được Aislinn chăm nom cẩn thận.

Donia liếc về phía Aislinn, và Nữ Hoàng Mùa Hè đứng dậy. Cô, ít nhất, cũng hiểu điều gì cần phải xảy ra và không thể tránh được.

"Keenan". Donia với tay và kéo khuôn mặt anh xuống gần cô hơn. "Giá lạnh đã ở bên trong em rồi. Nếu em chống lại, nó sẽ mất nhiều thời gian hơn để phát triển, nhưng cũng sẽ không thay đổi được".

Ngoài mong muốn vô cùng là được xua đi nỗi hoảng hốt trong mắt Keenan, còn thì Donia không buồn bực. Hôm nay cô đã nghĩ rằng mình phải chết. Thế nên lên ngôi chính là một sự trao đổi không tệ chút nào.

Trước khi quá muộn, cô vòng tay mình ôm Keenan và để bản thân mình rực sáng trong một nụ hôn mà họ đã không thể có trong một thời gian quá lâu.

Khi cô lùi ra, Keenan khóc, những giọt nước mắt của anh như làn mưa ấm bốc hơi khi rơi trên khuôn mặt cô.

Rồi Aislinn kéo Keenan ra và giữ anh lại khi những mụ phù thủy giúp Donia bước đến xác Beira.

Những đám mây đen tụ lại và trút nước, khiến họ ướt sũng, khi cảm xúc của Keenan trở nên lung lạc hơn.

Nắm lấy cây truyền trượng, Donia áp miệng mình vào cơ thể bất động của Beira và hít sâu. Hơi lạnh còn lại của Nữ Hoàng Mùa Đông được hút vào cô, cuộc trong cơ thể cô như một làn sóng băng giá, khuấy động cho đến khi nó đột ngột dừng lại và nằm yên – một hồ nước đóng băng được bao quanh bởi những cây cối trĩu băng tuyết và những cánh đồng trắng xóa.

Từ ngữ đến với cô từ thế giới màu trắng, trượt trên môi cô như một cơn gió mùa đông, "Tôi là Nữ Hoàng Mùa Đông. Như những người tiền nhiệm, tôi sẽ mang theo gió lạnh và băng giá".

Và cô lành lại, mạnh mẽ hơn bất kỳ khi nào trước đây. Khác với Beira, Donia không trải ra những mảnh băng vỡ theo bước chân khi cô bước tới chỗ Keenan.

Những giọt nước mắt như nắng của anh lấp lánh khi rơi xuống những vũng nước trên sàn.

Cô với tay kéo anh lại gần mình, cẩn thận để giữ yên hơi lạnh bên trong, và ngạc nhiên vì giờ đây cô đã có thể làm thế. Rồi cô thì thầm, "Em yêu anh. Em đã luôn yêu anh. Việc này không thay đổi điều đó".

Mở mắt to, anh nhìn cô chăm chăm, nhưng anh không nói gì. Anh không lặp lại những lời đó.

Rồi Donia nhấc Beira trong tay, và với những mụ phù thủy nối đuôi theo sau, cô đi ra cửa. Dừng lại ở ngưỡng cửa, cô bắt gặp ánh mắt của Aislinn và nói, "Hẹn gặp lại sớm".

Sauk hi liếc nhanh về phía Keenan, vẫn không nói nên lời, Aislinn gật đầu.

Rồi – muốn nhanh thoát khỏi ánh sáng của họ - Donia cuốn những ngón tay mình quanh cây trượng rồi rời bỏ Vua và Nữ Hoàng Mùa Hè.

PHẦN KẾT

TRẬN TUYẾT RƠI ĐẦU TIÊN

Siết chặt lớp gỗ mịn như lụa của cây quyền trượng của Nữ Hoàng Mùa Đông – *cây quyền trượng của mình* – Donia ra khỏi căn nhà nhỏ và bước đi dưới bóng những cái cây cằn cỗi.

Bên ngoài, những dân tinh của cô đã đợi sẵn; vệ binh của Keenan đã rời đi – tất cả trừ Evan, anh ở lại làm chỉ huy đội vệ binh mới của cô. Cũng có những xì xào bất bình vệ việc đó – một nam tinh mùa hè đứng đầu đội vệ binh của Nữ Hoàng Mùa Đông Mới – nhưng chẳng ai có quyền chống lại các lựa chọn của cô.

Không còn ai có quyền nữa.

Cô lướt đi đến bờ song, theo sau là sáu vệ binh mà Evan đã chọn từ những nam tinh mùa đông được gọi là đáng tin cậy nhất. Họ không nói gì. Các dân tinh mùa đông không nhiều lời, không giống những Cô Gái Mùa Hè.

Như thể một việc quá quen thuộc từ trước, Donia gõ cây quyền trượng khi cô đi trên mặt đất, truyền những ngón tay băng giá vào lòng đất. Cảm nhận đầu tiên về mùa đông sẽ sớm xuất hiện. Bên cạnh cô, Sasha vừa chạy vừa nhảy.

Donia lặng lẽ lướt trên bề mặt nước giờ đã đóng băng. Nhìn lên cây cầu thép bắc ngang sông – không còn khiến cô phát ốm, không thể đối với Nữ Hoàng Mùa Đông – cô nghiêng mặt lên phía bầu trời xám xịt và mở miệng. Những cơn gió rít lên từ môi cô; những cột băng tụ lại trên thành kim loại của chiếc cầu.

Trên bờ song, Aislinn đang đứng, cuộn mình trong chiếc áo choàng dài. Cô đã thay đổi, mỗi lần gặp cô, Donia lại thấy cô ấy càng giống như cô ấy bây giờ. Nữ Hoàng Mùa Hè giơ một tay chào. "Keenan sẽ ở đây nếu anh ấy có thể... Anh ấy

đã rất lo lắng rằng chị sẽ cảm thấy thế nào về tất cả những thứ này". Cô chỉ quanh lớp băng.

"Tôi không sao". Donia trượt đi trên mặt nước đóng băng, duyên dáng như thể cô chưa từng là một Cô Gái Mùa Đông. "Rất quen thuộc, dù không hẳn là vậy".

Cô không nói thêm rằng cô vẫn thấy cô đơn: đó không phải là điều để sẻ chia với hoàng hậu của Keenan.

Họ đứng im lặng, những bông tuyết kêu xì xì và bốc hơi khi chúng đậu trên má Aislinn. Cô kéo chiếc mũ viền lông đội lên đầu, che đi mái tóc mới có những vệt vàng kim. "Anh ấy không phải hoàn toàn tệ, chị biết không?"

"Tôi biết". Donia giơ tay ra, bắt lấy những bông tuyết như một nắm những ngôi sao. "Nhưng tôi không thể nói với cô điều đó, phải không?"

Aislinn rùng mình. "Chúng tôi đang tập làm việc cùng nhau. Hầu hết thời gian". Cô cọ xát cánh tay, cuối cùng cũng thấm mệt dưới lạnh giá. "Xin lỗi. Tôi vẫn có thể ra ngoài, nhưng tôi nghĩ tôi không thể ở quá lâu gần cả chị lẫn băng giá".

"Có thể hẹn gặp lần khác". Donia quay đi.

Nhưng rồi Aislinn nói một điều mà Donia ít có thể tưởng tượng ra nhất từ Nữ Hoàng Mùa Hè: "Anh ấy vẫn yêu chị, chị biết mà".

Donia lặng lẽ nhìn chăm chăm vào cô, đó là nữ tinh đang chia sẻ ngôi vị với Keenan.

"Tôi không biết..." Donia ngừng lại, cố dẹp sự bối rối bên trong mình. Có thể anh ấy yêu cô, nhưng nếu vậy, tại sao anh không trả lời cô khi cô nói rằng cô vẫn yêu anh? Đó là cuộc trò chuyện mà cô không sẵn sàng nói với Aislinn.

Donia không thực sự hiểu Keenan đã thay đổi thế nào khi Aislinn giải thoát anh, rằng Keenan và Aislinn có tình cảm với nhau thế nào, rằng cô thực sự biết được bao nhiêu về anh; hầu hết thời gian thì cô không muốn biết. Vương triều của họ không phải là việc cô cần quan tâm, không phải bây giờ.

Cô đã đủ rắc rối để giải quyết trong vương triều của chính mình. Có thể họ không phải là những kẻ lắm lời, nhưng họ vẫn than phiền – về việc trước đây cô từng là người thường, về việc cô khăng khăng lập lại trật tự, về việc cô rút bớt những giao thiệp của họ với những con tinh bóng tối.

Đó là một rắc rối mà mình chẳng muốn đối diện. Vua của Vương Triều Bóng Tối đã thúc ép, đã thử thách các giới hạn, đã cám dỗ các dân tinh của cô. Irial đã sóng đôi với Beira quá lâu nên không thể rút lui nhẹ nhàng. Donia lắc đầu. Tuyết rơi quanh khuôn mặt cô, tạo ra những cái chạm nhẹ gần như điện khi những bông tuyết đậu trên da cô. *Hãy tập trung nghĩ đến những điều tích cực*. Sẽ có đủ thời gian để xử trí vấn đề Irial, cả Keenan, cả các dân tinh của cô.

Đêm nay là của cô.

Lặng lẽ như những bông tuyết rơi quanh mình, Donia quay lại với đêm tối lạnh băng và trượt đi trên con sông, tung nắm tuyết trong tay như những nốt sáng lấp lánh trên băng.

ĐIỂM CHÍ

Aislinn và Seth đứng trong căn phòng dàn hcho việc tụ tập bạn bè ở mấy toa tàu của Seth, cùng với Keenan, trong khi anh cố gắng lấy lại sức lực sau khi đi một đoạn ngắn trong gió lạnh.

"Mau nào". Seth đẩy cô về phía Keenan. "Anh cần lấy vài thứ".

Aislinn ngồi xuống cạnh Vua Mùa Hè, thấy dễ chịu kỳ lạ. "Keenan?"

Anh mở mắt. "Anh ổn mà, Aislinn. Cho anh một chút thời gian".

Cô nắm tay anh và tập trung, để cho hơi ấm của mùa hè cuộn xoáy qua

mình. Việc này đã trở nên dễ dàng một cách đáng ngạc nhiên, như thể nó đã luôn ở sẵn trong cô. Cô cảm thấy nó, một Mặt Trời bé nhỏ rực sáng trong mình, và cô nghiêng người, thổi nhẹ lên mặt Keenan. Làn gió ấm áp trùm lên anh.

Cô hôn lên má anh. Cô không biết tại sao, cũng như cô không hiểu tại sao cô lại làm điều đó vào buổi đêm trong ngõ hẻm. Chỉ đơn giản là việc đó có vẻ *đúng đắn*. Đó là điều đầu tiên cô hiểu về những thay đổi của mình – lắng nghe bản năng.

Keenan nhìn cô chăm chăm. "Anh có nhờ đâu..."

"Suỵt". Cô vuốt lên mái tóc màu đồng ra khỏi trán anh và đặt một nụ hôn nữa lên đó. "Bạn bè cần giúp đỡ lẫn nhau".

*

* *

Keenan đã cảm thấy gần như là thoải mái khi Seth quay lại phòng. Seth thả một chiếc bật lửa và một cái mở nút chai lên bàn. "có nến trên giá. Một ít thức ăn tôi lấy của Niall. Một ít rượu vang mùa hè của anh, và một chai rượu vang mùa đông".

"Rượu vang mùa đông? Tại sao?"

Seth cười to. "Niall nói anh nợ ông ấy vì món đó". Dù Aislinn đang nhìn anh vẻ không hài lòng, nhưng anh vẫn nháy mắt nói thêm, "Tốt cả ấy mà".

Rồi Aislinn đứng dậy vòng tay quanh eo Seth. "Em sẽ bật máy di động. Tavish biết rằng em sẽ có mặt ngay nếu có bất kỳ vấn đề gì".

"Cả hai người cùng đi à?" Keenan ngồi thẳng dậy. Anh tin tưởng hoàng hậu của mình, nhưng chuyện này ngày càng lạ lùng hơn. "Vậy anh bị mắc kẹt ở đây à?"

Aislinn và Seth trao đổi với nhau một ánh mắt kỳ lạ. Rồi Seth kéo áo khoác lên.

"Tôi ra ngoài đây". Anh cười với Keenan, không phải bằng sự căng thẳng của một người yêu 'con người' khi Aislinn lên ngôi, mà thực sự có vẻ thích thú.

“Hẹn gặp lại sau vài ngày nữa”.

Sau khi Aislinn đóng cửa lại phía sau Seth, cô mỉm cười dịu dàng với Keenan. “Chúc mừng dịp Điểm Chí. An toàn mà. Bọn em thậm chí đã nhờ Tavish kiểm tra điều này rồi”.

Cô ôm anh thật nhanh, rồi đi, để lại anh một mình và bối rối.

Bị mắc kẹt. Cô ấy bẫy mình. Anh lao ra phía cửa sổ và nhìn hoàng hậu của mình bỏ đi với anh chàng người thường của cô ấy. *Mình làm gì bây giờ?*

*

* *

Donia tự vào bằng chiếc chìa khóa mà Seth đưa cô. Cô nghe thấy tiếng Keenan đi lại, những bước chân nẳng trịch khi anh chuyển động trong giận dữ, nhu bị nhốt trong lồng. Điều đó không làm cô sợ, cái cơn giận dữ đó, nguồn năng lượng nguy hiểm đó.Lần đầu tiên, họ sẽ gặp nhau với sức mạnh ngang bằng, uy thế ngang bằng, cảm xúc ngang bằng.

Mình hy vọng vậy.

Cô tháo giày, gấp áo khoác ngoài, và mở hai chai rượu vang. Cô rót được ly đầu tiên thì anh bước vào căn phòng.

“Don?”

“Uhmm?” Cô giơ chiếc ly ra. Khi anh không cầm, cô đặt nó lên bệ bếp.

“Em đang làm gì...” Trông anh có vẻ lo lắng khác thường, và nhìn cô thận trọng. “Em tìm Aislinn à?”

“Không”. Cô rót ly rượu thứ hai, từ chai rượu của cô. Cô phải nhớ gửi tới Niall một món quà lưu niệm vì đã nghĩ cách kiếm ra nó mới được.

“Em gặp Ash rồi”. Cô giơ chiếc chìa khóa nhà lên, lúc lắc cái móc khóa hình đầu lâu bé tí để anh nhìn thấy. Thật tuyệt khi có được sự kiểm soát, được sức mạnh.

Mình có thể quen với điều này.

Trị vì Vương triều Mùa Đông đã khá dễ dàng; cô có thể công bằng, khách quan đối với những dân tinh của mình. Nhưng có quyền lực đối với Keenan – đó là một điều nguy hiểm. Cô muốn anh bị tác động bởi những mong muốn của cô như cô phải chịu như thế với anh rất lâu rồi. Cô liếm môi và được đáp lại bằng một thoáng tăm tối trong đôi mắt mùa hè đó.

Anh tiến lại gần hơn, do dự, nhưng mắt anh đầy hy vọng. "Sao em lại ở đây?"

"Vì anh". Cô nhấp một ngụm rượu, bình thản, điềm tĩnh theo kiểu mà cô chưa bao giờ có thể khi ở cạnh anh.

Anh bước đến gần hơn nữa. "Vì anh?"

Cô đặt ly của mình xuống và với tay vào sợi dây buộc giữ váy của mình.

Hơi thở của anh như bị chặn lại trong cổ. Ánh nắng bừng lên từ da anh, huy hoàng và rực rỡ. "Vì anh".

Những bông tuyết xoay tít quanh cô khi cô với ra chạm vào tay anh. "Đúng".

Và anh mỉm cười, nụ cười khiến trái tim nghiêng ngả đã ám ảnh trong những giấc mộng của cô lâu hơn mức anh từng biết, lâu hơn mức anh có bao giờ biết được.

Mùa Hè và Mùa Đông sẽ xung đột. Bọn mình sẽ không bao giờ có thể... nhưng cứ thử xem. Cô nắm lấy cổ tay anh và kéo anh lại gần hơn.

Từng chút trên cơ thể cô cháy bỏng như thể cô chẳng là gì ngoài một hình nhân tạc bằng băng, sẵn sàng tan chảy dưới Mặt Trời. Băng giá của cô sẽ vươn lên để gặp Mặt Trời đó, bao bọc cả hai trong một cơn bão tuyết.

Em yêu anh. Cô không nói thế, không phải lần này. Giờ đây cô ngang tầm với anh, cô sẽ không mạo hiểm đánh đổ sự cân bằng đó chỉ nhằm hy vọng rằng anh sẽ nói ra những lời có thể chấm dứt sự bối rối âm ỉ không yên bên trong cô.

Em vẫn yêu anh, đã luôn yêu anh. Cô sẽ không nói vậy, nhưng nghĩ đi nghĩ

lại khi những bông hoa nở bừng trong mắt anh, khi ánh nắng khiến cô run rẩy.

"Của anh. Cuối cùng em cũng là của anh", anh thì thầm. Rồi môi anh chạm vào môi cô.

Cô muốn cười to vì hạnh phúc, muốn khóc vì tiếng lào rào của băng đá và hơi nóng khi chúng rơi xuống lớp tuyết dưới chân họ.

Chuyện này tốt hơn nhiều so với việc đàm phán các quy định về hòa bình giữa bọn mình.

Những mong muốn của anh sẽ bị ảnh hưởng khi họ đàm phán, cô biết thế. *Nhưng đó không phải là lý do mình đến đây*. Nhưng từ sâu thẳm trong tâm trí mình, cô thừa nhận rằng đó mới là lý do cô đến đây, rằng cô sẽ là kẻ ngốc nếu không tận dụng lợi thế của việc đó.

"Anh đã nghĩ anh sẽ không bao giờ..." Keenan thì thầm những lời dịu dàng, nghe như bị mê hoặc. "Donia của anh, cuối cùng em cũng là của anh".

Tuyết tan, nước bốc hơi khi họ chạm vào nhau.

"Suỵt", cô áp môi mình vào môi anh, không thể không đồng ý với những lời ngốc nghếch của anh.

*

* *

Aislinn cẩn thận bước trên nền đất phủ băng. Những vệ binh cô cho đi theo đang đợi cùng với Seth. Họ vẫn là những khuôn mặt không quen thuộc, được Donia mượn trong những tháng mùa đông, trong khi những dân tinh mùa hè đều nhốt mình trong nhà.

"Chẳng ai làm phiền họ". Cô lướt mắt qua các vệ binh, nhìn kỹ từng người một.

Họ chờ đợi, lặng lẽ như những đêm mùa đông.

Cô mỉm cười và nói thêm, "Vì bất kỳ lý do gì. Nếu có bất kỳ vấn đề gì, cứ gọi tôi".

Aislinn gật đầu và chìa ra một bàn tay cho Seth. "Đi nào. Đi để em giới thiệu anh với Bà. Nếu Bà có thể chấp nhận điều này" – cô ra hiệu về những con tinh xung quanh và về chính mình – "thì Bà có thể chấp nhận được anh".

Anh nhăn mày. "Em chắc không? Niall nói anh có thể sẽ bị tống cổ".

"Cứ tin em". Cô nắm tay anh.

Anh nhìn xuống chiếc quần jeans mài rách và chiếc áo khoác cũ mòn của mình. "Có thể ít nhất bọn mình nên ghé qua khu chòi. Anh có thể thay đồ..."

"Không". Aislinn lồng các ngón tay mình vào tay anh. "Em đã cho Bà xem những bản đăng ký vào trường Đại học mà anh chọn cho bọn mình. Bà nghĩ chúng ta có thể học ở đó".

Mắt anh sáng lên hơn, và anh kéo cô lại gần. "Anh thích nhất là chương trình Triết học ở trường của bang. Họ cũng có chương trình Chính trị - Khoa học tốt cho em nữa đấy".

Cô cười to. "Chúng ta có thể chuyển nơi ở nếu chúng ta muốn. Keenan và Bà đều đồng ý rồi".

Phía sau và phía trước họ, các vệ binh mùa đông dàn trải ra. Không con tinh mùa hè nào có thể ra ngoài trong những cơn gió tuyết trắng thế này, Chỉ những con tinh mùa đông và con tinh bóng tối dạo chơi trong màn đêm yên tĩnh, trông trang nghiêm ngay cả trong lúc đang chơi đùa khi bọn họ đi qua – dù có vài quả bóng tuyết bốc hơi xèo xèo khi những con tinh ít biết ngần ngại hơn nhìn thấy cô.

Dù sao gần ba tháng, bọn họ cũng chẳng bớt đáng sợ hơn chút nào, không thực sự bớt đi, nhưng Aislinn lần đầu tiên trong đời được cảm thấy an toàn. *Còn xa mới là hoàn hảo, nhưng có thể sẽ hoàn hảo*.

Dùng tay Seth để tạo lực, cô kéo anh lại gần hơn. "Về nhà thôi".

Họ cùng bước đi trên những con phố ngập tuyết, da cô phát sáng đủ để giữ cho cả hai người cùng ấm áp. Những gì còn lại – những sợ hãi của cô, những mệnh lệnh của hoàng gia, những lo lắng của Keenan – tất cả đều có thể đợi

được. Khi Nữ Hoàng Mùa Hè hân hoan, thì các dân tinh của cô cũng thế.

Và vì thế, cô hân hoan, để cảm xúc đó lan tỏa đến các dân tinh của cô, và cô cảm thấy nó dội lại từ Keenan, nhìn thấy nó phản chiếu trong mắt Seth.

Không hoàn hảo, nhưng rồi sẽ sớm thôi.

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach